

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ
ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО НА
АМБЛЪР

Превод от английски: Мария Симеонова, 2005

chitanka.info

*Неочевидната взаимовръзка е по-силна от
очевидната.*

Хераклит, 500 г.
пр.Хр.

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

Сградата беше банално безлична. Можеше да е голямо обществено училище или регионален данъчен център. Масивна структура от светлокафяви тухли — четири етажа около вътрешен двор, — постройката изглеждаше като безбройните други, издигнати през петдесетте и шестдесетте години на деветнадесети век. Един случаен минувач не би я погледнал втори път.

Но тук случайни минувачи нямаше. На този ограден с бариери остров на шест мили от брега на Вирджиния. Официално островът се числеше към американската Национална система за защита на природата и всеки, който отправеше запитване, щеше да научи, че поради крайната деликатност на екосистемата тук посетители не се допускат. Част от подветрената страна на острова наистина приютяваше орли, рибари и потапници — грабливи птици и плячката им, и двата вида застрашени от най-големия хищник на земята, човека. Но централната част на острова беше превърната в петнадесет акра окосена морава и старателно загладени хълмове — кампус, сред който беше разположена невзрачната сграда.

Лодките, които спираха на остров Париш три пъти дневно, бяха маркирани с надписите на НСЗП и от разстояние не личеше, че превозваните служители никак не приличат на горски пазачи. Ако някой повреден рибарски съд се опиташе да акостира на острова, незабавно го посрещаха мъже в камуфлажни униформи със сърдечни усмивки и студени очи. Никой не стигаше достатъчно близо, за да види и да се почуди на четирите охранителни кули или на електрифицираната ограда, която обгръщаше кампуса.

Психиатричната клиника на остров Париш, колкото и незабележителна да беше на външен вид, съдържаше по-голяма пустота от тази на заобикалящата я дива природа — пустотата на човешкото съзнание. Малко хора от правителството знаеха за това съоръжение. Но съществуването му бе продиктувано от проста логика — психиатрично заведение за пациенти, разполагащи с високо секретна информация. Беше необходима сигурна среда, в която да

лекуват някой, загубил разсъдъка си, когато този разсъдък съдържаше държавни тайни. На остров Париш възможните рискове можеха да бъдат старателно управлявани. Всички членове на персонала бяха старателно проучени и притежаваха право на високо ниво на достъп, а непрестанното аудио– и видеонаблюдение предлагаше още по-добра защита срещу нарушения в сигурността. Като допълнителна предпазна мярка клиничният състав се сменяше на всеки три месеца и така възможността за неподходящи назначения се намаляваше до минимум. Протоколът по сигурността дори изискваше пациентите да се идентифицират по номер, а не по име.

От време на време се появяваше някой пациент, който се оценяваше като особено висок рисков фактор или поради естеството на психическото си заболяване, или поради знанието на определена твърде деликатна информация. Такъв пациент се изолираше от останалите и се настаняваше в отделно, заключено отделение. В западното крило на четвъртия етаж имаше един такъв пациент, № 5312.

Току-що прехвърлен в отделение 4-3 служител, който срещаше пациент № 5312 за пръв път, можеше да е сигурен само в каквото виждаше: че е висок метър и осемдесет и два, вероятно около четиридесетте, че късо подстриганата му коса е кафява, че очите му са ясносини. Ако очите им се срещнеха, служителят пръв отместваше своите — силата на погледа му беше обезкуражаваща, почти физически проникваща. Останалата част от профила му се съдържаеше в психиатричното му досие. Що се отнасяше до пустотата вътре в него, човек можеше само да предполага.

Някъде във вътрешността на отделение 4-3 имаше взривове, хаос и писъци, но те бяха беззвучни, заключени в неспокойните сънища на пациента, които ставаха все по-ярки, дори и с отминаването на съня. Тези моменти преди събуждането, когато наблюдателят осъзнава само онова, което вижда, вътрешно око без Аз, бяха изпълнени с поредица образи, всеки от които се разкривяваше като филмов кадър, излъчван от прегрял прожекционен апарат. Политически митинг в горещ ден в Тайван: хиляди граждани, събрани на голям площад, разхлаждани само от твърде непостоянния бриз. Политически кандидат, покосен по

средата на изречението си от изстрел — малък, безшумен, смъртоносен. Преди секунди бе ораторствал красноречиво, разпалено; сега лежеше на дървения подиум в локва от собствената си кръв. Той вдигна глава и огледа тълпата за последен път, а погледът му се спря на един от множеството — *chang bizi*, — човек от Запад. Единственият, който не пицеше, не плачеше, не бягаше. Единственият, който не изглеждаше изненадан, защото в крайна сметка това беше негово собствено дело. Кандидатът умря, вирайки се в онзи, който беше прекосил света, за да го убие. Сетне образът се деформира, изгоря в ослепителна белота.

Далечен звън от невидим високоговорител, тъжен акорд и Хал Амблър отвори залепналите си от съня очи.

Наистина ли беше сутрин? В стаята си без прозорци нямаше как да разбере. Но това беше *неговата* сутрин. Вградени в тавана, флуоресцентните лампи разпръсваха мека светлина, която в продължение на половин час ставаше все по-ярка — технологична зора, чиято яснота се подчертаваше от белотата на обкръжението му. Започваше поредният измислен ден. Стаята на Амблър беше девет на дванадесет фута, подовите бяха застлани с бял винил, а стените покрити с бяла изкуствена пяна — гъст, порест материал, леко поддаващ на натиск подобно на тепих за борба. Не след дълго плъзгащата се врата щеше да се отвори с хидравлична въздишка. Той познаваше тези детайли и стотици други. Това беше същността на живота в строго охраняваното заведение, ако изобщо можеше да се нарече живот. Той преживяваше промеждутъци на сурово проясняване на съзнанието, интервали на бягство от реалността. Обземаше го нарастващо чувство, че е похитен, не само тялото, но и душата му.

В развитието на кариерата си като оперативен агент, продължила почти две десетилетия, Амблър беше вземан за заложник — беше се случило в Чечения и в Алжир, и беше подлаган на периоди на самотна изолация. Той знаеше, че тези обстоятелства не предразполагат към задълбочени мисли, ровене в собствената душа или философски разсъждения. Умът му по-скоро се изпълваше с мелодии от реклами, поп песни с полузапомнени думи и остро осъзнаване на малките физически неудобства. Реше се, носеше се и рядко отиваше на интересно място, защото в основата си беше завързан към любопитната агония на изолацията. Онези, които го бяха обучили за

живота на оперативен агент, се бяха опитали да го подготвят за подобни евентуалности. Предизвикателството, неизменно настояваха те, бе да предпази ума си от самоатаки, като стомах, смилещ собствената си плът.

Но на остров Париш той не беше във вражески ръце, а затворник на собственото си правителство, правителство, на което беше служил през цялата си кариера.

И не знаеше защо.

Защо държаха хора тук не беше мистерия за него. Като член на клон от американското разузнаване, известен като „Консулски операции“, той беше чувал за заведението на остров Париш. Освен това Амблър разбираше необходимостта от съществуването на подобно място; всеки бе податлив към слабостите на човешкия ум, дори и онези, разполагащи с най-секретни тайни. Но беше опасно да допуснеш случаен психиатър до такъв пациент. Това беше урок, научен по трудния начин през студената война, когато в Александрия един психоаналитик, родом от Берлин, чиято клиентела включваше правителствени служители от високо ниво, бе изобличен като доносник на прословутото Министерство на държавната сигурност на Източна Германия.

И все пак нищо не обясняваше защо Хал Амблър се беше озовал тук преди... колко ли време беше минало? При обучението му се подчертаваше колко е важно да следиш времето, когато си в изолация. По някаква причина обаче той не бе успял да го прави, а въпросите му за продължителността на престоя му оставаха без отговор. Дали бяха шест месеца или година, или повече? Не знаеше толкова много неща. Но онова, което знаеше със сигурност, бе, че ако не избягаше скоро, наистина щеше да полудее.

Рутина: Амблър не можеше да реши дали наблюдението над ежедневието водеше към неговото спасение или пълно съсипване. Бързо и ефективно той приключи с личния си режим, завършвайки със сто лицеви опори на една ръка, като редуваше лявата и дясната. На Амблър му беше разрешено да се къпе през ден; днес не беше такъв ден. Той изми зъбите си на малката бяла мивка в ъгъла на стаята. Дръжката на четката му, както беше забелязал, бе изработена от мек,

гъбест полимер, тъй като парче твърда пластмаса можеше да се превърне в остро оръжие. Натисна бутон и от едно отделение над мивката се плъзна електрическа самообръсначка; имаше на разположение точно сто и двадесет секунди преди да върне снабденото със сензор устройство на сигурното му място; в противен случай щеше да задейства аларма. След като свърши, Амблър наплиска лицето си с вода и прокара влажни пръсти през косата си, опитвайки се да я приведе в някакъв сресан вид. Нямахме огледало, нито каквато и да е отразяваща повърхност. Дори стъклата в отделението бяха обработени с някакво антиотразяващо покритие. Всичко това бе с терапевтична цел, без съмнение. Той облече дневния си „костюм“, бяла памучна риза и широки панталони с еластичен колан, които представляваха униформата на пациентите.

Обърна се бавно, когато чу, че вратата се отваря, и усети борвата миризма на дезинфектант, която неизменно се носеше от коридора. Както обикновено се появи набит мъж, късо подстриган, облечен в гълъбовосива униформа от поплин. Над табелката с името му на гърдите му бе старателно прикрепено парченце плат — поредната предпазна мярка, предприета от служителите в това отделение. Равните гласни на мъжа го издаваха, че е от Средния запад, а отежчението и незаинтересоваността му бяха заразителни — Амблър също не проявяваше любопитство към него.

Още ежедневието: дежурният носеше дебел найлонов колан в едната си ръка.

— Вдигни ръце — изръмжа той, а после се приближи и постави черния колан около кръста на Амблър. На Амблър не му беше разрешено да напуска стаята си без специалното устройство. В плътната найлонова материя бяха вградени няколко плоски литиеви батерии. Щом поставеха колана, над левия бъбрек на пациента заставяха две метални скоби.

Устройството, с официално название АДЕКТ, което беше съкращение от „активирана дистанционно електронна контролна технология“, обикновено се използваше за транспортиране на затворници при максимални мерки за сигурност; в отделение 4-3 това беше предмет с всекидневна употреба. Коланът можеше да бъде активиран от около сто метра разстояние и бе програмиран да задейства осемсекунден заряд от петдесет хиляди волта.

Електрическият шок щеше да повали и сумист на пода, където той щеше да се гърчи неконтролируемо от десет до петнадесет минути.

Щом закопчалките на колана щракнаха, дежурният го поведе надолу по облицования с бели плочки коридор, за да получи сутрешните медикаменти. Амблър вървеше бавно, поклащайки се, сякаш газеше през вода. Това беше походка, която често се придобиваше в резултат от високи серумни равнища на антипсихотици — походка, която беше добре позната на всеки служител в клиниката. Движенията на Амблър създаваха погрешно впечатление за светкавичната ефикасност, с която погледът му изучаваше околността. Това беше едно от многото неща, които дежурният не забелязваше.

За сметка на това малко неща убягваха от вниманието на Амблър.

Самата сграда беше на десетилетия, но редовно се обновяваше със съвременни охранителни технологии — вратите се отваряха с чип карти вместо с ключове, карти, които съдържаха силиконови предаватели, а главните входи изискваха сканиране на ретината, за да се активират, така че да пропускат само оторизиран персонал.

На около тридесет метра от стаята му надолу по коридора се намираше така наречената стая за оценка, където имаше вътрешен прозорец от сиво поляризирано стъкло, позволяващ наблюдение над обекта, докато наблюдаващият оставаше невидим. Там го водеха за редовни психиатрични тестове, чиято цел изглеждаше толкова неясна на преглеждащия го психиатър, колкото и на самия него. В последните месеци Амблър бе познал истинското отчаяние, но не като следствие от психическо разстройство; вместо това отчаянието му струеше от реалистичната му преценка на перспективите за освобождаването му. Дори и през трите месеца на ротациите си служителите гледаха на него като на доживотен пациент, някой, който щеше да остава затворен в клиниката дълго след като те я напуснеха.

Преди няколко седмици обаче за него нещата се промениха. Не беше нещо обективно, нито физическо, нито *забелязващо се*. Но беше факт, че това щеше да промени всичко. По-точно тя щеше да промени всичко. Вече бе започнала да го прави. Тя беше млада психиатрична сестра и се казваше Лоръл Холанд. И да, беше толкова просто, тя беше на негова страна.

Няколко минути по-късно дежурният и трудно пристъпящият пациент влязоха в голямата полукръгла зала на отделение 4-3, наречена развлекателен кът. Определението не беше твърде подходящо. Поточно бе техническото му предназначение: място за наблюдение. В единия край имаше няколко прости спортни уреда и лавица с издание на Световната енциклопедия отпреди петнадесет години. В другия се намираше диспансерният пункт — дълъг щанд, плъзгащ се прозорец, през който се виждаха редици бели пластмасови шишенца с етикети в пастелни цветове. Както Амблър вече бе научил, съдържанието на тези шишенца можеше да обезсили човек досуц като стоманени окови. То предизвикваше апатия без покой, мудност без приятна отмора.

Но тази институция бе загрижена не толкова за душевния мир, колкото за омиротворяването. Тази сутрин в къта се бяха събрали шестима дежурни. Не беше необичайно — думата „развлекателен“ носеше смисъл само за тях. Отделението имаше капацитет за дванадесет пациенти, а обслужваше само един. В резултат на това мястото неофициално се беше превърнало в нещо като център за отдих на дежурните, които работеха в по-натоварени отделения. Тенденцията им да се събират тук от своя страна увеличаваше сигурността в тази част на клиниката.

Амблър се обърна и кимна на двама дежурни, седнали на ниска пейка с дунапренени възглавници, като позволи на струйка слюнка да се стече бавно по брадичката му. Погледът, който извърна към тях, беше нефокусиран и замъглен. Вече беше забелязал присъствието на шестимата служители, както и на дежурния психиатър, и на единственото си спасително въже — психиатричната сестра.

— Време е за бонбонки — каза единият от дежурните, а останалите се захилиха.

Амблър бавно се приближи към пункта, където сестрата с кестенявите коси чакаше да му даде сутрешните хапчета. Неуловимо потрепване — пробягнал поглед, мимолетно кимване — премина помежду им.

Беше научил името ѝ случайно; тя разля чаша вода върху себе си и парчето плат, прикриващо табелката с името ѝ, се намокри и започна да прозира. Лоръл Холанд; буквите личаха бледо под плата. Той произнесе името ѝ с тих глас; тя изглеждаше разтревожена, но не и сърдита. Тогава нещо проблесна между тях. Изучаваше лицето ѝ,

стойката ѝ, гласа ѝ, маниерите ѝ. Беше около тридесетгодишна, предположи той, а в лешниковите ѝ очи личаха зеленикави пръски. Беше по-умна и по-хубава, отколкото осъзнаваше.

Разговорите помежду им бяха тихи и кратки — нищо, което би привлякло вниманието на охранителните камери. Но много неща се предаваха чрез размяна на погледи и потрепващи усмивки. Що се отнасяше до системата, той беше пациент № 5312. Но вече знаеше, че за нея е много повече от номер.

Беше възбудил съчувствието ѝ през последните шест седмици не като разиграваше театър — тя щеше да прозре истината, и то не след дълго, а като си позволяваше да откликва на истинската ѝ същност, окуражавайки я да стори същото. Тя разпозна нещо в него, разпозна здравия му разум.

Този факт укрепи вярата му в самия себе си, както и решимостта му да избяга. *Не искам да умра на това място*, промърмори една сутрин. Тя не отвърна, но шокираният ѝ вид му каза всичко, което искаше да знае.

— Лекарствата ви — усмихнато рече тя на следващата сутрин и постави в дланта му три хапчета, които изглеждаха малко по-различно от обичайните, притъпяващи сетивата невролептици.

— Тилонол — прошепна тя.

Клиничният протокол изискваше от него да глътне таблетките под прякото ѝ наблюдение и след това да отвори уста, за да покаже, че не ги е скрил някъде. Той го стори и след около час получи доказателството, че му е казала истината. Чувстваше се по-бодър не само физически, но и по дух. В рамките на няколко дни зрението му се избистри, той почувства прилив на сили, започна отново да прилича на себе си. Трябваше да се постарее да изглежда упоен от лекарствата, да имитира тежката походка на дрогиран, с която бяха свикнали дежурните.

Психиатричната клиника на остров Париш беше център с максимални охранителни мерки, добре оборудван с технологии от последно поколение. И все пак никоя технология, изобретявана досега, не притежаваше имунитет срещу човешкия фактор. В този момент, прикривайки с тяло движенията си от охранителната камера, тя плъзна кодираната си карта в еластичния колан на бялата му памучна униформа.

— Чух, че вероятно ще има Код 12 тази сутрин — измърмори тя.

Кодът се отнасяше за спешни медицински случаи, които изискваха евакуация на пациента във външен медицински център. Лоръл Холанд не обясни откъде знаеше, но той предположи: при най-вероятния сценарий някой пациент се беше оплакал от болки в гърдите — ранните знаци на по-сериозно кардиологично страдание. Щяха да наблюдават ситуацията, знаейки, че ако се проявят сигнали за внезапна аритмия, пациентът ще трябва да бъде транспортиран до континенталната част. Амблър си спомняше един такъв предишен Код 12 — по-възрастен пациент бе получил хеморагичен удар — и върна в съзнанието си охранителните процедури, които бяха последвали. Колкото и да бяха страховити, те все пак бяха изключение от обичайния ритъм: изключение, което може би щеше да успее да използва.

— Слушай — прошепна тя. — И бъди готов за действие.

Два часа по-късно — часове, прекарани от Амблър в безжизнена тишина и неподвижност — прозвуча звънец, последван от електронен глас: *Код дванадесет, отделение две изток*. Записаният предварително глас напомняше на съобщенията в модернизирани влакове и вагони на метрото, беше така вълнуващо приятен. Дежурните моментално скочиха на крака. *Сигурно е оня старец в 2И. Това му е вторият инфаркт, нали?* Повечето се насочиха към отделението на втория етаж. Звънът и съобщението се повтаряха през чести интервали.

Значи беше възрастен човек, покосен от сърдечен удар, точно както би могло да се предположи. Амблър усети ръка на рамото си. Беше същият як дежурен, който бе влязъл в стаята му по-рано сутринта.

— Стандартна процедура — каза той. — Пациентите трябва да се приберат в стаите си по време на всички извънредни случаи.

— Какво става? — попита Амблър с надебелял език и безучастен тон.

— Нищо, за което да се притесняваш. В стаята си ще бъдеш на безопасно място. — В превод *заклучен*. — Хайде, ела с мен.

Няколко дълги минути по-късно двамата мъже се озоваха пред стаята на Амблър. Дежурният прокара картата си през четеца — сиво

пластмасово устройство, монтирано на нивото на кръста, и плъзгащата врата се отвори.

— Влизай — каза набитият мъж.

— Нуждая се от помощ да... — Амблър направи няколко крачки към прага, а после се обърна към дежурния, жестикулирайки безпомощно към порцелановата тоалетна чиния.

— О, по дяволите — изпъшка дежурният и сбърчи ноздри с отвращение, а сетне последва Амблър в стаята.

Имаш само един опит. Без грешки.

Докато дежурният се приближаваше, Амблър се приведе, като държеше коленете си леко свити, сякаш всеки миг ще рухне. Внезапно се стрелна нагоре и халоса челюстта на мъжа с главата си. На лицето на дежурния се изписаха паника и изумление, докато посрещаше помитащата сила на удара. Тътрещият се, наркотизиран затворник се беше превърнал в яростна вихрушка. Какво се беше случило? Миг покъсно той се строполи тежко на пода, а Амблър се спусна над него и претършува джобовете му.

Без грешки. Не можеше да си позволи нито една.

Взе чип картата и идентификационната значка и после скоростно се преоблече в гълъбовосивата униформа на мъжа. Не му ставаше напълно, но не изглеждаше абсурдно щеше да издържи на случаен поглед. Набързо нави панталоните навътре, скъсявайки незабележимо подгъва. Талията на панталона минаваше над електрошоковия колан — беше готов почти на всичко, за да се отърве от него, но в краткото време, с което разполагаше, това не беше физически възможно. Не му оставаше друго, освен да пристегне сивия текстилен колан на униформата и да се надява, че черният найлон на устройството АДЕКТ ще бъде прикрит успешно.

Задържа чип картата на дежурния пред четеца от вътрешната страна, отвори вратата и се огледа. В този момент в коридора нямаше никого. Явно целият персонал бе изпратен за спешния случай.

Дали вратата към стаята му щеше да се затвори автоматично? Не можеше да си позволи да бърка. Пристъпи в коридора и вдигна картата към външния четец. Вратата изщрака и се затвори.

Пробяга няколко ярда до широката врата в края на коридора. Това беше една от вратите с електрически резета и четириточкова система на заключване. Разбира се, беше заключена. Той опита с

картата, която току-що беше използвал, и чу няколко изщраквания от въртящия се мотор на ключалката. После нищо. Вратата остана заключена.

Този вход не беше оторизиран за преминаване на дежурни.

Той осъзна защо Лоръл Холанд му беше дала собствената си чип карта: тази врата водеше към същия коридор, в който се намираше лекарственият диспансер.

Опита с нейната карта. Този път вратата се отвори. Озова се в тесен сервизен коридор, мътно осветяван от редица нисковатови флуоресцентни лампи. Погледна надясно, забеляза количката за спално бельо в другия край на коридора и се насочи към нея. Беше очевидно, че днес чистачите все още не бяха посетили мястото. На пода имаше фасове и целофанени опаковки, а кракът му се удари в нещо плоско и метално — празна кутийка от „Ред Бул“, която някой беше настъпил. Подтикван от неясна интуиция, Амблър я пъкна в задния си джоб.

С колко време разполагаше? По-точно след колко време щяха да открият липсата на дежурния? В рамките на няколко минути Код 12 щеше да приключи и щяха да изпратят някого да изведе отново Амблър от стаята му. Трябваше да напусне сградата възможно най-бързо.

Пръстите му напипаха издатина в стената. Беше открил металния капак на шахтата за прането. Покатери се вътре, като се държеше за рамката на входа с две ръце и опипваше шахтата с крака. Беше се притеснявал, че ще е много тясна; в действителност тя беше твърде широка и нямаше монтирана отстриани стълба, както се надяваше. Шахтата беше облицована с гладко стоманено покритие. За да не падне, трябваше да се опира от двете страни с ръце и крака.

Той бавно запълзя надолу по шахтата, като местеше крайниците си в усилна последователност. Напрежението в мускулите му не след дълго стана мъчително болезнено. За почивка не можеше да мисли, мускулите му трябваше да са изопнати непрекъснато, иначе щеше да се сгромоляса право надолу.

Струваше му се, че са изминали часове, когато най-сетне стъпалата му докоснаха дъното, макар да знаеше, че е прекарал в шахтата не повече от две минути. Мускулите му се гърчеха в агонизиращи спазми, докато разбутваше торбите с мръсно пране, почти задавяйки се от вонята на човешка пот и изпражнения. Имаше

чувството, че разкопава и се измъква от гроб, дърпаше с ръце, пъплеше, измъкваше се със сетни сили през съпротивляващо се вещество. Всяко влакно на мускулатурата му плачеше за почивка, но такова време нямаше.

Най-сетне си проправи път до твърд циментов под и се озова в — къде беше? — в задушно мазе с нисък таван, озвучавано от грохота и тракането на перални машини. Наведе глава. В края на дългата редица бели индустриални перални двама работници тъкмо зареждаха една машина.

Той се изправи и закрачи покрай пералните машини, налагайки дисциплина над треперещите си мускули. Ако го видеха, стъпките му трябваше да са уверени. Щом излезе извън полезрението на двамата работници, той застана до редица колички за разнасяне на пране и прецени местонахождението си.

Знаеше, че медицинските евакуации се провеждат с високоскоростна моторница и че тя ще акостира скоро, ако вече не беше пристигнала. Точно в този момент вероятно привързваха жертвата на сърдечния удар към носилка. Ако планове на Амблър имаха някакви шансове за успех, не можеше да си позволи и секунда закъснение.

Трябваше да се качи на тази лодка.

Което означаваше да открие пътя към дока. *Не искам да умра тук.* Целта на тези думи не беше да предизвика съчувствие у Лоръл Холанд. Беше казал истината, може би най-важната истина, която знаеше.

— Хей — извика някакъв глас. — Какво, по дяволите, правиш тук?

Дребната власт на служител от средно ниво, човек, чийто живот се състоеше от приемане на скапани заповеди от шефовете си и предаването им на онези, на които шеф беше той.

Амблър с усилие извика нехайна усмивка на лицето си, докато се обръщаше към дребен, плешив мъж с белезникав тен и очи, които се въртяха навсякъде като наблюдателни камери.

— Споко, човече — каза Амблър. — Заклевам се, че не пуших.

— За теб това шега ли е? — Началникът се приближи към него. Погледна значката върху ризата на Амблър. — Как си с испанския? Защото мога да те изпратя да чистиш тоалетни, ти... — Той внезапно

млъкна, осъзнал, че лицето на идентификационната значка не е същото като на мъжа в униформата. — Мътните го взели — измърмори.

После направи нещо любопитно — отдръпна се на около двадесет фута разстояние и започна да откача някакво устройство от колана си. Беше радиотрансмитер, който активираше електрошоковия колан.

Не! Амблър не можеше да позволи това. Ако коланът се активираше, той щеше да бъде пометен от приливна вълна от болка и да се строполи в спазми и гърчове на пода. Всичките му планове щяха да се провалят напълно. Щеше да умре тук. Безименен пленник, пионка на сили, които никога нямаше да разбере. Сякаш по собствена воля ръцете на Амблър посегнаха към смачканата кутия в задния му джоб, подсъзнанието му се движеше на част от секундата преди съзнанието му.

Невъзможно е да свали електрошоковия колан. Но е възможно да промуши парчето плосък метал под колана и той направи тъкмо това, набута го с всички сили, без да усеща как издра кожата си. Сега двете метални клеми на колана лежаха върху метал проводник.

— Добре дошъл в света на болката — каза началникът с равен глас и натисна задействащия механизъм.

От задния край на колана се разнесе стържещо бръмчене. Тялото на Амблър вече не беше пътеката на липсващо съпротивление между електрошоковите клеми; там бе сплесканата метална кутия. Той подуши струя дим, а сетне бръмченето секна.

Коланът беше изгорял.

Амблър се спусна към надзирателя, бързо се справи със съпротивата му и го повали на пода. Главата му се удари в бетона и мъжът издаде нисък, сподавен стон. Амблър си спомни нещо, което един от обучаващите го офицери в „Консулски операции“ винаги подчертаваше: *лошият късмет беше просто обратната страна на добрия късмет. Във всяко злощастие се крие възможност.* Нямаше логически смисъл, но за Амблър често бе придобивало интуитивен смисъл. Той огледа серията инициали под името на мъжа и установи, че той отговаря за управление на инвентара. Това означаваше да следи как нещата влизат в сградата и как я напускат, което налагаше чест достъп до всички входове. Изходните точки на сградата бяха дори повзискателни от вътрешните портали — те изискваха биометричен

подпис от оторизирания персонал. Към който се числеше и мъжът, свлечен в краката му. Амблър смени значката на дежурния, която носеше, с тази на надзирателя. Дори и в безсъзнание мъжът щеше да се превърне в билета му за навън.

На стоманената врата на западния служебен изход имаше надпис в бяло и червено, който недвусмислено заявяваше:

**ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ТОЗИ ПУНКТ ОТ НЕОТОРИЗИРАН ПЕРСОНАЛ Е СТРОГО
ЗАБРАНЕНО. ВКЛЮЧВА СЕ АЛАРМА.**

Нямаше нито ключалка, нито картов четец. Вратата бе оборудвана с нещо далеч по-застрашително: вградено в стената устройство, чийто прост интерфейс се състоеше от хоризонтален стъклен правоъгълник и бутон за натискане. Това беше устройство за сканиране на ретината и при него провали не съществуваха. Капилярите, които излизат от зрителния нерв и прозират през ретината, имат уникална конфигурация за всеки индивид. За разлика от четците на пръстови отпечатащи, които работеха с едва шест отличителни индекса, скенерите на ретината включваха стотици такива. В резултат на това при устройствата за сканиране на ретината вероятността за фалшиво разпознаване бе равна на нула.

Кое не беше същото като да използваш заблуда. *Кажки здрасти на оторизирания си персонал*, помисли си Амблър, докато подпъхваше ръце под мишниците на изпадналия в безсъзнание надзирател. Нагласи лицето му пред скенера и с пръсти задържа очите му отворени. Натисна бутона с левия си лакът и от стъклото на скенера блеснаха два лъча червена светлина. След няколко дълги секунди от вътрешността на стоманената врата се разнесе бръмчене и тя се отвори. Амблър пусна мъжа на пода, мина през вратата и се изкачи по няколко бетонни стъпала.

Озова се на товарен док от западната страна на сградата, вдишвайки първите си глътки нефилтриран въздух от много време насам. Денят беше облачен: студен, влажен, навъсен. Но той беше *навън*. В гърдите му се надигна чувство на въодушевление, бързо потушено от голяма тревога. Намираше се в още по-голяма опасност

от преди. От Лоръл Холанд знаеше за електрифицираната ограда, опасваща периметъра. Единственият начин бе да бъде официално ескортирай от острова... или да бъде един от официалните ескортиращи.

Чу далечния звук на моторна лодка, а сетне, по-наблизо, и някакво бръмчене. Към южната страна на сградата се приближаваше електрическа кола, подобна на голям карт за голф. След малко от сградата бе избутана носилка на колелца. Електрическият карт щеше да откара пациента до лодката.

Амблър си пое дълбоко дъх, изтича до колата и потропа от страната на шофьора. Шофьорът предпазливо го изгледа.

Ти си спокоен. Ти си отегчен. Това е просто работа.

— Наредиха ми да не се отделям от човека със сърдечния удар чак до медицинския център — заяви Амблър и се качи в колата. Да се подразбира: и аз не съм доволен от задачата като теб.

Новите получаваме все скапани задачи — продължи той. Тонът му издаваше леко оплакване, посланието носеше извинителна нотка. Той скръсти ръце на гърдите си, прикривайки идентификационната табелка и неподходящата снимка. — И тук не е по-различно от всяко място, на което съм работил.

— В екипа на Барлоу ли си? — изсумтя шофьорът.

— Знаеш как е.

— Голямо е лайно, нали?

— Знаеш как е — повтори Амблър.

На кея мъжете, дошли с моторницата — кормчия, санитар и въоръжен охранител, — започнаха да недоволстват, когато разбраха, че тялото се придружава от служител на клиниката. Не им се доверяваха, че ще свършат работата както трябва? Това ли искаха да им кажат? Освен това, изтъкна санитарят, пациентът вече беше мъртъв. Просто щяха да го откарат до моргата. Но комбинацията от отегчението на Амблър и свиването на рамене от страна на шофьора ги убедиха; пък и никой не искаше да се мотае излишно в такова време. Всеки от членовете на екипажа сграбчи по един от краищата на поръбения с алуминиево фолио чувал и потрепервайки леко в тъмносините си шушлякови якета, пренесоха тялото до една от койките под палубата в задния край на лодката.

Дългият четиридесет фута джет беше по-малък от съдовете, които превозваха персонала на клиниката. Освен това беше и по-скоростен с двата си мотора от по 500 конски сили и щеше да вземе разстоянието до крайбрежния медицински център за десет минути — по-бързо, отколкото да извикат, приземят и натоварят хеликоптер от военновъздушната база „Ленгли“ или от щатския военноморски флот. Амблър се придържаше близо до кормчията — моторницата беше нов военен модел и той искаше да разучи контролното табло. Наблюдаваше как кормчията изравнява кърмата и носа и как после премести клапана на пълна мощ. Сега вече лодката се носеше високо през водата, развивайки скорост от над 35 възела.

Десет минути до брега. Щеше ли измамата му да издържи толкова дълго? Лесно се погрижи фотографията на идентификационната му табела да се напръска с кал от брега, а и знаеше, че хората по-скоро вадят изводи от тона, от гласа, от маниера, отколкото от документите. След няколко минути Амблър се присъедини към санитаря и охранителя, седнали на пейка зад щурвала.

Санитарят — към края на двадесетте, с бузи на червени петна и къдрава черна коса — все още изглеждаше обиден от присъствието на Амблър. Накрая се обърна към Амблър.

— Не ни беше съобщено, че някой ще придружава тялото. Разбирате, че човекът е мъртъв, нали?

— А така ли е? — Амблър потисна прозявка или поне се престори, че го прави.

Боже, нямаше ли вече да престане!

— Да, така е, по дяволите. Сам проверих. Разбирате, че няма как да избяга, нали?

Амблър си спомни високомерния маниер на мъжа, чиято табелка беше отнел. Ето това беше правилният тон.

— Докато не получим заверено удостоверение, твоята дума не значи нищо. Никой на Париш няма такива пълномощия. Така че правилата са си правила.

— Глупости.

— Стига си го тормозил, Олсън — каза охранителят. Това не беше солидарност, беше по-скоро за спорта. Но имаше и нещо друго. Амблър виждаше, че двамата не се познават добре и дори изпитват известна неприязън един към друг. Вероятно ставаше въпрос за

класическия проблем на неуточнената власт; санитарят искаше да действа сякаш той е главният, но пък охранителят носеше оръжието.

Амблър хвърли приятелски поглед на охранителя. Той беше плещест, в средата на двадесетте, с подстрижка, направена от военен бръснар. Приличаше на бивш войсков рејнджър или поне затъкнатият на хълбока му пистолет НК Р7, малък и смъртоносен, открай време беше любимото оръжие на рејнджърите. Той беше и единственият въоръжен човек на борда. Амблър усещаше, че не е запуснал навиците си.

— Както и да е — вметна санитарят след кратка пауза. Но не отстъпваше на охранителя, по-скоро казваше „Какъв ти е проблемът?“.

Тримата потънаха в необщителна тишина, а Амблър си позволи да изпита капчица облекчение.

Лодката беше изминала едва няколко мили от остров Париш, когато пилотът, който носеше слушалки на главата си, привлече с жестове вниманието им и натисна лостче, с което пушна радиото по високоговорителя в кабината.

— Тук е пет-нула-пет от остров Париш. — Гласът на диспечера звучеше разтревожено. — Имаме избягал пациент. Повтарям, избягал пациент.

Амблър усети как стомахът му се свива. Трябваше да действа, да използва тази криза. Скочи на крака.

— Мътните го взели — изръмжа той. Високоговорителят отново запращя.

— Моторница 12-647-М, пациентът може да се е промъкнал на вашия съд. Моля, потвърдете или отречете незабавно. Изчаквам.

Охранителят мрачно погледна Амблър, в главата му започваше да се оформя мисъл. Амблър трябваше да я изпревари, да я пренасочи.

— По дяволите — каза той. — Предполагам сега разбирате защо съм тук. — Секунда пауза. — Мислите, че така случайно настояват да има представители на сигурността във всеки съд, който напуска острова? През последните двадесет и четири часа чувахме слухове за някакъв опит за бягство.

— Можеше да ни уведомите — намусено отвърна охранителят.

— Това не е от клюките, които клиниката би искала да се разпространят — обясни Амблър. — Ще проверя тялото незабавно. — Той се запъти към задната каюта под палубата. Вътре отляво имаше

тесен шкаф за инструменти, вграден в товарната част на вътрешния корпус. На пода се въргаляха изцапани с масло парцали. Тялото лежеше на стоманена платформа, все още привързано към носилката със самозалепващи се ленти; изглеждаше подуто, вероятно тежеше около сто и десет килограма, а сивкавият оттенък на смъртта беше непогрешим. Сега какво? Сега трябваше да действа бързо, преди другите да са решили да го последват.

Двадесет секунди по-късно той изтича обратно в кабината.

— Ти! — викна обвинително Амблър и размаха показалец към санитаря. — Ти каза, че пациентът е мъртъв. Що за скапани глупости са това? Пипнах врата му и познай какво. Имаше си пулс като всеки от нас.

— Не разбирам какви ги говориш — възмутено отвърна санитарят. — Там долу лежи труп.

Амблър все още дишаше тежко.

— Труп с пулс седемдесет? Не мисля.

Охранителят завъртя глава и Амблър беше сигурен, че си мисли: *този звучи сякаш знае какво говори*. Амблър имаше моментно предимство, трябваше да го използва докрай.

— Замесен ли си в това? — настойчиво попита той с обвинителни нотки в гласа. — Съучастник ли си му?

— Какво говориш, по дяволите? — отвърна санитарят, а бузите му се зачервиха още повече. Начинът, по който охранителят го гледаше, го вбеси допълнително и от това той звучеше отбранително, несигурно. Санитарят се обърна към охранителя.

— Бекър, нали не вземаш думите му на сериозно? Знам как да измеря един пулс и на носилката лежи вкочанен труп.

— Покажи ни — мрачно нареди Амблър и ги поведе обратно към каютата. Местоимението *ни* носеше голяма сила, то косвено чертаеше граница между мъжа, когото обвиняваше, и останалите. Амблър трябваше да ги разконцентрира, трябваше да подклажда разногласие, съмнения. В противен случай подозренията щяха да се насочат към него.

Погледна назад и видя, че охранителят върви зад него, извадил пистолета си от кобура. Тримата мъже заобиколиха напречните платформи и продължиха към каютата. Санитарят отвори вратата и после възкликна с шокиран глас:

— Какво, за Бога...

Другите двама надникнаха вътре. Носилката лежеше накривена, пристягащите ленти бяха разлепени. Тялото беше изчезнало.

— Лъжливо лайно такова — избухна Амблър.

— Не разбирам — промълви санитарят с разтреперан глас.

— Е, мисля, че ние останалите разбираме — каза Амблър с леден тон. Ловкото влияние на граматиката — колкото по-често използваше първо лице множествено число, толкова повече се увеличаваше авторитетът му. Той хвърли бегъл поглед на шкафа за инструменти с надеждата, че никой няма да забележи как се е издуло плъзгащото се резе под напора на едва затворената врата.

— Искаш да ми кажеш, че един труп просто е излязъл оттук? — сопна се късо подстриганият охранител и се обърна към къдрокосия южняк, като държеше твърда ръка върху пистолета си.

— Може би просто се е изсулил от носилката и е отишъл да поплува — присмехулно рече Амблър. *Разработвай сценария си, не ги оставяй да мислят в друга посока.* Не бихме могли да чуем, а в тази мъгла нямаше и как да видим. До брега остават три мили, не е кой знае какво усилие, ако кръвта ти кипи. Типично поведение за трупове, нали?

— Това е лудост — запротестира санитарят. — Нямам нищо общо с това! Трябва да ми повярвате. — Формата на отричане беше автоматична, но ефективно затвърди жизненоважния елемент на твърдението: че беглецът е мъжът на носилката.

— Предполагам сега вече се досещаме защо беше толкова подразнен, че ме накараха да ви придружа — каза Амблър на охранителя, достатъчно високо, за да надвика шума на мотора. — Слушай, по-добре съобщи за инцидента възможно най-бързо. Аз ще държа заподозрения под око.

Охранителят изглеждаше объркан и Амблър можеше да разчете противоречивите импулси, изписани на лицето му. Затова се наведе и поверително заговори на ухото му.

— Знам, че нямаш нищо общо с това — каза Амблър. — Ще се постарая този факт да е достатъчно ясен в доклада ми. Няма за какво да се тревожиш. — Предаденото послание не се криеше в съдържанието на думите. Амблър идеално осъзнаваше, че не се обръща към притесненията на охранителя — на него все още не му

беше хрумнало, че някой може да го заподозре в съучастничество при бягство от строго охранявано съоръжение. Но вдъхвайки му увереност по този въпрос и говорейки за „доклада си“, Амблър едва доловимо установяваше авторитета си: човекът в гълбовосивата униформа сега представляваше официалната власт, процедурата, дисциплината на заповедта.

— Разбрано — отвърна охранителят и погледна Амблър за успокоение.

— Дай ми пистолета си, а аз ще държа под око този субект — каза Амблър с равен тон. — Но ти трябва да съобщиш за това по радиото незабавно.

— Веднага — потвърди охранителят. Амблър виждаше, че мъжът изпитва пристъпи на тревога, докато събитията — смайващи, необичайни събития — прегазваха нормалната му предпазливост. Преди да подаде заредения си Хеклер и Кох Р7 на мъжа в сивата униформа, той се поколеба за миг. Но само за миг.

ГЛАВА 2

Ленгли, Вирджиния

Дори и след почти три десетилетия служба Клейтън Кейстън все още се наслаждаваше на дребните детайли в комплекса на ЦРУ — скулптурата в двора, известна като Криптос — S-образен меден лист с перфорирани в него букви, изработен в сътрудничество между скулптор и криптограф от управлението. Или барелефът на Алън Дълес на северната страна, под който бяха гравирани красноречивите думи „Паметникът му е навсякъде около нас“. Но не всички скорошни нововъведения бяха така приятни. Централният вход на агенцията всъщност беше фойе към така наречения първоначален главен щаб — беше станал „първоначален“, когато през 1991 г. завършиха новия главен щаб и според номенклатурните порядки вече нямаше нищо, което да се нарича просто главен щаб. Човек трябваше да избира между първоначалния и новия из шестетажните офис сгради, пръснати по хълма. За да се стигне до централния вход на новия главен щаб, трябваше да се отиде до четвъртия етаж. Всичко това беше доста непрактично, което според неговите възгледи по принцип не беше препоръчително.

Собственият офис на Клейтън, разбира се, се помещаваше в първоначалния главен щаб, но не беше в близост до пропускащите ярка светлина прозорци по външните стени. Всъщност офисът му беше направо скрит във вътрешно помещение без прозорци, което обикновено би приютявало копирни машини и канцеларски материали. Беше си чудесно местенце, ако не желаеш да те безпокоят, но малцина разсъждаваха по този начин. Дори и ветераните в управлението по-скоро смятаха, че Кейстън е жертва на вътрешно изгнание. Гледаха го и виждаха посредствен човек, така и не постигнал нищо, служител до живот, който внимателно прелистваше документи, докато отмяташе дните до пенсия.

Всеки, който го беше видял да заема мястото си зад бюрото тази сутрин, с поглед, вперен в настолния си часовник, моливите и

химикалките си, подредени старателно като сребърни прибори върху ленена покривка, само би затвърдил тези си впечатления.

Часовникът сочеше 8:54, шест минути преди работният ден да започне истински според мнението на Кейстън. Той извади брой на „Файненшъл Таймс“ и го отвори на кръстословицата. Очите му се стрелнаха към настолния часовник. Пет минути. Сега започна да решава. Едно хоризонтално. *Препятствие, спънка*. Едно вертикално. *Нещо дразнещо и досадно*. Четири хоризонтално. *Хазартна игра*. Две вертикално. *Автентична британска парична единица*. Моливът безшумно попълваше квадратчетата, като рядко се поколебаваше по-дълго от секунда-две. *Пречка. Неудобство. Бревет. Стерлинг*.

И сега беше готов. Часовникът показваше 8:59. Той чу тропот край вратата — асистентът му, пристигащ точно навреме, останал без дъх от тичането по коридора. Точността беше тема на скорошен разговор помежду им. Ейдриън Чои отвори уста, сякаш да промърмори някакво извинение, но после погледна часовника си и безмълвно седна пред компютъра. В бадемовите му очи се таеше сянка на недоспиване, гъстата му черна коса беше още влажна от сутрешния душ. Ейдриън Чои беше на двадесет и една години и имаше дискретна обица под долната си устна.

Точно в 9 часа Кейстън изхвърли вестника в кошчето и активира електронната си поща. Имаше няколко безинтересни имейла до всички в управлението: нова програма за социални грижи, малка промяна в зъболекарската осигуровка, адрес в интранет, на който служителите можеха да проверят статуса на пенсионната си осигуровка. Имаше един от чиновник от регионалния офис на корпорацията за информационни проучвания в Сейнт Луис, който макар и озадачен от получената молба от страна на отдел „Вътрешно разследване“, с готовност предоставяше данни за сделките със специална цел, сключени от определена компания в леката индустрия през последните седем години. Друг идваше от малка фирма, регистрирана на фондовата борса в Торонто, и съдържаше изискания от Кейстън списък с търговските дейности, извършвани от членовете на управителния съвет през последните шест месеца. Ревизорът не разбираше защо Кейстън би имал нужда от точното време на приключване на всяка трансакция, но беше спазил молбата надлежно.

Кейстън осъзнаваше колко скучни изглеждат заниманията му на повечето негови колеги. Бившите членове на студентски военни организации и братства, били вече на оперативна работа или надяващи се да го сторят някой ден, се отнасяха към него с милостиво снизхождение. „Трябва да отидеш, ако искаш да научиш“, беше паролата им. Кейстън така и не беше ходил никъде, разбира се, но и не одобряваше този догматизъм.

Често проучването на набор разпечатки можеше да ти каже всичко необходимо, без дори да ставаш от бюрото си.

Но пък и много малко от колегите на Кейстън в действителност знаеха с какво точно се занимаваше той. Дали не беше един от онези, които одитираха сметките за пътувания и бизнес развлечения? Или контролираше изразходването на копирна хартия и тонер касети? Така или иначе по престиж позицията му се нареждаше малко над тази на хигиенистите. Неколцина от колегите на Кейстън обаче го третираха с уважение, дори с нещо подобно на страхопочитание. Това бяха хора от вътрешния кръг приближени на директора на ЦРУ или от най-високо ниво на дирекцията по контраразузнаване. Те знаеха как всъщност беше задържан Олдрич Еймс през 1994 г. И също така как едно минимално, но постоянстващо разминаване между отчетения разход и получения приход се бе превърнало в нишката, довела до разобличаването на Гордън Блейн и до разкриването на широка заговорническа мрежа. Те знаеха за дузина други победи, някои от не по-малко значение, които никога нямаше да станат достояние на общественото внимание.

Способността му да нахлува там, където се проваляха цели отдели, се дължеше на смесица от качества и умения. Без да напуска кабинета си, той дълбаеше тунели през виещия се лабиринт на човешката подкупност. Светът на емоциите не го интересуваше особено; вместо това той беше обладан от счетоводното измерение на колони цифри, които не съвпадаха. Резервирано, но неосъществено пътуване, отчетена фактура за събитие, което се разминаваше с докладваната дневна програма, такса върху кредитната карта за втори, нерегистриран мобилен телефон — съществуваха безброй малки подхлъзвания, останали незабелязани от измамника, а обикновено беше достатъчно само едно. И въпреки това онези, които не се осмеляваха да се отдадат на скуката на сравняването, на пресмятането

дали колона едно хоризонтално съвпада с колона едно вертикално, нямаше никога да ги засекат.

Ейдриън, чиято коса беше почти изсъхнала, се приближи към бюрото му, стиснал няколко записки в ръка, и оживено му заразкава какво е отметнал и какво е изхвърлил. Кейстън вдигна очи към него, към татуираните му ръце и спорадичните отблясъци на другата облица на езика му — тези неща определено не бяха разрешени, когато той започваше кариерата си, но пък несъмнено управлението трябваше да се променя с времето.

— Не пропускай да изпратиш за обработка тримесечните формуляри — каза Кейстън.

— Супер — отвърна Ейдриън. Употребяваше *супер* доста често, което звучеше някак старомодно на Кейстън, но думата очевидно бе подела нов живот. Означаваше, поне според тълкуванията му, нещо като: Чух какво каза и го приех присърце. Може би означаваше по-малко, но със сигурност не и повече.

— Имаше ли нещо различно, нещо... необичайно в информацията, пристигнала тази сутрин?

— Получихме гласово съобщение от младши заместник-директора Кейлъб Норис? — В гласа му се промъкна оттенък на калифорнийски диалект — въпросителната интонация, с която младите толкова често завоалираха твърденията си.

— Питаш ли ме, или ми съобщаваш?

— Извинявай. Съобщавам ти. — Ейдриън млъкна. — Имам чувството, че е спешно.

Кейстън се облегна в стола си.

— Имаш чувството?

— Да, сър.

Кейстън изучаващо огледа младия мъж като ентомолог, изследващ отровна оса.

— И ти... споделяш чувствата си. Интересно. Значи аз съм член на семейството ти, родител или брат? Приятелчета ли сме? Да не би да съм ти съпруга или приятелка?

— Ами...

— Не съм ли? Просто проверявах. В такъв случай ето какво ти предлагам — моля те, не ми казвай какво чувстваш. Интересува ме единствено какво мислиш. В какво имаш основание да вярваш, дори и

само с частична сигурност. Какво знаеш от наблюдение или заключения. Що се отнася до тези мъгляви неща, наречени чувства, можеш да ги запазиш за себе си. — Той направи пауза. — Съжалявам, нали не засегнах чувствата ти?

— Сър, аз...

— Това беше подвеждащ въпрос, Ейдриън. Не отговаряли.

— Много образователно, сър — каза Ейдриън с едва трептяща усмивка на устните. — Взех си бележка.

— Но ти казваше нещо. За нестандартни входящи съобщения.

— Ами да, пристигна онова жълто нещо от офиса на заместник-директора.

— Досега трябваше да си научил цветовете кодове на агенцията. В ЦРУ няма „жълто“.

— Съжалявам — каза Ейдриън. — *Канарено*.

— Което означава какво?

— То е за... — Той направи пауза, сякаш изпадна в мигновена амнезия. — Отнася се за инцидент с усложнения по сигурността. Тоест не — ЦРУ. Нещо, което има общо с другите служби. ДПС.

ДПС. Други правителствени служби. Удобен термин, заместващ изхвърли в „кошчето“.

Кейстън чевръсто кимна и пое яркожълтия плик. Изглеждаше му пълна безвкусица, приличаше на ослепителна, крещяща тропическа птица, всъщност канарче. Той сам счупи осигурителния печат, сложи очилата си за четене и бързо прегледа доклада. Потенциално нарушение в сигурността, свързано с бягството на задържан в психиатрична клиника. Пациент № 5312, обитаващ таен център за лечение с максимална охранителна защита.

Беше странно, помисли си Кейстън, че пациентът не е назован по име. Той препрочете доклада, за да види къде се беше случил инцидентът.

Психиатричното заведение на остров Париш.

В главата му зазвъня звънец. Предупредителен звънец.

Амблър с усилие си проправяше път през полуизсъхналата крайбрежна растителност — ярдове ниски храсти, жилави треволяци и остри тръни; твърдите като шкурка стръкове и шубраци дърпаха

подгизналите му дрехи. Сетне продължи през групичка голи, попарени от солта дървета. Той потрепери на поредния порив леден вятър и се опита да не обръща внимание на бодливия пясък, който бе напълнил несъразмерните му обувки и жулеше кожата му при всяка стъпка. Като се имаше предвид, че военновъздушната база „Ленгли“ бе на около 20–30 мили северно, а щатската военноморска база — на същото разстояние, само че южно, той очакваше всеки момент да долови ниския, свистящ звук на военен хеликоптер. Магистрала 64 се намираше на около половин миля от мястото, на което беше той. Нямаше време за почивка. Колкото по-дълго стоеше на открито, в толкова по-голяма опасност се намираше.

Амблър ускори крачка, докато не чу тътена на магистралата. Застанал на банкета, той се поотупа от пясъка и листата, вдигна палец и се усмихна. Беше мокър и раздърпан, носеше странна униформа. Усмивката му трябваше да е дяволски вдъхновяваща.

Минутка по-късно до него спря камион с логото на чипсове „Фрито Лей“. Шофьорът, мъж с месести черти, огромен корем и слънчеви очила, имитация на „Рейбан“, му махна да се качи. Пътуването му беше осигурено.

В главата му зазвучаха думите на стар църковен химн: *Стигнахме дотук, водени от вярата.*

Камион, кола, автобус, няколко прекачвания по-късно, той стъпи на сенчестия асфалт на столицата. Отби се в търговски комплекс, където откри магазин за спортни стоки и набързо си купи невзрачни дрехи от кошовите с намаление. Плати с парите, които намери в джобовете на униформата, и се преоблече зад подрязания жив плет, граничещ с магазина. Нямаше време дори да се огледа, но знаеше как изглежда — спортните панталони, фланелената риза и шушляковото яке с цип представляваха обичайния гардероб на всеки американски мъж извън офиса.

Пет минути в чакане на автобусната спирка: Рип Ван Уинкъл си идваше у дома.

Докато гледаше как пейзажът става все по-гъсто населен с приближаването на автобуса към центъра на Вашингтон, Амблър потъна в дълбок размисъл. Винаги идваше момент, когато хормоните на стреса, наводнили телесните системи, се изчерпваха и емоциите като въодушевление или страх отстъпваха пред пълната апатия.

Амблър беше достигнал този миг сега. Умът му се рееше, през съзнанието му се втурнаха лица и гласове от мястото, което беше напуснал.

Беше оставил затвора зад гърба си, но не и спомените за него.

Последният психиатър, който го беше „оценявал“, беше слаб, жилав мъж малко над петдесетте, с очила с черни рамки. Косата му сивееше по слепоочията, а един дълъг кафяв кичур падаше през челото му по момчешки и само подчертаваше колко далеч от всичко момчешко е в действителност. Но Амблър виждаше в него и много други неща.

Виждаше един човек, който като защитна реакция опипваше с пръсти старателно надписани папки и въртеше в ръцете си химикалки, те, също като моливите, се разглеждаха като потенциално оръжие, човек, който ненавиждаше работата си и заобикалящата го реалност — ненавиждаше факта, че работи в правителствено заведение, където секретността беше много по-важна от лечението. Как ли беше стигнал дотук? Амблър с готовност правеше догадки: траекторията на кариерата му вероятно бе започнала със стипендия в медицински колеж, последван от специализация по психиатрия във военна болница. Но не беше предполагал, че нещата ще се развият така, нали? С развития си усет към хилядите различни проявления на човешкото неудовлетворение Амблър виждаше пред себе си мъж, който е мечтал за един по-друг живот, може би за онзи живот, описван в старите романи и филми: пълен с книги кабинет в горната част на Манхатън, мека кожена кушетка и стол с подлакътници, лула, клиентела от писатели, художници и музиканти, очарователни предизвикателства.

Сега най-трудната част от деня му беше просто да извърши работата си в място, което презираше, сред пациенти и служители, на които нямаше доверие. В разочарованието си той вероятно търсеше нещо друго, което да го накара да се почувства жив, нещо различно от всекидневната скука. Може би пътуваше по света, може би прекарваше ваканциите си като любящ съпруг у дома, може би ходеше на специални еко турове из тропически гори и пустини. Може би бе събрал впечатляваща колекция вина или беше почитател на хандбала, или вманиачен играч на голф — *нещо*. Винаги имаше нещо при тези

провалени случаи. Всеки отделен детайл на предположенията му можеше да е грешен. Но Амблър беше сигурен, че е уловил правилно основното чувство. Той умееше да разгадава хората, това беше работата му.

Да вижда в тях.

Психиатърът не го харесваше — Амблър го караше да изпитва безпокойство на подсъзнателно ниво. Предполагаше се, че експертизата на лекаря му позволява да вникне в пациента и с това обикновено вървеше едно усещане за власт, за авторитет — авторитета на учителя над ученика, на психолога над пациента. Но този човек не изпитваше подобно чувство на авторитет над Амблър.

— Нека ви напомня, че целта на тези сесии е строго оценителен — каза мъжът на пациента си. — Моята работа е да наблюдавам прогреса и да държа под око всеки нежелан страничен ефект от медикаментите. Така че да започнем с това. Някакви нови странични ефекти, за които трябва да знам?

— Щеше да е по-лесно да разговаряме за странични ефекти — тежко каза Амблър, — ако знаех какъв се предполага да е главният ефект.

— Целта на лекарствата е да контролират психиатричните ви симптоми. Параноични представи, дисоциативни смущения, синдром на въображаемото его...

— Думи — прекъсна го Амблър. — Без значение. Звуци без смисъл.

Психиатърът записа нещо на лаптопа си. Бледосивите му очи гледаха студено иззад очилата.

— Няколко различни психиатрични екипа се бореха с дисоциативните нарушения на самоличността ми. Вече сме минали през това. — Лекарят натисна копче на малко дистанционно управление и включи аудиокасета, чийто звук се чуваше ясно и чисто през намалените тонколони. Един глас — гласът на Амблър — започна да бълва теории на конспирацията със задъхана настойчивост. — *Всички вие стоите зад това. Всички вие. И всички те. Опашката на човешката змия виси над всички.* — Записът продължаваше. — *Тристранната комисия... Опус Деу... Родът Рокфелер...*

За Амблър звукът на собствения му глас, записан на предишна психиатрична сесия, беше почти физически болезнен.

— Спрете го — тихо каза той, неспособен да преглътне напирещата емоция. — Моля ви, спрете го.

Психиатърът спря касетата.

— Вярвате ли още в тези... теории?

— Това са параноидни фантазии — каза Амблър замаяно, но отчетливо. — И отговорът е не. Дори не си спомням да съм ги изричал.

— Отричате, че това сте вие на касетата?

— Не — отвърна Амблър. — Не го отричам. Просто... не си спомням. Това не съм аз, разбирате ли? Искам да кажа, аз не съм такъв.

— Значи сте някой друг. Двама различни души. Или повече?

Амблър безпомощно сви рамене.

— Когато бях дете, исках да стана пожарникар. Вече не искам да съм пожарникар. Това дете не съм аз сега.

— Миналата седмица казахте, че когато сте били дете, мечтата ви е била да станете баскетболен играч. Или тогава съм разговарял с някой друг? — Психиатърът свали очилата си. — Въпросът, който ви задавам, е въпрос, който сам трябва да си зададете: Кой сте вие?

— Проблемът с въпроса е — каза Амблър след дълга пауза, — че си мислите, че има няколко възможни отговора. Искате да избирам от малкия ви списък с опции.

— Това ли е проблемът? — Психиатърът вдигна очи от лаптопа си. — Бих казал, че истинският проблем е, че вие отбелязвате повече от един отговор.

На Амблър му трябваха няколко секунди да се надигне от мястото си, когато автобусът спря на спирка „Кливланд Парк“, но успя да слезе навреме. На улицата той нахлупи шапката си и се огледа — първоначално с тревога заради откъсването си от нормалността, а сетне наслаждавайки се с цялата си душа на самата нормалност.

Беше се върнал.

Искаше му се да подскочи във въздуха. Искаше му се да вдигне високо ръце. Искаше му се да открие виновниците за заточението си и да им раздаде сурова справедливост. *Мислехте, че няма да изляза? Това ли си мислехте?*

Това не беше времето, което би избрал за завръщане у дома. Небето все още беше притъмняло, тротоарът беше черен и хлъзгав от

ситния дъжд. Беше един обикновен ден на едно обикновено място, осъзна той, но след дългия период на изолация се чувстваше завладян от кипящия живот навсякъде около себе си.

Минаваше покрай улични лампи с бетонни осмоъгълни стълбове, облепени с фотокопирани обяви и плакати. Поетично четене в кафенета, концерти на рок групи, току-що напуснали гаражите. Нов вегетариански ресторант. Комедиен клуб със зловещото име „Километрични усмивки“. Цялата цъфтяща, бръмчаща какофония на човешките занимания, настояваща с глъч за внимание от подгизнали парчета хартия. Животът отвън. Не, поправи се той, просто животът.

Той вдигна глава и се огледа наоколо. Обикновена улица в мрачен ден. Да, имаше опасности. Но ако успееше да стигне до апартамента си, можеше да си възвърне обичайния ритъм на живот, за който копнееше и от който се нуждаеше.

Дали щяха да се осмелят да го последват тук? Тук, на едно от малкото места по света, където имаше хора, които наистина го познаваха. Това със сигурност беше най-безопасното кътче. Дори да се появяха, той не се страхуваше от открита конфронтация. Беше безразсъдно, но даже копнееше за такава. Не, не се страхуваше от онези, които го бяха затворили, сега беше време те да се страхуват от него. Очевидно някакъв враждебен елемент бе злоупотребил със системата, опитвайки се да го закопае жив, потапяйки го сред изгубени души, шпиони, вцепенени от депресия или обезумели от халюцинации. Сега, когато беше навън, враговете му трябваше да побегнат, да се скрият вдън земя. Не можеха да си позволят да го нападнат тук, на открито, където местната полиция със сигурност щеше да се намеси. Защото колкото повече хора знаеха за случая му, толкова по-голяма беше заплахата за разобличаване на заговорниците срещу него.

На ъгъла на авеню „Кънектикът“ и улица „Оруей“ Амблър видя будката за вестници, покрай която минаваше всяка сутрин, когато бе в града. Видя опърпания мъж, на който тук-там липсваше някой зъб и който все още носеше червената си плетена шапка, и се усмихна.

— Реджи — извика Амблър. — Реджи, приятелю мой.

— Хей — каза продавачът. Но това беше рефлекс, а не истински поздрав.

Амблър закричи към него.

— Мина доста време, а?

Продавачът отново го погледна. По лицето му не проблесна и следа от разпознаване.

Амблър отправи очи към купчината вестници „Вашингтон Поуст“, където най-горният брой вече бе опръскай от дъжда, и забелязвайки датата, изпита остра болка. Третата седмица на януари, нищо чудно, че беше толкова студено. Той силно примигна. Почти две години. Бяха му отнели почти две години. Две години на забрава, отчаяние и изолация.

Но сега не беше времето да размишлява над загубата.

— Хайде, Реджи. Как си? Работиш здравата или едва-едва?

Объркването по сбръчканото лице на Реджи премина в подозрение.

— Нямам дребни за теб, братле. И не раздавам безплатно кафе.

— Реджи, хайде де, ти ме познаваш.

— Продължавай по пътя си, човече — каза Реджи. — Не искам неприятности.

Амблър се обърна и безмълвно измина разстоянието от половин пресечка до голямата жилищна сграда, построена в готически стил, където бе живял като наемател през последното десетилетие. „Баскертън Тауърс“. Издигната през двадесетте години на двадесети век, сградата представляваше шестетажна структура от червени тухли, декорирана със светлосиви колони и пиластри от бетон. Металните щори по прозорците на коридорите на всеки етаж бяха затворени наполовина, наподобявайки притворени клепачи.

„Баскертън Тауърс“. Нещо като дом за един мъж, който в действителност нямаше такъв. Да прекараш кариерата си в програма за специален достъп — най-високо ниво на оперативната сигурност — означаваше да прекараш кариерата си под псевдоним. В „Консулски операции“ нямаше по-секретно звено от Отдела за политическа стабилизация и никой от оперативните агенти не познаваше другите си колеги, освен по кодово име. Това не беше начин на живот, който водеше до създаване на дълбоки социални взаимоотношения — работата означаваше да прекарваш повечето си дни в чужбина, изолиран и за непредвидими периоди време. Дали имаше истински приятели? Все пак краткото му пребиваване у дома придаваше специална тежест на случайните му улични запознанства в околността. И независимо колко малко време прекарваше в „Баскертън Тауърс“,

апартаментът му се беше превърнал в истински дом за него. Не беше убежище като къщата му край езерото, но представляваше символ на нормалността. Място, където да пусне котва.

Жилищната сграда започваше от улицата, а една обла алея позволяваше на колите да достигнат фойето.

Амблър огледа улиците и тротоарите, не видя знак, че някой проявява особен интерес към него, и се приближи до сградата. Някой там щеше да го познава — портиерът, ако не управителят на сградата или домакинът, и щеше да го пусне в жилището му.

Той огледа дългата табела на живеещите — черни пластмасови букви на бяла дъска, редици имена в азбучен ред.

Нямаше Амблър. След Алстън следваше Ауер.

Значи му бяха отнели апартамента? Беше разочаровашо, но не и изненадващо.

— Мога ли да ви помогна, сър? — От отопленото фойе се показва един от портиерите, Грег Денович. Едрата му челюст както винаги бе засенчена от гъста, устойчива на бръсначите брада.

— Грег — весело каза Амблър. Грег вероятно идваше от Грегор, човекът бе от бивша Югославия. — Мина доста време, а?

Изражението на Денович ставаше все по-познато на Амблър — това беше недоумението на човек, поздравен приятелски от абсолютно непознат.

Амблър свали шапката си и се усмихна.

— Не бързай, Грег. Апартамент 3В?

— Познавам ли ви? — попита Денович. Но този път не беше въпрос. Беше твърдение. Негативно твърдение.

— Предполагам, че не — тихо отвърна Амблър. А сетне объркването му отстъпи на паниката.

Някъде зад гърба си чу изсвистяването на спирачки по мокра настилка. Бързо се обърна и видя бял микробус да спира твърде бързо от другата страна на улицата. Чу да се отварят и затръшват врати и видя трима мъже в униформите на надзирателите в клиниката. Единият носеше карабина, други двама имаха в ръцете си пистолети. И тримата тичаха към него.

Микробусът. Разпозна го. Беше част от извънредната операция по „намиране и връщане“, използвана от тайните клонове на федералното правителство за деликатни домашни залавяния.

Независимо дали ставаше въпрос за вражески агент или чуждестранни шпиони на щатска земя, общото помежду им беше, че не бяха предназначени за нито един клон на официалната система на реда. А в тази влажна и студена януарска сутрин Харисън Амблър беше „доставката“, която трябваше да бъде прибрана. Нямахше нужда да се предлагат обяснения на местната полиция, защото той щеше да е изчезнал дълго преди тяхното появяване. Това не беше открита конфронтация; онова, което бяха дирижирали, беше скоростно, незабелязано похищение.

Амблър осъзна, че появявайки се на това място, беше позволил на желанията си да потиснат добрата му преценка. Не можеше да си позволи повече грешки.

Мисли, трябваше да *мисли*.

Или по-точно, трябваше да *чувства*.

След две десетилетия като оперативен агент Амблър беше принуден да усъвършенства начините на бягството и спасението. Това беше втората му природа. Но подходът му не включваше логически решетки, „дървета на решението“ или други безплодни механизми, които инструктори понякога пробутваха на новациите. Предизвикателството беше да почувстваш изхода от ситуацията, да импровизираш според необходимостта. Да постъпиш другояче означаваше да пропаднеш в коловоза на рутината, а всичко, което беше рутина, можеше да бъде предвидено и пресечено от противниците.

Амблър огледа улицата пред „Баскертън Тауърс“. Триточковата блокада беше стандартна процедура — отрядът сигурно се беше разположил от двете страни на сградата, преди микробусът да спре отсреща. И наистина Амблър видя въоръжени мъже, някои в униформа, други не, да настъпват към сградата от две посоки с целеустремената крачка на опитни агенти по залавянето. Сега какво? Можеше да се стрелне във фойето и да търси заден изход. Но ходът му щеше да е предвиден и вече сигурно бяха взети предохранителни мерки. Можеше да изчака минаваща групичка пешеходци, да се присъедини към тях и да се опита да надбяга мъжете, разположени от далечния край на сградата. Но и този ход криеше опасности. *Спри да мислиш*, застави се Амблър. Това беше единственият начин да ги надхитри.

Впил очи в мъжа с късата карабина, който бързаше през булеварда, Амблър се опита да види всеки детайл от лицето му, независимо че ръмежът се превръщаше в силен дъжд. И после реши да предприеме най-опасния от всички възможни ходове.

Той затича право срещу мъжа.

— Какво ви забави толкова дълго? — кресна му Амблър. — Размърдайте си задниците, да ви вземат мътните! Измъква се! — Той се извъртя и енергично размаха палец към фоайето на „Баскертън Тауърс“.

— Пристигнахме възможно най-бързо — отвърна мъжът с карабината. Другите двама притичаха покрай Амблър и сега той видя, че носят тактически пистолети 45-и калибър с по дванадесет патрона в пълнителя. Това беше голяма огнева мощ за залавянето на един човек. Ако се приемеше, че заповедите бяха за залавяне.

Амблър закрочи тежко към спрелия от другата страна на улицата микробус. Пътниците му се бяха разпръснали около фоайето на „Баскертън Тауърс“, щеше да им отнеме съвсем кратко време да осъзнаят грешката си.

Амблър се приближи към вратата на шофьора, отвори портфейла, който принадлежеше на надзирателя от остров Париш, и го вдигна за секунда към шофьора, сякаш да се идентифицира. Беше твърде далеч, за да се види какво показва, авторитетният жест трябваше да е достатъчно убедителен. Докато шофьорът отваряше прозореца, Амблър се опита да го прецени. Очите на мъжа бяха невъзмутими, бдителни, а вратът му къс и мускулист: щангист.

— Получихте ли промените в заповедта? — настойчиво попита Амблър. — Да се убие, а не да се залови. И какво ви забави толкова? Ако бяхте на място минута по-рано, вече щяхме да сме приключили.

Шофьорът остана безмълвен за момент. После погледът му стана още по-твърд.

— Онова, което ми показахте? Не можах да го видя. Внезапно Амблър почувства как огромната, тежка ръка на мъжа сграбчва дясната му китка.

— Казах, че не можах да го видя. — Гласът на шофьора беше нисък, заплашителен. — Покажете ми го отново.

С лявата си ръка Амблър посегна към якето си за пистолета, който беше отнел от охранителя на моторницата, но шофьорът беше

превъзходно обучен, с бързи като светкавица рефлексии — той смазващо удари оръжието със свободната си ръка и го запрати високо във въздуха. Амблър трябваше да действа мигновено. Той силно изви китката си, издърпа я към тялото си и до нивото на раменете си, а после остро я спусна надолу, използвайки предмишницата си като лост, и смаза ръката на шофьора в ръба на ниско спуснатия прозорец.

Шофьорът изскимтя, но не го пусна. Хватката му беше като от стомана. С другата си ръка вече търсеше за отделението под таблото, където без съмнение имаше някакво оръжие.

Амблър отпусна дясната си ръка и позволи на шофьора да го издърпа донякъде в кабината. После с другата си ръка прониза ларинкса на мъжа със старателно прицелен удар.

Шофьорът го пусна и се наведе напред, задърпал яката си с две ръце. Бореше се за въздух — счупеният хрущял възпрепятстваше притока. Амблър отвори вратата и издърпа шофьора от мястото му. Мъжът направи няколко крачки и се сгромоляса на земята.

Амблър се качи в микробуса, запали двигателя и се понесе надолу по улицата, а зад себе си чуваше крясъците на изумление сред мъжете от втория отряд. Но вече беше твърде късно да предприемат нещо.

Амблър не завиждаше на началника им, който трябваше да обяснява как „доставката“ не само бе избягала под носовете им, но и беше избягала с превозното средство на екипа.

Но пък ходът му не включваше изчисления и предумисъл. Сега осъзнаваше, че действията му са били продиктувани от израза на лицето на първия мъж — търсец, неспокоен и несигурен. Ловец, който не беше сигурен дали е открил плячката си. Отрядът беше изпратен твърде бързо, за да разполага със снимки. От Амблър се очакваше да постъпи като повечето бегълци в подобна ситуация — да се саморазкрие, като се опита да избяга. Но как да организираш гонитба, когато лисицата тича редом с хрътките?

Микробусът вършеше отлична работа като кола за бягство, но след броени минути щеше да се превърне в ярък фенер, сигнализиращ присъствието му на преследвачите. Няколко мили по-надолу по авеню „Кънектикът“ Амблър вкара микробуса в странична уличка и го изостави с ключовете на таблото. Ако имаше късмет, някой щеше да го открадне.

На този етап анонимността му щеше да е най-добре подсигурана в някоя натоварена зона, която беше и жилищен, и бизнес район — участък от града, където имаше посолства, музеи, църкви, книжарници, жилищни сгради. Място с активен пешеходен трафик. Място като „Дюпон Съркъл“. Разположен около кръстовището на трите главни булеварда на града, „Дюпон Съркъл“ беше процъфтяващ квартал и дори и в тази сурова зимна утрин тротоарите щяха да са приемливо пълни. Амблър взе такси дотам, слезе на ъгъла на авеню „Ню Хемпшир“ и 20 улица и бързо потъна сред тълпата. Имаше наум определена дестинация, но на лицето си поддържаше израз на безцелно отегчение.

Докато вървеше през навалищата, Амблър се опитваше да държи под око заобикалящите го хора, без да се заглежда в някого. Въпреки това всеки път, когато погледът му се спреше на някой минавач, старите чувства се завръщаха — особено в неговото състояние на крайна бдителност, той имаше усещането, че чете страница от нечий личен дневник. Трябваше му само мимолетно зърване, за да регистрира забързаните стъпки на около шестдесетгодишна жена с тъмноруса коса, синя плисирана пола, която се подаваше под незакопчаното карирано палто, големи позлатени обици и голям найлонов плик на модната марка „Ан Тейлър“, стиснат твърде силно в осеяната ѝ със старчески петна ръка. Тя беше прекарала часове, приготвяйки се да излезе навън, а да излезе навън означаваше да пазарува. По лицето ѝ пробягваха отблясъци нацупена самота; дъждовните капки по бузите ѝ можеха да са и сълзи. Беше бездетна, предположи Амблър, и може би това също беше извор на съжаление. В миналото ѝ без съмнение е имало съпруг, който бе допълвал живота ѝ, съпруг, който преди — десет години? или по-дълго? — бе станал неспокоен и си беше намерил по-млада, по-свежа партньорка, която да допълва неговия живот. И затова тя пазаруваше, макар и пестеливо, и се срещаше с приятели на чай, и играеше бридж, но може би не толкова често, колкото би искала; Амблър усещаше у нея съществено разочарование от хората. Тя вероятно подозираше, че собствената ѝ тъга ги отблъсква по някакъв подсъзнателен начин, те бяха твърде заети за нея и изолацията ѝ само задълбочаваше тъгата ѝ, а компанията ѝ ставаше все по-малко желана. И затова тя пазаруваше, купуваше си дрехи, които бяха твърде младежки за нея, тършуваше за „изгодни

сделки“ и „големи намаления“ на стоки, които не изглеждаха по-скъпи, отколкото бяха. Дали всяко предположение на Амблър беше вярно? Това нямаше особено значение, той знаеше, че е уловил сърцевината на истината.

Очите му се спряха на ленив млад чернокож мъж в дънки с ниска талия и шапка с козирка, придърпана над очите му, с диамантена обица на едното ухо и изящно оформена тънка брада под долната устна. Беше окъпан в парфюм „Арамис“, а погледът му се рееше през улицата към друг млад мъж — горделив и нагизден, с атлетични бедра, очертани от прилепналите му панталони, и дълга руса коса, — а сетне отново отмести очи назад, насили се да го стори, за да не издава увлеченията си. Момиче с кокосова кожа и едри гърди, изправена коса и лъскаво тъмно червило на пухкавите си устни, нисичко въпреки токчетата, се мъчеше упорито да не изостава от младия чернокож мъж — нейния приятел или поне така я караше да си мисли. В определен момент тя щеше да се чуди защо приятелят ѝ, толкова самонадеян и наперен на улицата, се държи толкова смирено и колебливо, когато останат насаме. Защо срещите им свършваха толкова рано, къде всъщност ходеше след това.

Но Амблър виждаше, че все още и през ум не ѝ минава мисълта, ни най-малкото подозрение, че той разкрива себе си истински само с други млади мъже.

Интернет кафенето беше там, където Амблър си го спомняше, близо до 17 улица и църквата, три пресечки източно от кръстовището. Той откри компютър, който му позволяваше добър изглед през прозореца, вече нямаше да позволи да го сварят неподготвен. С няколко удара по клавиатурата на екрана се появи събирателната база данни, координирана от Министерство на правосъдието за употреба от всички федерални агенции, ангажирани с упражняването на закона. Смътно припомнените пароли все още функционираха, с радост установи той. Написа пълното си име, Харисън Амблър, във вътрешната търсачка — искаше да види какво ще изскочи срещу името му. След няколко секунди се появи съобщение.

Няма сведения за ХАРИСЪН АМБЛЪР.

Това беше странно, всички федерални служители, дори и онези, които вече не фигурираха във ведомостите, бяха поне формално изброени в списъка. И макар идентичността му като агент на „Консулски операции“ да беше по необходимост отстранена от подобни бази данни, цивилната му работа за прикритие в Държавния департамент беше публично достояние.

Той с раздражение отвори уебстраницата на Държавния департамент и премина отвъд защитната стена към достъпна само с парола, макар и нискосекретна вътрешна база данни. Трябваше да бъде проста работа да удостовери цивилната си длъжност. В продължение на години Амблър обясняваше, когато го попитаха, че е служител от средно ниво в Държавния департамент и че работи в бюрото за култура и образование. Това беше тема — „културна дипломация“, „приятелство чрез образование“ и така нататък, — която можеше съвсем откровено да развива часове наред, ако се наложеше. Без значение, че тя нямаше нищо общо с истинската му кариера.

Често се чудеше какво би се случило, ако дадеше искрен отговор на въпроса с какво се занимава, зададен му на някое парти. *Аз ли? Работя за ултрасекретно подразделение на вече секретна разузнавателна служба, наречена „Консулски операции“. Програма за специален достъп, включваща около двадесет и пет правителствени служители. Казва се Отдел за политическа стабилизация. С какво точно се занимава? Ами, с много неща. Често означава да убиваш хора. Хора, за които се надяваш, че са по-лоши от хората, които спасяваш от тях. Но, разбира се, невинаги можеш да си сигурен. Да ви донеса още едно питие?*

Той написа името си в базата данни на Държавния департамент, кликна „търси“ и зачака резултата в продължение на няколко дълги секунди.

Служител **ХАРИСЪН АМБЛЪР** не е открит. Моля, проверете правописа и опитайте отново.

Очите му се извърнаха към прозореца, който гледаше към улицата, и макар там да не се забелязваше необичайна активност, той

почувства как по тялото му избива студена пот. Той премина към страницата на Социалното осигуряване и отново потърси името си.

Харисън Амблър не е открит.

Нямаше логика! Той методично извикваше други бази данни, провеждаше търсене след търсене. Всяко от тях произвеждаше влудяващ рефрен, различни вариации на отрицателен резултат.

Търсенето ви не съвпадна с никакви документи. Не беше открит запис за **ХАРИСЪН АМБЛЪР. ХАРИСЪН АМБЛЪР** не е намерен.

Половин час по-късно беше преровил повече от деветнадесет федерални и щатски бази данни. Напразно. Сякаш никога не беше съществувал.

Лудост!

Като далечна сирена в главата му зазвучаха гласовете на различните психиатри от остров Париш с техните изопачени диагнози. Това бяха глупости, разбира се, пълни глупости. Трябваше да бъдат. Той знаеше кой точно е. Спомените за живота му преди периода на задържането му бяха живи, ярки, последователни. Наистина това беше необичаен живот — оплетен в необичаен занаят, — но беше единственият, който беше водил. Трябваше да има някакво объркване, някаква техническа грешка, беше сигурен в това.

След като натисна клавишите в друга последователност, бе възнаграден от поредния нулев отговор. И започна да се пита дали сигурността не се беше превърнала в лукс. Лукс, който той не можеше повече да си позволи.

Бяла кола, не, бял микробус, който се движеше твърде бързо, по-бързо от останалия трафик, изведнъж изскочи през очите му. А после друг. И трети, който спря точно пред кафенето.

Как го бяха локализирали толкова бързо? Ако интернет кафенето имаше регистриран ай пи адрес на частната си мрежа, а в базата данни

на Държавния департамент имаше инсталиран дигитален прихващач, собственото му търсене сигурно го беше активирало и беше разкрило физическия адрес на мрежовото устройство, което беше използвал.

Амблър скочи на крака, проправи си път до служебния вход и се втурна нагоре по стълбите — ако имаше късмет, щеше да се озове на покрива, а оттам на покрива на съседната сграда... Но трябваше да се движи бързо, преди отрядът по издирването му да се разположи напълно. И докато мускулите му се издуваха, а той поемаше големи глътки въздух, в съзнанието му пробягна краткотрайна мисъл. *Ако Хал Амблър не съществуваше, тогава кого преследваха?*

ГЛАВА 3

За него мястото беше символ на убежище. Представляваше едностайна барака, направена от дърво от покрива до основите. Като подслон тя бе така примитивна, както и природата, която я заобикаляше. Тавана и дъсчения под, гредите на стрехата, дори измазания с кал комин — беше направил абсолютно всичко сам в продължение на един топъл, пълен с насекоми юни, използвайки не повече от купчина дърва и газова резачка. Беше предназначена за един човек и той винаги беше идвал тук сам. Не беше разказвал за мястото на никого. В нарушение на правилата не беше споделил с работодателите си покупката на парцела край езерото — покупка, която, за да предпази още по-добре уединението си, беше уредил чрез трудна за проследяване офшорна фирма. Бараката не беше на никого друго. Беше само негова. Имаше времена, когато се завръщаше на международното летище „Дълес“ и неспособен да се изправи срещу света, караше, без да спира, до примитивното си дървено жилище, вземайки разстоянието от сто и осемдесет мили за по-малко от три часа. Изкарваше лодката си и отиваше на риболов, като се опитваше да спаси душата си от лабиринта на измами и уловки, който представляваше работата му.

Езерото Осуъл едва ли заслужаваше синьо петънце, на която и да е карта, но то беше част от света, който караше сърцето му да прелива. Разположено в полите на планината Саурланд, то се намираше в район, където земеделските земи отстъпваха на гъст горист терен, и бе заобиколено от върби, брезии и храсталаци. През пролетта и лятото земята беше потънала в паднали листа, разцъфнали цветя, горски плодове. Сега, през януари, повечето дървета бяха голи. Въпреки това в мястото имаше някаква меланхолична елегантност, елегантността на потенциала. Като него гората също имаше нужда от сезон на възстановяване.

Беше смъртно уморен, цената на дългите часове усилен бдителност. Колата, с която беше потеглил, беше стар син додж, който беше откраднал на няколко пресечки от интернет кафенето.

Автомобилът се клатеше и друсаше; беше го препоръчал единствено фактът, че собственикът му си беше монтирал кутия за съхранение на ключа под волана. Кутията представляваше глупаво приспособление, използвано от шофьори, които ценяха сигурността на резервния си ключ повече от тази на автомобила си. Дванадесетгодишната хонда сивик, която караше сега, бе дошла от денонощния паркинг на гара Трентън и бе защитена от кражба посредством подобна измишльотина. Беше възможно най-анонимният модел, на който можеше да се надява, и засега вършеше отлична работа.

Докато Амблър караше по шосе 31, мозъкът му кипеше. Кой му беше причинил това? Същият въпрос, който го ядеше от незнайно колко месеца. Легитимните, макар и секретни служби на американското правителство бяха мобилизирани срещу него. Което означаваше какво? Че някой беше излъгал за него, беше го натопил, беше убедил по-висшите власти, че е изгубил разсъдъка си, че се е превърнал в заплахата за сигурността. Или че някой или някаква групировка с достъп до правомощията на държавата се беше постарала той да изчезне. Някой, или някаква групировка, която го беше счела за заплахата, но все пак го беше оставила жив. Главата му започна да пулсира, зад очите му се разливаше главоболие. В Отдела за политическа стабилизация имаше колеги, които можеха да му помогнат, но как щеше да ги открие? Тези мъже и жени не работеха зад бюро, те променяха местоположението си непрестанно, като фигури върху шахматна дъска. А по някакъв начин той беше изключен от всички електронни форуми, които знаеше. *Харисън Амблър не е открит* — това беше лудост, но в нея се забелязваше някаква методология. Той го чувстваше, чувстваше злостта като пулсиращата болка, която превръщаше всяка съзнателна мисъл в агония. Те се бяха опитали да го унищожат. Те се бяха опитали да го закопаят. Те! Това мъчително множествено число. Те! Дума, която казваше всичко и нищо.

За да оцелее, трябваше да знае повече, но нямаше как да знае повече, ако не оцелееше. Барингтън Фолс в областта Хънтердън, Ню Джърси, се намираще отвъд разклонение на шосе 31, което пресичаше югозападната част на Ню Джърси, щрихирано от незначителни кръстовища с малки улици. Той на два пъти спираше в такива странични улички, за да се увери, че не е следен, но не забелязваше

признак на такова нещо. Когато видя пътния знак за Барингтън Фолс, той погледна часовника на таблото — беше 3:30 следобед. Същата сутрин беше все още затворен в психиатрична клиника с максимална охрана. Сега беше почти у дома.

Четвърт миля южно от тесния път до езерото той излезе от шосето и изостави хондата скрита в горичка ели и кедрови дървета. Подплатеното яке, което беше грабнал по пътя насам, му пазеше топло. Докато вървеше по меката земя, а стъпките му тихо хрущяха по килима от изсъхнали листа и борови иглички, той почувства как напрежението започва да го напуска. С приближаването си към езерото откри, че разпознава всяко дърво. Чу пърхането на кукумявка в огромния оголял кипарис, чийто червеникав ствол с олющена кора бе разкривен и извит като врата на стара вещица. Почти можеше да различи иззидания комин на хижата на стария Макгрудър, надвиснала в опасна близост над водата от другия край на брега. Изглеждаше сякаш всяка по-силна буря ще я запрати право в езерото.

Мина покрай група смърчове, проправи си път през гъстака от клони и излезе на магическата полянка, където преди седем години беше решил да построи бараката си. Заслонена с разкошни вечнозелени дървета от трите страни, тя предлагаше не само усамотение, но и пълно спокойствие — умиротворяващ изглед към езерото, рамкиран с древна растителност.

Беше се върнал най-накрая. Поемайки си дълбоко въздух, прочистващ въздух, той пристъпи измежду пролука в елите и спря поглед върху...

... малка, празна поляна, където трябваше да се намира бараката му. Същата поляна, на която беше попаднал седем години по-рано, когато беше решил да строи по тези места.

Заля го вълна на замайване и дезориентация; имаше чувството, че земята се клати под краката му. *Не беше възможно.* Нямаше барака. Нямаше барака, нито следа, че някога тук бе построена такава. Растителността беше напълно ненакърнена. Споменът му за местоположението на малката постройка беше незаличим — въпреки това той виждаше единствено разстлан мъх, храсти хвойна, прегърнали земята, и ниско, ожулено от сърните тисово дърво, което изглеждаше поне на двадесет или тридесет години. Обиколи местността с очи, търсейки най-малкия признак на човешко

присъствие, сегашно или минало. Нищо. Това беше един девствен парцел в абсолютно същото състояние, в което го беше купил. Накрая вече не можеше да се бори със замайващото недоумение и падна на колене на студената, обрасла с мъх земя. Дори и оформянето на въпроса в главата му го изпълваше със страх, но все пак трябваше да си го зададе. Можеше ли да се довери на собствената си памет? Изминалите седем години от живота му, щеше да започне с тях. Реални ли бяха спомените му? Или сегашното му преживяване беше илюзия и той щеше да се събуди всеки момент и да открие, че е заключен в бялата стая в отделение 4-3?

Спомни си как веднъж му бяха казали, че докато сънува, човек няма усещане за мирис. Ако беше вярно, той не сънуваше. Усещаше мириса на езерната вода, лекото ухание на органично разлагане, гниеци листа и дъждовни червеи, слабата миризма на засмолените ели. Не, Бог да му е на помощ, това не беше сън.

Коего го правеше кошмар.

Той се изправи на крака и нададе нисък, гърлен рев на ярост и обезсърчение. Беше дошъл до единствения дом на душата си, за да открие, че няма никакъв дом. Беглецът поне можеше да подхранва надеждата да избяга; жертвата на мъчения — и това го знаеше от личен опит — поне имаше надеждата за минутка покой. Но каква надежда таеше същество, изгубило съкровено си убежище?

Всичко му беше познато и непознато. Това беше влудяващо. Той започна да крачи, заслушан в цвъртенето и свирукането на зимните птици. После чу слаб, свистящ, различен звук и почувства остра болка, съчетана с усещане за ударна сила, точно под гърлото си.

Времето забави ход. Ръката му посегна към болезненото място, напипа предмет, който стърчеше от тялото му, и го издърпа. Беше дълга, подобна на химикалка стрела, и го беше улучила в горната част на гръдната кост, точно под гърлото. Беше го ударила и се беше забила като нож, запратен към дърво.

В наръчниците за обучение имаше специална дума за този тип твърда кост, спомни си Амблър: *manubrium sterni*. В нападателни сблъсъци това беше добре защитена зона, която трябваше да се избягва. Което означаваше, че Амблър беше изкарал голям късмет. Той се гмурна в ниските, провиснали клони на една от големите източни

ели и осланяйки се на временната невидимост, осигурена му от това скривалище, огледа внимателно металното устройство.

Не беше просто стрела; това беше впръскваща стрела с шипове, изработена от неръждаема стомана и топена пластмаса. Дребните черни букви на впръскващия резервоар идентифицираха съдържанието като карфентанил — синтетично упойващо вещество, десет хиляди пъти по-мощно от морфина. Шесттонен слон щеше да бъде напълно обездвижен едва от десет милиграма, ефективната човешка доза можеше да се измери в микрограми. Гръдната кост беше толкова близо до кожата, че шиповете на иглата не можаха да се впият в плътта му. Но съдържанието на впръскващата стрела? Беше празна, но това не му подсказваше дали се е изляла преди или след като я беше издърпал. Пръстите му се върнаха на твърдата кост под гърлото му. На мястото на удара се напипваше назъбена резка. Засега се чувстваше бодър. Колко ли дълго бе останала забита в него? Рефлексите му бяха бързи, със сигурност не бяха изминали повече от две секунди. Но пък и една-единствена капка можеше да изпълни целта. А впръскваща стрела от този клас бе проектирана да излива съдържанието си за броени мигове.

Тогава защо все още не бе изпаднал в безсъзнание? Въпросът му щеше да намери отговор не след дълго. Той за пръв път осъзна, че мисленето му стана неконцентрирано, замаяно. Това беше усещане, което познаваше твърде добре — на остров Париш го бяха дрогирали с подобни вещества, и то неведнъж. Възможно е да е изградил някаква поносимост.

Съществуваше и втори защитен фактор. Кухият връх на иглата се беше забил в костта му и това вероятно го беше блокирал, което бе попречило на течността да се излее свободно. И, разбира се, цялата доза, съдържаща се във впръскващата стрела, вероятно не бе смъртоносна; в противен случай един куршум щеше да създаде далеч по-малко неудобства. Стрела като тази, макар и обичайна прелюдия към отвличане, не беше предназначена да доведе до смърт.

Досега трябваше да е изпаднал в безсъзнание, вместо това просто реакциите му бяха забавени. Забавени в момент, в който не можеше да си позволи и най-малкото намаляване на способностите си. Сега килимът от борови иглички под краката му изглеждаше прекрасно място, на което да полегне за кратка дрямка. *Само за*

няколко минути. Щеше да си почине и да се събуди освежен. Само за няколко минути.

Не! Не биваше да се предава. Трябваше да изпита страха. Карфентанилът, припомни си той, имаше въздействие от деветдесет минути. В случай на предозиране оптималното лечение беше инжектирането на противодействащия опиат налоксон. Но ако не беше наличен, и инжекция епинефрин щеше да свърши работа. Епинефрин. По-известен като адреналин. Спасението щеше да дойде не като отблъскваше страха, а като го прегърнеше с всички сили.

Почувствай страха, повтаряше си той, докато изпълзяваше под плаща на гъстата ела и протягаше врат да огледа наоколо. И изведнъж го почувства, долавяйки отново слабия свистящ звук, предизвикан от твърдите, стабилизиращи крилца на летящата скоростно стрела, която го пропусна на косъм.

В кръвообращението му нахлу адреналин — устата му пресъхна, сърцето му лудо заби, стомахът му се сви на топка. Някой го преследваше. Което означаваше, че някой знаеше кой е той в действителност. Самосъзнанието му се изпари, отстъпвайки път на дълбоко вкоренените слоеве на обучението и инстинкта.

И двете стрели бяха дошли от една и съща посока, някъде понагоре по брега. Но от какво разстояние? Стандартната процедура избягваше ненужно приближаване; човек с оптична пушка можеше да е ефективен и от достатъчно безопасно разстояние. Но като се имаше предвид ограничения обseg на впръскващите стрели, отдалечеността не можеше да е голяма. Мислено Амблър обходи района на югозапад, като се опитваше да визуализира всеки детайл от терена. Имаше голяма гора ели с клони, обсипани с малки кафяви шишарки, множество едри камъни, които можеха да бъдат изкачвани като стъпала, дълбоко дърво, в чиято влажна сянка през лятото избуяваше див лук. И безопасно привързана към стар бряст дървена подпора за лов на елени.

Но, разбира се. Здрава, преносима подпора, която, като толкова много „временни“ неща, беше монтирана на дървото преди години и така и не беше свалена. Беше всичко на всичко три квадратни стъпки; дебелите ремъци, които я придържаха, бяха омотани около дървото и занитени към ствола с два големи болта. Беше вдигната, спомни си Амблър, на дванадесет фута по-високо от мястото, на което се

намираше той. Всеки професионалист би се възползвал от нея. Колко ли дълго го беше наблюдавал човекът с пушката, преди да дръпне спусъка? И кои, по дяволите, бяха тези хора така или иначе?

Въпросителните започваха да изморяват Амблър, по някакъв начин отново активираха микрограмите карфентанил в кръвта му: *Мога да си почина тук. Само за няколко минути.* Сякаш силният опиат сам нашепваше предложението. *Не!* Амблър се изтръгна и се върна обратно към настоящата криза, към тук и сега. Докато беше свободен, имаше шанс. И това беше всичко, за което молеше. За шанс.

За шанс да накара ловеца да изпита страха, който всяваше. За шанс да издебне дебнещия.

Предизвикателството беше да придържа тялото си ниско до земята, докато се придвижваше през горите бързо и уверено. Налагаше се да се осланя на обучение, което рядко беше използвал. Надигайки се от гъстата, прикриваща го растителност до клекнало положение, Амблър бавно повдигна коляно, като отпусна глезена и стъпалото си и го залюля напред, докато държеше коляното си в същата позиция. Пръстите на стъпалото му докоснаха земята и нежно притиснаха повърхността, уверявайки се, че липсват клонки, които биха могли да изпукат под тежестта му. Останалата част от стъпалото му продължи движението в плавен ритъм.

Поддържайки теглото си равномерно разпределено на стъпалото си, той увеличаваше максимално повърхността, върху която упражняваше натиск, и така намаляваше самата сила на стъпването. *Бавно и сигурно*, повтаряше си, но бавно и сигурно не беше начинът му на работа. Ако не бяха следите от карфентанил в кръвта му, вероятно нямаше да успее да се удържи и щеше да се втурне напред.

Най-накрая завърши елипсовидната обиколка, която го отведе край стария бряст. Когато се приближи на тридесет фута от дървото, той откри място с добра видимост през храсти, дънери и клони и потърси с поглед подпората.

Но макар дървото да беше същото, което си спомняше, на него нямаше подпора. Нямаше подпора, нито следа от такава. Въпреки студа навън той целият пламна, сграбчен от мрачно предчувствие. Ако не старата подпора за лов на елени...

Вятърът се засили и той чу звук, слаб, но отчетлив, на дърво, стържещо в дърво. Обърна се бавно и я видя. Подпора за лов на елени.

Друга подпора за лов на елени — по-голяма, по-висока и по-нова, монтирана за огромния ствол на стар чинар. Амблър се придвижи към нея възможно най-безшумно. Около основата на дървото се беше увил храст диви рози. Защо ли не губеха остриите си като бръснач тръни през зимата както листата си! Настъпателен вид, дошъл от Азия, това растение имаше качествата на нещо като естествена бодлива тел. И практически, увит около ствола на високия деветдесет фута чинар, розовият храст спокойно вършеше функцията на бодлива тел.

Амблър надникна между клоните — покрай малките бодливи семенници, очертани на фона на небето — и накрая различи фигурата. Беше едър мъж, облечен в камуфлажна униформа и за късмет гледаше в обратната посока. Това означаваше, че движенията на Амблър не бяха засечени; човекът с пушката предполагаше, че той все още е някъде долу край езерото. Амблър отново надникна, напругайки се за добра видимост в сумрака на късния следобед. Човекът с пушката държеше пред очите си автофокусиращ бинокъл „Щайнер“ — военен модел с матирани лещи и зелено гумирано, водоустойчиво покритие — и изследваше далечината съсредоточено и методично.

На раменете му висеше дълга пушка. Изглежда беше пушката за стрели. Но мъжът имаше и малък пистолет, по очертанията си приличаше на „Берета“ М92. Деветмилиметров, произведен за американската армия, но обикновено запазен за членовете на отдели за специални операции.

Сам ли беше мъжът?

Така изглеждаше — той нямаше радиостанция, нито друго видимо устройство за комуникация, нито слушалка в ухото, както можеше да се очаква, ако беше част от екип. Но Амблър не можеше да се осланя на предположения.

Той се огледа около себе си още веднъж. Видимостта му към стрелеца беше отчасти блокирана от дебел клон на чинара с покрита с петна, но гладка кора. Ако се придвижеше наляво и скочеше право нагоре, ръцете му щяха да го сграбчат на място, където вероятно беше достатъчно дебел, за да издържи тежестта му. Клонът стърчеше почти хоризонтално от ствола и беше дълъг около двадесет и пет фута, а част от него беше по-дебела от бедрото му. А това, предположи той, означаваше, че клонът ще е достатъчно здрав за целите му. Ако

успееше да се залюлее отгоре му, щеше да избегне трънливите храсти и да се озове на един-два ярда от дървената подпора.

Сега зачака следващия порив в правилната посока — срещу стрелеца, към него — и скочи нагоре с всички сили. Ръцете му сграбчиха клона, не се плеснаха в него, а го обгърнаха бързо и безшумно. Поредната вълна адреналин му позволи да се залюлее и да се качи на клона с едно-единствено движение.

Дебелият клон се огъна леко под тежестта му, а самото дърво нададе нисък, стенещ звук. Но не беше толкова силен, колкото Амблър се беше опасявал, и стрелецът на ловната подпора — сега Амблър добре го виждаше — не показа с нищо, че е забелязал. Вятърът беше подухнал, дървото беше изстенало — последователността беше логична. Не привлече вниманието на ловеца.

Амблър запълзя по клона, като местеше ръцете и краката си във вълнообразна последователност, докато накрая дебелият найлонов каиш на подпората се озова в обсега му. Беше се надявал да освободи найлоновите ленти и да запрати подпората в отломки на земята. Но това не беше възможно. Заклучващият механизъм на каишите беше разположен от другата страна на ствола. Всъщност не можеше да се приближи повече, без да предизвика някакъв шум, който да го издаде. Амблър стисна челюст, налагайки си да се концентрира. *Нещата никога не вървят по план. Преразглеждай и импровизирай.*

Амблър се повдигна до по-горния клон, затвори очи за миг, напълни дробовете си с въздух и се отблъсна, хвърляйки се към стрелеца. За последен път беше правил такова летящо упражнение на футболния стадион в гимназията.

Беше грешка. Предупреден от шума, предизвикан от усилията на Амблър, мъжът се извърна. Амблър пък го удари твърде ниско — в областта на коленете, вместо в кръста — и вместо да бъде изблъскай от подпората, мъжът падна напред и сграбчи Амблър със стоманена хватка. Единственото, което Амблър успя да стори, бе да докопа в ръка беретата.

С мощен удар мъжът изби пистолета от дланта на Амблър и го запрати в храстите долу. Изправен лице в лице с противника си на малката подпора, Амблър осъзна, че ще получи най-лошото. Мъжът беше висок шест фута, с издути мускули и въпреки това необичайно подвижен. Главата му беше обръсната до голо, приличаше на обло

продължение на дебелия му як врат. Замахваше с юмруци като професионален боксьор — всеки нанесен удар беше старателно прицелен и подсилен с тежестта на цялото му тяло, а после ръката му незабавно се отдръпваше в защитна позиция. Единственото, което Амблър можеше да стори, бе да предпази главата си, оставяйки тялото си изложено на смазващите удари. Съзнаваше, че скоро ще бъде принуден да се приведе на две.

Внезапно Амблър се отдръпна, блъсна се в ствола на дървото и отпусна ръце. Не би могъл да обясни защо.

Едрият мъж изглеждаше по-скоро доволен, отколкото озадачен, докато се приближаваше към жертвата си.

ГЛАВА 4

Докато Амблър си поемаше големи глътки въздух, а тялото му се тресеше от мускулно изтощение, някакво проблясване в очите на мъжа му разкри всичко, което искаше да знае — мъжът беше готов за „куп дьо грас“ — единичен удар в челюстта с широк размах на ръката, натоварен с всичката мощ и сила, която горната част на тялото му притежаваше.

Само че Амблър направи единственото, което му беше възможно, единственото, което никой професионалист не би помислил да направи — той се просна на земята в прецизно избран миг. И голият юмрук срещна дървото.

Мъжът изрева от болка, а Амблър скочи напред, като заби глава в слънчевия сплит на противника си, а сетне, преди дори да чуе рефлексивното изгонване на въздуха, сграбчи глезените на мъжа и вдигна ръце нагоре. Най-после стрелецът падна от подпората, а Амблър скочи след него. Върху него. Поне се приземи върху нещо меко.

Със светкавични, ловки движения Амблър откачи дългата пушка от ремъка ѝ и използва ремъка, за да завърже ръцете на стрелеца зад гърба. Средните кокалчета на дясната му ръка бяха червени, кървясали и започваха да се подуват, очевидно бяха счупени. Мъжът изстена в агонизираща болка.

Амблър се огледа за беретата. Пистолетът проблесна изпод увивните трънаци на дивата роза и той реши да го вземе по-късно.

— Коленичи, войнико — нареди Амблър. — Знаеш позицията. Кръстосай глезени.

Мъжът се подчини с неохота, но без колебания като човек, който беше заповядвал на други да заемат същата позиция. Очевидно бе получил стандартното американско военно обучение. Без съмнение и много повече.

— Мисля, че имам счупени кости, човече — задавено рече мъжът, притискайки ребрата си. Произхождаше от южната част на Мисисипи, предположи Амблър.

— Ще живееш — каза Амблър. — Или няма. Това е нещо, което ние двамата ще решим.

— Не мисля, че оценяваш ситуацията — вметна мъжът.

— И това е точният момент ти да се намесиш — отвърна Амблър. Той започна да претърсва джобовете на мъжа и откри в панталоните му военен джобен нож. — Сега ще си поиграем на една малка игричка на истина или риск. — Той отвори приставката на ножа за чистене на риба и я навря близо до лицето на мъжа. — Разбираш ли, нямам много време за губене. Затова ще премина право към сърцевината на нещата. — Амблър се стараяше да контролира дишането си. Трябваше да изглежда спокоен и овладян. И трябваше да се фокусира върху лицето на мъжа, докато го заплашваше с приставката за чистене на риба. — Първи въпрос. Сам ли работиш?

— Няма начин. Тук сме цял отряд.

Лъжеше. Макар и със сетива, притъпени от карфентанила, Амблър го разбра, така както винаги го беше разбирал. Когато колегите му го питаха как го прави, той установяваше, че все дава различни отговори. Потреперване на гласа в един случай. Тон, който беше твърде уверено гладък и нехаен, в друг. Нещо в устата. Нещо в очите. Винаги имаше нещо.

От „Консулски операции“ веднъж бяха назначили хора да изследват тази негова особена дарба; доколкото той знаеше, никой не беше успял да я усвои. *Интуиция*, така я наричаше той. А какво означаваше интуицията: не знаеше. Понякога дори се питаше дали този талант не беше толкова способност, колкото неспособност: той не умееше да *не вижда*. Повечето хора филтрираха онова, което виждаха в нечие лице — те действаха на принципа дедукция до „най-доброто обяснение“, а това означаваше, че не обръщаха внимание на онова, което не съвпаднаше с най-смисленото според тях обяснение. На Амблър му липсваше тази способност да игнорира онова, което не съвпаднаше.

— Значи си сам — каза той на коленичилият агент. — Както и очаквах.

Мъжът запротестира, но неубедително.

Макар и без да знае кои бяха те или какво искаха, Амблър осъзна, че бяха предположили, че е малко вероятно той да се появи точно тук. Имаше петдесет други места, на които можеше да отиде, и

той допусна, че там също бяха разположени хора. Предвид обстоятелствата и краткия срок, стратегията би диктувала да се изпрати по един човек на всяко място. Беше въпрос на човешки ресурс.

— Следващият въпрос. Как е името ми?

— Не бях информиран — отвърна мъжът с почти възмутен тон.

Твърдението изглеждаше невероятно, но мъжът казваше истината.

— Не открих моя снимка в джобовете ти. Как се очакваше да ме идентифицираш?

— Няма снимка. Задачата пристигна преди няколко часа. Казаха ми, че си четиридесетгодишен, висок шест фута, кафява коса, сини очи. За мен ти си просто човекът за януари. В общи линии, ако някой се появише на това забравено от бога място днес, това щеше да си ти. Така ми го обясниха.

— Браво — каза Амблър. Обяснението беше странно, но не и лъжливо. — Говориш истината. Разбираш ли, аз винаги познавам.

— Както кажеш — отвърна мъжът. Очевидно не му вярваше.

Амблър трябваше да го накара да му вярва. Разпитът щеше да протече много по-гладко.

— Изпитай ме. Ще ти задам няколко безобидни въпроса, а ти ми отговаряй вярно или невярно, както предпочиташ. Ще видиш дали мога да позная. За начало, имаше ли куче като дете?

— Не.

— Виждаш ли, сега лъжеш. Как се казваше кучето?

— Елмър.

— Честен отговор. Как е малкото име на майка ти?

— Мари.

— Грешно. А на баща ти?

— Джим.

— Грешно — заяви Амблър и видя, че коленичилият мъж е видимо изплашен от лекотата, с която оценяваше отговорите му. — Как умря Елмър?

— Прегази го кола.

— Правилно — окуражително каза Амблър. — Верен отговор. Сега задръж на тази вълна. Защото от тук нататък ще минават само верни отговори. — Секундна пауза. — Втори кръг на изпита. За кого работиш?

— Проклетите ми ребра са счупени.

— Това няма връзка. Предупредих те, че времето ми е ограничено.

— Те ще ти обяснят. Не е моя работа да говоря за това. — Увереността започваше да се връща в гласа на мъжа; Амблър трябваше да подкопае тази увереност или да загуби шанса си да узнае онова, което му беше необходимо.

— Да обяснят? Ти явно не разбираш. Сега не те са твоите началници, а аз. — Той притисна назъбения ръб на ножа към дясната буза на стрелеца.

— Моля те — простена южнякът.

По острата приставка се появиха малки капчици кръв.

— Ще ти дам един съвет. Ако ще носиш пушка на бой с ножове, направи така, че да спечелиш. — Гласът на Амблър беше леден и убедителен. Това беше част от изкуството на разпита — аурата на пълна решителност и безпощадност.

Той се концентрира върху пушката. „Паксармс“ МК24Б. Пушка с дълга цев за впръскващи стрели, калибър 509.

— Прекрасно оръжие — каза Амблър. — Не е част от обичайната войнишка екипировка. Какъв е случаят? — Той отново притисна назъбената приставка.

— Моля те — простена мъжът и с това сякаш изпусна и последния си дъх.

— Назначението ти е било отвличане. Инструкциите са били да ме упоиш, а после какво?

— Това не бяха точните инструкции. — Мъжът звучеше почти смутено. — Изглежда, че хората, за които работя, имат истински интерес към теб.

— Хората, за които работиш — повтори Амблър. — Имаш предвид правителството.

— Какво? — Озадачен поглед, сякаш мислеше, че Амблър го подиграва, но не беше сигурен. — Говорим за изцяло частна организирана група. Не работя на заплата за правителството, това поне е сигурно. Те казаха, че можеш да се появиш и в такъв случай аз трябваше да поема задачата.

Амблър с кимване посочи пушката.

— Това ли имаш предвид?

— Казаха ми да преценявам, ако считам, че си опасен. — Той сви рамене. — Затова взех пушката за всеки случай.

— И?

Той отново сви рамене.

— Мислех, че може да си опасен. Амблър не мигаше.

— Имаше ли сценарий да се откажеш?

— Нямах информация напред във времето. Щяха да ми съобщят какво следва след доклада ми, че си упоен или задържан. Предполагайки, че изобщо ще се появиш. Не знам те доколко го смятаха за вероятно.

— Те? Трябва да ти кажа, че това не е любимата ми дума.

— Виж сега, тези хора ме наемат да върша разни работи, но го правят от разстояние. Не играем карти заедно в неделя, разбираш ли? Придобих усещането, че току-що са разбрали, че си на свобода, и искат да те вербуват, преди да го е сторил друг.

— Хубаво е да си търсен. — Амблър се мъчеше да обработи онова, което чуваше. Междувременно беше важно да не отпускат ритъма на въпросите. — Какъв беше начинът ви на контакт?

— Поддържаме връзка от разстояние. Тази сутрин получих кодиран имейл с инструкциите. Част от заплащането беше преведено по сметка. Сделката влезе в сила. — Думите му излизаха на един дъх. — Без срещи. Тотална отцепническа сигурност.

Човекът говореше истината, а думите му казваха дори повече от недвусмисленото им значение. *Отцепническа сигурност*. Жаргон на щатското разузнаване.

— Ти си американски оперативен агент — заяви Амблър.

— Оттеглих се, както казах. Бях ВР. — Значи военно разузнаване. — Специалните сили, седем години.

— Значи сега си на свободна практика.

— Точно така.

Амблър откопча малката торбичка, прикрепена към камуфлажната жилетка на мъжа. Вътре имаше очукан мобилен телефон „Нокия“, вероятно за лична употреба, и Амблър го прибра в джоба си. Освен това откри, както очакваше, военен вариант на устройство за текстови съобщения. Както стрелецът, така и групата, която го беше наела, използваха екипировка на американските тайни служби.

— Значи ето какъв е бартерът — каза Амблър. — Ти ще ми кажеш имейл протоколите и паролите си.

Последва пауза. Сетне, с нов израз на решителност, мъжът поклати глава.

— Мечтай си.

Амблър усети жегване; отново трябваше да възобнови доминиращата позиция. Изучавайки лицето на мъжа, той разбра, че няма работа с фанатик, с истински вярващ в каузата. Човекът пред него наистина играеше за пари. Главната му цел беше да запази репутацията си на надежден наемник, бъдещата му работа зависеше от това. Амблър трябваше да му вгълпи, че от съдействието му зависеше изобщо да има бъдеще. В подобни моменти привидната спокойна умереност не беше ефективна. Напротив, човек трябваше да си дава вид на решителен садист, щастлив пред откритата се възможност да приложи занаята си.

— Знаеш ли как изглежда одраното човешко лице? — нехайно попита Амблър. — Аз знам. Дермалната структура е изненадващо жилава, но е прикрепена доста свободно към слоевете липидна и мускулна тъкан отдолу. С други думи, щом направиш разрез, кожата се отделя доста лесно, сякаш косиш морава. Щом повдигнеш кожата, можеш да видиш невероятно сложната плетеница на лицевите мускули. Приставката за чистене на риба не е най-добрият инструмент за това, много е дебела и прави нащърбени разрези. Но все пак ще свърши работа. Опасявам се, че ти няма да можеш да гледаш, но аз ти описвам какво виждам. Така че да не пропуснеш нищо. Та така. Да започваме ли? Ще усетиш леко пощипване. Е, малко повече от пощипване. По-скоро ще имаш чувството, че... ами, че ти одират кожата от лицето.

Очите на коленичилиия мъж се свиха от страх.

— Ти каза бартер — изстена той. — Аз какво ще получа?

— А, това ли. Ами ти ще получиш... как да го кажа? Лице.

Мъжът шумно преглътна.

— Паролата е 1345ГД — дрезгаво рече той. — Повтарям. 1345ГД.

— Едно приятелско напомняне. Ако излъжеш, веднага ще разбере. Объркай само един детайл и ще се върнем към урока по анатомия. Трябва добре да го разбереш.

— Не лъжа. Мразовита усмивка.

— Знам.

— Кодирането на електронните съобщения е автоматично с хардуера. В полето „относно“ трябва да пише „Търси се Одисей“. Главни и малки букви нямат значение. Подписът е „Циклоп“.

Мъжът продължи да описва в детайли изградените комуникационни протоколи, а Амблър ги складираше в паметта си.

— Трябва да ме пуснеш, човече — каза южнякът, след като Амблър го беше накарал да повтори всичко три пъти.

Амблър свали светлокафявото си яке и облече бойната униформа на мъжа — жилетка и камуфлажно яке; изглеждаха като неща, които щяха да са му от полза. Пребърка отделенията по колана на стрелеца и го закопча около кръста си — повечето наемници носеха значителни суми пари в себе си, а това също щеше да му бъде от полза. Пистолетът остана изгубен някъде в трънливите храсталаци.

Що се отнасяше до пушката, големината ѝ по-скоро щеше да бъде пречка, вместо предимство, поне в кратък срок — а точно сега краткият срок се простираше пред него като цял един живот. Той я разглоби и хвърли оставащите шест стрели транквилизатори в гъсталаците. Едва тогава развърза ръцете на мъжа и му хвърли светлокафявото си яке.

— За да не замръзнеш — каза му.

Амблър усети леко ужилване отстриани на врата си — пчела, комар? — и разсеяно плесна мястото с ръка. Изминаха няколко секунди, преди да осъзнае, че по това време на годината няма подобни насекоми, и да забележи, че пръстите му са навлажнени от собствената му кръв. Не беше насекомо. Не беше стрела.

Куршум.

Той се извърна. Мъжът, когото току-що беше развързал, лежеше проснат на земята. От устата му течеше яркочервена кръв, а на лицето му беше замръзнал вцепененият израз на смъртта. Снайперистки куршум, същият, който беше ожулил врата на Амблър, очевидно беше влязъл през устата му и бе излязъл от задната част на главата му. Амблър беше решил да пощади живота на човека. Друг обаче не го беше сторил.

Или куршумът беше предназначен за Амблър?

Трябваше да бяга. Амблър се втурна през гората със светкавична скорост. Подареното светлокафяво яке се бе оказало смъртна присъда, набелязвайки мъжа за екзекуция. Един снайперист би различил цвета отдалече. Но защо биха изпратили някого да поеме „задачата“, ако планът е бил да го убият? Или това беше резервен план, в случай на провал?

Амблър трябваше да напусне Саурландс. Хондатата без съмнение вече беше разкрита. Какви други превозни средства имаше в околността? Той си спомни, че беше забелязал покрит с брезент открит джип на около четвърт миля нагоре по хълма. Беше ниско, зелено превозно средство, способно да минава през всякакъв терен — блата, потоци, хълмове.

Когато стигна до него, не се изненада, че ключовете висяха на таблото. В тази част на света хората все още не заключваха предните си врати. Джипът запали лесно и Амблър го подкара през гората с възможно най-високата скорост, вкопчен във волана, докато возилото подскачаше по скалите, навеждайки глава, когато минаваше под заплашително надвиснали клони. Газеше с лекота над храсти и треволяци; докато имаше място за маневри между дърветата, ниската растителност нямаше да го спре. Нито пък каменистите дерета и потоци. Пътуването беше ръбесто и трескаво, сякаш яздеше неопитомен кон, но пък устойчивостта му върху неравния терен беше безспорна.

Внезапно предното стъкло избухна и се начупи в тънка паяжина.

Беше го застигнал втори куршум.

Той завъртя волана лудо, без посока, надявайки се, че подскачането на возилото по неравния терен ще затрудни снайпериста да го държи на мушка. Междувременно умът му бушуваше в разпенен океан на несигурност. Посоката на изстрела показваше, че куршумът е долетял от някъде отвъд езерото — някъде от района на старата къща на Макгрудър. Или от кулата горе на хълма. Или от — той сканира хоризонта в съзнанието си — житния силос на фермата на Стептоу, малко по-нагоре по хълма. Да, и той би избрал това място, ако провеждаше операция. Безопасността се криеше нагоре — нагоре по склоновете, там където възвишенията образуваха вдлъбната падина. Там минаваше павиран път и ако успееше да стигне до него, самата земя щеше да го защити от снайпериста.

Запали двигателя и откри, че се движи по най-стръмните склонове на планината Саурландс с лекота; десет минути по-късно стигна и до пътя. Откритият джип бе твърде бавен, за да поддържа скоростта на обичайния автомобилен трафик, а и разбитото предно стъкло щеше да привлече нежелано внимание. Затова той зави зад гъстак от червени кедри и изключи двигателя.

Не се чуваше звук на преследвач; не се чуваше никакъв звук, освен цъкането на изстиващия двигател и свистенето на колите по близкия планински път.

Той извади електронния органайзер на убития мъж. *Те искат да те вербуват.* Мъжът вярваше в това, но дали това не беше подвеждаща уловка? Ясно беше, че която и групировка да бе наела бившия американски разузнавач, възнамеряваше да се държи на разстояние: отцепническа сигурност. Но Амблър трябваше да научи онова, което знаеха. Сега беше негов ред да поеме „задачата“, но с негови методи и като някой друг, а не себе си. За да преодолее механизмите на обострено внимание, съобщението трябваше да обещава нещо, да заплашва нещо? Въображението беше мощен инструмент — колкото по-общо звучеше съобщението, толкова по-добре.

След няколко минути размисъл той набра текстово съобщение; съобщение, което беше сбито, но изкусно формулирано.

Срещата с предмета на операцията, обясни той, не бе протекла според плана, но в ръцете му бяха попаднали някакви „интересни документи“. Необходима беше среща. Сведе обяснението до минимум, без да уточнява каквото и да е.

Чакам инструкции, написа той. После изпрати съобщението до незнайния получател от другия край на кодираната система.

След това пое към пътя и тръгна по банкета. С камуфлажното си яке щеше да прилича на ловец браконьер. Малко хора в околността не биха одобрили подобна дейност. Няколко минути по-късно жена на средна възраст, подкарала пикап, чийто пепелник преливаше, го взе на стоп. Тя имаше много неща за разказване и не затвори уста, докато не го остави до „Мотел 6“, близо до шосе 173. Амблър беше сигурен, че е издавал учтиви звуци в подкрепа на речта ѝ, но в действителност не беше чул и дума.

Седемдесет и пет долара за стая. За кратко той изпадна в паника, че няма достатъчно пари, но после си спомни за портфейла, прикрепен

към колана на убития мъж. Регистрира се под случайно избрано име, като полагаше невероятни усилия да не обръща внимание на тоталното изтощение, което заплашваше да го повали всеки миг, и вероятно щеше да го стори, без дори да имаше карфентанил в кръвта си. Нуждаеше се от стая. Нуждаеше се от почивка.

Стаята беше толкова безлична, колкото предполагаше — стилът на липсата на стил. Той набързо прерови съдържанието на портфейла. Имаше два комплекта карти за самоличност; най-полезна щеше да му бъде шофьорската книжка, издадена в Джорджия, където компютърните системи бяха твърде примитивни. Шофьорската книжка изглеждаше най-обикновена, но когато я огъна, Амблър забеляза, че в действителност е направена така, че да се променя лесно. Той без проблем щеше да си направи портретна фотография в някой търговски център и да подправи шофьорската книжка, която така или иначе беше фалшификат. Височината и цветът на очите на агента бяха различни от неговите, но не и толкова, че да събудят подозрение. Утре... но имаше толкова други неща, с които трябваше да се заеме утре. Толкова много неща, че сега беше твърде уморен, за да ги обмисли.

Наистина имаше чувството, че губи съзнание — комбинацията от физически и емоционален стрес беше всепоглъщаща. Но той насила се вкара под душа, обля се с толкова гореща вода, колкото можеше да издържи, и остана там дълго време, отмивайки потта, кръвта и мръсотията от тялото си, докато от малкия сапун, предоставен му от мотела, не остана нищо. Едва тогава излезе с олюляване изпод душа и се загърна в белите хавлиени кърпи.

Имаше толкова неща, над които да размисли, но чувстваше, че не може да си го позволи. Не и сега. Не и днес.

Той енергично изтърка косата си и пристъпи към огледалото над мивката. То бе запотено от парата и той го нагря със сешоара, докато в средата му не се появи овално петно. Не можеше да си спомни кога за последен път бе видял лицето си — колко ли месеца бяха изминали? — и се приготви за измъчено и измършавяло отражение.

Когато най-сетне се видя в огледалото, изпита неконтролируем световъртеж.

Това беше лицето на непознат човек.

Амблър почувства как коленете му омекват и в следващия миг се озова на пода.

Не познаваше човека в огледалото. Това не беше изпита или остаряла версия на собственото му лице. Това не беше той с бръчки по челото или тъмни кръгове под очите. Това изобщо не беше той.

Високите, ъгловати скули, орловият нос, лицето беше достатъчно хубаво — лице, което повечето хора биха счели за по-красиво от неговото собствено, с изключение на определена жестокост в израза. Собственият му нос беше по-объл, широк и леко месест на върха, бузите му бяха по-издути, брадичката му имаше цепка. *Той не съм аз*, помисли си Амблър и липсата на всякаква логика се разби в него като мощна вълна.

Кой беше мъжът в огледалото?

Това беше лице, което не можеше да разпознае, но можеше да прочете. А в него четеше същата емоция, която изпълваше собствените му гърди: страх. Не, нещо отвъд страх. Ужас.

Потокът от думи на психиатричен жаргон, с които го описваха през месеците, прекарани в клиниката — „дисоциативно разстройство на личността“, „личностно разпадане“ и така нататък, и така нататък, — внезапно нахлу в съзнанието му. Чуваше в хор от шепнеци гласове настояването на лекарите, че страда от психотично нарушение и че се движи през измислени самоличности.

Нима бяха прави?

Беше ли наистина луд?

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 5

Най-сетне се отдаде на съня, спазматичен сън, но дори и изключеното съзнание не му осигури убежище. Сънищата му плениха спомени от далечна земя. Един образ се изду и затрептя като целулоиден кадър пред прегрял прожекционен апарат и той разбра къде се намираше.

Чанхуа, Тайван. Вековният град бе заобиколен с планини от три страни; на запад се изправяше срещу Тайванския проток — стотици мили солена вода, която разделяше острова от континента. През седемнадесети век, по времето на династията Цин, първи тук се бяха заселили имигранти от Фудзиен. Бяха ги последвали множество вълни от заселници. Всяка вълна прибавяше своя характерен отпечатък, но самият град, като някакъв интелигентен организъм, решаваше кои добавки да бъдат запазени и кои — загубени за историята. В парк в основата на планината Багуа стоеше масивен черен Буда, охраняван от два масивни каменни лъва. Посетителите ахваха при вида на Буда; гражданите изпитваха същото страхопочитание към лъвовете — символи на защитата, с изопнати мускули и остри зъби. Преди години Чанхуа представляваше могъщ форт. Днешният гъсто населен град се беше превърнал в укрепление от друг вид. Укрепление на демокрацията.

В покрайнините на града, близо до фабриката за хартия и цветната оранжерия, беше сглобена временна платформа. Мъжът, за когото много хора вярваха, че ще стане следващият президент на Тайван, Уай-чан Лун, се канеше да се появи пред многохилядната тълпа. Негови поддръжници се бяха стекли от общините Тиенуей и Юндзин по провинциалния път и сега малките им прашни коли задръстваха всички странични улички и алеи. Никой не помнеше друг политически кандидат, вдъхновявал подобно вълнение сред обикновените жители на Тайван.

В много отношения той беше необичайна политическа личност. От една страна, беше по-млад от повечето кандидати — току-що навършил тридесет и седем години. Беше издънка на богато семейство,

което се занимаваше с потомствена търговия, и въпреки това беше истински популист, с непреодолим чар, който разбунваше духовете на най-бедните. Беше основал най-бързо разрастващата се нова политическа партия в Тайван и беше лично отговорен за забележителната ѝ притегателна сила. Островната република не страдаше от недостиг на политически партии и организации, но партията на Уай-чан Лун се открояваше силно със своята проницателна ангажираност към реформа. Провел няколко успешни антикорупционни кампании на местно ниво, сега Лун молеше да му се даде властта да прочисти и националната политика, националната търговия от корупция и роднински връзки. Но политическата му визия не свършваше дотук. Докато другите кандидати се ръководеха от дългогодишния страх и негодувание срещу „китайската империя“, Лун говореше по-скоро за нова политика към „нов Китай“ — политика, концентрирана върху мир, търговия и идеал на споделен суверенитет.

За много стари китайски източници в американския Държавен департамент младежът звучеше твърде добре, за да е истина. Според досието му, усърдно компилирано от Отряда за политическа стабилизация към „Консулски операции“, той наистина беше такъв.

Ето защо Амблър беше разпределен в Чанхуа като част от „екип за действие“, изпратен от Отряда за политическа стабилизация. Което означаваше, че той отиде там не като Хал Амблър, а като Таркин, оперативното име, което му беше дадено още в началото на кариерата му в операции под прикритие. Таркин, чувстваше понякога той, не беше само измислена личност, а човек със свой живот. По време на операция Амблър наистина се превръщаше в Таркин. Това беше форма на психическа фрагментация, която му позволяваше да си върши работата.

Едно от малкото западни лица в морето от азиатци — по автоматично предположение, следователно представител на чужда медия, — Таркин се движеше през гъстата тълпа, заковал поглед в платформата. Мъжът щеше да се появи всеки миг. Великата надежда на новото поколение на Тайван. Младият идеалист. Обаятелният визионер.

Чудовището.

Фактите бяха старателно описани в досието му. Те разкриваха убийствения фанатизъм, който се таеше зад умереността,

сладкодумието и здравия му разум. Те разобличаваха идеологическите му връзки с червените кхмери. Личното му участие в наркокартела „Златният триъгълник“ и в низ политически убийства из цял Тайван.

Нямаше начин да свалят маската му, без да компрометират многобройните си източници, оставяйки ги да се изправят срещу мъчителна смърт от ръцете на тайните съюзници на Лун. Но и не можеха да му позволят да успее — да заеме мястото си по върховете на Националния конгрес. За да се осигури оцеляването на самата демокрация, отровният популист трябваше да бъде премахнат от демократичната арена.

Това беше типът работа, в който Отрядът за политическа стабилизация се беше специализирал. Безмилостността на някои операции му спечели неодобрението на онези разузнавателни анализатори в Държавния департамент с меки сърца и още по-меки глави. В интерес на истината понякога бяха необходими неприятни действия, за да се избегнат още по-неприятни последствия. Заместник-секретарят Елън Уитфийлд, директор на ОПС, беше отдадена на този принцип с решимост, която я правеше особено ефективна.

Там, където директорите на други отряди се задоволяваха с анализи и оценки, Уитфийлд действаше, и то навреме. „Да изрежем рака, преди да се е разпространил“, беше нейното мото, що се отнасяше до политически заплахи. Елън Уитфийлд не вярваше в безкрайното дипломатическо протакане, когато мирът можеше да бъде запазен с помощта на бърза хирургическа интервенция. Залогът обаче рядко беше толкова голям.

Слушалката в ухото на Таркин леко изпука. „Алфа едно на позиция“, прошепна глас. Превод: екипният специалист по експлозиви се беше разположил на безопасно разстояние от мястото, на което беше скрил устройството си, готов да активира контролирания с радиовръзка детонатор при сигнала на Таркин. Операцията беше сложна, защото се налагаше да бъде такава. Семейството на Лун, уплашено за сигурността му и недоверчиво към местната полиция, му беше подsigурило отличен охранителен екип. Всички очевидни снайперистки гнезда вероятно вече бяха проверени и прочистени. Други охранители, професионалисти както в древните традиции на бойните изкуства, така и в по-новите методи на съвременното стълкновение, вероятно оглеждаха тълпата, а трети бяха внедрени в

самото множество на равни интервали и щяха да посрещнат всеки знак за оръжие с груба сила. Лун пътуваше в бронирана кола, отсядаше в хотелски стаи, старателно охранявани от лоялни поддръжници. Никой не би могъл да си представи, че заплахата се спотайваше в обикновения на външен вид подиум.

Сега бе настъпило времето за шоу.

От нарастващото вълнение на тълпата Таркин разбра, че кандидатът се беше появил. Той вдигна очи тъкмо за да види как Лун пъргаво пристъпва на подиума.

Аплодисментите започнаха и се разраснаха, а кандидатът сияеше. Все още не беше застанал по средата на подиума, а това беше критично важно. За да се избегнат косвени наранявания, малкото експлозивно устройство беше проектирано да нанася изключително прецизен удар. Таркин чакаше, стиснал в ръце журналистически тефтер и автоматична писалка.

Чакам сигнала ти, в слушалката се носеше металически звук. Сигнал, който означаваше смърт. *Чакам сигнала ти*.

Звукът сякаш се измени, температурата на въздуха падна и той отново долови слаб шум — същият шум, който, осъзна сега той, го беше събудил и върнал в реалността, на хиляди мили от другия край на света и повече от две години по-късно. Амблър се мяташе в мотелското си легло, а чаршафите му бяха събрани на топка, лепкави от пот. Шумът — тракане откъм нощното шкафче.

Електронният органайзер на убития мъж вибрираше, уведомявайки за получаването на текстово съобщение. Той посегна, взе го и след натискане на няколко бутона видя, че е пристигнал отговор на имейла му. Съобщението беше кратко, но даваше точни инструкции.

Беше уредена среща за 2:30 същия следобед на международното летище във Филаделфия. Изход С19.

Бяха умни. Ефективно се възползваха от охраната на летището и металните детектори за собствени цели — подсигуряваха се, че той ще дойде невъоръжен. Публичното пространство също предпазваше допълнително от насилствени ходове от негова страна. Въпреки това в избрания час за полети щяха да чакат възможно най-малко хора. Щяха да си осигурят място в някоя широка, свободна част на терминала. Достатъчно изолирано за уединение. Достатъчно публично за

безопасност. Браво. Тези хора знаеха какво правят. Това не беше изцяло успокоителна мисъл.

Клейтън Кейстън седеше на масата за закуска, облечен, както обикновено, в един от многобройните си, почти еднакви сиви костюми. Когато ги купи от каталога на ателието на Джош А. Банкс с пощенска доставка, те имаха петдесет процента намаление, затова цената му се беше сторила доста разумна, а комбинацията вълна-полиестер ги правеше почти немачкаеми, което беше много практично. „Официални костюми за всички сезони“, казваше каталогът. „Материя, подходяща за цялата година“. Кейстън бе приел думите на ателието в буквалния смисъл и носеше едни и същи костюми през цялата година. Както и рипсените вратовръзки — червени на зелени райета, или сини на червени райета. Съзнаваше, че някои от колегите му възприемаха почти неизменното му облекло като ексцентрично. Но какъв беше смисълът на разнообразието? Човек откриваше нещо, което му вършеше работа, и се придържаше към него.

Същото беше и със закуската му. Обичаше корнфлейкс. Всяка сутрин закусваше с корнфлейкс, в момента също.

— Това са пълни глупости! — избухна шестнадесетгодишната му дъщеря Андреа. Разбира се, не говореше на него, а на брат си Макс, по-голям от нея с една година. — Чип е противен. Както и да е, той е хлътнал по Дженифър, а не по мен, и слава богу!

— Толкова си прозрачна — неумолимо заяви Макс.

— Използвай един от ножовете за грейпфрут, ако ще режеш грейпфрут — каза майка им с мек укор. — Затова сме ги купили.

Беше облечена в хавлиен пенъоар, на краката си носеше хавлиени чехли, а косата ѝ бе хваната с хавлиена лента. За Клей Кейстън тя все още представляваше прелестно видение.

Макс взе извития нож за грейпфрут, без да протестира; все още се закачаше със сестра си.

— Чип мрази Дженифър, и Дженифър мрази Чип, а ти се погрижи за това, когато каза на Чип какво е казала Дженифър за него на Ти Джей. И между другото, надявам се, че си споделила с мама какво се случи в часа ти по френски вчера.

— Да не си посмял! — Андреа подскочи от стола си в бушуваща шестнадесетгодишна ярост. — Защо не поговорим за малката драскотина отстрани на волвото? Май че я нямаше, преди да излезеш с колата снощи. Мама дали вече е забелязала?

— Каква драскотина? — попита Линда Кейстън и остави на масата голямата си порцеланова чаша черно кафе.

Макс отправи към сестра си изпепеляващ поглед, сякаш се опитваше да измисли някакъв режим на мъчения, с който да започне да раздава справедливост.

— Ами нека просто кажем, че Лудия Макс още не е усъвършенствал паралелното паркиране.

Кейстън вдигна очи от вестника си „Вашингтон Поуст“. Ясно съзнаваше, че не присъства особено в съзнанието на двете си деца точно сега, и нямаше нищо против. Това, че изобщо бяха негови деца, беше нещо като мистерия, защото приличаха толкова малко на него.

— Да не си посмяла, крастава жаба такава.

— Каква драскотина? — повтори Линда. Останалите около масата се нападаха един друг, сякаш той не съществуваше. Кейстън беше свикнал с това. Дори и на масата за закуска той беше най-безличният бюрократ на света, а Андреа и Макс говореха безсмислици и бяха погълнати от себе си като всички тийнейджъри. Андреа, с нейния блясък за устни с черешов вкус и декорирани джинси; Макс, изгряваща звезда на училищното футболно игрище, който така и не се научи да си бръсне врата като хората и си слагаше твърде много одеколон. Кейстън мислено се поправи — всяко количество одеколон беше твърде много.

Те бяха двама недисциплинирани, необуздани хлапаци, които можеха да се счепкат за едното нищо. А Клейтън Кейстън ги обичаше повече от самия живот.

— Остана ли портокалов сок? — бяха първите думи на Кейстън на масата за закуска.

Макс му подаде картонената кутия. Вътрешният живот на сина му беше до голяма степен непроницаем за него, но от време на време той виждаше в очите на Макс нещо като съжаление — един млад мъж се опитваше да категоризира баща си според антропологичните категории на гимназията: смотаняк, мачо, перко, задръстеняк, и

осъзнаваше, че ако бяха съученици, двамата определено нямаше да станат другарчета.

— Има няколко капки, тате — каза той.

— Капка по капка вир — отвърна Кейстън. Макс го стрелна с неспокоен поглед.

— Както кажеш.

— Трябва да поговорим за онази драскотина — каза Линда.

Два часа по-късно в кабинета на Кейлъб Норис се вдигаше много по-малко шум, но снишените гласове само подчертаваха нарастващото напрежение. Норис беше младши заместник-директор на разузнаването и когато извика Кейстън на среща в 9:30, не му съобщи за какво се отнасяше. Не беше необходимо. Откакто бяха получили бюлетина от остров Париш предишната сутрин, бяха пристигнали още сигнали — повечето от тях противоречиви и влудяващо неясни, които предполагаха, че бяха възникнали допълнителни инциденти, свързани със случая.

Норис имаше широкото лице на руски селянин, с грапава кожа и малки, раздалечени очи. Имаше едър гръден кош и беше изключително космат: снопчета черни косми стърчаха изпод маншетите на ръкавите му, а когато махнеше вратовръзката си, и изпод яката на ризата му. Макар да беше най-висшият служител в разузнавателното анализиране и член на вътрешния кръг приближени на директора на управлението, ако някой го видеше само на фотография, би предположил, че е ангажиран със съвсем друга професия — бияч в някой бар или бодигард на мафиот. Работническите му маниери също не загатваха за биографията му: бакалавърска степен по физика от Католическия университет на Америка; аспирантура в Националната научна фондация върху военните приложения в теорията на тактиката; разработки за граждански организации като Института за анализ на отбраната и корпорация „Ламбда“. Норис беше твърде нетърпелив за традиционна кариера, но пък в Управлението нетърпеливостта му се превърна в положително качество. Той смело преодоляваше главоблъсканици и препятствия, които препъваха останалите. Осъзна рано, че властта в една организация е властта, която сам придобиваш, а не онази, официално приписана към длъжността ти. Ставаше въпрос за

неприемането на все още „работим върху това“ за отговор. Кейстън му се възхищаваше.

Когато Кейстън се появи на вратата, Норис бе в характерната си поза на превъзбуденост — крачеше из кабинета си, скръстил яките си ръце на гърдите си. Норис беше не толкова разтревожен от инцидента на остров Париш, колкото подразнен. Дразнеше се, защото случаят му напомняше колко голяма част от разузнавателната институция се намираше извън обсега на нейния титулярен директор. Това беше поголемият проблем и той беше постоянен. Всяко подразделение на военните — армията, флотата, въздушните сили, военноморският корпус — имаше свои вътрешни разузнавателни единици, докато по различни линии Министерството на отбраната прехосваше ресурсите си за Разузнавателното си управление. Съветът за национална сигурност поддържаше отделен персонал от разузнавателни анализатори. Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд разполагаше със собствена широка инфраструктура, до голяма степен отдадена на „разузнаване по сигнал“; допълнителна работа в тази посока се извършваше от Националното бюро за проучвания и Националната гео-космическа разузнавателна агенция. Към Държавния департамент имаше бюро за разузнаване и проучване в допълнение на строго секретното звено „Консулски операции“. И всяка организация вътрешно се разделяше на още и още структури. Пролуките и дефектите бяха безбройни и всеки представляваше предпоставка за катастрофален провал.

Затова една уж маловажна неприятност като този бюлетин го тормозеше като прораснал навътре косъм. Беше едно да не знаеш какво се случваше в степите на Узбекистан и съвсем друго, когато се отнасяше за собствения ти заден двор. Как така никой не знаеше кой точно беше беглецът от остров Париш?

Заведението се използваше на „колективна база“ от всички клонове на американските тайни служби. Пациент, който не само беше задържан на остров Париш, но и както ставаше ясно, беше пазен в изолация в заключено отделение, очевидно беше наистина опасен човек или заради това, което беше способен да разкрие, или за това, което беше способен да направи.

Но когато директорът на ЦРУ отправи запитване за самоличността на беглеца, никой не успя да му отговори. Това или

беше лудост, каквато не лекуваха на остров Париш, или беше нещо като неподчинение.

— Ето какъв е въпросът — избъбри Норис на Кейстън, когато той влезе, сякаш вече бяха по средата на разговор. — Всеки пациент в това заведение върви с... как му викате... със специална заявка, финансиращ код. „Колективна база“ означава, че всяка агенция допринася за частта от ресурса, която използва. Ако Ленгли настани там някой изкукал анализатор, Ленгли захранва сметката му. Ако е за някой от Форт Мийд, Форт Мийд плаща сметката. Което означава, че всеки пациент отива там с финансиращ код. Дванадесет цифри. От съображения за сигурност процедурата по плащанията е отделена от досието на самата операция, но документите би трябвало да предоставят името на служителя, одобрил задържането на съответния пациент. Но не и този път. Надявам се да откриете какво се е объркало. От счетоводните архиви на остров Париш е видно, че финансиращият код на пациента е бил активен — сметките му са се покривали според изискванията. Но сега пък счетоводителите на „Консулски операции“ твърдят, че не могат да открият финансиращия код в базата данни. Следователно дори не можем да установим кой е заповядал това задържане.

— Това не се е случвало никога досега.

Платната на Норис се изпълниха с нов порив на възмущение.

— Или ни казват истината и в случая те са прецакани. Или се опитват да ни попречат и в случая прецакват нас. И ако е така, искам веднага да измислим начин да им го върнем тъпкано. — Норис имаше навика да противопоставя по няколко или, когато беше възбуден. Под мишниците на светлосинята риза на заместник-директора нарастваха влажни тъмни кръгове. — Но това ще бъде моята битка, не вашата. Онова, което искам от теб, Клей, е фенер в тъмното. Обичайната ми молба, нали разбираш?

Кейстън наведе глава.

— Ако се опитват да ни попречат, Кал, то ще е на много високо ниво. Това вече е ясно.

Заместник-директорът извърна очаквателен поглед към него и направи окуражителен жест с ръка.

— Повече — каза той.

— Очевидно е, че беглецът е бивш много ценен агент.

— Много ценен агент, на когото са му избили чивиите?

— Това ни е съобщено. От „Консулски операции“ ни предоставиха информацията от досието на пациент № 5312. Имаме и психиатричния му профил, изпратен от остров Париш. Дузини полета с данни, изпълнени с термини от Диагностичния и статистически наръчник на Американската психиатрична асоциация. В основни линии той страда от остра дисоциация.

— Което означава?

— Означава, че се мисли за някой друг.

— Тогава кой е той?

— Ами това е наболелият въпрос, нали?

— Проклятие — почти изкрещя Норис в гнева си. — Как можеш просто да изгубиш нечия самоличност като проклет чорап в сушилня? — Очите му вбесено пламтяха. След миг той посегна и потупа Кейстън по рамото с ласкава усмивка на лицето си. Кейстън, знаеше той, можеше да бъде труден; човек трябваше да спечели усилията му, а не да ги счита за даденост. Ако Кейстън се почувстваше насилен, той реагираше лошо, можеше да се отдръпне и да се превърне в неотстъпчив бюрократ, какъвто обикновено беше. Кейлъб Норис беше научил този урок отрано. Сега заместник-директорът концентрира чара си върху прегърбения трошач на числа. — Казвал ли съм ти колко харесвам вратовръзката ти? Много ти отива.

Кейстън удостовери приятелската шега с мимолетна усмивка.

— Не се опитвай да се подмазваш на добрата ми страна, Кейлъб. Аз нямам добра страна. — Той сви рамене. — Ето каква е ситуацията. Както казах, разполагаме с психиатричните файлове, всичките индексирани под номера на пациента, № 5312. Но информацията в тях не разкрива нито едно персонално досие — независимо колко дълбоко копаям в системата. Детайлите за лицето не излизат от никъде.

— Което означава, че са били изтрити.

— Което по-вероятно означава, че са били откъснати. По всяка вероятност данните съществуват някъде, но не са свързани към нито едно електронно идентификационно досие. Това е дигиталният еквивалент на прекъснат гръбначен стълб.

— Звучи сякаш си прекарал известно време в ровичкане из компютърната система.

— Основните системи в Държавния департамент не са интегрирани вътрешно, а и съществуват значителни несъвместимости с нашите системи. Но те използват същия вътрешноофисен софтуер като нас за заплати, удръжки, плащания и доставки — Кейстън избъбри счетоводните категории като сервитьор, изброяващ специалитетите за деня. — Ако човек може да намери пътя си из вътрешния счетоводен мениджмънт, тогава се получава нещо, еквивалентно на дъска, която можеш да използваш, за да се качиш от един кораб на друг.

— Като капитан Кид, преследващ Синята брада.

— Не ми е приятно да разбивам представите ти, но не мисля, че Синята брада наистина е съществувал. Затова съвсем сериозно се съмнявам, че би се появил в автобиографията на капитан Кид.

— Синята брада не съществува? Сега сигурно ще ми кажеш, че няма и Дядо Коледа?

— Ти май си получил доста лоши сведения от родителите си — каза Кейстън с безизразно лице. — Празнична дезинформация. Може да се окаже необходимо да попрегледаме и файловете ти за Фейта на зъбчетата, като сме започнали. — Той огледа бюрото на Норис, хвърляйки леко неодобрителен поглед на разбърканите купчини с несортирани документи. — Но мисля, че схвана основната идея. Човек е най-добре да се качи на кораб по обичайния начин. Но когато няма алтернатива, една дълга дъска може да се окаже изненадващо ефективна.

— И какво научи, когато сложи дъската и притича по нея?

— Засега не много. Още тършуваме из досието на пациента. Но има и частичен оперативен архив под оперативния му псевдоним, Таркин.

— Таркин — повтори Норис. — Оперативен псевдоним, но не и име. Става все по-любопитно. Както и да е, какво още знаем за него?

— Главното, което знаем, е, че агент Таркин не е бил просто в „Консулски операции“. Той е бил член на Отдела за политическа стабилизация.

— Значи вероятно е експерт по мокри поръчки.

Мокри поръчки. Кейстън ненавиждаше подобни евфемизми. Всички доказателства сочеха, че агентът е опасен социопат. Това, изглежда, беше професионално изискване за успешна кариера в ОПС.

— Засега разполагаме само с огризки за оперативното му досие. Направих връзката с ОПС по кодиращата система. Идентификационните номера на техните служители завършват с цифрите 7588 и това го открихме в документите на пациент № 5312. Но когато потърсим информация в базата данни на министерството, нещата се влошават: останалото е откъснато от досието на Таркин.

— И какво ти казват червата?

— Червата?

— Да, какво ти казват инстинктите?

На Кейстън му трябваше секунда преди да осъзнае, че Норис се майтапеше с него.

В началото на съвместната им работа Кейстън беше дал ясно да се разбере колко се отвращава от идеята за „инстинкта в червата“. Всъщност това му беше нещо като идея фикс. Той дълбоко се дразнеше, когато хората го караха да изкаже предположения, преди данните да го насочат в някаква посока — що се отнасяше до Кейстън, да разчиташ на интуитивните чувства беше като да свършиш, преди да го вдигнеш. Това му пречеше да анализира нещата логически; спъваше работата на разума и прецизния анализ на вероятностите.

Кейстън видя как лицето на Норис се разстила в усмивка; заместник-директорът обичаше да подтиква Кейстън да повтаря твърдите си убеждения по въпроса.

— Само те бързикам — каза Норис. — Но я ми кажи, какво все пак се очаква да мислим за този човек? Какво казва твоята... ъ-ъ... логическа матрица?

Кейстън отвърна с тънка усмивка.

— Всичко е на твърде предварително ниво. Но все пак има някои данни, които водят към мисълта, че той е развалено яйце. Предполагам знаеш възгледите ми по отношение на нелегалните агенти. Ако получаваш заплата, трябва да се съобразяваш с параметрите, установени от федералните разпоредби. В това има здрав разум. Дори можем да говорим за „мокри поръчки“. Според мен всяко действие или е оторизирано, или не е. Няма среден път. Искам да знам защо изобщо имаме хора като „Таркин“, назначени от федералното правителство. Кога ще се научат нашите разузнавателни служби, че това никога няма да проработи?

— Никога няма да проработи?

— Не и според плана.

— Нищо в сътворението не върви според плана. Включително и самото сътворение. А Бог е имал седем дни да го направи както трябва. Аз мога да ти дам едва три.

— Защо е това бързане?

— Просто имам такова чувство. — Норис вдигна ръка, изпреварвайки порицанието на Кейстън. — Истината е, че в дирекцията по разузнаване се получават сигнали — неясни са, но са твърде настойчиви, за да ги игнорираме — за нещо като случващи се неофициални инциденти. От нас? Срещу нас? Още не знаем. Смятаме, че в тях са въвлечени високопоставени членове на правителството, но каквото и да се случва, то се потулва доста бързо. Затова сме нащрек. Необичайни неща — не знаем дали имат връзка със случая, но е твърде опасно да смятаме другояче. Така че ни трябва категоричен доклад от теб в рамките на три дни. Искам да установиш кой е в действителност Таркин. Помогни ни да го заловим. Или да го унищожим.

Кейстън хладно кимна. Нямаше нужда от окуражаване; Кейстън мразеше аномалиите, а човекът, избягал от остров Париш, беше аномалия от най-лош вид. Нищо нямаше да му достави по-голямо удовлетворение от идентифицирането на този човек и елиминирането му.

ГЛАВА 6

В „Мотел 6“ близо до Флемингтън, Ню Джърси, Хал Амблър използва нокията на убития мъж, за да проведе няколко телефонни разговора. Първият беше до Държавния департамент на САЩ. На този етап не можеше да прави предположения, нямаше как да знае дали връзката му с разузнавателния екип, в който беше прекарал кариерата си, беше приятелска или вражеска. Не можеше да използва номерата за спешни случаи, които беше запаметил като оперативен агент, защото можеха да задействат проследяващ механизъм. Вместо това беше побезопасно да почука на входната врата. Следователно първото му обаждане беше до отдела по комуникации на министерството. Преструвайки се на репортер от „Ройтерс“, той поиска да го свържат с кабинета на заместник-секретаря Елън Уитфийлд. Дали можеше да потвърди изказване, приписвано на нея? Асистентката ѝ, с която го свързаха след няколко междинни препредавания, се извини. Заместник-секретарят пътуваше в състава на международна делегация.

Бихте ли могли да уточните къде, попита репортерът от „Ройтерс“. Асистентката съжаляваше, но не можеше да го направи.

Международна делегация, несъмнено информацията беше точна. Но и напълно безполезна. Официалната титла на Елън Уитфийлд като заместник-секретар в Държавния департамент прикриваше административното ѝ назначение като директор на Отряда за политическа стабилизация. Накратко, неговият шеф.

Дали колегите му мислеха, че е мъртъв? Полудял? Изчезнал? Какво знаеше Елън Уитфийлд за онова, което му се беше случило?

Въпросите се вихреха в главата му. Ако тя не знаеше, тогава сигурно би искала да узнае, нали? Той се помъчи да си спомни периода от време, преди да се озове пленник на психиатричната наказателна колония. Въпреки усилията му тези последни спомени оставаха мътни, затворени, недостъпни — скрити в мъглата, която обгръщаше съществуването му. Той се опита да инвентаризира спомените си от преди мъглата. Спомняше си няколкото дни, прекарани в Непал, на посещение при водачите на самоосъзнати тибетски дисиденти, които

търсеха подкрепата на Америка. Те лъжеха, извади бързо заключение Амблър — всъщност бяха представители на маоистка бунтовническа групировка, отречена от Китай и прогонена от правителството на Непал. След това бе започнала операцията в Чанхуа — подготвяха се за премахването на Уай-чан Лун. А после? Съзнанието му беше като откъсната страница — нямаше рязка граница, разделяща спомените му от забравата, те по-скоро малко по малко се разпадаха.

Същото беше, когато се опитваше да върне спомените си от първите месеци на остров Париш. Те се състояха от разпокъсани моменти, лишени от всякакво чувство за време и последователност.

Може би трябваше да се върне още по-назад — преди седмиците, заобикалящи похищението му — във времето, когато спомените му бяха живи, последователни, истински като земята под краката му. Само да можеше да открие някой, който споделяше тези спомени. Някой, чиято памет щеше да му осигури потвърждението, от което така отчаяно се нуждаеше — уверението, че той наистина е човекът, за когото се мислеше.

Подтикнат от импулс, Амблър се обади на Дилън Сътклиф в Провидънс, Роуд Айлънд.

Не се беше сещал за Дилън Сътклиф от много време, не беше го срещал от години. Бяха се запознали като първокурсници в колежа „Годард“, малко учебно заведение за изкуства в Кънектикът, и се бяха сприятелили незабавно. Дилън беше шегаджия с изключителен дар слово и огромен запас истории от детството си в Пепър Пайк, Охайо. Освен това имаше силно изразена слабост към лудориите.

Една сутрин през късен октомври — беше втората им година в колежа — всички със събуждането си откриха, че на острия връх на кулата „Макинтайър“ се е появила огромна тиква. Тиквата тежеше близо седемдесет паунда, а как се беше материализирала там оставаше мистерия. Тя се превърна в източник на веселба сред студентите и на възмущение сред преподавателите. Никой не се съгласяваше да рискува счупване на врата си, за да я свали, и така тиквата беше оставена да падне долу сама. На следващата сутрин в основата на кулата „Макинтайър“ се появиха купчина малки фенери, изрязани от тикви, които сякаш гледаха точно в голямата тиква горе. Някои носеха табели с надписа „Скачай!“. Ликуването на студентите само засили лошото настроение на колежанските чиновници. Няколко месеца

преди завършването им, когато вече администрацията не се впрягаше толкова, най-сетне се разпространи слухът, че за това трябва да се благодари на Дилън Сътклиф, професионален катерач. Сътклиф беше разумен шегаджия, той никога не си признаваше и винаги беше оценявал дискретността на Амблър. Защото Амблър, забелязвайки нещо в лицето на Сътклиф, когато лудорията се обсъждаше, веднага се беше досетил кой стои зад нея, но макар да беше позволил на Сътклиф да разбере, че той знае за това, така и не беше казал на никого друго.

Амблър си спомняше любимите ризи на Сътклиф с широки цветни райета и колекцията му от глинени лули, рядко използвани, но много по-интересни от обичайните студентски колекции от бирени бутилки и плочи на „Грейтфул Дед“. Амблър беше ходил на сватбата му само година след завършването им и знаеше, че той има отлична работа в общинската банка на Провидънс, която сега се беше превърнала в част от национална верига.

— Дилън Сътклиф на телефона — каза глас. Амблър не го разпозна веднага, но въпреки това почувства топлота.

— Дилън! — възкликна Амблър. — Обажда се Хал Амблър. Помниш ли ме?

Последва дълга пауза.

— Съжалявам — каза мъжът с объркан тон. — Не съм сигурен, че чух добре името ви.

— Хал Амблър. Учехме заедно в колежа „Годард“ преди двадесет години. Бяхме съквартиранти през първата година. Бях на сватбата ти. Сети ли се? Мина доста време от последното ни питие, нали?

— Вижте какво, не купувам нищо по телефона, и то от непознати — троснато рече мъжът. — Предлагам ви да опитате с някой друг.

Дали това не беше друг Дилън Сътклиф? Този изобщо не звучеше като неговия стар приятел.

— Извинявам се — каза Амблър. Явно съм попаднал на погрешен човек. Значи не сте учили в „Годард“?

— Напротив, учил съм. Просто никой в класа ми не се казваше Хал Амблър. — Чу се щракване, мъжът беше му затворил.

Преливащ от смесица между ярост и страх, той се обади в колежа „Годард“ и поиска да го свържат с деловодството. На младия мъж, който отговори, Амблър обясни, че е мениджър по човешки

ресурси в голяма корпорация, вероятен бъдещ работодател на някой си Харисън Амблър. Като част от корпоративната политика той беше длъжен да провери определени твърдения от автобиографията на кандидата. Просто искаше някой да му потвърди, че Харисън Амблър наистина е завършил колежа „Годард“.

— Разбира се, сър — каза мъжът от деловодството. Помоли за точния правопис на името и го въведе в системата; Амблър чуваше тихото кликане на клавиатурата. — Съжалявам — каза гласът. — Ще ми продиктувате ли правописа още веднъж?

Амблър го направи с нарастващо мрачно предчувствие.

— Добре направихте, че се обадохте — каза гласът от телефона.

— Не е завършил ли?

— Човек с такова име изобщо не е записван в колежа, какво остава да го завърши.

— Възможно ли е базата ви данни да не обхваща достатъчно дълъг период назад във времето?

— Не. Колежът е наистина малък и нямаме такъв проблем. Повярвайте ми, сър, ако този човек е бил записан тук, по което и да е време на двадесети век, аз щях да го знам.

— Благодаря ви — каза Амблър с кух глас. — Благодаря ви за съдействието.

Ръката му трепереше, докато натискаше копчето за приключване на разговора на мобилния телефон.

Това беше лудост!

Цялото му самосъзнание — можеше ли да е илюзия? Възможно ли беше това? Той затвори очи и позволи на многобройните спомени от четирите си десетилетия да се вихрят и да се разливат из съзнанието му, пораждайки свободен и неструктуриран потоп от асоциации. Спомените бяха неизброими и това бяха спомените на Хал Амблър, освен ако наистина не беше напълно луд. Времето, когато изследваше задния двор на родната си къща, как стъпи върху подземно гнездо на оси, как те изригнаха от земята като черно-жълт гейзер, а той се озова в бърза помощ с тридесет ужилвания. Горещият юли на летния лагер, където се научи да плува в стил бъртерфлай в езерото Кандейджа и където зърна женска гърда, докато една от лагерните отговорнички, Уенди Съливан, се преобличаше в портативна съблекалня със счупена врата. Един август, който прекара, вече на петнадесет години,

работейки в ресторанта барбекю на панаира, разположен на десет мили южно от Камдън, и където се научи да пита клиентите „Желаете ли царица на кочан към поръчката си?“, когато те си поръчваха само ребра на скара и картофено пюре. Откровените му разговори след работа с къдрокосата Джулиан Дейчис, която обслужваше фритюрника, за разликата между любовна игра и опипване. Имаше и не толкова приятни спомени, някои свързани с баща му, който ги беше напуснал, когато Амблър беше на шест години; слабостта и на двамата му родители към утехата на бутилката. Спомняше си играта на покер в първи курс, продължила цяла нощ, как по-големите студенти се бяха подразнили от непрекъснатото нарастващата му купчина с жетони, сякаш беше изобретил някакъв неуловим метод на измама. Спомняше си и как се беше влюбил във втори курс — боже, спиращите дъха първи срещи, а после сълзите, бурните взаимни обвинения и помирения, лимоновото ухание на шампоана ѝ, което му се струваше толкова екзотично и което години наред го караше да се изпълва с носталгия и копнеж.

Спомняше си назначението и обучението в „Консулски операции“, нарастващия интерес на преподавателите му към особената му дарба. Работата под прикритие към Бюрото за образователен и културен обмен на Държавния департамент, която изискваше редовно пътуване в чужбина. Спомняше си всички тези неща с яснота и точност. Беше водил двойствен живот. Или просто ставаше въпрос за двойствена халюцинация? Докато напускаше стаята си, в главата му се оформяше нарастващо пулсиране.

В един ъгъл, който минаваше за фоайе на хотела, имаше компютър с интернет като малък жест към гостите. Амблър седна пред него и използвайки паролата на аналитичното бюро на Държавния департамент, се свърза към вестникарската база данни „ЛексисНексис“. Местният вестник на Камдън, Делауеър, където Амблър беше израснал, веднъж беше публикувал малка статия за него, когато в шести клас беше спечелил състезание по правопис. *Палеонтология. Дитирамб. Ксилофон.* Амблър ги беше написал всичките бързо и правилно, установявайки се като най-добрия ученик в правописа не само в основното училище на Камдън, ами и в окръг Кент. Ако допуснеше грешка, разбираше го незабавно — разбираше го от изражението на съдията. Майка му, която по това време го

отглеждаше сама, беше невероятно щастлива. Но сега в случката имаше нещо повече от детски егоизъм.

Той пушна търсачката на вестника.

Нищо. Нищо не съвпаднаше със зададеното описание. Спомняше си статията в „Доувър Поуст“ толкова ясно, спомняше си как майка му я беше изрязала и я държеше на вратата на хладилника с магнит във формата на резен диня. Държа я там, докато хартията не пожълтя и не започна да се разпада от светлината. В базата данни имаше копия на „Доувър Поуст“ от преди десетилетия, имаше архив на всевъзможни местни новини — за това кой спечелил и кой загубил изборите за градския съвет, за масовите съкращения във фабриката „Робинс Хоус“, за реновациите на кметството. Но що се отнасяше до базата данни „ЛексисНексис“, Харисън Амблър не съществуваше. Не беше съществувал тогава. Не съществуваше и сега.

Лудост!

Летището представляваше познатата джунгла от подова мозайка, стомана и стъкло с познатото усещане за добре екипирано откъм персонал съоръжение. Накъдето и да се обърнеш, човек виждаше служители по въздушните линии, летищни отговорници по сигурността, носачи на багаж — всички носеха табелки и униформи от всевъзможен вид. Обществената среда на това място, реши Амблър, беше кръстоска между федерална пощенска служба и курортен град.

Той си купи билет до Уилмингтън, еднопосочен, сто и петдесет долара — таксата, така да се каже, за предстоящото рандеву. Изглеждаше не по-малко отегчен от жената зад билетното гише, която едва съдържа прозявката си, докато подпечатваше бордната му карта. Документът за самоличност, който той представи — шофьорската книжка от Джорджия, променена с фотографията на настоящия ѝ приносител, — нямаше да издържи на внимателен оглед, но и не беше достоен с такъв.

Изход С19 се намираше в далечния край на дълъг коридор до други два изхода, разположени ветрилообразно. Той се огледа, виждаха се десетина пътници. Беше два и половина. От тези изходи нямаше да има полети в следващите деветдесет минути. След половин час щяха

да започнат да пристигат пътници за полета до Питсбърг, но засега беше пълно мъртвило.

Дали човекът, с когото имаше среща, вече беше пристигнал? Изглеждаше вероятно. Но кой беше той? „Ще ме познаеш“, гласеше съобщението.

Амблър мина покрай седящите места, оглеждайки шепата хора, изпуснали предишния полет или дошли твърде рано за следващия. Пълната жена, която даваше бонбони на пълната си дъщеря; мъжът със зле скроения костюм, който прелистваше някаква презентация; младата жена с многото обеци и джинси, изрисувани с разноцветни флумастери — никой от тях не изглеждаше вероятен. У Амблър се надигна чувство на отчаяние. *Ще ме познаеш.*

Най-накрая очите му попаднаха върху човек, който седеше сам близо до прозореца.

Беше индиец сикх с тюрбан на главата, който движеше устните си, докато четеше „Ю Ес Ей Тудей“. Амблър се приближи и забеляза, че няма никакви признаци за съществуването на коса под тюрбана — не се виждаше и един непокорен косъм. Лекото лъцене на лепило по бузата на мъжа му разкри, че гъстата брада е залепена съвсем скоро.

Дали мъжът наистина движеше устните си, докато четеше, или комуникираше с някого по фиброоптичен микрофон?

За всеки друг мъжът би изглеждал напълно спокоен, отегчен и отпуснат. За Амблър той беше всичко друго, но не и това. Подтикнат от инстинкт, Амблър се извъртя и пристъпи зад седналата фигура. Със светкавично движение той сграбчи тюрбана на мъжа и го вдигна. Отдолу лъсна бледо, гладко избръснато теме, а към него с тиксо беше прикрепен малък пистолет „Глок“.

Оръжието се озова в ръката на Амблър и той пусна тюрбана обратно на мястото му. Седналият мъж стоеше абсолютно замръзнал, с тактическата неподвижност на отлично обучен професионалист, който знаеше кога най-разумната реакция беше да не реагираш изобщо. Само по вдигнатите му вежди пролича изненадата му. Цялата безшумна маневра бе отнела не повече от две секунди и бе прикрита от чужди погледи от собственото тяло на Амблър.

Усещаше пистолета странно лек в ръката си и разпозна модела веднага. Тялото беше изработено от пластмаса и керамика; дулото съдържаше по-малко метал от една обикновена тока за колан.

Вероятността подобно оръжие да задейства металните детектори беше малка; вероятността служителите на реда да претърсят индийския религиозен тюрбан — дори още по-малка. Тубичка бронзант и метър муселиново парче плат — евтин, ефикасен костюм. Още веднъж изкуствеността и ефикасността на срещата предизвикваха възхищение и безпокойство.

— Браво — тихо каза фалшивият сикх и бледа усмивка разтегли ъгълчетата на устата му. — Чудесен отбранителен ход. Не че променя нещо. — Говореше английски със свършено произнесените съгласни на човек, който е учил езика в чужбина, макар и от ранна възраст.

— Аз съм този с оръжието. Това нищо ли не променя? Според моя опит обикновено го прави.

— Понякога най-добрата употреба на оръжието е да го предадеш — отвърна мъжът с почти блеснали очи. — Каж ми виждаш ли човека в униформа на летец, който стои до вратата? Току-що пристигна. Амблър погледна натам.

— Да, виждам го.

— Той е с нас. Готов е да те застреля, ако се окаже необходимо. — Седналият мъж погледна към Амблър, който все още стоеше прав. — Вярваш ли ми? — Въпросът не беше реторичен, а истински.

— Вярвам, че ще опита — отвърна Амблър. — За твое добро е да се надяваш, че ще ме улучи.

Фалшивият сикх одобрително кимна.

— Но пък за разлика от теб аз нося противокуршумна жилетка, за всеки случай. — Той отново погледна към Амблър. — Вярваш ли ми?

— Не — отвърна Амблър след миг. — Не ти вярвам. Усмивката на мъжа се разшири.

— Ти си Таркин, нали? Пратката, а не доставчикът. Репутацията ти те изпреварва. Казват, че си дяволски добър в разгадаването на хората. Трябваше да се уверя.

Сега Амблър седна до него; по този начин срещата щеше да е по-дискретна. Каквото и да го очакваше от мъжа, очевидно не беше бърза смърт.

— Защо не ми обясниш по-подробно? — попита Амблър. Другият мъж протегна ръка за запознанство.

— Името ми е Аркади. Разбираш ли, получих информация, че един доста легендарен агент, Таркин, може сега да е на разположение.

— На разположение?

— За вербуване. И не, не знам истинското ти име. Наясно съм, че търсиш информация. Аз не разполагам с тази информация. Онова, с което разполагам, е достъп до тази информация. Или по-точно с достъп до онези, които я притежават. — Аркади изпука кокалчетата на пръстите си. — Или с достъп до онези, които имат достъп до хората, които разполагат с информацията. Няма да те изненада, че организацията, към която принадлежа, е старателно структурирана. Информацията тече само където трябва.

Докато той говореше, Амблър го наблюдаваше внимателно. Обнадежеността понякога замъгляваше възприятието, знаеше той, както го правеше и отчаянието. Често беше обяснявал на колегите си, смаяни от неговия дар, че ние не виждаме онова, което не желаем да видим. Спри да искаш. Спри да си представяш. Просто получавай сигналите, изпращани волно или неволно. Това беше ключът.

Индиецът пред очите му беше лъжец. Но не лъжеше него.

— Трябва да отбележа, че скоростта на поканата е озадачаваща — каза Амблър.

— Не обичаме да губим време. Това е общото помежду ни, предполагам. Един шев на място прави други девет ненужни, както казват вие, американците. Глъчката тръгна вчера сутринта.

Глъчката — професионален жаргон. Сигнал за тревога, който е бил съобщен по радиостанциите на всички разузнавателни служби в страната, беше вдигнал глъчка. Този метод се използваше, когато спешността беше по-важна от секретността; това беше пропусклива форма на комуникация. Съобщение, изпратено до толкова много уши, вероятно щеше да попадне и в някои неподходящи.

— Дори и така да е — каза Амблър.

— Мисля, че можеш да събереш две и две. Очевидно твоите обожатели са чакали този момент. Доста вероятно е да са се надявали да те вербуват още преди да изчезнеш от хоризонта. И без съмнение смятат, че имат конкуренция за услугите ти. Не желаят да изпуснат момента.

Очевидно... доста вероятно... без съмнение...

— Ти излагаш хипотези, а не твърди факти.

— Както ти споделих, информацията в нашата организация е строго разпределена. Знам онова, което трябва да знам. Мога да направя и някои догадки от известното ми. И, разбира се, има много неща, които съм доволен, че не знам. Системата работи за всички ни. Тя пази всички в безопасност. Тя пази в безопасност мен.

— Но не и мен. Един от вашите се опита да ме убие.

— Много се съмнявам в това.

— Едрокалибреният куршум, който одраска врата ми, говори друго.

Аркади изглеждаше смаян.

— В това няма никаква логика.

— Ами да, южнякът също изглеждаше доста изненадан в момента, когато куршумът прониза главата му. — Гласът на Амблър беше снишен до дрезгав шепот. — Що за шантава игра играете?

— Не сме ние — каза Аркади. А после почти на себе си промърмори: — Това ми звучи като намеса. Означава, че не сме единствените, чули глъчката и реагирали.

— Значи твърдиш, че е намесена и втора страна.

— Трябва да е така — каза Аркади след дълга пауза. — Ще направим анализ, ще се уверим, че не е имало пробив. Но това твърде много звучи като паразитно посещение, така да се каже. Няма да се повтори. Не и когато се присъединиш към нас.

— Това обещание ли е или заплаха? Аркади примигна.

— О, господи. Май наистина сме настъпили не когото трябва. Но ще ти кажа следното. Моите работодатели много искат да си в безопасност — дотолкова, доколкото ти правиш същото за тях. Доверието трябва да е валидно в двете посоки.

— Дали могат да ми се доверят — твърдо отсече Амблър — е нещо, което ще трябва да приемат на доверие.

— Но това е единственото, което никога не правят, разбираш ли? — Аркади сякаш се извиняваше. — Много е досадно, знам. Те имат друга идея. Всъщност те искат да убият два заека с един изстрел. Имат малка задача за теб. — Амблър за пръв път долови оттенък от родния език на мъжа, който очевидно беше славянски.

— Нещо като прослушване.

— Именно! — Очите на Аркади се оживиха. — Работата, която имаме за теб, е дребна, но... щекотлива.

— Щекотлива?

— Няма да те лъжа, нима има смисъл? — Той засия. — Задачата е малка, но е проваляла други. И все пак трябва да бъде свършена. Разбираш ли, работодателите ми имат проблем. Те са внимателни хора — сам ще се убедиш и ще си благодарен за това. Както казва максимата, птиците с еднаква перушина се търсят взаимно. Но може би не всичките им приятели са толкова внимателни. И може би вражески агент е нахлул сред техните съмишленици. Може би такъв агент, събрал определени доказателства, се кани да свидетелства в съдебно разследване. Много е объркано.

— Вражески агент? Нека да сме наясно. Говориш за федерален агент под прикритие.

— Неприятно, нали? — каза Аркади. — АТО всъщност.

Ако агентът беше от Бюрото за алкохол, тютюн и оръжия, разследването вероятно включваше някаква контрабанда на оръжия. Това не означаваше, че организацията, за която работеше Аркади, беше въввлечена в търговията; използваната от Аркади дума беше „съмишленици“. Очевидното предположение беше, че в клопка бяха попаднали контрабандистите, снабдяващи организацията.

— Един ден този човек ще умре — продължи замислено мнимият сикх. — Мозъчен удар. Инфаркт. Рак. Кой би могъл да каже? Но като всички нас и той е смъртен, и той ще умре някой ден. Ние просто искаме да ускорим тази евентуалност. Това е всичко.

— Защо аз?

Индиецът направи физиономия.

— Малко ми е неудобно, наистина. Амблър мълчливо го зяпаше.

— Ами истината е, че не знаем точно как изглежда. Опасностите на професията, нали така? Човекът, с когото поддържа пряка връзка, не е в състояние да ни помогне.

— Защото е мъртъв?

— Причината не е важна, нека да не отклоняваме вниманието си от голямата картина. Имаме място, имаме време, но не искаме да очистим неправилния човек. Не искаме да допуснем грешка. Виждаш ли колко сме съвестни? Някои хора просто ще очистят с картечница всеки, които се мерне наоколо. Но това не са нашите методи.

— Майко Тереза, пази си гърба.

— Не казвам, че сме кандидати за светци, Таркин. Но и ти не си такъв. — Тъмните му очи припламнаха. — Да се върна на мисълта си. Ти ще успееш да разбереш кой е белязаният с един поглед. Защото той знае, че е белязан. И ти ще разпознаеш точно това.

— Разбирам — каза Амблър и наистина започваше да разбира. Някаква нелегална групировка желаше да се възползва от услугите му. Дискутираната задача наистина беше прослушване — но онова, което те искаха да установят, не беше способността му да разчита хората. Не, убивайки федерален агент, той щеше да докаже добрите си намерения, да докаже, че е скъсал с лоялността към предишните си работодатели, да не говорим за обикновения морал. Те вероятно имаха причина да вярват, че той е достатъчно огорчен и недоволен, за да приеме задачата с радост.

Може би бяха погрешно информирани. Може би просто знаеха повече от него — може би знаеха защо точно е бил затворен на остров Париш. Може би той имаше причини за болезнено недоволство далеч отвъд собствените си представи.

— Значи сключваме ли сделката? Амблър се замисли за момент.

— А ако кажа не?

— Ами човек никога не знае, нали? — усмихна се Аркади. — Може би трябва да кажеш не. И да се оттеглиш в неизвестност. Има и по-лоши неща. Те казват, че любопитството било фатално за котката.

— И че удовлетворението я възкресило. — Да не знае беше единственото нещо, което не можеше да преживее. Имаше нужда да знае и имаше нужда да накаже справедливо онези, които се бяха опитали да унищожат живота му. Амблър хвърли поглед към мъжа със синьото яке до вратата. — Мисля, че можем да свършим работата.

Беше лудост, но и единственото нещо, което можеше да го спаси от лудостта. Амблър си спомни, от някоя отдавнашна класна стая, древногръцката легенда за критския лабиринт, леговището на Минотавъра. Лабиринтът бил толкова сложно преплетен, че затворените в него никога не успявали да намерят пътя навън. Но Ариадна помогнала на Тезей, като му дала кълбо прежда и завързала единия му край към вратата на лабиринта. Следвайки нишката, той успял да избяга. В момента този човек беше нещо като единствена нишка за Амблър. Онова, което не знаеше обаче, беше до кой край на

лабиринта ще го изведе — до свободата или до смъртта. Но предпочиташе да рискува, вместо да остане изгубен вътре.

Най-накрая Аркади започна да говори като човек, запаметил точни инструкции.

— В десет сутринта утре тайният агент има уговорена среща с областния прокурор на южен Ню Йорк. Смятаме, че бронирана лимузина ще го откара до ъгъла на площад „Свети Андрю“ в долен Манхатън. Може да е с придружител, може и да е сам. При всички случаи това ще бъде рядък интервал на уязвимост, агентът ще трябва да прекоси голямата пешеходна зона. Ти трябва да си там.

— Ще имам ли подкрепление?

— Един от нашите хора ще е там, за да ти помогне. В точния момент нашият човек ще ти даде оръжие. Останалото е в твоите ръце. Настояваме да спазваш инструкциите точно. Осъзнавам, че това е сякаш да накараш джаз музикант да следва нотите в партитурата, вместо да импровизира, но в този случай няма място за импровизации. Как беше онзи американски израз? „Или по моя начин, или хващаш пътя?“ — Поредният английски идиом, който очевидно беше научил на родния си език. Двойният превод му създаваше затруднения. — Планът трябва да се следва до най-малката подробност.

— Мястото е твърде незащитено — запротестира Амблър. — Планът не струва.

— Колкото и да ценим професионалната ти експертиза, трябва да признаеш нашата. Ти не познаваш реалните факти. Работодателите ми разполагат с тях, изучили са ги. Мишената ни е предпазлив човек. Той не се мотае под мостовете за твое удобство. Всъщност това е чудесна възможност. Може да не случим на друга още дълго време, а тогава ще бъде твърде късно.

— Съществуват десетки потенциални проблеми — не отстъпваше Амблър.

— Свободен си да се откажеш — каза Аркади със стоманена нотка в гласа. — Но ако изпълниш задачата според инструкциите, ще бъдеш представен на моя пряк шеф. А той е човек, когото познаваш. Някой, с когото си работил рамо до рамо.

Значи някой, който може би знаеше цялата история на случилото се с Харисън Амблър.

— Ще го направя — каза Амблър. Не мислеше в перспектива, не мислеше с какво се съгласява. Знаеше, че ако остави тази нишка да му се изплъзне, можеше да не я открие никога вече. *Нишката на Ариадна. Към кой ли път щеше да го поведе?*

Аркади се наведе напред и потупа китката на Амблър. Отстрани жестът изглеждаше приятелски.

— Наистина не искаме толкова много от теб. Само да успееш там, където се провалиха мнозина. Няма да ти е за пръв път.

Не, помисли си Амблър, но може да е за последен.

ГЛАВА 7

Ленгли, Вирджиния

Клейтън Кейстън изглеждаше замислен, когато се върна в офиса си без прозорци. По-скоро потънал в мисли, реши Ейдриън Чои. Изглеждаше, сякаш е впил кукичката си в нещо. Вероятно нещо, което беше свързано с много дълга разпечатка, мрачно си помисли Ейдриън.

При Кейстън сякаш всичко опираше до разпечатки. Не че Ейдриън си въобразяваше, че е разгадал личността му. Самата му посредственост беше мистична. Беше му трудно да си представи, че този човек е със същата професия като, да речем, Дерек Сейнт Джон, неудържимият и безстрашен герой от романите на Клийв Маккарти, които Ейдриън така ценеше. Кейстън щеше да го насоли, ако знаеше, че Ейдриън даже носи последната книга от поредицата в раницата си и че беше прочел почти цяла глава на закуска. Този път ставаше дума за ядрена бойна глава, скрита в останките на британския лайнер „Лузитания“. Ейдриън прекъсна четенето на най-интересното: Дерек Сейнт Джон, който се беше гмурнал в останките на кораба, току-що беше избегнал на косъм граната харпун, изстреляна от вражески агент. Ейдриън ще се опита тайничко да прочете още една-две глави по време на обедната си почивка. Кейстън вероятно ще преглежда последния брой на „Журнал за счетоводство, одит и финанси“.

Може би това заслужаваше — да бъде разпределен към най-скучния човек в цялото Централно разузнавателно управление. Ейдриън съзнаваше, че се е престарал с ентусиазма на интервюто. Това без съмнение беше нечия представа за майтап; вероятно в момента някой от „Човешки ресурси“ си мислеше за него и се подхилкваше.

И сега Ейдриън беше потърпевшият. Всеки божи ден човекът, за когото работеше, се появяваше в еднаква бяла риза, с почти еднаква вратовръзка и каталожен костюм, който варираше в оттенъка си от вълнуващо *средно* сиво, до диво и лудешко *графитно* сиво. Ейдриън знаеше, че шефът му не работи за Генералния щаб, но въпреки това не отвеждаше ли рутината малко по-далеч от необходимото? Кейстън не само изглеждаше скучен, той ядеше скучно — неизменният му обяд се

състоеше от рохко сварено яйце, леко препечен хляб, чаша доматиен сок и разтворимо хапче против киселини. За всеки случай. Веднъж, когато бе изпратил асистента си да му вземе обяд, Ейдриън му донесе смесен зеленчуков сок вместо чист доматиен и Кейстън го прие като предателство. *Хей, живеи опасно поне от време на време*, за малко да му каже Ейдриън. Човекът изглеждаше така, сякаш не беше използвал по-опасно оръжие от подострен молив.

И все пак имаше моменти, когато Ейдриън се питаше дали всъщност това беше цялостната му личност, дали този мъж нямаше и друга страна.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — обърна се Ейдриън към Кейстън, вечно изпълнен с надежда.

— Да — отвърна Кейстън. — Всъщност има. Когато отправихме заявка до „Консулски операции“ за предоставяне на досието на специалния агент Таркин, ни бяха подхвърлени само огризки. Нужно ми е всичко, което могат да ни дадат. Ниво на достъп — ДЦР. Кажете им да уточнят условията за достъп с офиса на директора на централното разузнаване и да ускорят процеса. — В гласа на Кейстън се усещаше съвсем слаба следа от бруклински акцент — на Ейдриън му трябваше известно време, преди да я долови — и употребяваше технически термини и жаргонни думи с еднаква лекота.

— Чакай малко — каза Ейдриън. — Ти имаш достъп до ниво Директор на централното разузнаване?

— Това право на достъп се дава според разработвания проект. Но като цяло, да, имам.

Ейдриън се опита да прикрие изненадата си. Беше чувал, че едва десетина души в цялото управление имат достъп до такова ниво. Нима Кейстън наистина беше един от тях?

Но ако Кейстън имаше подобен достъп, тогава Ейдриън, в качеството си на помощник на Кейстън, е бил проучен доста обстойно. Ейдриън поруменя. Беше чувал да се говори, че новите хора, ползващи секретна информация от високо ниво, биват подлагани на автоматично наблюдение. Вероятно подслушваха апартамента му? Преди назначението си Ейдриън беше подписал безброй документи; без съмнение се беше отказал писмено от всякакви права на уединение, каквито имаше като обикновен гражданин. Но беше ли възможно да е предмет на оперативно наблюдение? Ейдриън прехвърли вероятността

в главата си. Намери я за... е, ако трябваше да бъде честен със себе си, намери я за прекрасна.

— Освен това ми трябва още от остров Париш — каза Кейстън. Той примигна няколко пъти. — Искам личните досиета на всички, които са работили в отделение 4-3 през последните дванадесет месеца — лекари, сестри, надзиратели, пазачи, всички.

— Ако документите са дигитални, ще могат да ги изпратят по електронната поща — каза Ейдриън. — Сигурно е автоматично.

— Като се има предвид колко са кръпките по ръчно съшитото одеяло на щатския правителствен комплекс от оперативни платформи, нищо автоматично не е наистина автоматично. Всички, ФБР, Службата по имиграция и натурализация, дори проклетото Министерство на земеделието, имат собствени защитени системи. Неефективността е стъписваща.

— Освен това някои неща може да са само на хартия. Ще отнеме доста време.

— Времето е жизненоважно. Трябва да се увериш, че всички са наясно с това.

Ейдриън замълча за момент.

— Разрешете да говоря свободно, сър. Кейстън завъртя очи.

— Ейдриън, ако искаш да ти се даде разрешение да говориш свободно, трябваше да се присъединиш към армията. Тук си в ЦРУ. Ние не задаваме подобни въпроси.

— Това означава ли, че винаги мога да говоря свободно?

Бързо поклащане на глава.

— Ти май ни бъркаш с Кулинарния институт на Америка. Случва се.

Понякога Ейдриън беше убеден, че Кейстън е лишен от чувство за хумор; друг път решаваше, че то просто е изключително сухо — почти колкото Долината на смъртта.

— Ами добре, имам чувството, че в „Консулски операции“ си влачат краката нарочно — каза Ейдриън. — Не изглеждаха особено доволни от заявката.

— Разбира се. В противен случай ще се наложи да признаят, че Централното разузнавателно управление всъщност е централното разузнавателно управление на тази страна. Това засяга гордостта им. Но днес не мога да разреша цялата организационна бъркотия. Остава

налице фактът, че се нуждая от съдействието им. Което означава, че ти трябва да ги накараш да съдействат. Всъщност разчитам на това.

Ейдриън тържествено кимна и изпита чувството, че приятно настръхват косъмчетата по врата му. *Разчитам на това*. Прозвуча почти като *Разчитам на теб*.

Час по-късно от системата на остров Париш пристигна голям, компресиран дигитален файл. След като го декомпресираха и декодираха, главният компонент се оказа някакъв аудиофайл.

— Знаеш ли как работи това чудо? — изсумтя Кейстън. Ейдриън знаеше.

— Това лошо момче е 24-битов файл с данни, форматиран според професионалната интегрирана аудио записваща система. Струва ми се, че е аудиоклип с продължителност пет минути. — Ейдриън сви рамене, скромно отричайки похвала, която така и не получи. — Бях председател на аудио-визуалния клуб в гимназията. Истински спец съм в тези неща. Ако някога решиш да си водещ на собствено телевизионно шоу, аз съм твоят човек.

— Ще се опитам да го запомня.

След като направи някакви настройки на софтуера, Ейдриън пусна файла на компютъра на Кейстън. Ставаше ясно, че е бил записан по време на психиатрична сесия с пациент № 5312 и представя тогавашното му психическо състояние.

За пациент № 5312 се знаеше, че е обучен правителствен агент. Работеше под прикритие от две десетилетия, което означаваше, че притежава две десетилетия на оперативни тайни — процедури, шифри, източници, информатори, ресурси, мрежи.

Освен това беше — не оставяше съмнение записът — абсолютно луд.

— Имам лошо предчувствие за този човек — осмели се да отбележи Ейдриън.

Кейстън се намръщи.

— Колко пъти трябва да ти повтарям? Ако искаш да ми кажеш нещо за логика, информация, доказателства, целият съм в слух. Когато направиш обмислена преценка, моля те да ми съобщиш. *Степени на убеждение*, това е стоката в нашата търговия. Но не ми говори за чувства. Радвам се, че имаш чувства. Възможно е и аз да ги имам,

макар че се съмнявам. Но просто мястото им не е в офиса. Вече сме го обсъждали.

— Съжалявам — каза Ейдриън. — Но с човек като този, бродещ на свобода...

— Не за дълго — каза Кейстън най-вече на себе си. Сетне го повтори още по-тихо: — Не за дълго.

ПЕКИН, КИТАЙ

Като началник на Второ бюро на Министерството на държавната сигурност — бюро, занимаващо се с чуждестранни операции — Чао Тан посещаваше Джуннанхай редовно. Въпреки това сърцето му неизменно забързваше ход всеки път, когато пристигнеше тук. Толкова история беше концентрирана на това място, толкова надежди и толкова разочарования, толкова постижения и толкова провали. Това беше история, която Чао познаваше добре, и тя сякаш хвърляше сянка над всяка негова стъпка.

Джуннанхай, понякога известен като Морските палати, беше столица в столицата. Огромният, строго охраняван комплекс, където живееха и властваха най-висшите ръководители на Китай, беше символ на империята, откакто монголските завоеватели го бяха издигнали по времето на династията Юан през четиринадесети век. Следващите династии дострояваха района през вековете, сричайки и издигайки могъщи здания, някои отдадени на стремежа към власт, други на стремежа към удоволствия. Всички сгради бяха пръснати сред големи изкуствени езера и пасторалния разкош на създадена от човека природа. През 1949 г., годината, в която Мао придоби абсолютен контрол над страната, комплексът, вече доста западнал, беше изграден отново. За кратко време новите водачи на страната се сдобиха с нов дом.

Някогашната старателно поддържана имитация на природа трябваше да отстъпи пред практичните изисквания на паважа и паркингите; бившето екстравагантно изящество отстъпи пред мрачния и груб декор в стила на Източния блок. Но това бяха само козметични промени, революционерите се доказаха като лоялни на по-старите и дълбоки традиции на потайността и уединението. Въпросът според Чао беше дали влиянието на тези традиции ще отстъпи пред човека,

поставил си за цел да ги преобърне — младия президент на Китай, Лю Ан.

Чао си спомняше, че президентът сам беше пожелал да отседне тук. Непосредственият му предшественик не беше живял в самия Джуннанхай, а в близко, добре охранявано имение. Но Лю Ан имаше своите причини да живее в същия комплекс като останалите от висшето ръководство. Той вярваше в собствените си умения лично да убеждава, влагаше много в способността си да печели над съпротивлението чрез неофициални посещения, разходки из прелестни градини, неугворени срещи на чаша чай.

Срещата тази вечер обаче не беше нито неофициална, нито неугворена. Всъщност тя беше наложена на Ан, и то не от опонентите му, а от поддръжниците му. Защото на карта беше поставено собственото оцеляване на Ан и бъдещето на най-многобройната нация на света.

Страх сковаваше петима от шестимата мъже, събрали се около черната лакирана маса на втория етаж в резиденцията на Ан. Самият президент отказваше да приеме заплахите на сериозно. Чао можеше да чете в ясения поглед на Лю Ан като в отворена книга: *изплашени старци*, за такива ги вземаше той. Тук, в сянката на гранитния палат, на Лю Ан му беше трудно да възприеме изключителната си уязвимост. Трябваше да го накарат да я възприеме.

Разузнавателните доклади бяха сенчести и все още неясни; но когато докладите на колегите на Чао от първото бюро, които бяха специализирани в национално разузнаване, се комбинираха с онези от собственото бюро на Чао, сенките се задълбочаваха в нещо наистина тъмно.

Един любезен мъж с тесни рамене, седнал отдясно на Лю Ан, се спогледа с другаря Чао и се обърна към президента.

— Простете ми, че ще говоря откровено, но каква полза от всичките ви планове за реформа, ако не сте жив да ги изпълните! — каза мъжът. Той беше съветник на Ан по въпросите на сигурността и подобно на Чао беше работил в тайните служби, макар и в националното бюро. — Човек трябва да извади хищните костенурки от езерото, ако се надява да плува на спокойствие. Човек трябва да изгребе нападалата мръсотия в езерото, ако иска да изчисти водата.

Човек трябва да изкорени отровния бръшлян от градината, ако пожелае да си набере цветя. Човек трябва...

— Човек трябва да окоси храсталаците на метафората, ако иска да пожъне зърното на здравия разум — прекъсна го Ан с лека усмивка. — Но разбирам какво имаш предвид. Вече си повдигал въпроса. А моят отговор си остава същият. — Тонът му стана решителен. — Отказвам да се парализирам от страх. И отказвам да предприема действия срещу хора въз основа само на подозрения, а не на доказателства. Ако го сторя, по нищо няма да се различавам от враговете си.

— Вашите врагове ще ви унищожат, докато седите и ораторствате за високите си идеали! — намеси се Чао. — И тогава наистина ще ви различават добре от тях — те ще са победители, а вие няма да съществувате. — Говореше откровено и разпалено. Ан винаги настояваше за откровеност, а разпалеността вървеше с нея.

— Някои от хората, които ми се противопоставят, са мъже и жени с принципи — каза Лю Ан, без да повишава тон. — Мъже и жени, които ценят стабилността и гледат на мен като на заплаха. Когато осъзнаят, че грешат, съпротивата им ще угасне. — Тук, често настояваше той, времето беше на негова страна. Щеше да спечели спора за бързината на реформите, като продължеше с плановете си и покажеше, че това няма да доведе до социален хаос.

— Вие бъркате боя с ножове с размяна на полемика! — противопостави се Чао. — Има могъщи хора, дори във вътрешния съвет на държавата, за които истинският враг е промяната, всяка промяна. — Нямаше нужда да обяснява с подробности. Всички знаеха за хардлайнерите, поддръжниците на твърда политика, които опонираха на всеки стремеж към прозрачност, честност и ефективност и процъфтяваха благодарение на тяхната липса. Особено опасни бяха хардлайнерите в правителствения комитет — добре представени в Народната армия за освобождение и Бюрото за държавна сигурност, — които с неохота бяха склонили на неговото назначение с увереността, че той може да бъде контролиран. Говореше се, че покровителят на Ан, заместник-председателят на комунистическата партия, беше дал това уверение. Когато откриха, че Ан не е ничия марионетка, недоволството им прерасна в предателство. Засега никой не беше осмелил да направи публичен ход срещу него; посегателството върху толкова популярна

личност можеше да раздвижи сеизмични сили на социален протест. Но те наблюдаваха и чакаха, и дебнеха момента, и ставаха нетърпеливи. Малка групичка хардлайнери бяха решили, че с течение на времето Ан става само по-силен, че трябва да предприемат действия скоро, преди да е станало твърде късно.

— Вие, които заявявате своята лоялност към мен, защо искате да ме превърнете в самото нещо, което презирам! — протестираше Лю Ан. — Казват, че властта разваля човека, но не казват как. Сега вече знам, *ето как*. Реформаторът започва да слуша съветите на страха. Е, аз отказвам да го сторя!

Чао едва се сдържа да не удари с юмрук по масата.

— Вие неуязвим ли сте? — настоятелно попита той с блеснали очи. — Ако някой изстреля куршум в реформисткия ви мозък, нима куршумът ще отскочи? Ако някой опре меч в реформисткото ви гърло, нима острието ще се огъне? Съветите на страха значи? А какво ще кажете за съветите на здравия разум!

Предаността на Чао към младия президент беше както лична, така и професионална и много хора бяха объркани и от двете. Като човек, прекарал десетилетия в сърцевината на китайските разузнавателни служби, той не се вписваше в обичайния профил на най-горещите привърженици на Ан. Но дори и преди избирането на Ан за генерален секретар на Националния народен конгрес и председател на постоянния комитет към конгреса две години по-рано, Чао уважаваше съчетанието на енергичност и почтеност у него. По мнение на Чао това възплащаваше най-доброто от китайския характер. Кариерата му сред различните партийни групи не оставяше у Чао никакви илюзии по отношение на системата, която Ан се опитваше да промени. Тя не просто подхранваше безделие, възползване и тесногърдие; тя подхранваше самозаблуда и от това според Чао нямаше по-голям грях.

Оттам идваха и разгорещените думи, изречени на срещата тази вечер. Въпреки протестите на президента той не искаше Лю Ан да се променя, той просто искаше Лю Ан да оцелее. Агресивният подход от страна на президента можеше да се заклейми като деспотизъм, но това щеше да е деспотизъм в името на доброто.

— Вие знаете, че между мен и другаря Чао съществуват несъгласия за много неща — каза петдесетгодишен мъж на име Уан

Цай, чиито големи очи бяха допълнително уголемени от очила с телени рамки. — Но по този въпрос съм напълно съгласен с него. Предохранителният принцип трябва да се спази.

Уан Цай беше икономист по образование и един от най-старите приятели на Ан. Именно Цай беше убедил навремето Ан да заработи вътре в системата; един удар срещу наложеното статукво щеше да е по-силен, ако се нанесеше отвътре. За разлика от други членове на личния съвет на Ан, той не се тревожеше от скоростта на реформите на младия президент — всъщност дори беше нетърпелив да направят още, и то по-бързо.

— Нека да зарежем евфемизмите — укори ги Ан. — Вие искате да започна чистка.

— Просто изкорени нелоялните! — извика Уан Цай. — Това е въпрос на самозащита!

Президентът остро погледна ментора си.

— Както мъдрецът Менций казва: „Каква е ползата от самозащитата, ако е за сметка на друга погубена душа?“

— Вие искате да запазите ръцете си чисти — каза Чао, леко зачервен. — Аз мисля, че скоро всички ще се възхищават на тези чисти ръце — по време на погребението ви! — Чао се гордееше със самоконтрола си, но сега вече започваше да се задъхва. — Не твърдя да съм експерт в правото, икономиката, философията. Но разбирам от сигурност. Прекарах цялата си кариера в тайните служби. Както Менций също казва, когато едно магаре говори за магарета, мъдрият човек слуша.

— Ти не си магаре — изтърси Лю Ан с половин усмивка.

— Вие не сте благоразумен — упорито отвърна Чао.

Като останалите около масата, Чао не само беше разпознал невероятния потенциал на Ан рано; той му помогна да го реализира. Те имаха личен интерес от неговото благополучие. В китайската история и преди бяха съществували мъже като Ан, но никой не беше постигнал успех.

Това, че младият президент, който на четиридесет и три години беше много по-млад от всички други, заемали това положение, а и изглеждаше дори по-млад, беше така обичан от народните маси отвъд портите на Джуннанхай, се оказа благословия с две страни. Защото обожанието на масите, както и ентузиазмът на западните медии само

засилваха подозрението на хардлайнерите към него. Но пък действията на Ан така или иначе щяха да спечелят враждата им. Само след две години на поста си той вече се беше установил като енергична сила на либерализация, многократно потвърждаваща страховете и надеждите на хората около него. Това го правеше силно вдъхновяваща фигура. Но сред повечето от хардлайнерите той будеше единствено омраза и мрачни опасения.

Представителите на западните медии, разбира се, бързо приписаха политическата му нагласа на житейския му опит. Разтръбиха факта, че е бил сред протестиращите на площад „Тянанмън“, първият от тази група, издигнал се в редиците на партията. Отбелязваха, че той е първият държавен глава, получил образованието си в чужбина, приписвайки преувеличено значение на годината, в която беше учил инженерство в Техническия университет на Масачузетс. Изказваха предположения, че прозападните му чувства бяха подсилени от приятелствата, които беше направил през това време. Негодуващите му другари на свой ред се тревожеха, че преценката му е замъглена от същите тези фактори. Китайците, прекарвали известно време на Запад, получаваха прозвището *хай гуей* — дума, която означаваше „морска костенурка“, но също така се използваше и за „завърнал се от морето“. Някои подозрителни китайци, настроени враждебно към космополитизма на *хай гуей*, предизвикателно се самонаричаха *ту бе*, местните костенурки. За много *ту бе* борбата срещу влиянието на *хай гуей* беше борба на живот и смърт.

— Не ме разбирайте погрешно — сериозно каза Ан. — Не омаловажавам тревожните въпроси, които повдигате. — Той направи жест към прозореца, към декоративния остров сред Южното езеро, сега покрит с безинтересен сняг, който сияеше на изкуственото осветление. — Всеки ден поглеждам натам и виждам мястото, на което беше затворен моят предшественик, император Канси. Наказанието му за стартирането на Стоте дни на реформа. Подобно на мен, затвореният император е бил мотивиран от идеализъм и реализъм. Онова, което го е провалило преди век, може да провали и мен. Няма и секунда, в която да забравям това.

Беше се случило през 1898 г., легендарна промяна, която в края на краищата беше лавирала пътя към масивните политически

катаклизми, разтърсили страната през следващия век. Императорът, вдъхновен от влошеното положение на нацията и от съветите на великия учен и ръководител Кан Йоу-уей, беше направил нещо по-дръзко от всичките си предшественици. В продължение на сто дни били издадени серия декрети, които щели да трансформират Китай в модерна, конституционална държава. Но великите надежди и приповдигнати стремежи скоро били разбити. Три месеца по-късно вдовстващата императрица, подкрепена от висшите генерали, затворила императора, собствения си племенник, на декоративния остров сред така нареченото Южно езеро, и възстановила предишния ред. Засегнатите интереси счели реформите за твърде застрашителни и тези интереси надделели — поне докато късогледият консерватизъм бил изместен от силите на революцията, далеч по-помитащи и безмилостни от всичко, предвиждано от детронирания крал и съветник.

— Но Кан е бил учен без подкрепа от масите — каза един мършав на вид мъж, седнал в края на масата със сведен поглед. А вие разполагате с интелектуална и политическа мощ. Което ви прави много по-застрашителен.

— Достатъчно! — каза младият президент. — Не мога да сторя онова, което ме карате. Казвате, че това е начин да защитя собствената си позиция. И все пак, ако прибягна до чистки — да унищожа опонентите си само защото са ми опоненти, — моето управление няма да е достойно за защита. Хората могат да поемат по този път, водени от най-чисти подбуди. Но този път няма разклонения, той води само до едно място. Той води до тирания. — Ан направи пауза. — Ще положа усилия да убедя онези, които ми се противопоставят по принципи причини. Онези, чиито мотиви са не така здравословни, е, те са опортюнисти. И ако политиката ми успее, те ще постъпят като истински опортюнисти. Ще видят накъде духа вятърът и ще се препоредят в тази посока. Само почакайте и ще видите.

— Дали това е гласът на смирието или на високомерието? — попита мъж от другия край на масата. Ли Пей имаше бяла коса и лице, сбръчкано и осеяно с вени като орехова черупка. Той беше с поколение по-възрастен от останалите и в някои отношения беше най-противоречивият от съюзниците на Ан. Произхождаше от бедняшко семейство от провинцията и беше известен под неласкавия псевдоним

jiaohua de nongmin или „лукавия селянин“. Ненадминат в способността си да оцелява, той си имаше запазено място в Джуннанхай или в Държавния съвет, или в самата партия, чрез Мао и разнообразните приемници на Мао — беше минал през Културната революция и нейното потушаване, през кланета и наказателни мерки, през реформи и хиляди поправки в идеологическия курс. Повечето хора го вземаха за циник, който просто се нагаждаше към силните на деня. Това беше само част от историята. Като повечето жлъчни циници той беше един наранен идеалист.

Застаналият начело на масата президент Лю Ан отпи глътка от зеления си чай.

— Може би мога да бъда обвинен и в смирение, и във високомерие. Но не и в невежество. Знаем какви са рисковете.

Друг глас на масата заговори тихо.

— Не трябва да гледаме само навътре. Наполеон е казал: „Нека Китай да спи. Защото, когато се събуди, тогава нациите ще затреперят.“ След твоите врагове има чужденци, които не желаят добро на страната ни. Те се страхуват, че под твое ръководство Китай наистина няма да заспи повече.

— Това не са теоретични притеснения — раздразнено се намеси Чао Тан. — Разузнавателните доклади, на които се уповавам, са дълбоко тревожни. Нима сте забравили какво се случи на Уай-чан Лун в Тайван? Много хора гледаха на младежа като на ваш родственик по дух и всички видяхме какво стана с него. Срещу вас може би са се изправили същите врагове, онези, които се страхуват от мира много повече, отколкото от войната. Опасностите, пред които сте изправен, са реални. Възможно е вече да е задвижена някаква конспирация.

— Някаква конспирация? — повтори Ан. — Предупреждавате ме за международна конспирация, а истината е, че нямате представа кои са подбудителите, нито какви са целите им. Като говорим за конспирация, без да знаем каква е същността ѝ, всъщност само си разменяме празни думи.

— Значи искате сигурност? — попита Чао. — Човек има сигурност едва когато е твърде късно. Заговор, за който знаем подробности, би бил заговор, който вече сме осуетили. Но има твърде много мълви, намеци, подмятания, за да продължим да игнорираме...

— Само догадки!

— Очевидно са замесени членове на собственото ви правителство — каза Чао. Костваше му усилие да поддържа равен тон. — Не можем да пренебрегнем и доказателствата, че са намесени и определени елементи от правителството на САЩ.

— Разузнаването ви не подтиква към законови действия — запротестира Ан. — Оценявам загрижеността ви, но не виждам какво мога да направя, което да е в унисон с примера, който искам да поставя.

— Моля ви, обмислете... — започна Уан.

— Чувствайте се свободни да продължите дискусиата си — каза младият президент и се изправи на крака. — Но ако ме извините, горе имам съпруга, която започва да смята, че е превърната във вдовица от Китайската народна република. Или поне така ми намеква напоследък. Поне в този случай частичната информация е достатъчна за действие.

Смехът, който последва, беше механичен и не успя да смекчи напрегнатата атмосфера.

Може би младият президент не искаше да знае за заплахите срещу него; той, изглежда, се страхуваше от тези заплахи по-малко, отколкото се страхуваше от последиците на политическата параноя. Останалите не можеха да си позволят да бъдат толкова оптимистични. Онова, което Лю Ан не знаеше, можеше да го убие.

ГЛАВА 8

Площад „Сейнт Андрю“, долен Манхатън

Амблър чувстваше очите си напрашени, възпалени; мускулите го боляха. Седеше на пейка сред голямата бетонна платформа между три издигащи се федерални сгради, всяка от тях сива, с каменна фасада. Както в по-голямата част на долен Манхатън, гигантските постройки бяха скупчени една до друга като дървета в гъста гора, борещи се за светлина и въздух. В повечето градове по света на всяка от сградите би се гледало като на велико строително постижение. В долен Манхатън никоя от тях не правеше особено впечатление. Амблър отново се размърда на мястото си не толкова, за да се настани по-удобно, колкото, за да не му е чак толкова неудобно. Пневматичният чук на бригада за улични ремонти някъде наблизо провокираше главоболие. Той погледна часовника си; вече беше изчел „Ню Йорк Поуст“ от кора до кора. Търговец на площада продаваше захаросани фъстъци от подвижна количка; Амблър тъкмо мислеше да си купи от тях, само за да се намира на работа, когато забеляза мъж на средна възраст с яке на „Янките“, който се появи от задната врата на черна кола.

Мишената беше пристигнала.

Мъжът беше пълен и се потеше въпреки студа. Непокойно се оглеждаше, докато изкачваше стълбите, които водеха от тротоара към площада. Беше човек, който осъзнаваше, че е силно уязвим, и бе преизпълнен с мрачни предчувствия.

Амблър бавно се изправи. Сега какво? Беше решил да играе по сценария на Аркади, докато можеше. Изглеждаше напълно възможно цялата работа да се окаже само суха тренировка.

Към Амблър бързо вървеше жена на високи токчета и със зелен найлонов дъждобран. Имаше дълга грива от къдрава руса коса, пълни устни, сиво-зелени очи. Очите ѝ напомниха на Амблър за котка, вероятно защото, подобно на котка, жената сякаш не примигваше. Някак неуместно жената носеше кафява хартиена торбичка за обяд. Докато се приближаваше, вниманието ѝ сякаш се разсея по въртящата

се врата на федералната сграда от северната страна на площада и тя се блъсна в Амблър.

— О, боже, съжалявам — измърмори жената с дрезгав глас.

Амблър установи, че сега неговите ръце стискат хартиената торбичка, която, както пръстите му бързо потвърдиха, съвсем не съдържаше обяд.

Мъжът с якето на „Янките“ беше стигнал до площада и вървеше към сградата. Оставаха десетина секунди.

Амблър разтвори светлокафявото си шушляково яке — навсякъде из града човек можеше да види десетки точно такива — и измъкна оръжието от торбичката. Беше стоманен „Рюгер“, 44-ти калибър, „Редхоук“. По-мощен, отколкото задачата изискваше, и със сигурност твърде шумен.

Обърна се и видя, че русокосата жена е седнала на пейка близо до сградата. Беше си осигурила място на първия ред.

Сега какво? Сърцето на Амблър биеше силно. Това не беше суха тренировка.

Това беше лудост.

Беше лудост да се съгласи да извърши това. Беше лудост, че изобщо го бяха накарали да го извърши.

Мишената рязко спря, огледа се и отново тръгна. Беше на по-малко от тридесет стъпки от Амблър.

В мозъка на Амблър просветна, а после блесна интуитивна мисъл, подобно на слънчев лъч иззад облак. Сега той разбра онова, което само подсъзнателно беше подозирал. *Те никога не биха го накарали да извърши такова нещо.*

Без съмнение Аркади вярваше в онова, което му бяха казали, но искреността не беше гаранция за истината. Всъщност в цялата история нямаше никаква логика: една професионална организация никога не би дала подобна задача на човек с непроверена и несигурна лоялност. Той лесно можеше да изпее плана на властите и да осигури безопасността на мишената. Следователно...

Следователно цялата постановка беше тест. Следователно пистолетът беше празен.

Мишената се намираше на двадесет стъпки от него и вървеше право към сградата от източната страна на площада. Амблър закричи бързо към него, извади пистолета изпод якето си, прицели се в гърба на мъжа и натисна спусъка.

Последва тихото, сухо изщракване на празен пистолет, звук, до голяма степен погълнат от шума на уличното движение и пневматичния чук на ремонтната бригада. Преструвайки се на изненадан, той натисна спусъка отново и отново, докато не пробва всичките шест гнезда.

Беше сигурен, че русокосата жена е видяла барабана да се върти, ударникът да потрепва без никакъв ефект.

Засичайки внезапно движение с периферното си зрение, Амблър обърна глава. Един от постовите охранители от другата страна на площада го беше видял! Охранителят извади собствения си пистолет от късото си тъмносиньо униформено сако и клекна в позиция за стрелба.

Разбира се, неговото оръжие беше заредено. Амблър чу острия, пукащ звук на пистолет 38-и калибър и свистенето на куршум край ухото си. Охранителят или имаше късмет, или беше опитен; Амблър спокойно можеше да бъде убит, преди да реши кое е вярното.

Амблър побягна към стълбището от южната страна на площада и в това време забеляза друго внезапно раздвижване — продавачът на фъстъци, сякаш изпаднал в паника, беше блъснал подвижната си количка в охранителя и го беше съборил. Амблър чу изненадания вик на поваления охранител и металическото изтракване на изпуснатия пистолет.

Но в случилото се нямаше никаква логика — нито един случаен свидетел не би побягнал към източника на стрелбата. Мъжът, който се правеше на продавач, със сигурност беше част от някакъв екип.

Той чу рева на мотоциклет, преди да го види секунда по-късно — могъщо черно „Дукати Монстър“, сякаш появило се отникъде. Лицето на водача му беше скрито зад каска. *Приятел или враг?*

— Скачай! — извика му водачът на мотоциклета, намалявайки скоростта, без обаче да спира.

Амблър се хвърли на широката задна част на машината и мощният мотоциклет с рев напусна мястото. Нямаше време да обмисля

вероятностите, трябваше да последва инстинкта си. В бедрата си усещаше тъгнешката сила на двигателя.

— Дръж се здраво! — отново извика мотоциклетистът. Секунди по-късно мотоциклетът подскачаше надолу по стълбите от отсрещната страна на площада, а задната му част неистово се тресеше.

Слисаните пешеходци по тротоара вече се бяха разпръснали. Водачът обаче знаеше какво прави и след миг машината се вмъкна сред уличния трафик с няколко маневри около камион за събиране на смет, такси, микробус. Водачът явно наблюдаваше страничните огледала за знаци на полицейско преследване. Две пресечки по на север той зави по улица „Дуайн“ и спря до чакаща лимузина.

Лимузината беше бургундско червено „Бентли“, а шофьорът, както Амблър забеляза, носеше маслинозелена ливрея. Вратата на задната седалка се отвори за Амблър и той влезе вътре, настанявайки се върху бежовата кожена тапицерия. Беше чудесно шумоизолирана; когато вратата се затвори с изщракване, шумовете на града изчезнаха. Задната част беше просторна; освен това беше и старателно изолирана от случайни погледи на минувачи или на пътуващи в други автомобили.

Въпреки непосредственото усещане за уединение Амблър не беше сам. Там вече седеше друг мъж и сега той отвори стъклената преграда и каза нещо на шофьора на мек, гърлен език.

— *Ndiq hartën. Mo ski frikë. Paç fat të mbarë. Falemnderit.*

Амблър отново погледна шофьора — мръсна руса коса, ъгловато лице. Шофьорът нежно подкара лимузината и внимателно я вля в градския трафик. После пътникът до Амблър се обърна и го поздрави с весело „здравей“.

Амблър усети парване — той познаваше този човек. Това беше човекът, който Аркади му беше обещал да срещне. *Ти го познаваш. Работили сте заедно.* Мъж, когото познаваше единствено като Озирис и който познаваше него самия единствено като Таркин.

Озирис беше едър човек, попрехвърлил шестдесетте, плешив, с изключение на обръч червеникава коса около очите и врата му. Беше пълен още по времето, когато бяха приети заедно в Отряда за политическа стабилизация, винаги беше проявявал изненадваща бързина в краката. Особено като се имаше предвид недъгът му.

— Мина доста време — каза Амблър.

Озирис леко помръдна глава и се усмихна, а сините му очи сякаш почти срещнаха неговите, но не съвсем.

— Отдавна не сме се виждали — съгласи се той.

Озирис владееше уменията да кара хората да забравят, че е сляп, какъвто беше по рождение. Озирис говореше така, сякаш виждаше — за слънцето, материята на нечие яке, — и непрекъснато превеждаше получената чрез допир или слух информация във визуалното и съответствие. Но пък преводът беше силата му. „Консулски операции“ не бяха имали по-брилянтен лингвист. Той не само можеше да говори и разбира всички основни езици; той беше експерт по креолски, по второстепенните диалекти, по регионалните акценти — езиците, които хората действително говореха, а не идеализираните им версии, преподавани в училищата. Той познаваше дали един немец произхожда от Дрезден или Лайпциг, Есен или Тюринген; можеше да разпознае гласните на една провинция на Ханзата от тези на друга, можеше да различи трите разновидности на думата „улица“ на арабски. В страните на Третия свят, където в един квартал се говореха множество езици — например в Нигерия, където игбо, хауса, йоруба и странни смеси между английски и арабски се говореха в рамките на едно разширено семейство, — способностите на Озирис бяха безценни. Той можеше да прослушва записи, които караха експертите на Министерство на външните работи в Африка да вдигат безпомощно ръце или да искат тримесечен период за проучване, и предоставяше незабавен превод на бързия като картечна стрелба брътвеж.

— Опасявам се, че шофьорът ни не говори изобщо английски — каза на Амблър мъжът, известен като Озирис. — Но владее албански като принц. Всъщност съм напълно убеден, че сродните му изгнаници го намират за малко превзет.

Той натисна бутон и от междинната преграда изскочи малка поставка за напитки. Ръцете му не издаваха и следа на опипване, докато вадеше бутилка вода и наливаше в две чаши. Изчака Амблър да вземе едната, преди той да вземе другата. Човек, разпръскващ неминуемите подозрения на друг човек.

— Извинявам се за цялата циркаджийска работа — продължи Озирис. — Сигурен съм, че си се досетил за какво става дума. Работодателите ми се нуждаеха от доказателство, че не си нечия кукла на конци. А и нямаше начин да поискат препоръки.

Амблър кимна. Точно както си мислеше. Постановката на площада беше средство да проверят лоялността му, току-що го бяха видели да дърпа спусъка в гърба на човек, за когото му беше казано, че е правителствен агент. Ако все още работеше за Съединените щати, никога не би го сторил.

— Какво стана с мишената? Мъжът с якето на „Янките“?

— Кой знае? Няма нищо общо с нас, наистина. Очевидно федералните са започнали разследване за фиксираните цени в строителната индустрия, а този човек лекомислено е предал някои доказателства. Ако си усетил, че е уплашен, значи си бил прав. Доста плашещи хора биха искали да го видят мъртъв. Просто не ние.

— Но Аркади не знаеше.

— Онова, което Аркади ти каза, е онова, което ние му бяхме казали. Той напълно си вярваше. — Озирис се разсмя. — Аз го излъгах, той излъга теб, но при предаването информацията изглеждаше чиста като сълза, защото той смяташе, че е такава.

— Едно полезно напомняне — каза Амблър. — Откъде да знам, че и теб не са те излъгали за други неща? — Той погледна в страничното огледало на лимузината и изпита силно замайване — пълният, оплешивяващ Озирис седеше до друг човек, някой, когото Амблър не успя да разпознае на мига. Къса кафява коса, сини очи и лице...

... лице, което беше симетрично, почти жестоко красиво. Лице, което Амблър не можа да познае веднага.

Лице, което беше и не беше неговото. Лице, което за пръв път беше видял в „Мотел 6“ и което все още имаше силата да смразява кръвта му.

— Условността на въпроса анулира способността ми да му отговоря — разсъдливо отвърна Озирис. Замъглените му сини очи се взираха сякаш в Амблър. — Затова се довери на инстинктите си. Нима не го правиш винаги?

Амблър преглътна, пое си дълбоко дъх и се обърна към слепия оперативен агент.

— Тогава една анкета. Знаеш ли името ми?

— Колко операции сме изпълнили заедно? Три, четири? След като те познавам от толкова години, трябва да предположиш, че съм проучил едно-две неща. Таркин. Истинско име Хенри Нибърг...

— Нибърг е друг псевдоним — прекъсна го Амблър. — Използван няколко пъти и зарязан. *Как е името ми?*

— Сега звучиш като сводник от Девето авеню — провлечено каза той, опитвайки се да поддържа шеговит тон. — „Как е името ми?“, „Кой ти е баща?“ Виж, разбирам, че имаш въпроси. Но не съм бюро справки. Може би имам някои отговори. Но нямам всички отговори.

— И защо?

Угасналите сини очи на Озирис изглеждаха любопитно бдителни под светлите му, почти невидими вежди.

— Защото някои отговори са над нивото на заплащането ми.

— Ще взема онова, което мога да получа — рязко отсече Амблър.

— Познанието е опасно нещо, приятелю. Думи, които вземаш присърце. Може би не искаш да знаеш онова, което мислиш, че искаш да знаеш.

— Ще опитам.

Слепите очи на Озирис го фиксираха с продължителен, замислен поглед.

— Знам по-добро място, на което да говорим — каза той.

ГЛАВА 9

Пекин

Въпреки че президентът Лю Ан се беше оттеглил в частния си апартамент, в друго крило на комплекса разговорът продължаваше.

— А за какви фотографски доказателства спомена? — обърна се меко ветеранът от тайните служби към Чао.

Началникът на Второ бюро Чао Тан кимна и извади няколко снимки от черната си папка, които разпръсна по средата на масата.

— Разбира се, вече съм ги показал на Ан с предвидим резултат, което ще рече никакъв. Помолих го поне да отмени международните си визити в името на сигурността. Той отказа. Но вие трябва да ги видите.

Той потупа една от снимките — тълпа пред дървена платформа.

— Заснета е няколко минути преди покушението в Чанхуа — каза шпионинът Чао. — Ще си спомните събитието. Случи се преди малко повече от две години. Моля, забележете белия мъж сред тълпата.

Той извади нова снимка, дигитално увеличен образ на същия човек.

— Убиецът. Мъжът, извършил кървавата задача. На други снимки ще го видите на местата на други убийства. Истинско чудовище. Нашите шпиони понаучиха това-онова за него.

— Какво е името на чудовището? — настоятелно попита възрастният Ли Пей с насечения си провинциален акцент.

Чао изглеждаше обезсърчен от въпроса на Ли Пей.

— Разполагаме само с псевдоним — призна той. — Таркин.

— Таркин — повтори Пей, а увисналата му гуша потрепери досущ като на престарял шарпей. — Американец?

— Така смятаме, въпреки че не сме сигурни кой го контролира. Беше трудно да филтрираме сигналите от фоновия шум. Но имаме причина да мислим, че той е главното действащо лице в заговора срещу Лю Ан.

— Значи трябва да бъде елиминиран — каза белокосият мъж и удари с ръка по масата.

Наистина е лукав, помисли си Чао, но наистина е и селянин.

— И ние мислим така — заяви шпионинът. — Понякога се притеснявам, че Лю Ан е твърде добър за този свят. — Той направи пауза. — За щастие, аз не съм.

Последваха няколко мрачни кимвания от насядалите около масата.

— По този повод вече са взети необходимите мерки. По проблема работи специален екип от отдела по разузнавателни сигнали към Второ бюро. Вчера, когато получихме достоверна информация за вероятното му местонахождение, предприехме незабавни действия. Повярвайте ми, по този случай работят най-добрите, които страната ни може да предложи.

Звучеше като празни приказки, осъзнаваше Чао, но в строго технически смисъл той вярваше, че това е истината. Чао беше открил Джо Ли, когато той беше още юноша и беше спечелил първа награда в регионално състезание по стрелба, организирано от местния клон на Народната армия за освобождение. Резултатите от състезанието показваха, че момчето въпреки селския си произход има необичайни заложби. Чао винаги беше нащрек за скрити феномени; той вярваше, че най-голямото предимство на Китай се крие в многочислеността му и не само по отношение на грубата сила на евтината работна ръка, но и в единичните феномени, които тази многочисленост неминуемо раждаше. Ако разтвориш един милиард стриди, със сигурност ще откриеш цяла шепа перли, обичаше да казва другарят Чао. Той беше убеден, че младият Джо Ли е една такава перла, и се погрижи лично да подготви младежа за необикновена кариера. Интензивните му езикови обучения започнаха рано; Джо Ли стана вещ не само в основните западни езици, но и в бита на западните нации; владееше до съвършенство порядките, които бяха обичайни за населението там. Освен това получи и отлично обучение в употребата на оръжия, маскировката, западния стил на ръкопашен бой и бойните изкуства в стил Шаолин.

Джо Ли не разочарова Чао. Той не стана едър мъж, но пък малките му размери се оказаха предимство; те го караха да изглежда незастрашителен и неподозрителен, а необичайните му умения бяха прикрити от обикновения външен вид. Той беше, както Чао веднъж му каза, боен кораб, маскиран като риболовна лодка.

В него обаче имаше и още нещо. Въпреки че Джо Ли вършеше работата си с професионална експедитивност и безпристрастност, личната му лоялност към родината и към самия Чао не подлежеше на съмнение. Чао се беше погрижил да бъде така. Отчасти по причини на сигурността, отчасти, защото Чао бе наясно с постоянните разправии и домогвания до ресурси по най-висшите нива на правителството, той бе запазил оперативния контрол над Джо Ли строго изолиран. Без да преувеличава, можеше да заяви, че най-страховитият агент на Китай докладваше единствено на Чао и на никой друг.

— Но този Таркин мъртъв ли е? — попита икономистът Цай, като барабанеше с пръсти по черната лакирана повърхност на масата.

— Още не — отвърна Чао. — Но скоро.

— Колко скоро? — притисна го Цай.

— Подобна операция на чужда почва е винаги много деликатна — предупредително каза Чао. — Но както вече ви уверих, по задачата работи най-добрият. Това е човек, който никога не ме е разочаровал, а ние му предоставяме постоянен приток от разузнаване в реално време. Животът и смъртта са срещи с точно уреден час, както е казал великият мъдрец. Достатъчно е да заявя, че срещата на Таркин ще се проведе всеки миг.

— Колко скоро? — повтори Цай.

Чао погледна часовника си и се позволи лека усмивка.

— С какво време разполагате?

ню Йорк

Хотел „Плаза“, на Пето авеню и Сентрал Парк, беше построен в началото на двадесети век и оттогава се беше превърнал в символ манхатънската елегантност. С изкованите си от мед корнизи и интериори, облечени в брокат и позлата, той наподобяваше на величествен френски замък, кацнал на ъгъла на Сентрал Парк. Дъбовата зала и Палмовата градина, заедно с реномираните галерии и бутици, осигуряваха на хората, дори и на тези, които не бяха наели някоя от осемстотинте стаи, безброй възможности да подпомогнат поддържането му.

По настояване на Озирис двамата мъже продължаваха разговора си не другаде, а в хотелския басейн с олимпийски размери на петнадесетия етаж.

Поредното хитро рандеву, прецени Амблър, докато двамата се преобличаха в предоставените от „Плаза“ бански костюми. Щеше да е трудно да се скрие подслушвателно устройство при тези условия и почти невъзможно да се постигне разбираем запис при околния шум на плискаща се вода.

— Та за кого работиш тези дни? — беше започнал Амблър, докато плуваше до Озирис в най-дълбоката част. Възрастна жена в плиткия край мързеливо плуваше по най-тясната страна на басейна. С изключение на нея, басейнът беше празен. Няколко очевидно заможни дами, облечени с цели бански костюми, отпиваха кафе и чай, докато си почиваха на шезлонгите край басейна, без съмнение събирайки енергия за някое отложено усилие.

— Не са хора като нас, ето какви са — отвърна Озирис. — Наистина, просто са организирани по друг начин.

— Заинтригуван съм — каза Амблър. — Но не и информиран. За какво, по дяволите, говориш?

— Става въпрос за отприщването на таланта. Има толкова много бивши агенти под прикритие, всъщност стари кадри на ОПС, които може би не използват уменията си в пълната им сила. Сега те продължават да обслужват интересите на Америка, но получават назначенията си и им се плаща чрез частна организация. — Пълнотата на Озирис го държеше на повърхността; плуването му костваше минимални усилия.

— Частно предприятие. Стара история. Стара като хесенските наемници, които спомогнали за раздвижването на нещата по времето на Американската революция.

— Може би малко по-различна — каза Озирис, без да се затруднява с дишането. — Организирани сме като частна мрежа на сподвижници. Основната идея се крие в думата мрежа.

— Значи по-скоро нещо като „Ейвън“ или „Гапъруеър“^[1], отколкото „Юниън Карбайд“^[2]. Многостепенният маркетингов модел.

Проследявайки звука на гласа на Амблър, Озирис леко извърна глава; слепите му очи сякаш се взираха.

— Аз не бих я определил така, но да, това е основната идея. Независими агенти, работещи самостоятелно, но координирани и разпределяни от „горното ниво“. Затова можеш да разбереш защо екипът те очаква в редиците си с такова нетърпение. Искат те по

същата причина, поради която искаха и мен. Аз притежавам уникален комплект от умения. Ти също. А тези хора възнамеряват да привлекат само уникални таланти. Това те поставя в изгодна позиция за преговори. Знаеш, че си нещо като мистична фигура сред момчетата от Отдела за политическа стабилизация. Шефовете смятат, че дори и само половината от историите, които се разказват за теб, да са верни... а аз съм те виждал в действие и знам какъв е резултатът. Искам да кажа, боже, онова, което стори в Куала Лумпур — ето това е сърцевината на легендата. А аз бях там, както навярно си спомняш. В ОПС няма много хора с малайзийски език.

— Това беше преди доста време — каза Амблър и се изви, за да заплува по гръб.

Куала Лумпур. Бяха минали доста години, откакто за последен път беше мислил за това, но спомените се завърнаха достатъчно бързо. Конгресен комплекс в Световния център „Путра“ във финансовата зона на града, близо до Златния триъгълник и Кулите близнаци. Провеждаше се международен търговски конгрес и Таркин беше официален представител на юридическа фирма от Ню Йорк, специализирана в правото на интелектуална собственост. Шефовете на Таркин имаха информация, че сред членовете на една от чуждестранните делегации се крие терористичен агент. Но кой беше той? Таркин беше изпратен там като ходещ детектор на лъжата. Те предполагаха, че за изпълнение на задачата вероятно ще му бъдат необходими всичките четири дни на конференцията. Но на Таркин му беше отнело само половин час. Беше се разходил из лобито на конгресния център още първата сутрин, шляейки се между групичките хора с раздадените им от организаторите сини папки; наблюдаваше как маркетинговите специалисти си разменят визитни картички, следеше как предприемачите дебнат потенциални инвеститори и хилядите други танцувални стъпки, типично изигравани между бизнесмени. Въздухът в лобито беше пропит с ухание на кафе и топли тестени закуски. Таркин позволи на съзнанието си да се рее безцелно, докато той обикаляше наоколо, от време на време кимаше сякаш на някого току отвъд полезрението на друг, който го гледаше. Двадесет и пет минути по-късно той знаеше.

Не беше един човек, а двама, които се бяха прикрепили към банкова делегация от Дубай. Как беше познал? Таркин не си даваше усилия да прави разбор на подсъзнателните знаци на потайност и страх; той ги видя и разбра, както винаги се случваше. Това беше всичко. Разузнавателен екип на Отдела за политическа стабилизация прекара остатъка от деня, потвърждавайки онова, което той беше забелязал с един поглед. Двамата млади мъже бяха племенници на председателя на банката; освен това се бяха включили в джихадско братство, докато бяха учили в университета на Кайро. Братството ги беше инструктирало да се снабдят с определени части на индустриално оборудване — хардуер, който макар и безвреден сам по себе си, можеше в комбинация с други обикновени материали да се използва за производство на муниции.

Амблър спокойно се носеше по водата в продължение на няколко дълги минути. *Тези хора знаят какво можеш да правиш, разсъждаваше той. Този факт как ще промени равенството?*

— В Кула Лумпур всички те питаха как си разбрал, а ти отвърна, че е било очевидно, че двамата са се обливали в пот. Но не беше очевидно, не и за всички останали. И те не се обливаха в пот. Анализаторите на ОПС прегледаха видеозаписите по-късно. Всъщност според всички останали те са се сливали с множеството по дяволски впечатляващ начин. Изглеждали са отегчени и изпълнителни, точно както са искали да изглеждат. Само ти си ги видял по друг начин.

— Видях ги такива, каквито бяха.

— Именно. Нещо, което никой друг не е могъл да направи. Така и не сме говорили за това. Това е невероятно умение. *Дарба.*

— Тогава ми се иска да можех да я заменя.

— Защо? Твърде голяма ли е за теб? — засмя се Озирис. — И каква е сделката? Някоя вещица ти е дала амулет?

— Не съм най-подходящият човек, когото да питаш — сериозно отвърна Амблър. — Но мисля, че има нещо общо със следното: повечето хора виждат онова, което искат да видят. Те опростяват нещата, въвличат се в хипотетични предположения. Аз не го правя. Не мога. Не е нещо, което просто мога да включа или да изключа.

— Не знам дали това е благословия или проклетие — каза Озирис. — Или по малко и от двете. *Comme d'habitude.* Условието да знаеш твърде много.

— Точно сега проблемът ми е, че знам твърде малко. Знаеш какво търся. Просветление. — Наистина за него това беше въпрос на живот и смърт. Нуждаеше се от истината, в противен случай щеше да бъде завлечен от подводното течение на безсъзнателното съществуване, откъдето никога нямаше да изплува.

— Но просветлението идва стъпка по стъпка — заяви Озирис. — Както казах, онова, което мога да предложа, е по-скоро преценка, а не информация. Кажете ми съответните факти и аз може би ще успея да ти помогна да извлечеш смисъл от тях.

Амблър погледна Озирис, който все още плуваше почти без усилие. По широките му рамене блестяха капки вода, но червената му коса оставаше суха. Сините слепи очи на мъжа бяха приветливи, дори любящи; напрежението, което долавяше, не произтичаше от измами или заблуждения. Опасенията на Амблър бяха автоматични и той трябваше да ги остави настрана. Възможността, ако беше реална, не трябваше да се подминава.

Китаецът с добре ушития костюм — почти незабележимо каре, суперфина вълна — не привлече нищо внимание, когато влезе през въртящата се врата и пристъпи в централното фоайе на хотел „Плаза“ на Пето авеню. Той беше дребничък, красив, с деликатни черти и ясни, приятелски очи. Кимна на една от служителките на рецепцията и тя отвърна на поздрава му, предполагайки, че мъжът я бърка с някоя от колежките ѝ, която го беше регистрирала. Той кимна и на портиера, който блесна в усмивка от типа мога-ли-да-ви-бъда-от-помощ, и не наруши уверената си крачка, докато минаваше покрай асансьорите. Ако беше проявил колебание, ако се беше спрял, за да се ориентира, някой от неангажираните служители щеше да пристъпи към него с въпроса „Мога ли да ви помогна, сър?“. Но в хотел с осемстотин стаи човек, който изглеждаше, сякаш беше отседнал тук, вероятно наистина беше отседнал тук.

В рамките на няколко минути той се увери, че плячката му не е нито във фоайето, нито в ресторантите на хотела; след още няколко минути определи, че не са и в другите обществени помещения на долните етажи — галериите, магазините, козметичните салони, балнеологичния център.

Джо Ли вече беше отхвърлил възможността плячката да е наела хотелска стая — подобно луксозно заведение са на лице неудобен брой изисквания — документи за самоличност, копия от кредитни карти и така нататък. А те не приличаха на хора, които биха желали да оставят такава регистрация на посещенията си. Отсъствието им от основните обществени помещения оставяше две възможности. Едната беше хотелският фитнес център.

Никой от хотелските служители не го видя да завива по коридора между два асансьора и да минава през дискретно масирания служебен вход. Не го видяха да отваря куфарчето си и да сглобява оборудването, което носеше. Не го видяха да се преоблича в един от тъмносивите гащеризони на хигиенистите, който напълно скри мекия му костюм, и да се качва в служебен асансьор, бутайки количка с парцал и кофа за почистване.

Ако го срещнеха сега, нямаше да го познаят. Чрез прости мускулни промени и преправяне на позата той се беше състарил с двадесет години; сега беше прегърбен мъж, загрижен за кофата си и безкрайния си списък от задачи, обичайно присъствие на обслужващ персонал, което малко хора наистина забелязваха.

Озирис сякаш започна да се задъхва, но това не се дължеше на физическа умора.

— Не разбираш ли — казваше той. — Съществува и алтернативна хипотеза. — Той плуваше с малки, грациозни движения, сякаш дирижираше камерен оркестър. Синьото на очите му се сливаше със синята вода на басейна.

— В съзвучие с преживяванията ми през последните двадесет и четири часа?

— Да — отвърна старият му колега. — Досието ти е кристално ясно. Объркан си от факта, че спомените ти за това кой си не съвпадат със света, в който живееш, и ти предполагаш, че светът е бил манипулиран. Но ако предположенията ти са грешни? Ако твоето съзнание е било манипулирано?

Амблър слушаше с нарастващо чувство на боязън, докато едрият оперативен агент му обясняваше.

— Какво е най-простото обяснение? — продължи Озирис. — По-лесно е да се промени съдържанието на главата ти, отколкото целият свят.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — Амблър се чувстваше вцепенен.

— Ти знаеш за БЛУБЪРД, АРТИШОК, МКУЛТРА — всичките тези научно-поведенчески програми през петдесетте, нали? Те бяха отречени, прекратени. Забавни малки епизоди от историята на шпионските агенции, това си мислят хората.

— И с право — присмехулно каза Амблър. — Назоваваш щуротии от студената война, фантазии от една отминала епоха. Прекратени много отдавна.

— Ами, точно в това е работата. Имената на програмите се промениха, но проучванията така и не бяха преустановени. И историята има връзка. Всичко започна с кардинал Йозеф Минценти — това име говори ли ти нещо?

— Поредната жертва на комунистическия режим от средата на века, рано в следвоенния период. Унгария направи показан процес, накара го да си признае пред камерите обвиненията в измяна и корупция. Но всичко това беше фалш.

— Със сигурност. Но ЦРУ прояви любопитство. Добра се до аудио-визуалния материал на признанията и го пусна през всичките онези тестващи нивото на стреса индикатори, като се опитваше да открие доказателства, че човекът лъже. Но странното беше, че се провалиха. Всички тестове показаха, че говори самата истина. Но обвиненията всъщност бяха скалъпени и те също го знаеха. Което ги накара да се замислят. Възможно ли беше прелатът да е вярвал в онова, което свидетелства? Ако беше така, как бяха го накарали да повярва в тази... в тази алтернативна реалност? Ако е бил дрогиран, какви медикаменти бяха използвали? И така нататък. Всичко това даде летящ старт на собствените ни експерименти с контролиране на съзнанието. През първите две десетилетия повечето от това беше пълни глупости. Изпращаха някого в кома с пентотал, после му инжектираха достатъчно декседрин, за да ококори очи. Какво можеше да се постигне — дали хората щяха да станат податливи на наркотична хипноза? Най-добрите и най-умните бяха очаровани от перспективата. Съвсем скоро техническият състав беше подложен на експерименти в

името на каузата. Но им трябваша още ресурси, затова измислиха начин да привлекат групата „Специални операции“ към армията във Форт Детрик в Мериленд, където разполагаха с център за биологични проучвания.

— Откъде знаеш за това? — попита Амблър. По гръбнака му пълзяха тръпки.

— Защо мислиш, че изобщо ни събраха заедно? — Озирис сви рамене. — Моята кариера мина в психологически операции. Като на повечето лингвисти. Езикът се оказа основен препъникамък за експериментаторите. В добрите стари времена разпитвах руски дезертър в немско скривалище или севернокореец в апартамент в Сеул и зашеметявах нещастниците със сложния си протокол. Скоро тези хора поддаваха и започваха да бръщолевят на наречието на родното си село, а маймуните в агенцията нямаха и представа какво казват, нито пък можеха да разговарят с тях на родния им диалект. Тогава решиха, че са им нужни хора като мен. Обърнаха доста камъни, докато ни открият и вербуват. И така изпълнихме дълга си по един от психологическите проекти. После започнаха да ни дават под наем на други правителствени агенции. „Колегиалност“, така го наричаха. Всъщност ставаше въпрос за разпределение на ресурсите, за разширяване на бюджета.

— Други правителствени агенции. Като „Консулски операции“. Или Отряда за политическа стабилизация.

— Познаваш установения ред. Накрая помолих за официален трансфер към Държавния департамент, защото мислех, че ще е по-стимулиращо на езиковия фронт. Но в „Консулски операции“ се интересувах от психологическия опит, който бях получил. По онова време вече се тревожеха за теб. Тревожеха си доколко си надежден. Харесваше им идеята да бъда около теб при някои операции.

— Значи си подавал доклади за мен.

— Точно така. Ти подаваше доклади за лошия, а аз подавах доклади за добрия, който ни помагаше да заловим лошия. Но ти го знаеше тогава, не се съмнявам в това. Просто работни задължения, нали?

— Мисля, че си спомням, че бях помолен да подам доклад за теб — каза Амблър. — Все още се опитвах да преглътнат идеята за спял агент. Отново искаха да се уверят.

Озирис весело се усмихна.

— Говорим за слепия, който водел слепия. Ти си знаел за поръчението ми. Усецането ми беше, че си твърде възпитан, за да ми го кажеш.

— Предполагам, че съм знаел, че не ми мислиш злото.

— Така беше. Всъщност винаги съм те харесвал. Особено след Куала Лумпур.

— В действителност тази история се раздуха твърде много.

— Залавянето на джихадските палета? Не говоря за това.

— А за какво тогава?

— Върни се в спомените си малко преди това да се случи.

— Предполагаше се ти да ми помагаш в Световния център „Путра“. Което означаваше, че седеше в края на бара и пиеше някакъв ябълков сок. Приличаше на бира. В едното ти ухо имаше микрофон, за да слухтиш из фоайето. Идеята беше, ако чуеш нещо интересно или необичайно, веднага да ми сигнализираш.

— Така и не се наложи да го направя. Но аз говоря за онова, което се случи малко по-рано. Вървахме заедно натам, закачили конферентните си табелки. И изтрупани с онези скъпи бизнес костюми, на които дори и копчетата говореха „вземаме хонорар на час“.

Амблър изсумтя.

— Щом така казваш.

— Върховете на пръстите ми никога не лъжат. Отличен плат, съвършена кройка около врата и раменете. — Озирис вдигна ръце и размърда пръстите си. — И така, вървим по коридора, приближаваме целта си, а онзи селянин от провинциите се опитва да разбере как се стига до най-близката железопътна гара и никой не му обръща и грам внимание. От акцента му успях да разбера, че е диак, едно от най-примитивните етнически малцинства, които живеят в селата, разпръснати из остатъка на земеделската част на Малайзия, а да ти напомня, че всичко това се случва в сърцето на финансовата зона. Хората са заети и никой няма време за един селянин, затова, разбира се, го пренебрегват, сякаш е изтъкан от въздух. В отчаянието си дребният човечец — вероятно облечен в някоя нелепа роба и обут в сандали се обръща за помощ към теб.

— Щом така казваш — повтори Амблър.

— Сега, ти не си оттам и нямаш никаква представа. Но вместо да кажеш на човека „Съжалявам, не мога да ви помогна“, ти спиращ един от онези устремено крачещи бизнесмени. Той, разбира се, е щастлив да спре заради такъв преуспял западняк като теб. После, със селянина, застанал близо до теб, ти го питаш: „Бихте ли ни казали къде се намира най-близката железопътна гара“, и стоиш там, докато костюмарят обяснява как точно се стига дотам. Междувременно аз чупя пръсти в джобовете на панталоните си, защото на нас ни предстои дяволски голяма задача за вършене, а ти губиш време, за да помогнеш на някакъв туземец да открие пътя към дома.

— Е, и?

— Не си го запомнил, защото не е означавало нищо за теб. Но за мен означаваше много. Мислех те за задник от първа лига като повечето от момчетата в ОПС и внезапно си казах, че може и да не си такъв.

— Нито дори от втора лига?

— Направо от някой селски отбор — разсмя се отново Озирис. Амблър си спомни, че Озирис обичаше да се смее. — Странно е какви неща си спомня човек. Странно е и какви не си спомня. Кое то ни довежда до следващата фаза на психологическите експерименти. Виетнам още е силен. Никсън още не е ходил на посещение в Китай. И следващото нещо, което се случва, е, че към екипа най-сетне се присъединява един много умен, много опасен, много могъщ човек.

— Да не ми даваш някакъв проклет урок по история?

— Знаеш какво казват. Онези, които забравят миналото...

— Пропадат на изпитите по история — довърши Амблър. — Голяма работа. Понякога си мисля, че само онези, които помнят миналото, са обречени да го повторят.

— Разбирам те. Говориш за хора, които подхранват недоволството и съжалението си над неща, които са се случили преди векове. Но какво ще стане, ако посадя нещо гадно в овощната ти градинка, ако сложа малко отровни плевели сред боровинките ти? Няма ли да искаш да знаеш за това?

— За какво говориш?

— Говоря за Джеймс Джебзъс Енгълтън и една от многото жертви на неговото завещание.

— Кой, по дяволите?

— Може би ти.

Значи не бяха във фитнес центъра. Джо Ли внимателно провери помещението, включително и съблекалните. Не привличаше ничие внимание; обличайки униформата на хигиениста, сякаш си беше сложил някакво магическо наметало невидимка. Сега току-що бе избутал кофата си през съблекалните на плувния басейн. Нямаше и следа от плячката. Последното място, което оставаше да огледа, беше самият басейн. Наистина той притежаваше отлични предимства за място на срещи.

Използвайки тремавата походка, която беше възприел за ролята, Джо Ли си проправи път към плувния басейн. Никой не го поглеждаше втори път; никой не поглеждаше за втори път и дългата дръжка на парцала за чистене. Фактът, че диаметърът ѝ беше доста голям за една обикновена дръжка, беше твърде сложен, за да се материализира в нечие съзнание. Докато тътреше количката си по пода от малки керамични плочки, той нехайно се оглеждаше наоколо. Мъжът, когото преследваше, се беше измъкнал на косъм в Саурландс. Това нямаше да се повтори.

Ако плячката му беше тук, работата му скоро щеше да приключи.

Амблър затвори очи и се гмурна до дъното на басейна, а после бързо изплува на повърхността. Нуждаеше се от малка пауза. Енгълтън, великият мозък на ЦРУ в контрашпионажа през студената война, беше гений, чиито параноидни фикс идеи едва не бяха разрушили управлението, на което служеше.

— Малко са тортите, в които Енгълтън да не е бръкнал с пръст — продължи Озирис. — Когато в началото на седемдесетте ЦРУ трябваше да сложи в нафталин МКУЛТРА, той се погрижи да не затварят програмата. Всъщност просто я преместиха към Пентагона. Не след дълго Енгълтън изпадна в немилост, но истинските му последователи поддържаха вярата. Години наред харчеха милиони за проучвания във и извън правителството. Наемаха учени от фармацевтични фирми и академични лаборатории. Вършеха работата си, без да им се бъркат от разни комитети по етика. Работеха със скополамин, буфонтенин, коринтанин. Упойващи, възбуждащи и междинни вещества. Развиваха модифицирани версии на машини за

електроконвулсивна терапия. Надграждаха върху пробивите в областта на „разпада на структурата“, което означаваше така да се набъркат в мозъка на човека, че той да загуби всякакво чувство за време и пространство, цялото си обичайно поведение, в основни линии цялото си самосъзнание. Това комбинираха с техника, наречена „психическо тласкане“, при която поставяха пациента в ступор и го бомбардираха с послания от магнетофонна лента — по шестнадесет часа на ден в продължение на седмици. Всичко това се вършеше доста недодялано в онези дни. Но Енгълтън смяташе, че би могло да се приложи на практика. Той беше обсебен от съветските техники за контрол над съзнанието. Знаеше, че нашите агенти могат да бъдат, и бяха, залавяни от врага, а съдържанието на мозъците им можеше да бъде изкопчено посредством стрес, травми и психофармакология. Но какво щеше да се случи, ако можеше да промени съдържанието на човешката памет?

— Това е невъзможно.

— Енгълтън не смяташе така. Просто трябваше да адаптира старите проучвания върху разпада на структурата и психическото тласкане и да ги изведе на съвсем ново ниво. Това се случи в Отдела за стратегическа невропсихология към Пентагона, където създадоха техника, позната като *мнемоническо наслагване*. Забрави за старите магнетофонни ленти. Вече бяха минали далеч отвъд тях. Сега включваха богат заряд — видео, аудио, обонятелни стимули — и производството на стотици дискретни скици на паметта. Различните тематика се поставяха под влиянието на всевъзможни влети психотомиметични химикали, а после биваха излагани на заряда, на поток от ярки епизоди, представени в разбъркан, непрекъснато променящ се порядък, от облекчаването на пластмасово гърне като бебе, до непохватното опипване с тринадесетгодишно съседско момиче... сцена на завършване на гимназията... парти в колежа... Името, това на насложената идентичност, се повтаряше отново и отново. Резултатът беше променена самоличност, върху която агентът автоматично би се позовал при условия на краен стрес. Идеята беше да се създаде агент, устойчив на разпити. Но ти знаеш как работят тайните служби. Щом разработят някаква техника, човек само може да предполага как биха я употребили.

— И ти предполагаш...

— Да — каза незрящият агент. — Предполагам. Не го заявявам, сякаш го знам, защото не го знам. Само ти разказвам. За теб има ли логика?

Амблър започваше да чувства пареща жегга въпреки хладната вода. *Разпад на идентичността...*, *отреагиращо, конвулсивно его...* психиатричният жаргон се завърна към него на остри, назъбени късове.

Лудост!

В опит да потвърди непосредствеността на възприятията си — да се потопи в реалността — той усети хладината на заобикалящата го вода, болката в мускулите си. Вдигна глава, попивайки и най-дребния детайл наоколо. Възрастната жена, която плуваше на кратките си отсечки, беше около осемдесетгодишна. Момичето — сигурно беше внучката ѝ — в тъничкия червен костюм. Пълните жени, които пиеха кафе, изтегнати по шезлонгите край басейна в техните целомъдрени цели бански, без съмнение дискутиращи диети и гимнастически упражнения. От другата страна на облицованата с плочки повърхност прегърбен хигиенист с кофа и парцал. Китаец, неопределима възраст... в него нещо не беше както трябва.

Амблър примигна. Прегърбването не беше особено убедително, реши той, изучавайки сцената пред очите си, нито пък парцалът.

О, Господи!

Дали не халюцинираше? Дали не се поддаваше на параноични самозаблуждения?

Не, не можеше да си позволи да разсъждава така.

— Озирис — внезапно каза Амблър. — Има един хигиенист. Китаец. Един от вашите?

— Абсолютно невъзможно — отвърна Озирис. — Решението да дойдем тук беше спонтанно. Никой не знае за това.

— В него има нещо странно. Нещо... просто не знам. Но не можем да останем повече тук. — Амблър се гмурна под водата с намерението да изплува на няколко ярда разстояние, за да хвърли още един поглед на хигиениста, без това да става очевидно. Не можеше да се отърси от чувството, че в този човек има нещо нередно.

Секунда по-късно водата над главата му стана мътна, тъмна.

Инстинктивно Амблър преустанови изплуването си и се гмурна още по-дълбоко в басейна, преди да погледне нагоре.

От тялото на Озирис шуртеше кръв — бързината и налягането сочеха, че сънната артерия е била разкъсана от куршум — и се разливаше из хлорираната вода на вълнисти облаци.

Кевин Макконъли се опитваше да бъде търпелив с идиота на средна възраст в онова, което в „Плаза“ настояваха да се нарича „зона за преобличане“. „Съблекалня“ беше твърде низко, предполагаше Макконъли. „Съблекалня“ говореше за потни чорапи и бандажи; „Плаза“ беше за разглезени богаташи, на които им харесваше да мислят, че светът е създаден точно заради тях, сякаш някой първокласен шивач беше взел ножиците и иглите си и беше прекроил цялото проклето западно полукълбо точно по вкуса им. Синсинати ли препречва пътя ви, сър? Ще го преместим. Езерото Мичиган не е достатъчно голямо? Ще го разширим още малко, сър. Ето така говореха. Ето така мислеха. И ако имаше някое мехурче на планетата, където можеха да угаждат на тази фантазия, това беше хотел „Плаза“.

— Няма нищо — казваше Макконъли на идиота, червендалест мъж без врат. — Ако мислите, че някой е откраднал портфейла ви, ние трябва да го приемем сериозно. Само изтъквам, че изключително рядко имаме случаи на кражба в зоната за преобличане.

— Но винаги има първи път — изсумтя червендалестият мъж.

— Проверихте ли в джобовете на якето си? — попита Макконъли и посочи издутината в долния ляв джоб на морскосиния блейзер.

Мъжът изръмжа, но потупа джоба. Сетне извади портфейла и даже го отвори, сякаш за да провери, че наистина е неговият.

Чий портфейл очакваше да откриеш, тлъст шибаняк такъв? Макконъли се въздържаше от усмивки — можеха да се приемат погрешно.

— Значи всичко е наред — каза той.

— Никога не държа портфейла си там — сприхаво заяви мъжът. — Странно. — Той метна подозрителен поглед на Макконъли, сякаш Макконъли беше престъпникът. Сякаш той беше сгафил нещо. Последва безизразна усмивка. — В такъв случай съжалявам, че ви загубих времето. — Но тонът му някак казваше, че вината е на Макконъли.

Макконъли само сви рамене.

— Не се притеснявайте. Случва се често.

Особено с арогантни копелета като теб, които не си признават, като се издънят. Това беше проблем, с какъвто никога не се беше сблъсквал, когато работеше във ВП. Хората във военната полиция винаги знаеха мястото си. То бе прецизно упоменато на пагона върху раменете им.

Тъкмо се канеше да регистрира писмено „доклад за инцидент“ — само дето трябваше да ги наричат „доклади за липса на инцидент“, тъй като по-голямата част от тях бяха точно такива, оплаквания без причина, — когато чу писъци откъм плувния басейн.

Нов куршум прониза водата, оставяйки след себе си сноп мехурчета като наниз перлени мъниста, и пропусна Амблър само с няколко сантиметра. Пречупването на образа беше попречило на стрелеца да улучи мишената си. Но той нямаше да повтори същата грешка. Какъв беше ъгълът на стрелбата — колко далеч се намиреше „хигиенистът“ от ръба на басейна? Оставайки дълбоко под повърхността, Амблър бързо се придвижи към стената най-близо до стрелеца с няколко мощни размаха на крайниците си — близо винаги означаваше по-безопасно. На стрелеца щеше да му се наложи да смени позицията си, за да застане под добър ъгъл спрямо Амблър.

Амблър вдигна очи към разливащата се червена маса в средата на дълбокия край; Озирис вече беше мъртъв, а тялото му се поклащаше малко под повърхността на водата с разперени крайници.

О, мили Боже, не!

Къде беше безопасно? Амблър бе прекарал под водата около петнадесет секунди. Можеше да съдържа дъха си още петдесет-шестдесет секунди. В кристално синята вода нямаше къде да се скрие. Освен в кръвта, в облака кръвоизлив на няколко ярда разстояние... Безжизненото тяло на Озирис му предлагаше единствената защита. Това прикритие едва ли щеше да издържи дълго, а облечен единствено в плувен костюм, Амблър беше напълно уязвим. Той се стрелна към повърхността точно до страната на басейна, която беше най-близо до убиеца, и си пое няколко дълбоки глътки въздух, като отваряше широко уста, за да сведе звука до минимум. Въздухът беше изпълнен с писъци. Останалите в басейна и на шезлонгите край него пищяха и

бягаха. Скоро щеше да пристигне хотелската охрана, но за Амблър щеше да бъде твърде късно, а освен това подозираше, че те едва ли могат да се мерят с китайския убиец.

Без защита — това не беше напълно вярно, нали? Самата вода служеше като щит. Четиринадесет фута в най-дълбокото. Водата беше хиляда пъти по-плътна от въздуха и оказваше хиляда пъти по-силно съпротивление от въздуха. Във вода куршумите изминаваха едва няколко ярда, преди да изгубят скорост и посока.

Той се гмурна надълбоко и когато отново заплува към повърхността, се скри в разширяващия се облак кръв под мъртвия оперативен агент. После задърпа тялото към платформите за скокове. Поредният куршум раздра водата и пропусна на косъм рамото на Амблър. Пушка, която лесно можеше да се разглобява и сглобява и чиято цев можеше да мине за дръжка на парцал, беше оръжие с компромиси. Най-вероятно беше съвсем изчистена и с една цев и трябваше да се презарежда след всеки изстрел. Оттам идваха и паузите от четири-пет секунди между куршумите.

През мътната, кървава вода Амблър видя високата платформа за скокове, която сега се падаше точно над главата му. Бетонната подпора, която ѝ служеше за основа, щеше да му осигури някакво прикритие.

Китаецът държеше дългата, тънка като щека пушка, опрял приклада ѝ към гърдите си. Приличаше на оръжие с малък калибър, вероятно модифициран АМТ „Лайтнинг“, един от онези сгъваеми модели, проектирани за стрелба от прикритие.

Нов пукот от изстрелян куршум; Амблър, който засече натискането на спусъка секунда преди то да се случи, силно се метна настрана, за да избегне пътеката му. Той отново се гмурна дълбоко под водата.

Намирането на точния момент беше всичко. Разполагаше с нови пет-шест секунди, преди убиецът да стреля отново. Дали щеше да стигне до бетонната подпора навреме?

Но нямаше време да крои планове. Трябваше да живее на момента или да умре на момента. Нямаше избор. *Сега!*

Не бяха писъци на болка, реши Кевин Макконъли, а писъци на паника. Той беше отпуснат и извън форма — огледалото не лъжеше, —

но петнадесетте години, прекарани във ВП, му бяха създали инстинкти за оцеляване. Той мушна глава в *Le Centre Nautique*^[3], както табелата претенциозно назоваваше плувния басейн, и после отстъпи. Онова, което видя, беше професионалист, стрелящ с някаква странна на вид, полувоенна пушка. Макконъли разбра, че това не е човек, срещу когото би могъл да се изправи с пистолет. Той се втурна в съблекалнята и отчаяно се огледа. Потеше се, стомахът му се бунтуваше и той си спомни защо всъщност беше напуснал военната полиция. И все пак трябваше да се предприеме нещо и именно той трябваше да го направи.

Нещо. Но какво?

Макконъли не се считаше за голям мозък, но онова, което направи, реши той по-късно, беше много, много умно. Откри кутията с електрическите прекъсвачи на зоната и изключи цялото осветление. Всичко потъна в мастилена тъмнина и любопитна тишина със спирането на вентилаторите и моторите — същите онези, които човек никога не забелязваше, докато работеха. Той осъзнаваше, че по този начин ще помогне на стрелеца да избяга, но това не беше основният му проблем. Трябваше да прекрати стрелбата. Никой не продължаваше да стреля в тъмното, нали? Така, тук някъде трябваше да има фенерче.

Той чу как някой тича към него. Протегна крак и го спъна.

Човекът се блъсна в редица шкафчета. Макконъли включи отново електричеството и видя висок около шест фута мъж в бански костюм. Къса кафява коса, гладко, мускулесто тяло — в края на тридесетте, началото на четиридесетте, онази възраст, която беше трудно определима, ако човек поддържаше форма.

— Защо, по дяволите, го направи? — изгледа го кръвнишки мъжът, докато масажираше насиненото си рамо.

Не беше убиецът. По-вероятно беше жертвата.

Макконъли набързо огледа наоколо; нямаше и следа от стрелеца. Нямаше следа и от оръжието.

Лошият беше напуснал сцената и двамата го знаеха. Макконъли изпита облекчение.

— Ето каква е сделката. — Макконъли обичаше да произнася тези думи. Това беше гласът на властта и беше изумително колко убедително действаше дори и на най-големите боклуци. — Незабавно ще извикам полиция и ще обезопася района. После ти ще обясниш на

тях и на мен точно какво се случи. — Той стоеше с ръце на кръста, разтваряйки спортното си сако, за да открие кобура на колана си.

— Това ли си мислиш? — Мъжът отиде право до шкафчето си, където изтри главата си с хавлиена кърпа и започна да се преоблича.

— Това знам — спокойно каза Макконъли и го последва.

После се случи нещо любопитно — мъжът видя отражението си в огледалото на стената и внезапно пребледня, сякаш беше видял призрак. След миг той обърна глава и си пое дълбоко въздух.

— Обади се на някой от таблоидите — грубо рече мъжът.

— Искам да разкажа на тях какво се случи. Престрелка в „Плаза“ — заглавието направо се пише само.

— Не е необходимо — каза Макконъли с чувство за пропадане. Случилото се не беше нещо, което с нетърпение очакваше да обясни на хотелската управа. Всъщност то струваше повече от работата му. И вероятно щяха да обвинят именно него, също като червендалестия задник, и със също толкова логика.

— Защо си мислиш, че ти решаваеш какво е необходимо?

— Само казвам, че бихме могли да проведем дискретно полицейско разследване, на което публичността само ще попречи.

— На мен ми се струва, че таблоидите ще се справят по-добре. Може би „Басейн от кръв в хотел «Плаза»“.

— Наистина е важно да останете тук — каза Макконъли. Но не го каза, сякаш беше особено убеден, защото дълбоко в себе си наистина не беше.

— Ето каква е сделката — вметна мъжът през рамо, докато се отдалечаваше. — Изобщо не си ме виждал.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Кейстън безрадостно се взираше в списък на цивилни агенти под прикритие към Държавния департамент.

Проблемът, разбира се, беше, че този списък почти със сигурност не съдържаше името, което му трябваше. Това име беше изтрито. Как се очакваше да открие нещо, което не съществуваше?

Очите му попаднаха върху сутрешния „Файненшъл Таймс“, изхвърлен в кошчето до бюрото му. Той показваше колко разсеян е напоследък — за пръв път, откакто се помнеше, беше направил грешка в кръстословицата. *Нещо маловажно*, беше условието. А той написа

несъществен и трябваше да го изтрие; очевидно правилният отговор беше *незначителен*. Издърпа сгънатия вестник от кошчето и погледна кръстословицата. Към страницата все още бяха залепнали миниатюрни трохи от гумата за триене.

Кейстън отново пусна вестника, но зъбчатите колелца в главата му бяха започнали да се въртят. Да изтриеш означаваше да махнеш нещо. Но когато правехме така, нима накрая не *прибавяхме* нещо на негово място?

— Ейдриън — извика той.

— Да, господарю — каза Ейдриън, покланяйки се с весела ирония. Ако не беше толкова предан на Кейстън, жестът му можеше да се изтълкува като опит за неподчинение.

— Подготви официално искане 1133А.

Ейдриън сви устни.

— Това май е нещо като търсене на игла в купа сено? За възстановяване на архивирана информация, свалена от базата данни?

— Много добре, Ейдриън. — Младежът очевидно си пишеше домашните.

— Чиновниците мразят до смърт подобни задачи. Направо са им като трън в задника.

Което без съмнение беше причината винаги да се бавят невероятно дълго. С Ейдриън Кейстън беше леденостуден.

— Така ли пише в наръчника?

Ейдриън Чои се изчерви.

— Познавам един човек, който работи там.

— И кой ли ще е той?

— Едно момиче — измърмори Ейдриън със съжаление, че изобщо го е споменал.

— И момиче означава човек от женски пол от приблизително твоето поколение?

— Предполагам — отвърна Ейдриън със сведени очи.

— Ами, Ейдриън, аз наистина се нуждая спешно от моето официално искане 1133А.

— Добре.

— Би ли ме нарекъл очарователен мъж?

Ейдриън го изгледа като сърна, вцепенена от светлината на приближаващи фарове.

— Тъъ, не? — каза накрая той, очевидно осъзнавайки, че не би могъл да даде положителен отговор и да запази лицето си безизразно.

— Правилно. Щастлив съм да установя, че не си изгубил досег с реалността. Това е предимството на новодошлия. Веднъж тук някой ме описа съвсем точно като „страдащ от дефицит на чар“ и това беше човек, който в действителност ме харесваше. Сега имам много прецизни инструкции за теб. Искам да се обадиш на младата си приятелка в „Архиви“ и — той прочисти гърлото си — да я очароваш така, че да ѝ паднат гащите. Можеш ли да се справиш?

Ейдриън наклони глава с изумено изражение.

— Ами, аз... мисля... да. — Той преглътна. Страната го зовеше да изпълни дълга си! — Определено — добави той с по-голяма увереност.

— И се погрижи моето официално искане за 1133А да бъде обработено по-бързо от всяко друго официално искане 1133А, обработвано някога в историята на управлението. — Той се усмихна. — Гледай на това като на предизвикателство.

— Супер — отвърна Ейдриън.

Сетне Кейстън посегна към телефона; трябваше да размени няколко думи със заместник-директора. Не беше помръдвал от мястото си часове наред. Но стесняваше кръга.

[1] Проспериращи търговски компании в леката индустрия. — Б.пр. ↑

[2] Американска компания за пестициди, предизвикала най-голямата промишлена авария в Индия с хиляди жертви през 1984 г. — Б.пр. ↑

[3] Морски център (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Гейтърсбърг, Мериленд

Къщата беше едноетажна, във фермерски стил. Изглеждаше така, сякаш в нея бяха живели няколко поколения, и се отличаваше от съседните къщи единствено по добре поддържаните храсти зеленика, които растяха около основата ѝ — жива ограда от бодлива растителност, която оставаше зелена дори през зимата. Не приличаше на безопасно място и може би не беше такова. Но Амблър трябваше да разбере.

Той позвъни на звънеца и зачака. Тя дали изобщо щеше да си е у дома?

Чу стъпки и в главата му изплува нов въпрос — а дали щеше да е сама? В гаража имаше само една кола, стара тойота корола, а алеята беше празна. Не беше доловил звуци на съжителство. Но това не беше доказателство.

Входната врата се отвори с няколко инча, а през отвора се опъна верига.

Чифт очи срещнаха неговите и се разшириха.

— Моля те, не ме наранявай — каза Лоръл Холанд с тих, изплашен глас. — Моля те, просто си отиди.

И сестрата, която беше помогнала на Амблър да избяга от остров Париш, затръшна вратата в лицето му.

Той беше подготвен да чуе бързо отдалечаващи се стъпки, набиране на телефонен номер. Вратата беше евтина, боядисан в кафяво талашит със залепени украси. Веригата беше за майтап. Един удар и щеше да изхвърчи от пантите. Но това не беше вариант. Амблър имаше само един шанс и трябваше да го изиграе по правилния начин.

Тя беше отстъпила от вратата, но очевидно стоеше близо до нея, сякаш смразена от несигурност, нерешителност.

Той отново позвъни.

— Лоръл — каза.

В къщата цареше тишина. Жената слушаше. Думите, които той произнесе след това, щяха да бъдат съдбоносни.

— Лоръл, наистина ще си отида, ако така искаш. Ще си отида и няма да ме видиш никога повече. Обещавам ти. Ти ми спаси живота, Лоръл. Видя в мен нещо, което никой друг не виждаше. Ти имаше куража да ме изслушаш, да рискуваш кариерата си, да направиш онова, което никой друг не направи. И аз никога няма да го забравя. — Той направи кратка пауза. — Но аз имам нужда от теб, Лоръл. Отново се нуждаю от помощта ти. — Изчака няколко секунди. — Моля те, прости ми, Лоръл. Няма да те безпокоя повече.

Амблър обърна гръб на вратата със свито сърце и закрачи надолу по стъпалата на верандата, оглеждайки улицата. Беше малко вероятно някой да го е проследил и със сигурност не съществувахе причина хората да мислят, че би посетил служител от ротационните смени на психиатричната клиника, но той трябваше да се увери. Беше дошъл от Ню Йорк с такси и две коли под наем и през цялото пътуване беше наблюдавал внимателно трафика за наличие на опашка. Беше разузнал старателно целия квартал, където тя живее, преди да се приближи. Нямаше нищо нередно. По обяд улицата беше почти пуста. Само няколко коли на хора, които като Лоръл Холанд работеха ранна смяна и си бяха вкъщи, очаквайки завръщането на децата си от училище. От някои прозорци се носеше звукът на телевизионни шоу игри, от други се чуваше тиха радиомузика, докато домакините — издръжлива порода въпреки предупрежденията за застрашения им от изчезване статус — гладеха дрехи или полираха поръчаните по каталог мебели.

Преди да стъпи на алеята, той чу вратата да се отваря зад гърба му и се обърна.

Лоръл Холанд клатеше глава със самоукор.

— Бързо влизай вътре — каза тя. — Преди да съм си върнала ума.

Амблър безмълвно влезе в скромната къща и се огледа. Дантелени завеси. Евтин килим върху дъбов паркет масово производство. Обикновен диван, но покрит с интересна бродирана тъкан в ориенталски стил. Кухнята не беше ремонтирана от построяването на къщата. Повърхностите бяха покрити с линолеум, уредите бяха в златист цвят, а подът застлан с онзи балатум с ромбоидна шарка, който се реже от голямо руло.

Лоръл Холанд изглеждаше уплашена, ядосана на него, но още по-ядосана на себе си. Освен това изглеждаше прекрасно. На остров

Париш тя беше просто една хубава сестра; у дома, с пусната коса, облечена в пуловер и джинси, се виждаше, че не е просто хубава. Тя беше красива, дори изящна, силните ѝ черти се смекчаваха от вълнистата ѝ кестенява коса, движенията ѝ бяха естествено грациозни. Под лекия прилепнал пуловер тя беше твърда и мека, гъвкава и податлива. Талията ѝ беше тънка, а в извивката на гърдите ѝ имаше нещо почти майчинско. Амблър осъзна, че я зяпа и отмести поглед. Той видя малкия револвер — „Смит и Уесън“ 22-ри калибър, закачен на кука близо до полицата с подправките. Запита се защо Лоръл Холанд не беше посегнала към него.

— Осъзнаваш ли какво би могъл да ми причиниш? — възмути се тя.

— Лоръл...

— Ако си ми благодарен, махай се! Остави ме на мира. — Амблър трепна, сякаш получи плесница, и наведе глава.

— Ще си тръгна — прошепна той.

— Не — каза тя. — Не искам... не знам какво искам. — В гласа ѝ имаше болка, а също и смущение.

— Създадох ти неприятности, нали? Заради онова, което направи. Искам да ти благодаря и също така да ти кажа, че съжалявам.

Лоръл разсеяно прокара неспокойна ръка през разкошната си коса.

— Кодираната карта за отключване? Всъщност тя не беше моя. Нощната сестра винаги оставя своята в амбулаторното шкафче.

— Значи са решили, че някак съм я задигнал.

— Точно така. Видеозаписът ясно показва какво се е случило или поне те така мислеха. Всички получихме мъмрене и с това се приключи. И така. Ти избяга. А сега се връщаш обратно.

— Но не в истинския смисъл — поправи я Амблър.

— Казаха ни, че си опасен човек. Психопат. — Погледът на Амблър пробягна по закачения на стената пистолет. Защо не го беше грабнала, защо не се беше въоръжила? Той се усъмни, че Лоръл сама го е сложила там. Някой го беше направил за нея. Съпруг, приятел. Това не беше мъжки пистолет. Но беше пистолет, който един мъж би купил за момиче. Поне определен тип мъж.

— Казали са ти тези неща и ти не си им повярвала. Иначе не би пуснала опасния психопат в къщата си. Особено при положение, че

живееш сама.

— Не бъди толкова сигурен — каза тя.

— Невинаги си била сама — отвърна Амблър. — Разкажи ми за бившия си.

— Явно знаеш толкова много неща, защо ти не разкажеш?

— Той е, или е бил, двойно бивш. Бивш твой. Бивш военен.

Тя кимна, изглеждаше леко стресната.

— Всъщност ветеран.

Тя отново кимна, цветът започваше да се отдръпва от лицето ѝ.

— Може би леко параноичен. — Амблър кимна към пистолета.

— Така че хайде да го обмислим. Ти си сестра в психиатрията на някоя военна болница, принадлежаща към комплекса „Уолтър Рийд“. Сега да видим какво се е случило после? Може би любимият ти се е завърнал у дома от служба в изпълнение на дълга — от Сомалия, от „Пустинна буря“? — с леко разбъркана глава.

— Посттравматичен стрес — прошепна тя.

— И ти си се опитала да го излекуваш, да го направиш отново нормален.

— Опитах се — каза тя. Гласът ѝ трепереше.

— И не си успяла. Но не поради липса на усилия. Затова си се записала в училище, може би в един от военните професионални колежи, а там са те насърчили да специализираш. Ти си се отдала на учението и тъй като си умна, си се справила блестящо. Сестра в психиатрия, военна подготовка. „Уолтър Рийд“. Остров Париш.

— Добър си — рязко се сопна тя, негодуваща, че се е превърнала в обект на изучаване.

— Не, ти си добра и това те вкара в неприятности. Както казват, нито едно добро дело не остава ненаказано.

— Затова ли си тук? — вцепени се тя. — Да се погрижиш за наказанието?

— За бога, не.

— Тогава защо, по дяволите...

— Защото... — Мислите се вихреха из главата на Амблър. — Може би защото се тревожа, че наистина съм луд. И защото ти си единственият човек, който не ме счита за такъв.

Лоръл бавно поклати глава, но той виждаше, че страхът се отдръпва от нея.

— Искаш да ти кажа, че не си психопат? Не мисля, че си психопат. Но моето мнение не струва и пукната пара.

— За мен струва много.

— Искаш ли кафе?

— Ако ти го направиш — каза Амблър.

— Разтворимо става ли?

— Нямах ли нещо, което се прави по-бързо?

Тя му отправи дълъг, спокоен поглед. Отново сякаш се вглеждаше през него, в сърцевината на душата му, в здравия му разум.

Седнаха двамата, пиха кафе и внезапно той осъзна точно защо беше дошъл. В нея имаше топлота и човещина, от които той така отчаяно имаше нужда в момента, по начина, по който имаше нужда от кислород. Разказът на Озирис за *мнемоническото наслагване*, за всички онези техники за контрол над съзнанието беше дълбоко разтърсващ; Амблър имаше чувството, че земята под краката му е изчезнала. Зрелището на насилствената му смърт също беше разтърсващо и само подсилваше верността на думите му. Докато, както изглеждаше, други го търсеха за наемник, Лоръл Холанд беше единственият човек на света, който по някаква причина вярваше в него, така както той искаше да вярва в себе си. Иронията беше болезнена — сестрата, която го беше виждала в най-голямото му падение, беше единственият свидетел на здравия му разум.

— Гледам те — бавно каза Лоръл — и сякаш виждам себе си. Знам, че не бихме могли да бъдем по-различни. — Тя затвори очи за миг. — Но имаме нещо общо. Не знам какво.

— Ти си моят пристан в бурята.

— Понякога си мисля, че пристаните сами привличат бурите — каза сестрата.

— Усещане за необходимост?

— Нещо такова — отвърна тя. — И като говорим за буря, беше „Пустинна буря“.

— Бившият ти.

— Бивш съпруг. Бивш военноморски пехотинец. Да си военноморски пехотинец е само по себе си идентичност. Тя никога не те напуска. Онова, което му се беше случило в „Пустинна буря“, така и не го напусна. Какво означава всичко това? Да не би да ме привличат неприятностите?

— Той не е страдал от посттравматичен стрес, когато сте се запознали, нали?

— Не, не и тогава. Това се случи много отдавна. Но го изпратиха на мисия, участва в две преки стълкновения и се върна различен.

— И то не в добрия смисъл.

— Започна да пие, по много. Започна да ми посяга, по малко.

— И малкото е твърде много.

— За мен беше малко. Опитвах се да го разбера, сякаш в него живееше съкрушено малко момче и аз можех някак да му помогна, само ако го обичам достатъчно. И наистина го обичах. И той ме обичаше. Искаше да ме закриля, това беше проблемът. Стана параноик, започна да си въобразява, че навсякъде го дебнат врагове. Но се страхуваше не само за себе си, а и за мен. И през ум изобщо не му минаваше, че ме плаши. Пистолетът на стената — той го постави и настояваше да се науча как да го използвам. През повечето време забравям, че е там. Но понякога си мисля, че бих го използвала, за да се защитя от...

— От него.

Тя затвори очи и притеснено кимна. После остана безмълвна за минута.

— Би трябвало да се ужасявам от теб. Не знам защо не се чувствам така. Това, че не се страхувам от теб, почти ме плаши.

— Ти си като мен. Следваш инстинктите си.

Тя направи широк жест.

— И виж това докъде ме е довело.

— Ти си добър човек — простичко каза Амблър. А после несъзнателно посегна и хвана ръката ѝ.

— Това ли говорят инстинктите ти?

— Аха.

Жената с лешниковите очи, изпъстрени със зелени точици, само поклати глава.

— Тогава кажи ми има ли психично болни и в твоето минало?

— Моят начин на живот не предполага дълбоки връзки. Нито пък на плитки, ако искаш да знаеш. Трудно е да задържиш любима, когато изчезваш за няколко месеца в Шри Ланка, Мадагаскар или Чечения, или Босна. Трудно е да имаш цивилни приятели, когато знаеш, че ги обричаш на щателно проучване. Когато си част от

програма със специален достъп, цивилен контакт с някой, когото използваш, или — и това буди страх — някой, който използва теб. Това е добър живот за самотник по природа. Добър живот, ако нямаш нищо против връзки, които са подпечатани с дата на годност, също като кутия мляко. Това е саможертва. Голяма саможертва. Но се предполага, че ще те направи по-малко уязвим.

— И така ли стана?

— Сега вече мисля, че имаше напълно противоположен ефект.

— Не знам — въздъхна Лоръл. Светлината от вградените лампи над главите им полираше с блясък меката ѝ коса. — С моя късмет по-добре да си бях останала винаги сама.

Амблър сви рамене.

— Аз знам какво е хората да те разочароват. Баща ми пиеше. Владееше се добре, но по едно време спря да се владее.

— Агресивен алкохолик?

— Повечето от тях са такива.

— Биеше ли те?

— Не много — отвърна Амблър.

— Не много е твърде много. Амблър извърна поглед настрани.

— Станах добър в разпознаване на настроенията му. При пияниците е много коварно, защото се паят от едното нищо. Весел, смее се и изведнъж фрас, с плесница или свит юмрук, и намръщено изражение от типа „хлапе-много-ти-знае-устата“.

— Господи.

— После винаги съжаляваше. Наистина много съжаляваше. Знаеш как е, казва ти, че този път ще се промени, и ти му вярваш, защото искаш да му повярваш.

Тя кимна.

— Трябва да му повярваш. Както вярваш, че дъждът все някога трябва да спре. Толкова за инстинктите.

— Наричам го самозаблуда. Пренебрегване на инстинктите. Разбираш ли, ако си на мястото на онова малко момче, ти се усъвършенстваш, наблюдавайки лицето на стария. Научаваш се да разпознаваш кога изглежда в лошо настроение, но само защото е сърдит сам на себе си. Питаш го дали можеш да получиш джобни, дали ще ти купи нова играчка, а той те гледа, сякаш му правиш услуга. Подава ти пет долара, дори десет и ти казва, зарадвай се с нещо. Казва

ти, че си добро дете. Друг път, когато изглежда щастлив, ти го поглеждаш със закачливо кривоглед поглед и той внезапно се превръща в буреносен облак и започва да сваля колана си, за да те напердаши.

— Значи никога не знаеш какво ще стане накрая. Бил е напълно непредвидим.

— Напротив, точно там е работата — отвърна Амблър. — Аз се научих. Научих се да виждам разликата, да чета неуловимите неща. Научих се да различавам какво ще е времето. Когато станах на шест години, вече знаех настроенията му по-добре от азбуката. Знаех кога да се омитам от очите му. Знаех кога е щедър. Знаех кога е ядосан и агресивен, знаех кога е пасивен и потънал в самосъжаление. Знаех кога лъже мен или майка ми.

— Доста тежка задача за едно хлапе.

— Напусна ни на седмия ми рожден ден.

— С майка ти сигурно сте изпитали облекчение.

— Беше по-сложно от това. — Амблър млъкна.

Лоръл остана безмълвна за малко, докато двамата отпиваха глътки лошо кафе.

— Имал ли си друга работа? Искам да кажа, освен шпионин.

— Като ученик работех през лятото. Обслужвах барбекюто в един увеселителен парк извън града. На тези места се надяваш хората да изядат порцията си ребра, след като слязат от влакчето на ужасите. Бях доста добър по рисуване. Учех една година в Париж, опитах се да печеля като уличен художник. От онези, които екипират портрети на минувачите и се опитват да им изкопчат по няколко франка за това.

— Твоят път към богатството, а?

— Слязох още на първата отбивка. Хората страшно се разстройваха, като виждаха какво съм нарисувал.

— Лоша прилика?

— Не беше това. — Той направи пауза. — Господи, не съм се сещал за това от години. Трябваше ми известно време, докато осъзная какъв е проблемът. В основни линии начинът, по който виждах хората, не беше точно начинът, по който те искаха да бъдат виждани. Така ставаше, че на моя портрет хората изглеждаха изплашени, разяждани от самосъмнения или отчаяни — и може би това беше истината. Но не и истината, която те искаха да виждат. В повечето случаи или се

ужасяваха, или се вбесяваха. Подавах им листа, а те полудяваха — мачкаха го, късаха го, преди да го изхвърлят в кошчето. Беше почти като суеверие. Сякаш не искаха никой друг да го види, да зърне душата им. По онова време не разбирах напълно какво се случваше.

— А разбираш ли какво се случва сега? Той се вгледа в нея.

— Имала ли си усещането, че не знаеш коя си всъщност?

— През цялото време — отвърна тя. Магнетичните ѝ очи го привличаха. — Какво ти причиниха?

Той отвърна с нещастна усмивка.

— Не би искала да знаеш.

— Какво ти причиниха? — повтори тя. После постави длан върху неговата и топлината на контакта сякаш запълзя нагоре по ръката му.

Той бавно започна да ѝ разказва за изчезването си от всички бази данни и електронни архиви, а след това очерта в общи линии какво му беше казал Озирис. Лоръл слушаше замислено, а спокойствието ѝ беше заразително.

— Искаш ли да знаеш какво мисля аз? — каза тя накрая. Той кимна.

— Мисля, че са разбъркали мозъка ти, докато си бил вътре. Всъщност сигурна съм в това. С лекарства, електрошок и бог знае какво още. Но не вярвам, че биха могли да променят истинската личност на един човек.

— Когато бях... вътре — тихо каза той, — чух запис. На мен самия.

Той го описа, пребледнял.

— Откъде знаеш, че наистина си бил ти?

— Просто знам.

— Всичко това може да бъде обяснено.

— Обяснено? Как?

— В колежа за сестри завърших курс по фармакология. Чакай да взема учебника и ще ти покажа.

Когато се върна няколко минути по-късно, тя носеше дебел учебник с кафява корица и златисти релефни букви.

— Психозата, за която говориш, може да бъде предизвикана от медикаменти. — Тя отгърна на раздела за антихолинергични

медикаменти. — Виж тук, описанието на симптомите на предозиране. Казва се, че може да доведе до психоза.

— Но аз не си спомням нищо. Не помня самата психоза. Не си спомням да са ме надрусали.

— Може да са комбинирали антихолинергичните с други лекарства като „Версед“. — Лоръл прелисти тънките страници. — Виж тук. — Тя посочи с пръст един от пасажите. — Медикаменти като „Версед“ се намесват във формирането на спомени. Има специално предупреждение за „антероградна амнезия“, което означава амнезия за събитията, следващи инжектирането. Искам да кажа, че с подходящия медикаментозен коктейл са можели да те запратят в моментна лудост, а ти да нямаш никакви спомени за това. Възможно е за няколко часа да си бил бълнуващ лунатик...

Амблър бавно кимна. Косъмчетата по врата му бяха настръхнали от вълнение.

— И после са те записали, докато си бил в това състояние — продължи тя. — И са те обявили за луд. Опитали са да убедят самия теб, че си луд. По някакви техни си причини.

Техни си причини.

По-големите въпроси — *кой? защо?* — зееха като бездна, която щеше да отвърне на взиращите се твърде дълбоко в нея с унищожение. Вкопчването в основния въпрос *какво?* беше достатъчно изтощително.

Техни си причини.

Да припишеш разум на лудостта беше само привиден парадокс. Изкуствената деменция всъщност се числеше към арсенала от мръсни трикове на контрашпионажа. Беше метод да дискредитираш някого. Една касета лесно би убедила заинтересуваните страни, че обектът на изследване наистина е напълно луд. Въпросителните лесно щяха да бъдат потушени.

Перспективата беше ужасяваща. Тогава защо Хал Амблър се чувстваше странно въодушевен? Защото не беше сам. Защото сглобяваше пъзела с някой друг.

С някой, който му вярваше. Който вярваше в него. И чиято вяра му помагаше да възвърне собствената си вяра в себе си. Може би все още беше изгубен в лабиринта; но Тезей беше открил своята Ариадна.

— А как ще обясниш базите данни? — настоятелно попита Амблър. — Сякаш никога не съм живял.

— Знаеш на какво са способни влиятелните хора. И аз го знам. Чувам клюките на работа, нещата, за които хората не бива да говорят, но въпреки всичко го правят. За създаването на досиета на хора, които никога не са съществували. Не би било много по-трудно да изтриеш данните на някого, който наистина е съществувал.

— Осъзнаваш ли колко безумно звучи това?

— Не толкова безумно, колкото алтернативата — твърдо каза Лоръл. В гласа ѝ имаше увереност — увереност, която категорично отхвърляше хипотезите на Озирис. — Заравят те в психиатричната система. И искат да избегнат всички случайни въпроси. Все едно да изриташ стълбата, след като си се качил през прозореца.

— Ами онова, което видях в Саурландс? От бараката ми нямаше и следа, нямаше следа, че някога е съществувала.

— И ти смяташ, че това е отвъд възможностите на някоя могъща правителствена агенция?

— Лоръл, чуй ме — каза той с накъсан глас. — Поглеждам се в огледалото и не мога да се позная.

Тя посегна и докосна бузата му.

— Значи са те променили.

— Как е възможно?

— Не съм хирург — отвърна тя. — Но съм чувала слухове за техники на пластичната хирургия, с които могат да променят човек, без изобщо да личи, че е опериран. Знам, че могат да държат хората под анестезия седмици наред. Понякога го правят в отделенията по изгаряния, за да спестят на пациентите периода на агония. Сега съществува хирургия с „минимална инвазия“. Може да са променили лицето ти, а после да са те държали упоен, докато не си се излекувал напълно. Дори и да си имал интервали в съзнание, терапията с „Версед“ е способна да спре формирането на спомени. Откъде изобщо би могъл да разбереш?

— Това е безумно — повтори Амблър.

Тя пристъпи напред, застана много близо до него и постави длани върху лицето му. Старателно опипа кожата край челюстта му, ушите му, а сетне за евентуални белези, скрити в косата му. Взря се в клепачите му, бузите, носа. Той чувстваше топлината на лицето ѝ, а докато тя прокарваше пръсти по чертите му, нещо в него се раздвижи. *Господи, толкова е красива.*

— Виждаш ли нещо? — попита агентът. Лоръл поклати глава.

— Не откривам входни белези, но това нищо не означава — настоя тя. — Има техники в минималната инвазия, които няма откъде да познавам. Скалпелът може да влезе през лигавицата на носа, през обратната страна на клепачите, през най-различни други хирургични портали. Това не е моята сфера.

— Нямах доказателства. Само предполагаш — каза той скептично, но мигновено се почувства обнадежден от непоколебимото ѝ убеждение.

— Това е единственото, в което има логика — разпалено продължи тя. — Единственото, което би могло да обясни преживяванията ти.

— Ако предположим, разбира се, че преживяванията ми, че спомените ми са смислени. — Той замълча. — Господи, чувствам се като някаква проклета жертва.

— Може би те точно така искат да се чувстваш. Проумей го, хората, които са ти причинили това, не са добри хора. Те са манипулатори. Не мисля, че са те затворили на остров Париш, защото си слаб. Вероятно са те затворили там, защото си твърде силен. Защото си започнал да виждаш нещо, което не са искали да виждаш.

— Говориш безумно като мен. — Той се усмихна.

— Мога ли да ти задам личен въпрос? — попита тя почти срамежливо.

— Давай.

— Как е името ти?

За пръв път през този ден Амблър се разсмя — висок, експлозивен смях, които идваше от душата му. Той протегна ръка с престорена официалност.

— Приятно ми е да се запознаем, Лоръл Холанд. Името ми е Харисън Амблър. Но можеш да ме наричаш Хал.

— Харесва ми повече от пациент № 5312 — каза тя. Мушна ръцете си в късата му кафява коса и сетне отново ги прокара леко по лицето му. Обърна главата му в една посока, в друга, сякаш си играеше с манекен. После се наведе напред и погали бузата му.

На Амблър му трябваша няколко секунди, преди да откликне. Когато го направи, беше по начина на умиращ от жажда пътешественик в пустинята, попаднал в животворен оазис. Притегли я

към себе си с две ръце и му се стори, че тя беше всичко, което имаше на този свят, и това му бе достатъчно.

Когато се разделиха, очите и на двамата плуваха в сълзи.

— Аз ти вярвам — каза тя с треперещ, но решителен глас. Вярвам, че ти си ти.

— Може да си единствената — тихо отвърна той.

— Ами приятелите ти?

— Вече ти казах, през последните двадесет години бях до голяма степен изолиран. Професионален протокол. Моите приятели бяха моите колеги и няма никакъв начин да ги открия — в момента могат да са във всяка една географска ширина и дължина, която назовеш, в зависимост от назначението им. Никой от нас, оперативните агенти, не знаеше истинските имена на останалите. Това беше основно правило.

— Тези ги забрави. А приятелите ти от детството, от колежа?

Разтреперан от внезапно нахлулия спомен, той ѝ разказа за обаждането си до Дилън Сътклиф. Тя се умълча, но само за няколко мига.

— Може би страда от ранен Алцхаймер. Може да е жертва на катастрофа, повредила мозъка му. Може би винаги те е мразел. Или може би си е помислил, че ще искаш пари на заем. Кой знае? — Тя се изправи, взе молив и лист хартия и ги постави пред него. — Напиши имената на хората, които си спомняш и които биха помнили теб. Дете от квартала, с което сте израснали. Съквартирант в колежа. Който и да е. Подбирай по-нетипични имена, за да не попадаме на грешни хора.

— Нямам представа как бих се свързал с тези хора сега...

— Пиши — нареди му тя с рязък жест.

Амблър започна да пише. Дузина случайни имена — от съседските къщи в детството му, от гимназията, от летния лагер, от „Годард“. Тя взе листа и двамата заедно отидоха до малка ниша в кухнята, където имаше леко поочукан компютър, който изглеждаше като купен от разпродажба.

— Връзката е през телефона — извини се тя. — Но е учудващо колко неща могат да се открият в Интернет.

— Слушай — предпазливо започна той. — Не съм сигурен, че наистина искам да го направя. — Вече я беше завлякъл по-дълбоко в собствения си кошмар, отколкото възнамеряваше, а сега имаше опасност да я въввлече още повече.

— Това е моята къща. Ще правя каквото си искам. Докато Амблър гледаше през рамото ѝ, тя се настани пред компютъра и написа имената в търсачка за откриване на хора. Пет минути по-късно разполагаше с половин дузина телефонни номера от дузина имена и преписа номерата на листа с четлив почерк.

После му подаде слушалката на телефона си. — Хайде, опитай да се свържеш с някого — каза му. В очите ѝ се четеше увереност.

— Не — отвърна той. — Не от твоя телефон.

— Тревожиш се междуградските такси? Това е много мило. Можеш да оставиш няколко цента на бюрото ми като Сидни Поатие в „Познай кой ще дойде на вечеря“.

— Не е това. — Амблър направи пауза; не искаше да звучи като параноик, но знаеше, че предпазливостта, която беше втората природа на оперативния агент, можеше да се стори странна на един цивилен. — Просто не знам със сигурност дали...

— Дали телефонът ми не се подслушва? — Лоръл не изглеждаше стресната от перспективата. — Има ли как да проверим?

— Всъщност не. Тя поклати глава.

— В какъв свят живееш само. — Тя написа името му в търсачката. Резултатът носеше аурата на неизбежното:

Вашето търсене „Харисън Амблър“ не съвпадна с никакви документи.

— Ще използвам мобилен телефон — заяви Амблър и извади нокията. — Така е по-безопасно. — Той си пое дълбоко дъх и набра първия номер от списъка.

— Има ли жена на име Илейн Ласитър на този номер? — попита той, като държеше гласа си равен.

— Съпругата ми почина миналата година — отвърна шептящ глас.

— Съжалявам да го чуя — побърза да отговори Амблър. На втория номер, този на Грегстън Бърнс, вдигнаха веднага.

— Търся Грегстън Бърнс — започна Амблър.

— На телефона.

— Грег! Тук е Хал Амблър. Мина доста време, нали...

— Ако продавате нещо, моля да ме изключите от списъка — даде инструкции гласът — писклив от раздразнение тенор.

— Искам да ви попитам дали сте израснали на улица „Хоторн“ в Камдън? — не се отказа Амблър.

Последва предпазливо: „Да“. Дочу се въпросителен женски глас: „Кой се обажда?“

— И не си спомняте Хал Амблър, който живееше от другата страна на улицата? Или който и да е, наречен Амблър?

— Ерик Амблър, писателят, за него съм чувал. Той почина. Можеш да се присъединиш към него, защото само ми губиш времето. — Мъжът затвори.

Подът сякаш се разлюля под краката на Амблър. Той се обади на следващия от списъка. Джулиан Дейчис, или Джулиан Дейчис Мърчисон, както сега се казваше, все още жителка на Делауеър. Но когато жената с това име най-после вдигна телефона, нямаше и намек да го е познала. За разлика от Грегстън Бърнс, тя беше сърдечна, не бързаше и не прояви подозрение, очевидно слисана от объркването на обадилия се.

— Дали не казахте, че името ви е Сандлър? — попита тя в опитите си да помогне. — Защото познавах едно момче, което се казваше Сандлър.

Докато мине през половината номера от списъка, Амблър вече чувстваше, че му е трудно да фокусира погледа си. По лицето му изби студена пот. Той остана загледан в листа дълго време, а после го смачка на топка в юмрука си. Падна на колене и затвори очи.

Когато отново ги отвори, видя Лоръл Холанд да стои над него с изопнато лице.

— Видя ли? Няма полза. — Думите излизаха от Амблър като стенание. — Не мога повече.

— Зарежи ги — каза тя. — Всички са замесени. Или... или не знам какво става. Но няма значение. Няма нужда да се занимаваме с това точно сега. Не трябваше да те подтиквам.

— Не — дрезгаво рече той. — Но съжалявам, просто не мога...

— И няма да продължаваш. Стига толкова. Не се извинявай. Няма да им доставяш повече удоволствие.

— Те. — Отново тази празна, неприятна дума.

— Да, те. Които и да са отговорните за цялата проклета главоблъсканица. Няма да им доставяш удоволствие. Може би се опитват да те подлудят. Е, да се шибат. Няма да играем тяхната игра. Става ли?

Амблър немощно се изправи на крака.

— Става — каза с глас, натежал от емоции, които не можеше повече да сдържа.

Тя го прегърна и той се почувства по-силен.

— Виж сега, може би всички ние сме само една идея в мозъка на Бог. Едно време имах приятел, който казваше, че най-добрият ни шанс за безсмъртие е да осъзнаем, че всъщност не съществуваме. Е, тогава беше надрусан. — Лоръл притисна чело в неговото и той усети, че тя се усмихва. — Само казвам, че понякога трябва сами да избираме в какво да вярваме. И, по дяволите, аз избирам теб. Инстинкти, нали така?

— Но, Лоръл...

— Млъкни. Аз вярвам в теб, Харисън Амблър. Аз ти вярвам.

Амблър имаше чувството, че слънцето, топло и сияйно, внезапно се е появило в среднощното небе.

ГЛАВА 11

Докато излизаше от алеята пред къщата ѝ с наетия понтиак и завиваше наляво в натоварения двупосочен път, Амблър се почувства странно приповдигнат — повреден мореплавателен съд, танцуващ върху вълните. Облекчението беше истинско, но беше и крехко. Изпитваше безпокойство да удължава посещението си, независимо колко отчаяно го желаше. Лоръл Холанд вече беше направила толкова много за него, не можеше да ѝ позволи да се жертва повече.

На следващото кръстовище, след като бе изминал няколко мили, той зачака търпеливо на червения светофар, превключвайки фаровете си на къси светлини. В този момент видя, че отсреща се приближава микробус. Светна зелено и той прекоси кръстовището, но внезапно изпита ледени тръпки, макар с лявата си ръка да провери, че от вентилите духа топъл въздух. Погледна в огледалото за обратно виждане и...

О Боже о Боже о Боже — микробусът! Шофьорът с изсечени черти. Отрядът за намиране и връщане. Или по-лошо. Искаше веднага да направи обратен завой, но отсрещното платно беше задръстено от редица коли. Губеше време, а нямаше и минута за губене.

Как се беше случило? *Това е моята къща. Ще правя каквото си искам.* Компютърът на Лоръл Холанд. Проклетият ѝ компютър — търсенето сигурно беше задействало нещо. Различни правителствени агенции имаха програми за филтриране и проследяване — „Хищникът“ на ФБР беше най-известната, но имаше и много други, които наблюдаваха интернет трафика. Тези системи използваха разни техники за „надушване“, които следяха специфични преноси на данни през интернет. Както стана с машината, която беше използвал в кибер кафенето в „Дюпон Съркъл“. Компютърът на Лоръл имаше уникален дигитален адрес, който можеше да бъде използван за получаване на информация за регистрацията му и за местоживеенето на собственика му.

В отсрещния трафик настъпи пролука и Амблър, със свистящи гуми, направи завой на сто и осемдесет градуса. Чу яростния клаксон

на колата, която беше засякъл, чу как гумите ѝ се плъзгат, докато шофьорът ѝ намаляваше, за да избегне сблъсъка. Светофарът на кръстовището отново показваше червено, което нямаше да го спре, но колите от напречната улица се понесоха напред. Ако скоростта им беше по-бавна, той щеше да се опита да се провери между тях, но с непрестанния поток в двете посоки вероятността за инцидент беше твърде голяма. По-добре беше да приеме закъснение от минута-две, отколкото да не пристигне изобщо. Но всяка секунда сякаш минаваше с агонизираща мудност. Най-после в трафика се появи пролука и — *сега сега сега* — Амблър се стрелна на червено и мина през кръстовището, придружен от свистене на гуми и писък на клаксони.

Секунди по-късно Амблър се озова зад тътрещо се комби, което се движеше с тридесет мили в час в зона, където бяха разрешени четиридесет и пет мили. Той се облегна на клаксона — *по дяволите, няма време!*, — но комбито поддържаше скоростта си почти предизвикателно. Амблър свърна рязко през двойната жълта линия и навлезе в насрещното платно, задминавайки комбито с ръмжащо ускорение. Едва когато навлезе в алея „Орчард“, Амблър забеляза, че ризата му е подгизнала от пот. Носещ се през тихите квартални улици с магистрална скорост, той спря трясещия се седан пред едноетажната къща на Лоръл Холанд, където...

О Боже о Боже о Боже — микробусът вече беше спрял пред къщата ѝ под забързан диагонал, а задните му врати бяха отворени към верандата ѝ. Той чу писъци — писъците на Лоръл — и чу как входната ѝ врата се отваря с трясък. Двама едри мъже с мускули, изопнали черните им ризи, някак я бяха увили в платнище и въпреки протестите ѝ я бутеха към задната част на микробуса. *Не! Мили Боже, не!*

Бяха само двама, но — *мили Боже, не!* — единият тъкмо вадеше голяма спринцовка, чиято игла лъщеше на уличните светлини, канейки се да я упои. Онова, което ужаси Амблър повече от всичко, беше изразът на решително, професионално спокойствие, изписан върху лицата на мъжете.

Знаеше какво ще последва. За Амблър не се предвиждаше някога да изплува от ослепително белия си затвор, от стерилната психиатрична дупка, в която го бяха заровили. Сега Лоръл я очакваше същата съдба. Тя знаеше твърде много. Никога нямаше да я освободят, за да разкаже историята си. Ако имаха милост, щяха да я убият; в

противен случай щеше да прекара остатъка от живота си по начина, по който Амблър едва не бе прекарал своя. Не толкова затворена, колкото погребана. Заровена жива. Подлагана на експерименти. Сетне оставена да гние, докато следите на съществуването ѝ избледняват от света на живите.

Не, мили Боже, не! Не можеше да позволи това да се случи.

Единият от мъжете, шофьорът с изсечени черти на лицето, побягна към Амблър.

Амблър натисна докрай педала на газта, както беше спрял, а после, докато двигателят с рев форсираше, внезапно задейства съединителя и включи на скорост. Колата подскочи, цялата ѝ мощ беше рязко впрегната от трансмисията, и се стрелна към микробуса, който се намираше само на четиридесет фута разстояние. Сега шофьорът беше отляво на Амблър и сякаш се подготвяше да го сграбчи и да го измъкне от колата. В последния момент Амблър със сила отвори вратата, чу я как смазващо се удря в мъжа, поваляйки го в безсъзнание. После натисна спирачките и рязко завъртя волана наляво. Задната част на автомобила се понесе в обратна посока и се блъсна в микробуса.

Когато Амблър се измъкна от колата, писъците още се чуваха и той изпита странно чувство на облекчение — това означаваше, че тя все още диша, че все още не са успели да използват лъскавата спринцовка. Той се стрелна към задната част на микробуса, където Лоръл, овързана с брезентови каиши, риташе и се мяташе, борейки се с мускулестия си похитител. Амблър пристъпи зад предната врата на микробуса, която се беше отворила от удара.

— Махни се от нея или ще умреш, кучи сине — изкрещя Амблър. — Един куршум в главата, един куршум в червата. — Знаеше, че с детайлното описание ще успее да го заблуди. Сред тъмните сенки беше лесно да си представиш наличността на оръжие, дори и без да го виждаш. Тези мъже бяха професионалисти, но не бяха фанатици; те вършеха работа срещу заплащане.

— Веднага! — изрева Амблър.

Мъжът се подчини на заповедта. Вдигнал ръце, той бавно закрочи около микробуса. Когато стигна до предната част, той направи онова, което Амблър очакваше — внезапно се хвърли вътре и с ниско приведена глава включи двигателя. Сега оцеляването беше основната му грижа. Амблър се дръпна от микробуса, като се увери, че Лоръл е в

безопасност, а мъжът пришпори мощния автомобил, като изблъска настрани понтиака и се понесе през моравата, търсейки сигурността на улицата.

Той беше напуснал сцената, но скоро щяха да дойдат други.

— Лоръл — повика я Амблър, докато разкопчаваше брезентовите каишки с бързи, ловки движения.

— Отидоха ли си? — попита тя, шепнейки от страх.

— Трябва да се махнем от тук — беше единственото, което той каза.

Ненадейно тя се вкопчи в него с треперещи ръце. — Знаех, че ще дойдеш за мен — повтаряше тя, а топлият ѝ дъх галеше лицето му. — Знаех, че ще дойдеш.

— Трябва да се махнем от тук — настоятелно я прекъсна Амблър. — Има ли къде да отседнеш? Където ще си в безопасност?

— Брат ми живее в Ричмънд.

— Не! Това го има в досието ти, ще те проследят за секунди. Някой друг, някой, за когото нямат информация.

Лицето на Лоръл беше изопнато.

— Има една жена, която ми е като леля. Беше най-добрата приятелка на мама, когато бях дете. Сега живее в Западна Вирджиния. Малко извън Кларксбърг.

— Ще свърши работа — каза Амблър.

— Моля те... — започна тя и той видя отчаянието и страха, изписани на лицето ѝ. Не искаше да остава сама.

— Ще те отведа там — каза той.

Пътуването до Кларксбърг отне няколко часа, главно по междущатски магистрали 68 и 79; возеха се в нейната кола, стар „Меркурий“, а Амблър беше нащрек дали не ги преследват или наблюдават. Лоръл ту плачеше, ту изпадаше в каменно мълчание. Изживяваше нещо невероятно за нея, откликваше на травмата с ярост и решителност. Амблър пък безмълвно се укоряваше. В момент на слабост беше получил помощ от една сестра; сега животът ѝ беше застрашен заради това, вероятно никога повече нямаше да бъде същият. Тя гледаше на него като на свой спасител, като на защитна

опора. А се оказа точно обратното. Но тя никога нямаше да го повярва. Това беше логична истина, в която за нея нямаше емоционална истина.

Когато се разделиха — той беше уредил такси, което чакаше на кръстовище близо до мястото, на което Лоръл отиваше, — тя се намръщи, сякаш рязко ѝ сваляха превръзка от дълбока рана. Той се чувстваше по същия начин.

— Аз те замесих в това — промърмори Амблър не толкова на нея, колкото на себе си. — Аз съм виновен.

— Не — яростно се възпротиви тя. — Не го казвай повече. Те са виновните, да ги вземат мътните. Те са виновните. Хора като тях... — Тя млъкна.

— Ще се справиш ли? Лоръл бавно кимна.

— Ти докопай копелетата — каза му през стиснати зъби, преди да се обърне и да поеме към натруфената викторианска къща на леля Джил. Лампата над верандата хвърляше топла, жълта светлина. Приличаше на друг свят, в който тя щеше да влезе — свят на безопасността. Свят, който той не населяваше.

Не смееше повече да я излага на собствената си мрачна съдба. Чудовището се спотайваше някъде в подземие. Тезей трябваше да посече Минотавъра или за тях вече нямаше да има безопасност.

Същата нощ в евтин мотел близо до Моргантаун, Западна Вирджиния, сънят го споходи трудно. Стари спомени се процеждаха през камерите на съзнанието му като наводнение в мазе. Баща му се появи пред очите му — красиво, ъгловато лице, но не толкова красиво от близък поглед, защото годините на пианство бяха оставили след себе си спукани капиляри и загрубяла кожа. Сладникавата миризма на бонбонките, които смучеше, за да прикрие миризмата на алкохол в дъха си. Характерният израз на ранена пасивност на майка му; едва след време улови гнева, който лежеше под него. Лицето ѝ бе винаги покрито с дебел слой фон дьо тен; той беше част от всекидневния ѝ грим, за да не прави впечатление, когато този грим беше нужен, за да прикрие поредната синина.

Оставаха още няколко седмици до седмия му рожден ден.

— Татко защо си тръгва? — попита Хал. Двамата с майка му стояха в затъмненото помещение до кухнята, което наричаха „семеината стая“, въпреки че рядко се събираха там като семейство. Тя седеше и плетеше шал, за който знаеше, че никой никога няма да носи,

а тежките ѝ игли тракаха, придърпвайки кълбото кървавочервена прежда. При думите му тя вдигна очи, пребледняла под силния грим.

— Какви ги говориш? — В гласа ѝ имаше болка и смайвана.

— Татко не си ли тръгва?

— Така ли ти каза?

— Не — отвърна почти седемгодишното момче. — Нищо не ми е казал.

— Тогава изобщо не знам какво ти става. — В гласа ѝ прозвуча гняв.

— Съжалявам, мамо — бързо каза момчето.

— Заклевам се, дяволът се е вселил в теб. Защо би казал такова нещо?

Не е ли очевидно? — искаше да ѝ каже той. — *Ти не го ли виждаш?*

— Съжалявам — повтори момчето.

Но съжалението не беше достатъчно, не и когато седмица по-късно баща му наистина ги напусна. Рафтовете му в гардероба бяха празни, дреболиите му — иглите за вратовръзка, месинговата запалка, цигарите — бяха изчезнали от чекмеджетата, шевролета го нямаше в гаража. Баща му си беше отишъл от живота им.

Майката на Хал го беше взела от някакво следучилищно събитие, след като се беше отбила до търговския център в Камдън, за да му купи подаръци за рождения ден. Когато се прибраха вкъщи и осъзнаха какво се беше случило, майка му се разплака.

Въпреки собствените си сълзи той се беше опитал, макар и непохватно, да я успокои, а тя се отдръпна от детската му милувка, потръпвайки. Винаги щеше да помни израза, с който го беше погледнала. Беше си припомнила казаното от него няколко дни по-рано и лицето ѝ се бе изопнало в ужас.

След малко тя се опита да изглежда по-ведра и беше такава на рождения му ден. Но нещата помежду им вече не бяха същите. Тя се чувстваше притеснена от погледа му и започна да го избягва. За Хал това беше първият от дълга поредица подобни моменти. Всички те носеха един и същ урок: беше по-добре да си самотен, отколкото изоставен.

Сетне седемгодишният се превърна в тридесет и седем годишен и този път пронизващият поглед принадлежеше на друг. На тайванския

кандидат — от друго време, от друго място.

Започнал си да виждаш нещо, което не се е предполагало да виждаш.

Отново беше в Чанхуа, сред гъстата тълпа поддръжници, и чакаше кандидатът да заеме подходяща позиция, преди да сигнализира на специалиста по мунициите да детонира експлозивното устройство.

Толкова неутрално описание на един акт на зверско убийство. Може би точно това им позволяваше да вършат онова, което вършеха.

Уай-чан Лун беше по-дребен, отколкото беше очаквал, със слабо телосложение и доста нисък. Но за тълпата в личността му нямаше нищо умалително, а когато заговори, Таркин също не можеше повече да мисли за него като за малък човек.

— Приятели мои — започна политикът. На ревера му беше прикрепен безжичен микрофон и той се движеше свободно, без да чете от предварително напечатан текст. — Мога ли да ви наричам мои приятели? Мисля, че мога. А най-великата ми надежда е вие да ме наричате ваш приятел. Защото твърде много години в Република Китай нашите лидери не бяха наистина наши приятели. Те вероятно бяха приятели на чуждестранния капитал. Приятели на богати династии. Приятели на други лидери. Приятели на Международния валутен фонд. Но не мисля, че някога бяха ваши приятели.

Той направи пауза, тъй като избухналите аплодисменти за момент прекъснаха думите му.

— Знаете старата китайска приказка за тримата стиснати приятели, които минали покрай пивница. Първият казал, толкова съм чувствителен, че ако изпия само една чаша вино, лицето ми почервенява и припадам. Вторият казал, това е нищо. Аз само като помириша вино, веднага почервенявам, започвам да залитам и се свличам на земята. А третият казал, аз пък дори и само да видя как някой помирисва вино... — Тълпата отвърна на популярния анекдот с одобрителен смях. — В ерата на глобализацията има страни, които са по-уязвими от други. Тайван е онзи трети човек. Когато настъпи увеличение на капитала, когато американският долар препусне нагоре или надолу, когато станем свидетели на такива неща, които се случват някъде другаде по света, нашата икономика и политическа система почервенява и започва да залита. — Той направи пауза и тръгна към средата на подиума.

Таркин — сега той беше Таркин — го наблюдаваше напрегнато, като хипнотизирай. Нищо в човешкото същество на двадесет ярда пред него не съвпаднаше с оперативното му досие, предоставено на Таркин и екипа му. Той не разполагаше с факти, а само с интуиция, но за него интуицията притежаваше силата на истината. Досието описваше човек, затънал в измами и пресметливост, склонен на отмъстителен, смъртоносен гняв, изтъкан от цинизъм и ненавист. Човек, чиято публична демонстрация на състрадание беше всъщност лукаво представление. Таркин не засичаше нищо от тези елементи, нито следа на хитрост или цинизъм, нито искрица от лъжовната съвест на измамника. Мъжът, който говореше, изпитваше удоволствие от красноречието си, но той вярваше в онова, което казваше, в неговата важност, в неговата неотложност.

Започнал си да виждаш нещо, което не се е предполагало да виждаш.

— Наричат Тайван малкия тигър — казваше Уай-чан Лун с почти молитвен глас. — Онова, което ме притеснява, не е фактът, че сме малки. Онова, което ме притеснява, е, че тигрите са застрашен вид. — Той отново направи пауза. — Независимостта е чудесен идеал. Но дали е реалистичен идеал? Ние се нуждаем и от двете — нуждаем се от идеали, нуждаем се и от реализъм. Някои хора ще ви кажат, че трябва да избирате между тях. В същото време същите хора настояват, че можете да се радвате на демокрацията единствено докато им позволявате да ви казват какво да правите. Знаете ли на кого ми напомнят те? Напомнят ми за онзи мъж в древността, който отворил магазинче в едно село, където продавал копие, което според него можело да пробие всичко, и щит, който според него нищо не можело да пробие.

Последва тътен от аплодисменти и смях. — Пред хората на Тайван стои чудесно бъдеще, стига сами да го изберат. Бъдеще, които сами ще създадем. Затова нека да избираме мъдро. Континентът се променя. Само ние ли ще стоим на едно място? — Сега той се намираще само на крачка от тъмния дървен подиум. На крачка от смъртта, а Таркин почувства как сърцето му препусна. Всеки нерв в тялото му крещеше, че тази операция е нередна. Нередно замислена. Нередно иницирирана. Нередно прицелена. Уай-чан Лун не беше техният враг.

Кандидатът държеше ръце пред себе си, сгънати под прав ъгъл, а дланите му бяха стиснати в юмруци. После притисна юмруците си един в друг.

— Виждате ли? Просто противопоставянето по този начин води до неподвижност. Парализа. Това ли наистина трябва да бъде връзката ни с нашите братовчеди отвъд хоризонта? — Сега той преплете пръстите на ръцете си, илюстрирайки визията си за това как суверенитетът може да съществува в съгласие с регионалната интеграция. — В сътрудничество, заедно, можем да открием силата си. В интеграция ще възвърнем целостта си.

Слушалката в ухото на Таркин изпращя.

— Не виждам сигнала ти, но ми се струва, че мишената е зела позиция. Чакам знак.

Таркин не отвърна. Беше време да активират устройството, да сложат край на ролята на младия човек в този свят, но инстинктите на Таркин се съпротивляваха на това. Съзнанието му беше кристално ясно, той стоеше сред тълпата от хиляди тайвански граждани, които по национален маниер носеха ризи с типичната бяла тениска отдолу. Ако забележеше и най-слабия признак, че досието е правилно... Но нищо.

Подобният на щурец звук в слушалката:

— Таркин, да не спиш? Време е да отбележим гол. Ще натисна...

— Не — прошепна Таркин в чувствителния микрофон, скрит в яката му. — Не го прави.

Но военният техник беше нетърпелив, беше му писнало и не можеше да бъде разубеден. Когато техникът отвърна, Таркин чу неприятния цинизъм на човек, който е вършил оперативна работа твърде дълго време: *Едно за парите, две за шоуто, три да се подготвим и сега давай, давай...*^[1]

Експлозията беше много по-тиха, отколкото Таркин очакваше. Напомняше звука на издута хартиена торбичка, спукана от дете.

Вътрешната страна на подиума беше подсилена със стомана, за да намали пораженията от взрива, и тази облицовка помогна както за заглушаване на звука, така и за фокусиране на силата на експлозията към фигурата, застанала зад него.

Сякаш на забавен кадър Таркин гледаше как Уай-чан Лун, великата надежда на толкова много тайванци — реформистки настроени граждани, фермери, студенти, търговци, — внезапно се

вкамени и се строполи напред, окъпан в собствената си кръв. Почернелите останки на подиума лежаха в купчина от лявата му страна, а от тях се издигаше малка струйка дим.

В продължение на няколко секунди проснатото тяло на мъжа остана неподвижно. После Таркин видя как той вдига глава от земята и поглежда тълпата пред себе си. Онова, което се случи, хипнотизира Таркин и го промени: очите на умирация човек в последните си агонизиращи мигове срещнаха тези на Таркин.

Беше горещ, влажен ден в субтропичния Тайван, но Таркин почувства как кожата му настръхва от студ; той осъзна, че всеки момент от онова, което виждаше, ще остане запечатан в паметта му завинаги, както и в сънищата му.

Беше дошъл в Чанхуа да убие човек и човекът беше убит прилежно. Човек, който в магия на призрачна интимност и чрез напрегнатия си поглед споделяше с Таркин последните мигове от живота си.

Дори и сега лицето на умирация беше лишено от омраза или гняв. В израза му имаше почуда и тъга. Това беше лицето на човек, пропит е искрен идеализъм. Човек, който знаеше, че умира, и се питаше защо.

Сега вече Таркин също се питаше защо.

Тълпата ревеше, виеше, пицеше и сред всичко това той някак долови песента на птица. Отклони погледа си от човешкото разрушение отпред и го насочи към палмовото дърво, където един славей пееше високо. Безспирно.

На другия край на света, в друго време Амблър се въртеше в леглото си, внезапно усетил колко е задушен застоялият мотелски въздух. Той отвори очи; пеенето продължаваше.

Нокията, която беше взел от преследвача си в Саурландс.

Натисна копчето и приближи апарата към ухото си.

— Да?

— Таркин — сърдечно извика някакъв глас.

— Кой се обажда? — попита Амблър, внезапно разтревожен. Заля го вълна леден страх.

— Аз съм началникът на Озирис — каза сърдечният глас.

— Това не е кой знае каква препоръка — отвърна Амблър.

— На мен ли го казваш. Ужасно сме загрижени за този пробив в сигурността.

— Когато някой отвори пощата ти, това е пробив. Когато някой застреля агента ти, това е нещо малко по-сериозно.

— Дяволски си прав. Имаме някои идеи какво точно се е случило. Работата е там, че имаме нужда от теб, и то сега.

— Не знам кой си, по дяволите — каза Амблър. — Твърдиш, че Озирис е работел за теб. Откъде да знам, че агентът, който работи за теб, не е всъщност онзи, който го уби.

— Таркин, чуй ме. Озирис беше невероятен човек. Скърбя за загубата му, всички скърбим.

— И очакваш да приема думата ти?

— Да, очаквам — каза мъжът. — Знам какви са способностите ти.

Амблър млъкна. Като Аркади, като Озирис, този човек беше уверен в способността на Амблър да засича измамата. Честността не беше гаранция за крайната истина, напомни си той. Самият мъж може да е бил заблуден. Но Таркин — Амблър — нямаше друг избор, освен да продължи играта. Колкото по-дълбоко се заровеше в организацията, толкова по-големи бяха шансовете му да достигне истината за онова, което му се беше случило, за това кой в действителност беше той.

Една мисъл не му даваше мира. През годините на кариерата си Амблър понякога беше участвал в така наречената операция на последователността: частична информация водеше до друга, всяка по-критична от предишната, като целта беше да се привлече в клопка някой противник. Всяка операция на последователността зависеше от най-високото ниво на правдоподобност; колкото по-умел беше противникът, толкова по-високо ниво на правдоподобност се изискваше. По-обиграните обекти обаче бяха предпазливи; те имаха навика да наемат случайни посредници, като ги снабдяваха с въпроси, на които трябваше да се отговори на място. Не беше задължително отговорите да са безпогрешни — обектът на операцията дори можеше да се усъмни, ако бяха такива, но трябваше да минат през проверката; една-единствена грешна стъпка и цялата игра отиваше по дяволите.

Най-коварният обект на операцията обаче обръщаше последователността на операцията, като опашка, водеща кучето напред. Включваха се примамки, програмирани с информация,

специално обработена да възбуди интереса на американското разузнаване; тогава операцията на последователността работеше на обратно. Новооткритият стремеж към неочаквания късмет замъгляваше първоначалните цели и ловецът можеше да се превърне в плячка.

Амблър не можеше още да прецени дали всъщност не го вкарваха в капан чрез операция на последователността и ако беше така, дали щеше да успее да извърти нещата в своя полза. Няма опасна игра от тази. Но каква беше алтернативата?

— Добре — каза той. — Слушам.

— Ще се срещнем утре в Монреал. Използвай какъвто документ за самоличност имаш. Онзи, който Озирис ти даде, трябва да свърши работа. Но сам избирай. — Мъжът му даде подробни инструкции, Амблър трябваше да лети до Монреал същата сутрин.

Малко преди да тръгне, телефонът в мотелската му стая извънтя. Лоръл. Тя звучеше по-спокойна, но в гласа ѝ имаше тревога, тревога за него, не за нея. Той набързо ѝ разказа, че има уговорена среща, че е получил обаждане от началника на Озирис.

— Не искам да заминаваш — каза тя и той усети както страха, така и решителността ѝ.

— Страхуваш се за мен. И аз се страхувам. Но повече се страхувам да не отида. — Той направи пауза. — Приличам на рибар в лодка, уловил нещо голямо на въдицата си. Риба меч? Бяла акула? Не знам, няма как да знам и не смея да пусна улова.

Настъпи дълго мълчание, преди тя отново да заговори.

— Дори и да потопи лодката ти?

— Не мога да го пусна — отвърна Амблър. — Дори и да потопи лодката ми.

ДИСКАВЪРИ БЕЙ, ХОНКОНГ

Луксозната вила разполагаше с дванадесет стаи, всичките красиво обзаведени в стила, съответстващ на построяването ѝ през двадесетте години на двадесети век — богата френска мебелировка от позлатено дърво и пищни дамаски; стени, облицовани с естествена коприна, — но истинската ѝ слава се криеше в обсипаната с цветя тераса и изгледа ѝ към тихите води на Дискавъри Бей. Особено сега, когато водите блещукаха на порозовялото слънце на ранната вечер. В

единия край на терасата на маса, покрита с бяла ленена покривка, отрупана с десетина подноса с редки деликатеси, приготвени от професионални ръце, седяха двама мъже. Докато уханията на храната се смесваха със слабия бриз, среброкосият американец с високо чело си пое дълбоко дъх и разсъди, че в миналите векове подобно пиршество би било достъпно за малцина извън кралския двор на Китай.

Ащън Палмър тъкмо вкусваше ястие, приготвено от новоизлюпени птичета на планинския бюлбюл^[2]; костите на миниатюрните пойни птици бяха така неразвити като костите на сардина и плътността им носеше единствено удоволствие. Подобно на ястията с овесарки^[3], усъвършенствани от Ескофиер^[4] — друга малка пойна птица, която френските чревоугодници хващали за човката и изяждали цяла, прикривайки се зад салфетка, — новоизлюпеният бюлбюл се ядеше на една хапка, а човек схрускуваше почти ембрионалните му кости, наслаждавайки се на лекото съпротивление, наподобяващо податливата скелетна структура на мекочерупчест рак. На мандарински език този деликатес се наричаше *chao nao ge* — буквално леко запържена птича песен.

— Невероятно, не си ли съгласен? — каза Палмър на единствения си компаньон за вечеря — китаец с широки, застаряващи черти и пронизващи като свредел очи.

Китаецът, дългогодишен генерал от Народната армия за освобождение, се усмихна, а съсухрената му кожа се нагъна в дълбоки бразди от бузите до устата.

— Невероятно — съгласи се мъжът. — Но човек знае, че от теб не може да се очаква по-малко.

— Твърде любезен си — каза Палмър, забелязвайки неразбиращите лица на обслужващия ги персонал. Защото Палмър не говореше на генерал Лам нито на мандарински, нито на кантонски, а на диалекта хакка, използван в родното село на генерала. — Но знам, че и ти като мен оценяваш вниманието към детайлите. Това ястие, *chao niao ge*, е сервирано през последните десетилетия на династията Цин. Опасявам се, че приятелите ти в Уаншоулу — той имаше предвид строго охранявания квартал на Пекин, където живееха много от висшите служители на Китай — или в Джуннанхай биха го намерили за упадъчно.

— Те предпочитат „Бъргър Кинг“ — изсумтя генерал Лам. — Пепси кола, сервирана в сребърни бокали.

— Отвратително — каза американският учен. — Но твърде вярно.

— Не че прекарвам много време в Джуннанхай — отбеляза генералът.

— Ако зависеше от Лю Ан, всички бойци щяха да бъдат заточени в провинциите. Той гледа на Народната армия за освобождение като на враг и я превърна в такъв за себе си. Но пък, както показва китайската история, в изгнанието се крият възможности.

— Както стана и с теб — каза генералът.

Палмър се усмихна, но не го отрече. Траекторията на кариерата му не бе такава, каквато би избрал, когато я започваше, но пък грешката вероятно си беше негова. Когато започна работа в екипа за политическо планиране към Държавния департамент, едва получил магистърската си степен, старите пушки го нарочиха за следващия Хенри Кисинджър и най-многообещаващия политически интелектуалец от новото поколение. Но както се оказа, той имаше един фатален недостатък за кариера точно в това министерство — имаше силен стремеж към истината. Със смайваща бързина миропомазаният вундеркинд се превърна в отритнато дете. По този начин посредствеността спази принципите си да пропъжда всеки, който застрашава удобството ѝ. В някои отношения, размишляваше Палмър, собственото му изгнаничество наистина беше най-хубавото, което му се беше случвало. Историята за възхода и падението му, която беше отразена в статия в списание „Ню Рипъблик“, информираше, че след изгонването му от коридорите на властта той се беше „оттеглил“ в дебрите на академичната наука. Това беше стратегическо оттегляне, по-скоро нещо като прегрупиране. Защото учениците му — палмеритите, по подигравателното определение на враговете му — постепенно заемаха политически позиции в Министерството на отбраната и Държавния департамент, включително и в международните служби, както и в по-изтъкнатите организации за проучвания, базирани във Вашингтон. Той беше набил в главите им трудните уроци на дискретността и тези уроци бяха усвоени добре. Сега протежетата му заемаха някои от най-чувствителните позиции. През годините техният гуру търпеливо чакаше да удари неговият час.

Сега обаче вече отброяваше дните.

— Що се отнася до Джуннанхай — каза Палмър, — радвам се, че все още споделяме едно и също мнение по тези въпроси.

Генералът докосна едната си буза, а после и другата, произнасяйки древна поговорка.

— Дясно око, ляво око. — Това означаваше, че двама души бяха толкова близки във възгледите си като двете очи на човек.

— Дясно око, ляво око — повтори тихо Палмър. — Разбира се, да виждаш е едно. Да действаш е съвсем друго.

— Много е вярно.

— Нали не си размислил? — бързо каза Палмър, опасявайки се от всеки знак на разколебана решителност.

Генералът отново отговори с поговорка.

— Вятърът не може да помести планината.

— Радвам се да го чуя — отвърна Палмър. — Защото онова, което предстои, ще постави на изпитание решителността на всеки от нас. Наистина ще има ветрове и те ще са силни като урагани.

— Онова, което ще стане — отбеляза генералът, — трябва да стане.

— Понякога е необходимо голямо сътресение — каза Палмър, — за да се осигури още по-голяма стабилност.

— Точно така. — Генералът поднесе овкусената с подправки птичка към устата си. Очите му примижаха, докато се наслаждаваше на хрупкавото съвършенство.

— Човек трябва да отсече дърво, за да подгрее съда с ориз — каза Палмър. Поредната древна поговорка.

Генералът вече не се изненадваше от детайлното познаване от професора на китайската история.

— Дървото, което ще отсечем, не е обикновено дърво.

— Съдът с ориз също не е обикновен — отвърна ученият. — Твоите хора знаят ролите си. Трябва да са наясно точно кога да действат и да го сторят безпогрешно.

— Така ще бъде — каза генерал Лам. Погледът на сивокосия учен беше непоколебим.

— Остават шест дни — подчерта той. — Всеки трябва да владее ролята си до съвършенство.

— Безпогрешно — каза генералът, а състареното му лице се вкамени от решителност. — В крайна сметка на карта е поставен ходът на историята.

— И както всички сме съгласни, ходът на историята е твърде важно нещо, за да се оставя на случайността.

Генералът тържествено кимна и отново вдигна пръст.

— Дясно око, ляво око — тихо каза той.

[1] Популярна песен на Елвис Пресли. — Б.пр. ↑

[2] Азиатска чучулига. — Б.пр. ↑

[3] Малка пойна птица. — Б.пр. ↑

[4] Известен френски кулинар 1846–1935. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Монреал

Мъжът, който се бе обадил по мобилния телефон, нареди на Амблър да бъде на северозападния ъгъл на площад „Дорчестър“ точно в 11 сутринта. Амблър пристигна по-рано, взе такси до ъгъла на улица „Сайпръс“ и улица „Стенли“, на една пресечка разстояние, за да разузнае обстановката. Сградата „Слънчев живот“ на „Дорчестър“, същински паметник на изящните изкуства, някога беше най-голямата постройка в цялата Британска империя. Сега изглеждаше смалена на фона на модерните небостъргачи, повечето от които бяха скупчени именно около площад „Дорчестър“. Наистина точно тази характерна черта на площад „Дорчестър“ караше Амблър да се чувства нервен; от високо го гледаха твърде много здания.

Той носеше пазарски торби от „Ла Плас Монреал Тръст“ и беше праметнал фотоапарат през рамо — надяваше се, че изглежда просто като поредния турист. След кратко шляене из страничните улички със задоволство установи, че на самия площад няма подозрителни лица, и се осмели да излезе на открито. Алеите по площада бяха идеално почистени от снега; няколко прави пътеки водеха до центъра на площада, където се издигаше статуя на сър Джон А. Макдоналд, първия министър-председател на страната. Друг паметник почиташе ролята на Канада в Бурската война, а недалеч от него имаше католическо гробище за жертвите на холерната епидемия от началото на деветнадесети век. Камъните бяха стари, потъмнели от мъха и контрастираха с белия сняг. Над всичко това се извисяваше стоманеносивата конструкция на банка „Империял“. Пред сградата на „Доминиън Скуеър“, масивна постройка в ренесансов стил, тъкмо спираше червен автобус.

Колкото и да разузнаваше, на Амблър му беше ясно, че критично важните елементи могат да се променят всеки миг. Затова ли началникът на Озирис беше избрал мястото? Надничайки иззад обектива на фотоапарата, Амблър огледа стотиците прозорци на разнообразните офис сгради. Повечето бяха проектирани да не се

отварят; онези, които са отваряеми, бяха затворени, като се имаше предвид времето. Въпреки че беше облечен топло, температурата клонеше към минус двадесет градуса и ушите му започваха да замръзват. Той чу стъпки, целенасочено устремени към него, и рязко се обърна.

— Извинете, мистър.

Амблър видя възрастна двойка в ярки подплатени якета, с развети от вятъра бели коси.

— Да? — отвърна Амблър, като се опитваше да запази гласа си любезен и невъзмутим.

— Може ли да ни снимате? — Мъжът му подаде жълт апарат за еднократна употреба, от онези, които се продаваха във всеки магазин. — Ще хванете ли и сър Джон Макдоналд на фона?

— Разбира се — отвърна Амблър, засрамен от подозренията си. — Американци ли сте?

— От Сакраменто. Бяхме тук на медения си месец. Можете ли да познаете кога беше това?

— Не мога. — Амблър се стараеше да не звучи разсеяно.

— Преди четиридесет години! — изписка съпругата.

— Ами, поздравления — каза Амблър и натисна бутона от дясната страна на апарата. Докато пристъпваше напред, за да нагласи снимката, той забеляза нещо — някакъв човек се скри зад статуята малко по-бързо, отколкото трябваше, сякаш не искаше да го забележат. Амблър беше объркан; това беше аматьорска грешка, а той със сигурност нямаше работа с аматьори.

Подаде апарата за еднократна употреба обратно на възрастната двойка и направи няколко големи крачки към основата на статуята.

Млад мъж, не, момче, вероятно на четиринадесет или петнадесет години, се сви отзад.

— Здравсти — каза Амблър с възможно най-неутрален глас.

— Здравсти — отвърна момчето.

— Какво става?

— Мисля, че се издъних — каза момчето с лек акцент от района на Квебек. То имаше голям нос и къса, четинеста руса коса, която очевидно беше изрусена.

— Обзалагам се, че можеш да се оправиш. — Очите на Амблър оставаха приковани в лицето на момчето, нащрек за всяка промяна в

изражението.

— Не се предполагаше да ме виждаш. Не и преди 11 часа — каза момчето.

— Кой трябва да знае? Младежът се оживи.

— Значи няма да кажеш?

— Защо да го правя? Мислиш ли, че вече не знам?

— Ами, твоят приятел ми каза, че е изненада за рождения ти ден. Нещо като лов на съкровища може би?

— Кажи ми какво трябваше да ми кажеш. Ще се направя на изненадан. Обещавам.

— Ами, трябва — разтревожено отвърна момчето.

— Колко ти плаща? Аз ще ти платя също толкова.

Сега момчето се захлади.

— Колко ми плаща? — повтори то замислено.

— Точно така.

— Четиридесет. — Момчето не ставаше за лъжец.

Амблър повдигна вежди.

— Тридесет? — Амблър продължи да го гледа скептично.

— Двадесет — поправи се най-накрая момчето.

Амблър извади двадесетачка и му я подаде.

— А сега казвай какви бяха инструкциите.

— Инструкциите бяха, че рандевуто се променя. Трябва да се срещнете в Подземния град.

— Къде?

— Пасажите под катедралата — каза момчето. — Но ако там те чака изненада, не забравяй да се престориш на изненадан.

Някой любител на метафорите би намерил факта, че под Божията църква се помещава огромен, модерен търговски център, за доста ироничен. Обеднялата англиканска епархия се беше измъкнала от нищетата, като беше продала земята отдолу. *Върху тази скала ще построят божия църква*, сега се превеждаше на езика на търговската ера, в която църквата бе принудена да се издържа, продавайки скалата, върху която беше построена.

Амблър тъкмо беше взел ескалатора надолу към пасажите и се опитваше да се ориентира в подобния на пещера търговски център,

когато усети някой да слага ръце върху раменете му и да го завърта назад.

Изненадата за Амблър беше двойна. Той познаваше този човек, не лично, а по репутация. Всъщност много хора го познаваха. Името му беше Пол Фентън, а репутацията му беше толкова мътна, колкото очите му бяха ясни.

Пол Фентън. Изтъкнат американски индустриалец, който стана известен като основател на базирана в Тексас компания за електроника, сключила няколко големи договора в областта на отбраната. Но оттогава бизнес интересите му доста се бяха разраснали и до края на осемдесетте години той си беше спечелил лоша слава в определени кръгове заради финансиране на десни революционни групировки и контрареволуционни групировки по целия свят. Сред благодетелстваните от патронажа му бяха организациите „Контра“ в Салвадор, „Ренамо“ в Мозамбик и „Юнита“ в Ангола.

За някои той беше патриот, човек, чиято лоялност принадлежеше на страната му, вместо на всемогъщия долар. За други беше опасен фанатик, който играеше на гоненица със законите, управляващи чуждия износ на амуниции, досуц като бизнесмените, които бяха подкрепили разрушителната инвазия в Залива на прасетата в началото на шестдесетте. Това, че беше отличен и агресивен предприемач, не бе оспорвано от никого.

— Ти си Таркин, нали? — попита Фентън. Прие мълчанието на Амблър за потвърждение и протегна ръка. Но въпросът не беше риторичен, в него имаше доза несигурност. *Фентън не знаеше как изглежда той.*

Амблър се ръкува с Фентън и пристъпи напред, като заговори с тих, дрезгав глас.

— Идиотско е да се срещаш с мен на публично място. Всички те познават, по дяволите.

Фентън му намигна.

— Открил съм, че хората не виждат онова, което не очакват да видят. Пък и не съм холивудска знаменитост. Освен това понякога най-доброто място да се скриеш е сред тълпата, не мислиш ли? — Той направи крачка назад и махна с ръка. — Добре дошъл в най-голямата подземна пешеходна мрежа в света. — Гласът на Фентън беше меден баритон. Кожата му беше румена, поостаряла, с големи пори, но в

същото време някак озадачаващо гладка, вероятно в резултат от хирургически пилинг. Косата му беше оредяла, но плешивината на темето му беше покрита с мънички кичури коса, разположени почти геометрично, като косата на кукла. Мъж със страст към самоусъвършенстване, значи.

Изглеждаше атлетичен, здрав. Освен това изглеждаше богат. Приличаше на боец, прекарал един уикенд в игра на поло в Аржентина, следващия в управляване на танкове през Чад, а третия в масажи с минерални соли в курорта „Перът Кей“. Як, обрулен от вятъра, но... свеж. Обликът на милиардера здравеняк.

— Подземният град — каза Амблър. — Идеалното място за подземния човек.

Фентън, знаеше той, не преувеличаваше: така нареченият Подземен град се състоеше от двадесет мили пешеходни пасажи и включваше хиляда и шестстотин бутика, около двеста ресторанта, дузина киносалони. Въпреки смразяващите температури горе Подземният град беше приятно топъл и ярко осветен. Той се огледа наоколо. Високи, сводести лампи, няколко нива ескалатори, балкони, които гледаха надолу към огромното пространство — всичко това допринасяше към усещането за безкраен простор. Подземният град свързваше луксозните търговски галерии на „Кур Мон Роял“ с центъра „Ийтън“ и се простираха през изпълнения с арки комплекс „Дежардин“ и стигаха чак до „Пале де Конгре“, масивния конгресен център, който обкрачваше магистралата „Вил Мари“ като същински великан от стомана, стъкло и бетон.

Амблър съзнаваше защо Фентън беше избрал това място — целта беше да му вдъхне увереност. Рисковете за нападение сред толкова хора изглеждаха доста малки.

— Каж ми нещо — продължи Амблър. — Наистина ли си тук сам? Човек от твоята... величина?

— Защо ти не ми го кажеш?

Амблър се огледа, прокарвайки поглед по десетки лица. Мъж с квадратно лице, облечен в мъхнато вълнено палто, в средата на четиридесетте, с къса коса. Друг, на двадесет крачки от лявата му страна, който сякаш се чувстваше неловко и носеше много по-скъпо облекло — пардесю от камилска вълна, отдолу тъмен, мек костюм. — Виждам само двама. И единият не е свикнал с подобна роля.

Фентън кимна.

— Джилеспи е най-вече секретар. Добър е в ресторантските резервации и такива неща. — Фентън кимна на мъжа с камилското палто и той му кимна в отговор, като леко се изчерви.

— Но ти щеше да ми разказваш за Озирис. А това не прилича на най-доброто място за разговор на четири очи.

— Знам къде е най-подходящо — промълви Фентън и поведе Амблър към изключително скъп на вид бутик за дрехи, малко по-надолу по тротоара. На витрината му имаше една-единствена рокля, коприна в преливащи оттенъци на лилаво, с видими шевове и висящи отвсякъде дебели зелени конци. Приличаше на дреха, която все още се прави, като онези, които шивачите понякога излагат в ателиетата си, но Амблър осъзна, че това е завършен модел — някакъв супермодерен „деконструиран“ стил, който несъмнено беше смаял модната преса, облечен от анорексична манекенка на някое ревю.

Амблър отново беше впечатлен от избора на Фентън — мястото беше хитроумно проектирано да предлага както увереност, така и уединение. Магазинът, със своите плашещи и екзотични изделия, привличаше погледите на минувачите, но едва ли един на хиляда души би се осмелил да влезе вътре.

На входа стоеше типичният противокражбен портал, въпреки че двете облицовани със синтетични плоскости колони бяха разположени малко по-далеч от вратата от обичайното. Когато Амблър приближи, се включи тих звуков сигнал.

— Съжалявам — каза Фентън. — Вероятно не му харесва фотоапаратът ти.

Което означаваше, че това изобщо не беше портал за контрол над стоките. Амблър остави фотоапарата си и мина между колоните.

— Всъщност би ли останал там малко по-дълго? — извинително каза Фентън.

Амблър се подчини. Вратата се затвори зад гърба му със засмукващ звук.

— Вече можеш да минеш — заяви широкоплещестият индустриалец. — Добре дошъл в скромния ми магазин. Може би си мислиш, че не е кой знае колко успешен, но ако беше роб на модата, щеше да си дяволски впечатлен. Тук няма нито един етикет с по-малко от четири цифри.

— Имаш ли много клиенти?

— Нито един — отбеляза Фентън, а добре поддържаното му лице се разтегли в усмивка. — Почти никога не е отворено. А когато е отворено, разполагам с най-страховитата модна консултантка, Бриджит, която се е специализирала в това да кара хората да се чувстват сякаш са настъпили лайно. В момента е на обяд и съжалявам, че няма да се запознаеш с нея. Защото тази Бриджит наистина е голяма работа. Не казва в пряк текст на хората, че не са достойни да пазаруват тук, но те схващат посланието.

— Картинката ми е ясна. Ако се опитваш да си осигуриш спокойно местенце, предполагам, че това е по-дискретно, отколкото да сложиш табела „НЕ СЕ ПРИБЛИЖАВАЙ!“. И нека да позная, електронният портал не е сложен, с цел да предотвратява кражби. Той пази от бръмбари.

— Широкоспектърен. Наистина е мощен. Тестваме го непрекъснато. Така и не успяхме да вмъкнем подслушвателно устройство. Много по-приятно е, отколкото да събличаш хората и да търсuvat из тях. И е по-ефективно. Въпреки че няма никакво значение дори и да прекарат нещо. Иди да видиш стъклото на витрината.

Амблър се приближи до витрината. Щателният му поглед откри, че в стъклото е втъкана деликатна метална мрежа. Приличаше на декоративна, но всъщност беше функционална.

— Цялото помещение е параван — удиви се той. Параван означаваше пространство, оградено от заземена феромагнитна мрежа или тънка решетка, която блокираше трансмисията на всички радиочестотни сигнали.

— Именно. Виждаш ли онази лъскава черна стена? Дванадесет слоя лак, дванадесет, всеки от които старателно полиран преди нанасянето на следващия и всичко това е направено от истински майстори. А под тези дванадесет слоя? Лейкопласт и метална решетка.

— Ти си внимателен човек.

— И затова се срещаме лице в лице. Когато говориш с някого по телефона, никога не знаеш дали говориш само с него, или с него и записващия му касетофон, или с него и всеки, който има дигитален прихващач. Аз вярвам силно в преградите, нали разбираш. Правя всичко възможно да държа късовете информация на мястото им, като

подноси за вечеря пред телевизора. — Магнатът доволно се изкикоти. За него беше важно Амблър да се впечатли от мерките за сигурност.

Дръж го в защитна позиция.

— В такъв случай как си обясняваш случилото се с Озирис? — В гласа на Амблър пламтяха гневни искри.

Руменото лице на Фентън леко пребледня.

— Надявах се да не се спираме на това. — Амблър виждаше един продавач, който забави темпото. Но какво продаваше той? — Слушай, онова, което се случи с Озирис, беше проклета трагедия. В момента един от екипите ми разследва случая, но макар още да нямаме отговори, скоро ще ги имаме. Този човек беше истинско чудо, един от най-забележителните агенти, които съм имал привилегията да познавам.

— Спести си хвалебствията за погребението — изсумтя Амблър.

— И той много ти се възхищаваше, това трябва да го знаеш. Щом се разчу, че Таркин е на разположение, Озирис беше първият, който ми каза, че трябва да те открия и да те вербувам.

Нишката на Ариадна, открий къде води тя.

— Очевидно знаеш доста неща за мен — каза Амблър, пускайки въдицата с този коментар. Какво точно знаеше Пол Фентън?

— Всичко и нищо, както изглежда. Таркин е единствено име, което се знае за теб. Ти си точно шест фута висок, плюс добавеното от токовете на обувките ти. Тежиш сто и деветдесет паунда. Четиридесетгодишен. Кафява коса, сини очи. — Той се усмихна. Но това са само факти. Данни. Нито ти, нито аз се впечатляваме кой знае колко от данни.

Карай го да говори. Амблър си помисли за дългите следобеди, когато ходеше за риба, редуващия се ритъм на хвърлянето на кордата и навиването ѝ обратно, борбата с едрата риба, която оставяше да плува срещу течението, докато се умори.

— Твърде скромен си — продължи да го насърчава Амблър. — Мисля, че знаеш много повече, отколкото казваш.

— Ами чувал съм истории от оперативната ти работа.

— От Озирис.

— И от други хора. Имам много контакти. Това ще ти стане ясно. Малцина са хората, които не познавам — сред хората от значение, разбира се. — Фентън направи пауза. — Очевидно си имал могъщи

врагове, но и могъщи приятели. Аз искам да бъда един от тях. — Фентън отново се ухили и поклати глава. — Ти дяволски ме впечатляваш, а малко хора успяват. Според мен ти си проклет вълшебник. Магъосник. *Пуф* — слонът изчезва от сцената. *Пуф* — магъосникът също изчезва, пелерината, магическата пръчка, всичко. Как, по дяволите, го постигаш?

Амблър седна на един от лъскавите стоманени столове и изучаващо огледа гладкото румено лице на индустриалеца. *Мой враг ли си? Или ще ме отведеш до врага ми?*

— Какво искаш да кажеш? — Гласът на Амблър звучеше отегчено.

— Професионална тайна, а? Казаха ми, че Таркин е човек с много дарби, но аз си нямах и представа. *Непознат съм, значи съществувам, а?* Осъзнаваш ли, че проверихме отпечатъците ти?

Паметта на Амблър светкавично се върна към чашата вода, която Озирис му беше дал на задната седалка на бентлитото. — И?

— И нищо. Нада. Ниенте. Изтрит си от всяка една база данни, която съществува. Пуснахме стандартните биометрии, всичките обичайни дигитални идентификатори и нищо не излиза. — Той започна да рецитира: — Докато по стълбите се качвах, срещнах човек, който не беше там...

— Нямаше го и днес — вметна Амблър.

— Как ми се иска да дойде да поиграем! — Червенокосият мъж се ухили, обърквайки текста на детското стихче. — Предполагам няма да се изненадаш, като ти кажа, че имаме достъп до абсолютно всички персонални досиета в Държавния департамент. Спомняш ли си Хоръс?

Амблър кимна. Хоръс беше гигантски мъж, който тренираше твърде много — ръцете му се поклащаха далеч от тялото му, докато ходеше, наподобявайки горила, а осеяният му с акне гръб говореше за злоупотреба със стероиди. Той обаче беше полезен за груби задачи в някои не дотам деликатни операции на Отряда за политическа стабилизация. Амблър беше работил с него три-четири пъти. Не бяха приятели, но се разбираха доста добре.

— Знаеш ли истинското му име?

— Не, естествено. Такива бяха правилата. Никога не ги нарушавахме.

— Аз пък го знам. Харолд Нийдерман. Шампион по борба в гимназията в Саут Бенд. Работил за екипа СОЛИС — специални операции с леко интензивен сблъсък, оженил се, получил бизнес степен след двугодишно учене в колеж във Флорида, развел се, отново се включил в операциите... но детайлите нямат значение. Важното е, че знам много неща за Харолд Нийдерман. Спомняш ли си Тритон?

Коса с меден цвят, лунички, странно тънки китки и глезени, но забележително сръчен в тихите убийства — той беше свършен в удушаване и прерязване на гърла — онези мерки, към които се прибягваше, когато дори и нокаутираният в безсъзнание противник беше твърде шумен. Амблър кимна.

— Тритон всъщност е Феръл У. Симънс, като зад У. се крие Ует. Син на военен, прекарал по-голямата част от детството си във Висбаден и по-голямата част от тийнейджърските си години в общественото училище „Лоупн“ близо до Форт Сил, Оклахома. Между другото тази персонална информация е заровена надълбоко и не е нещо, което можеш да откриеш току-така. Но аз разполагам с вътрешни привилегии. Предполагам, това е достатъчно ясно. Затова за мен не би било трудно да науча това-онова за Таркин, нали? Но не получавам нищо. Защото ти си магьосник. — Почудата в гласа му беше неподправена. — Което, разбира се, те прави невероятно ценен като оперативен агент. Ако те заловят — не че ще го сторят, но ако все пак се случи, ти ще си нещо като шифър. Кръгче дим. Сълза в окото. Примигваш и я няма. И ето го — Човекът, който не беше там. Абсолютно нищо не те свързва с никого. Гениално!

Амблър не каза нищо за момент. Не искаше да отваря очите на Фентън. Самият Фентън не беше дребна риба. *Имам много контакти:* доста скромно изказване.

— Разбира се, добрият магьосник може да накара нещата да се появят отново — внимателно отбеляза Амблър. Той се обърна и надникна навън — пешеходците минаваха безмълвно, невиждащо. Можеше да използва Фентън, но дали той не беше използван от други? Ако членовете на екипа, който го търсеше, бяха научили за срещата... но засега нямаше такива признаци.

— И ти го направи, нали си тук. Имаш ли някаква представа колко си ценен? Според бившите ти колеги ти почти четеш чужди мисли. И официално не съществуващ!

— Значи затова се чувствам толкова празен отвътре — сухо каза Амблър.

— Искам да получа най-доброто. Не знам какво си направил, за да се забъркаш в неприятности. Не знам в каква каша си загънал. И не ме интересува.

— Трудно ми е да го повярвам. — Но Амблър всъщност го вярваше.

— Разбираш ли, Таркин, обичам да се обграждам с хора, които са истински, истински отличници в онова, което правят. А ти, приятелю, си извън всякакви граници. Не знам как го постигаш, но си човек, който ми легна на сърцето.

— Мислиш, че нарушавам правилата.

— Знам, че го правиш. Величието се състои в това да знаеш кога да нарушиш правилата. И да знаеш как.

— Звучи ми така, сякаш събираш Мръсната дузина.

— Много по-големи сме от това. Чувал ли си за Групата за стратегически решения?

Амблър кимна. *Нишката на Ариадна — открий накъде води тя.* Заедно с „Маккензи“, „Бейн“, „Кей Пи Ем Джи“, „Аксенчуър“ и десетки други, това беше една от онези консултантски компании, които предлагаша съмнителни решения на съмнителни проблеми. Спомняше си билбордовете, разположени на най-големите летища. Инициалите бяха огромни: ГСР, а думите Група за стратегически решения, много по-малки отдолу. Над група от бизнес мениджъри с объркани погледи се четеше изписаният лозунг: **„НЯМА ПОЛЗА ДА ИМАШ ПРАВИЛНИТЕ ОТГОВОРИ, АКО НЕ ЗАДАВАШ ПРАВИЛНИТЕ ВЪПРОСИ.“**

— Радвам се да го чуя, защото смятам, че това е бъдещето ти.

— Аз нямам магистърска степен по бизнес администрация.

— Няма да си играя с теб. Ето ни тук, в специално звукоизолирано пространство, уединението ни е гарантирано от антиелектромагнитен щит и широкофреквентни радио заглушители. Нямахме да сме по-изолирани дори ако бяхме на луната.

— А и атмосферата е по-добра. Фентън нетърпеливо кимна.

— ГСР прилича на това място. Предлагаме някои услуги публично, но не съществуваме с тази цел. Може би Озирис е започнал

да ти обяснява. Виж, аз съм ръководител на шоу. Точно така ме наричат.

— И какво е шоуто?

— Международна консултантска компания, какво значи всъщност това? Куп хора в костюми и вратовръзки, които пътуват по целия свят, трупайки нови и нови безплатни мили като бонус. Всяко голямо летище по света е наводнено с такива като тях. Всеки митнически служител може да разпознае бизнес консултанта от миля разстояние — те са професионалисти, приличат на хора, които са се научили как да живеят в самолети. Но знаеш ли какво е различното в ГСР според рекламните?

— Да задаваш точните въпроси, а не само да даваш точните отговори — изрецитира Амблър рекламния лозунг.

— Истинската разлика обаче е в това, че ядрото на екипа ни всъщност е съставено от бивши агенти под прикритие. И не които и да са. Отбирах само каймака. Наемах момчета от Отряда за политическа стабилизация на цели групи.

— Значи е нещо като пенсионен пристан? — Провокацията беше преднамерена.

— Те не са пенсионери, Таркин — отвърна червенокосият мъж. — Те правят онова, което са свикнали да правят. И го правят по-добре. Разликата е, че сега са свободни да вършат работата си, истинската си работа.

— Което означава да работят за теб.

— Което означава да работят за свободата. За истината, справедливостта и в полза на Америка.

— Само проверявах — прекъсна го Амблър.

— Но наистина да работят. Не само да попълват документи в три екземпляра и да изпадат в немилост, щом отрежат кутрето на някой проклет чужд гражданин — така както го искат бюрократите във Вашингтон. Когато нещата загрубят, те също загрубят. Не са необходими извинения. Ти имаш ли проблем с това?

— Че защо да имам? — *Накарай го да продължи.*

— Не съм срещал агент, който да мисли другояче — каза Фентън. — Искам да изтъкна, че съм заклет патриот. Но винаги съм изпитвал ярост към начина, по който сами си пречим чрез закони, федерални разпоредби и споразумения с ООН, и международни

договори, и каквото друго се сетиш. Предпазливостта, плахостта на американските операции под прикритие е ужасна. Това е почти предателство. Нашите хора са най-добрите в бизнеса, но бюрократите им слагат окови! Аз разкъзвам тези окови и ги оставям да приложат способностите си.

— И това те прави враг на същото онова правителство, което се опитваш да защитиш. — Думите на Амблър бяха резки, гласът му безизразен.

— Питаш дали настъпвам правителството по пръстите? — Фентън повдигна вежди, а по челото му се появиха четири удивително еднакви бръчки, идеално прави като ръбовете на току-що изгладена риза. — Отговорът е да и не. Много чиновници не го одобряват, в това няма съмнение. Но във Вашингтон също има стойностни хора. Хората, които наистина имат значение.

— Хората, които имат значение за теб.

— Схващаш. — Фентън погледна часовника си. Явно се тревожеше за времето, уверяваше се, че не изостават от графика. Но какъв график? — Слушай, има добре установен модел за този тип взаимоотношения. Мисля, че знаеш колко са важни частните военни фирми през последните няколко десетилетия.

— За спомагателни дейности, подкрепа, такива неща — започна Амблър.

— Глупости! — Фентън удари с юмрук твърде фината масичка отстрани до стола му. — Не съм сигурен колко време си отсъствал, но звучиш, сякаш си доста изостанал. Защото светът отвън вече е чисто нов. Нещата станаха глобални, когато „Отбранителни услуги“ ООД, британци, както знаеш, се сляха с „Армър Холдинг“, който е американска компания. Те охраняват посолства, мини и нефтени находища в Южна Африка, провеждат обучения на специалните сили в Индонезия, Йордания, Филипините. Придобиха „Интерсек“ и „Фалконстар“. Купиха „Ди Ес Ел“, насочиха се стабилно към услуги по управление на риска, покриват всичко от минни разрешения до разузнаване. После „Армър“ купи руската фирма „Алфа“.

„Алфа“, знаеше Амблър, се състоеше от бивши членове на елитна съветска дивизия, руски еквивалент на щатската „Делта Форс“.

Фентън продължи.

— Купиха „Отбранителни системи“, Колумбия, най-вече бивши военни от Южна Америка. Не след дълго се превърнаха в най-бързо разрастващата се компания наоколо. После взеха „Груп 4 Флак“, датска корпорация, която притежаваше „Уакенхът“. Имаш Левдан и Винел. А в „Л-3 Къмюникейшънс груп“ имаш ИВПР, които ми дадоха и първоначалното вдъхновение. Инкорпорирани военни професионални ресурси — само и единствено тази компания, базирана във Вирджиния, запази мира и стабилността в Босна. Мислиш, че го направиха сините каски? Не, бяха ИВПР. Един ден специалният съветник на Министерството на отбраната към Босненско-хърватската федерация се пенсионира. На следващия ден той отново заработи на Балканите, но към ИВПР. Годината е 1995 и съвсем ненадейно хърватите започват да ритат сръбски задници както си поискат. Как се случи това? Как тази раздърпана сбирщина от непрофесионалисти внезапно се научи да изпълнява като по учебник идеални нападения над позициите на сръбските войски? Усещаш ли влиянието на ИВПР? Това заведе сърбите до масата за преговори почти толкова, колкото и въздушните акции на НАТО. Не става въпрос само за приватизиране на войната, а за приватизиране на мира, разбираш ли? Хора от частния сектор работят за доброто на обществото.

— Мисля, че такива ги наричахме „наемници“.

— Та това е старо колкото света. За бога, когато Рамзес воювал с хетите, извикал специални военни съветници от нумидийците. А какво ще кажеш за десетте хиляди на Ксенофон? В основни линии, групичка пенсионирани гръцки бойци, които се отдавали под наем, за да сритат нечий персийски задник. Дори и Пелопонеската война е включвала много наемници от финикийците.

— Значи искаш да ми кажеш, че всичко става с наемна сила?

— Ще простиш на един почитател на старите войни за това, че не спира да говори за тези неща. Но как можеш да повярваш в гения на пазара и във важността на сигурността, без да свържеш двете неща заедно?

Амблър сви рамене.

— Разбирам търсенето. Но как стои въпросът с предлагането? — Очите му отново обходиха тротоара пред бутика, а после се върнаха на индустриалеца. Защо Фентън гледаше часовника си толкова напрегнато?

— Питал ли си се какво се случи с „мирния дефицит“? Американската армия разполага с една трета от броя на войниците, който имаше в разцвета на студената война. Говорим за мащабна демобилизация. И на други места е същото — особено Южна Африка, Великобритания. Бяха разпуснати цели полкове. Какво остана? ООН? ООН е шега. Прилича на средновековния папа: много папски канони, почти никакви щикове.

— Значи имаме една армия от бивши военни.

— Малко по-сложно е от това, момче. Вече не съм във военния сектор, пазарът стана твърде пренаселен за моя вкус. Пол Фентън обича да усеща, че допринася по уникален начин.

— И това ли правиш сега?

— Ами, да. Защото ГСР не се конкурира с частните военни фирми. Те работят явно, ние работим под прикритие. Това е хубавата част, нали разбираш? Операции, не битки. Онова, което правим, е дори по-важно. Ние се занимаваме с операции под прикритие. Мисли за нас като за Инкорпорирани консулски операции.

— Шпиони под наем.

— Ние вършим божиите дела, Таркин. Правим Съединените американски щати толкова силни, колкото трябва да бъдат.

— Значи хем сте част от американското правителство, хем не сте?

— Ние можем да правим онова, което правителството не може. — Очите на Фентън искряха. В първия момент тези очи сякаш нямаха определен цвят, но когато се взря по-отблизо, Амблър забеляза, че едното око е сиво, а другото зелено. — Е, разбира се, много бюрократи във Форд Мийд и Ленгли, и естествено във Вашингтон ме осъждат. Но дълбоко в себе си са доволни, че правя онова, което правя.

— Струва ми се, че някои не са чак толкова доволни. Трябва да имаш близки връзки със служители от доста високо ниво. — *Служители от високо ниво, включително и онези, които знаят какво ми беше причинено и защо.*

— Абсолютно. Служители, които активно се ползват от нашите услуги. Това е въпрос за наемане на агенти под прикритие от Стратегически решения.

— Само аромат, никакви калории — каза Амблър, като с усилие потисна надигналото се отвращение. Фанатиците като Пол Фентън

бяха още по-опасни, защото се възприемаха в героична светлина. Макар че красноречивата им реторика можеше да оправдае всяка нечовешка постъпка, те бързо губеха способността си да различават собствения си интерес от великата кауза, на която се бяха посветили. Корпоративните им фирми лапаха обществените фондове, докато в същото време проповядваха добродетелта на частното предприемачество. Истинските вярващи като Фентън се поставяха над законите на човечеството, над самата справедливост и това ги правеше заплаха за сигурността, която толкова ценяха.

— Всеки знае, че враговете на свободата, включително и на свободния пазар, са врагове на Пол Фентън. — За момент индустриалецът изглеждаше сериозен. — Много от нашите операции може да изглеждат незначителни. Но сега сме се насочили към по-големи цели. — В гласа на Фентън нахлу вълнение. — Сега ни възложиха истински значима поръчка.

— Така ли? — Амблър трябваше да играе с Фентън предпазливо, не трябваше да изглежда нито прекалено заинтересован, нито напълно хладнокръвен. Стремеше се към грижливо премерена разсеяност. Нека рибата да поплува срещу течението.

— И затова се нуждаем от теб.

— Какво си чул за мен? — попита Амблър, изучавайки напрегнато лицето му.

— Много неща. Чух дори, че някои хора те смятат за опасен лунатик — откровено отвърна Фентън.

— Тогава защо би искал да си имаш работа с мен?

— Може би защото представата на правителството за опасен лунатик не съвпада с моята. Или може би защото само един опасен лунатик би се заел със задачата, която имам за теб. И само опасен лунатик с твоя комплект от способности има шанса да я изпълни. — Фентън млъкна за миг. — Така че какво ще кажеш? Ще правиш ли бизнес с мен? Ще успеем ли заедно да поправим този раздрънкай, овехтял свят? Какво мислиш за моето начинание, бъди честен!

Нишката на Ариадна къде щеше да го отведе?

— Преди да се срещнем — каза Амблър и посочи с пръст една от изложените рокли, — нямах никаква представа какво може да се изработи от плисиран воал.

Смехът на Фентън беше носов и остър, почти като крякане. После той продължително се взря в Амблър.

— Таркин, сега искам да дойдеш с мен. Ще го направиш ли? Имам да ти покажа нещо.

— Радвам се да го чуя — каза Амблър, оглеждайки ледения шик на облицования със стоманени листове и сиви килими бутик. — Защото тук няма нищо в моя размер.

Двамата мъже излязоха от бутика и отново се вляха в шумния, пещерен свят на Подземния град. Докато си проправяха път до огромния ескалатор на три нива, Амблър се замисли за любопитната комбинация от стремежи, умения и откритост у Фентън. Малко хора с неговото богатство вървяха по улиците без застрашителен по размери антураж; Фентън, изглежда, се гордееше със своята независимост. Това беше същата странна смесица на непреклонен индивидуализъм и разглежено самолюбие, която беше проявил и в други отношения. Може би именно това го беше превърнало в магнат.

Чудовищен билборд на „Гап“ висеше под кладенеца от светлина над главите им.

Накъдето и да погледнеше, виждаше павилиони и магазини, и светлини, и купувачи. През гъстите тълпи Фентън и Амблър вървяха из пасажите. Най-сетне стигнаха до „Пале де Конгре“. Когато се изкачиха по ескалаторите и излязоха на повърхността, сякаш се завърнаха на някоя студена и заледена планета. Самият конгресен център представляваше смразяващо здание, гигант от стъкло, стомана и бетон.

Фентън изведе Амблър до тротоара пред сградата. Амблър забеляза, че наоколо има засилена охрана от полицейски кордони.

— Какво става?

— Среца на Г-7 — каза Фентън. — Всъщност Г-7 плюс един. Търговски министри от целия свят. Съединените щати, Канада, Франция, Великобритания, Италия, Германия и Япония плюс специални гости. Голяма работа. Никога не обявяват точното място, за да не привличат антиглобалистски протести. Но не е и особена тайна.

— Не си спомням да са ме канили.

— Ти си с мен — намигна му Фентън. — Ела. Ще видиш нещо специално.

Високо горе в офис кулата, прикрепена към стъкления комплекс „Ги Фавро“, Джо Ли фокусира мощния си бинокъл. Беше получил предупреждение от разузнаването, че мишената му може да се опита да проникне на международната среща. До него лежеше китайски снайпер от типа 95, 7,62 мм. Старателно беше сверил мерника му същата сутрин. В момента имаше видимост към мъжа, известен като Таркин; с изключение на неравномерно усилващия се вятър, Джо Ли имаше възможност за добър изстрел.

Но с кого беше Таркин? Той нагласи бинокъла и извади на фокус румения мъж със здравеняшко телосложение, който придружаваше Таркин.

Действай или анализирай? Това беше най-древната дилема — човек можеше да загине или да остави други да загинат, докато анализираше вероятностите. Но в дадения случай Джо Ли се питаше дали няма да е необходимо допълнително разузнаване, преди да предприеме по-нататъшни действия. Това противоречеше на същността му, на устройството на самосъзнанието му — той беше създаден, избран и обучен само да действа. Човешко оръжие, така го беше нарекъл веднъж другарят Чао. Ефективното действие никога не беше прибързано, времето беше критично, но такава беше и способността да се адаптираш и да откликваш на променящи се обстоятелства.

Той отмести пръста си от спусъка на пушката и взе дигиталния фотоапарат, като нагласи фокуса му, докато не улови ясен и отчетлив образ на румения мъж. Щеше да изпрати снимката за анализ.

Джо Ли рядко изпитваше страх, но сега наистина усети тревожно бодване. Изглеждаше основателно да се притеснява, че враговете на Лю Ан си бяха намерили доста страховит съюзник.

Той отново погледна пушката, а опасенията му нарастваха с всяка изминала секунда.

Анализирай или действай?

ГЛАВА 13

Докато следваше Фентън към конгресния център, Амблър забеляза, че тялото му сякаш вибрира от нетърпеливо очакване.

Преддверието на зданието представляваше няколко етажен атриум от скосено стъкло над шестоъгълни гранитни плочи, а лобито и трите балкона отгоре се къпеха в сребристото сияние на зимното небе. Табела — очарователно старомодна дъска, закачена на гвоздей, с бели букви, старателно поставени в прорези от черна пластмаса — посочваше в кои помещения се състоят различните срещи.

— Вече всеки момент — измърмори Фентън — ще видиш доказателство за онова, което една наша операция може да постигне.

От близката зала Амблър чуваше боботенето на преплитащи се разговори — шумът на току-що свършила среща. Хората ставаха, отместваха се столове, някои участници се втурваха да се запознават с други. Някои отиваха за кафе или се запътваха навън да пушат.

— Колко е часът, Таркин?

— 11:59. — Измина секунда. — Дванадесет на обяд.

Внезапно в стъкло-гранитния атриум отекнаха силни писъци. Шумните разговори секнаха изведнъж, заменени от сигнал за ужас: *О, Боже мой! О, Боже мой! О, Боже мой!* Писъците и плачът се усилиха. Фентън стоеше до покритото с килим стълбище, обгърнал с ръка раменете на Амблър.

В помещението нахлуха полицаи в черни униформи, следвани от медицински лица. Някой беше убит вътре.

Овладейвайки емоциите си, Амблър се обърна към Фентън.

— Какво стана?

Фентън проведе кратък разговор по мобилния си телефон, а после кимна.

— Името на убития е Курт Солингер — прошепна той на Амблър. — Базиран в Брюксел европейски търговски посредник.

— И?

— Според нашето разузнаване той е... беше истинско зло. Попаднал на някакви издънки на „Баадер-Майнхоф“^[1], когато бил в

гимназията, и заживял двойствен живот. Икономист от световна класа и невероятно ангажиран човек — това всеки ще ти го каже. Междувременно експлоатираше позицията си в Европейския съюз, за да регистрира международни бизнес компании по целия свят, с които переше пари на мошенически държави и отклоняваше значителни суми към прецизно подбрани терористични елементи. Наричаха го Господарят на плащанията. И той плащаше за взривяване на бомби и особено за покушения.

— Но ти защо би...

— Днес е специален ден, знаеш ли? — Погледът на Фентън беше каменен. — Нещо като годишнина. Спомняш ли си убийството на заместник-министъра на финансите на Съединените щати?

Амблър бавно кимна. Преди няколко години в един от най-големите хотели в Сао Пауло заместник-министъра на финансите — един от най-младите преподаватели в икономическия факултет на Харвард и архитектът на спасяването на две южноамерикански валути — беше разстрелян наред с тълпа хора. Той беше една от най-ярките личности в американското правителство. Но убиецът така и не беше задържан. Макар властите да подозираха намесата на антиглобалистки екстремисти, обширното международно разследване не бе довело доникъде.

— Случи се на този ден преди точно пет години. И точно в дванадесет на обяд. В хотелска бална зала. На публично място. Убийците му бяха наемници, които се гордееха с идеалното прецизиране на времето и с наглото изпълнение на поръчката си. Курт Солингер беше поръчителят. Той беше платил за удара, използвайки бивши сподвижници на фракцията „Червена армия“. Това го научихме съвсем скоро. Нямаме доказателства, които да използваме в съда, но информацията е сигурна.

— Исусе Христе — промълви Амблър.

— Точно преди пет години, в дванадесет на обяд. Повярвай ми, тези копелета ще разберат посланието. Току-що изпратихме сигнал на тяхната радиочестота. Ще проумеят, че са разкрити, и ще се паникьосат, ще се разпръснат и по-късно ще опитат да се регрупират. Насрочените операции ще бъдат прекъснати. Съществуващата им мрежа от агенти ще попадне под подозрение. А собствената им параноя ще им нанесе повече вреда, отколкото ние бихме могли. Онези

писъци, онези викове — същият саундтрак като в Сао Пауло. Шибана поетична справедливост. — Фентън запали цигара.

Амблър преглътна с усилие. Фактът, че Фентън просто се мотаеше край убийство, което сам беше дирижирал, беше шокиращо перчене.

Фентън предугади мислите му.

— Питаш се защо съм тук? Защото мога да бъда! — Погледът му беше непоколебим. — В ГСР не бягаме изплашени. Искам да ти внуша това. Работата ни може да е секретна, но ние не сме шибани престъпници. Ние сме законът!

Без съмнение това беше истина. Индустриалецът знаеше, че никой не би го свързал със смъртоносния инцидент, който се беше разиграл едва на няколко крачки разстояние.

— Но за теб имаме много по-голяма риба. Или по-скоро направо акула. — Фентън му подаде лист хартия, странно мътен лист, нещо като смесица между ципа на лук и старомодна, термична факс хартия. Миризмата ѝ подсказа на Амблър, че това бе силно запалителна секретна хартия, създадена да изгаря за броени секунди.

— Този човек ли искате да очистя? — Стомахът на Амблър силно се бунтуваше, но той се мъчеше гласът му да звучи безизразно. *Нишката на Ариадна — открий накъде води.*

Фентън кимна сериозно.

Амблър набързо прочете листа. Името на мишената беше Беноа Дешен. Той знаеше това име. Генералният директор на Международната агенция за атомна енергия. Наистина голяма риба. Информацията предоставяше други професионални и лични подробности, както и описание на всекидневните му навици.

— Какъв е проблемът с този? — попита Амблър уж нехайно.

— Дешен участваше в ядрени разработки за френското правителство. Сега използва позицията си на шеф на МААЕ, за да прехвърля ядрена информация на страни като Иран, Сирия, Либия, Алжир и дори Судан. Може би смята, че играта е честна само ако всички играчи разполагат с еднакви ресурси. Може би иска да натрупа приказно богатство. Няма значение. Важното е, че е мръсен. Опасен. И трябва да си отиде. — Фентън отново си дръпна от цигарата. — Нали запомни написаното?

Амблър кимна.

Фентън си взе листа обратно и го докосна с върха на цигарата си. За миг листът разцъфна в розово-бял пламък — сякаш магьосник изважда роза от ръкава си, — а после изчезна целият. Амблър се огледа; никой не беше забелязал.

— Помни, Таркин, ние сме добрите — каза Фентън. Студът превръщаше дъха му в пара. — Вярваш ми, нали?

— Вярвам, че ти си вярваш — спокойно отвърна Амблър.

— Довери ми се, това ще бъде началото на нещо много специално. Погрижи се за Беноа и ще преуспееш. След това ще се издигнеш на върха.

Амблър затвори очи за миг. Намираше се в сложно положение. Можеше да предупреди правителството за Дешен, но какъв беше смисълът? Представителите на правителството бяха „наели“ Фентън да извърши задачата. Пък и думите му нямаше да бъдат взети за правдоподобни. Бившите му началници смятаха, че Таркин е полудял, а не съществуваха никакви доказателства, че Харисън Амблър изобщо някога е живял. Враговете му едва ли биха си направили труда да го изкарат луд, ако не възнамеряваха да използват този факт. Записът на параноичното му бълнуване със сигурност беше стигнал до ключови фигури на разузнавателната общност. Освен това, ако Амблър се откажеше от задачата, Фентън щеше да намери друг да я изпълни.

Изведнъж към тях се насочи един полицаи.

— Вие, сър! — кресна якият униформен мъж на Фентън.

— Аз ли?

— Да, вие! — Полицаят се приближи с оскърбено изражение. — Да не смятате, че стоите над закона? Така ли си мислите?

Фентън приличаше на самата невинност.

— Съжалявам, но не разбирам?

Полицаят приближи лицето си до Фентън и сви устни.

— В конгресния център не се пуши. По заповед на кмета пушенето е забранено във всички обществени сгради. Не се правете, че не знаете. Навсякъде има табели.

Амблър се обърна към Фентън, поклащайки глава.

— Човече, направо те спипаха.

Няколко минути по-късно двамата вървяха по разчистена пътека пред конгресния център. Земята беше покрита с дебел сняг, превърнал

в ледени кълба редиците подрязани храстчета от двете страни на пътеката.

— И така, сключваме ли сделката? — попита Фентън. Това беше лудост, нямаше смисъл, нямаше логика да се присъединява към начинание, което не приемаше. Но да откаже означаваше да изпусне нишката, което не можеше да си го позволи. Не и докато се намираше в лабиринта. Да загуби нишката, означаваше да загуби себе си.

— Ще ми платиш със знания, ръководителю на шоуто — чу се Амблър да казва.

Фентън кимна.

— Обичайната история, нали? Някой ти е объркал живота. Искаш да открия кой и защо. Така е, нали?

В тази история няма нищо обичайно, едва не отвърна Амблър.

— Точно така — тихо каза на глас той.

Небето беше притъмняло; сега беше придобило онзи категоричен, окончателен сив оттенък, който те кара да мислиш, че едва ли то някога е било или пак ще бъде в някакъв друг цвят.

— Като се имат предвид твоите способности, няма да имаш никакви затруднения — непоколебимо заяви Фентън. — А ако те хванат... ами тогава ще бъдеш Човекът, който не беше там, нали? Никой никога няма да разбере кой си.

— Звучи като добра сделка — отвърна Амблър с оловен глас. — Освен ако ти не си Човекът, който не беше там.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Клей Кейстън гледаше неодобрително лекъосания килим в офиса на младши заместник-директора. На няколко стъпки от светлокафявия кожен диван имаше петно от кафе. Имаше го и при последното му посещение. Той подозираше, че ще го има и при следващото. Кейлъб Норис без съмнение не го забелязваше. Много неща бяха като това петно. Човек не ги виждаше не защото бяха скрити, а защото беше свикнал с тях.

— Мисля, че досега те разбирам — казваше Норис. — Откриваш датата на приемане на пациента и после правиш...

— Анализ на отклоненията.

— Правилно. Анализ на отклоненията. Вглеждаш се в най-фините детайли в структурата на разходите. Това е хубаво. —

Последва пълна с очакване пауза. — Е, и какво откри?

— Нищо.

— Нищо — съкрушено повтори Норис. — Да му се не види.

— Което намирам за доста интересно.

Норис му хвърли несигурен поглед.

— Това е като кучето, което не лае, Кал. Специална операция от ниско ниво означава купища документи за оторизация и всевъзможни специални заявки, дори и да се касае за разход само от няколко долара. Ако някой младши служител направи нещо, което изисква ресурси на агенцията, той попълва бланки и заявки. Търси в гората следа. Колкото по-нагоре отиваш, толкова по-малко следи откриваш. Защото ресурсите са под твое разпореждане. Онова, което се опитвам да ти кажа, Кал, е, че отсъствието на каквито и да било несъответствия предполага присъствието на играч от високо ниво. Никой не отива сам да се запише в клиниката на остров Париш. Там те откарват овързан мъже с бели престилки. Това означава използване на превозни средства, вероятно извънредна работа и така нататък, и така нататък. Но когато потърсих някаква следа от тези неща, не можах да открива нищо.

— Колко е високо според теб?

— Поне ниво E17 — каза Кейстън. — Някой от твоя ранг или по-висок.

— Това би трябвало да стесни нещата.

— Ами? Да не би правителството изведнъж да се е стопило, докато бях в тоалетната?

— Хъм. Сетих се за начина, по който пипна онзи от дирекция „Операции“ за тайното му пътуване до Алжир. Той беше използвал фалшив паспорт и всичко останало, беше прикрил следите си съвършено. Доколкото знаехме, беше прекарал седмицата в Адирондакс. Страхотно беше онова, което го издаде — ненормално голямото потребление на тоалетна хартия в тоалетната до кабинета му!

— Моля те, то си беше направо очевидно. Той изразходваше по едно цяло руло на ден.

— Пътническа диария, досети се ти. Гиардиазис — чревна, бактериална болест, върлуваща в Алжир. Получихме самопризнанията му два дни по-късно. Господи, добре го беше подхванал. — Брататият

началник се изкиска. — А какво става с нашия случай? Научи ли още нещичко за беглеца?

— Едно-две неща — отвърна Кейстън.

— Защото започвам да смятам, че трябва да измислим начин да го подмамим, да се опитаме да се сбlijим с него.

— Това няма да е толкова лесно. Имаме работа с необичаен клиент. Ще ти кажа коя подробност ме наведе на тази мисъл. Изглежда, че на полето никой не е искал да играе карти с него.

— Мамел ли е? — Кейлъб Норис разхлаби вратовръзката си, но не я свали, в стила на разгорещен вестникарски редактор. Над разкопчаната яка на ризата му щръкнаха филизи от черни косми.

Кейстън поклати глава.

— Знаеш ли немската дума *Menchenkenner*!

Норис присви очи.

— Познавач на хора? Човек, който познава много хора?

— Не точно. Това е човек, който хваща цаката на хората, разгадава ги.

— Значи ги чете като книга?

— Именно. Не би искал да си близо до него, ако имаш какво да криеш.

— Ходещ детектор на лъжата. И аз искам един такъв.

— Хората, с които говорих, се съмняват, че самият Таркин знае как го прави. Но не е изненадващо, че са провеждали детайлни проучвания в тази област.

— И? — Норис тежко седна на дивана.

— Съществуват много вероятности. Но проучването сочи, че хора като Таркин притежават специална настройка към така наречените „микроизражения“ — лицеви изражения, които продължават не повече от тридесет милисекунди. Толкова са неуловими, че повечето от нас никога няма да ги забележат. Специалистите ги наричат „течове“ и „емблеми“. Изглежда има всевъзможни начини, по които скритата емоция се разлива навън. Що се отнася до човешкото лице, има много информация, която просто издаваме. Вероятно не бихме могли да издържим и един ден, ако не го правехме.

— Тук вече изгубих нишката, Клей. — Норис вдигна крака на очуканата масичка за кафе. Кейстън предположи, че не е била очукана,

когато от отдел „Офис оборудване и услуги“ са я доставили. Всички неща в кабинета на Норис изглеждаха малко по-износени и оръфани, отколкото възрастта им предполагаше.

— Отново повтарям, че току-що попаднах на тези находки. Но очевидно различни психолози са правили изследвания. Записваш на видеокасета как някой говори, а после забавяш филма, преглеждаш кадър по кадър и понякога забеляваш изражение, което не съответства на изказаните неща. Обектът изглежда тъжен, а после, за една прелетяла секунда, на лицето му се изписва триумф. Но това става толкова бързо, че ние изобщо не го осъзнаваме. В тази работа няма нищо мистично. Човекът просто откликва на емоции, които са толкова краткотрайни, че повечето от нас въобще не ги регистрират.

— Значи той вижда повече. Но какво точно вижда?

— Интересен въпрос. Хората, които изучават лица, са разработили определени комбинации от мускули, участващи в потиснатите емоции. Някой започва да се усмихва и задържа ъгълчетата на устата си надолу. Но когато го правиш нарочно, ти раздвижваш и мускула на брадичката си. Когато ъгълчетата на устата ти неволно се отпускат надолу, мускулът на брадичката не се движи. Или ако извикваш фалшива усмивка на лицето си, определени мускули на челото не се променят така, както трябва. Също и неосъзнати мускули във веждите и клепача издават гняв или изненада. Освен ако не си гениален актьор, освен ако не изпитваш тези емоции искрено, когато симулираш, винаги ще има едва доловими мускулни несъответствия. В повечето случаи не ги виждаме. Те са твърде незабележими за нас. Съществуват стотици начини, по които лицевите мускули си взаимодействат — сякаш гледаме живописна картина, но сме далтонисти. Виждаме всичко в отъняци на сивото. Докато хора като Таркин виждат всички цветове.

— Това го прави проклето, страховито оръжие. — Гъстите вежди на Норис се смръщиха. Той не беше доволен от онова, което чуваше.

— Без съмнение — каза Кейстън. Не изрече подозрението, което се зараждаше в съзнанието му — че имаше връзка между тайнствените дарби на Таркин и хоспитализацията му или по-скоро изтриването на човешкото му съществуване. Все още не беше проумял логиката. Но денят тепърва започваше.

— И е работил за нас двадесет години.

— Точно така.

— А сега би трябвало да приемем, че работи срещу нас. — Норис силно поклати глава, сякаш за да заличи някаква очертала се в главата му графика. — Това не е човек, който бихме искали да стои от другата страна.

— Която и да е тази страна — мрачно отвърна Кейстън.

[1] Терористична организация в Германия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Сумракът на монреалския следобед мигновено се озари, когато Лоръл му се обади по телефона.

— Добре ли си? — настоятелно я попита Амблър.

— Добре съм, Хал, добре съм — каза тя, насилвайки се да звучи нехайно заради неговото спокойствие. — Всичко е добре. Леля Джил е добре. Аз съм добре. Шестдесетте й буркана с компот от праскови също са добре, не че си питал и не че някой някога ще ги яде. — Тя заглуши слушалката с ръка за миг, разменяйки няколко думи с някой близо до нея, а после каза: — Леля Джил иска да знае дали обичаш компот от праскови.

Амблър се изпълни с напрежение.

— Какво си й казала за...

— За теб? Нищичко. — Тя сниши глас. — Леля Джил мисли, че говоря с приятеля си. „Любим“, както го нарече. Представяш ли си.

— И си сигурна, че не си забелязала нищо необичайно. Нищичко.

— Нищо — каза тя. — *Нищо* — повтори, но твърде набързо.

— Разкажи ми за това „нищо“ — каза Амблър.

— Ами просто... наистина е нищо. Някакъв тип от компанията за нефта се обади преди малко. Обновявали информацията за клиентите си. Зададе ми цял куп глупави малки въпросчета, а после ми заразкава за употребата на нефта и попита какви уреди използваме, а когато отидох и проверих, видях, че леля Джил използва естествена газ вместо нефта, върнах се на телефона, а той вече беше затворил. Сигурно е станало някакво объркване.

— Какво беше името на компанията?

— Името? — Тя направи пауза. — Ами всъщност не ми каза.

Амблър усети как се вледенява. Разпозна белезите на подхода — невинно изглеждащото объркване, приятният професионален тон на обаждането, вероятно едно от десетките, които правеха — с гласов анализатор от другия край на слушалката.

Това беше сондаж.

Той остана безмълвен няколко секунди, не искаше да говори, докато не се успокои.

— Лоръл — каза той. — Кога се случи това?

— Преди двадесетина минути. — Хладнокръвието се беше изпарило от гласа ѝ.

Дванадесет слоя лак. Дванадесет слоя ужас.

— Слушай ме много внимателно. Трябва да си тръгнеш незабавно.

— Но...

— Трябва да си тръгнеш незабавно. — Той ѝ даде прецизни инструкции. Лоръл трябваше да откара колата си до някой автосервиз, да им каже, че кормилната част се нуждае от реглаж, и да отпътува, с каквато кола ѝ дадат в замяна. Това беше евтин и лесен начин да си подсигуриш автомобил, който не може да бъде проследен.

Сетне трябваше да отпътува нанякъде — на място, с което нямаше никаква връзка.

Тя слушаше и повтаряше детайлите — Амблър усещаше, че тя попива всичко, успокоява се, като превежда заплахата в поредица от процедури, които трябва да бъдат приложени.

— Ще го направя — каза Лоръл и дълбоко си пое дъх. — Но трябва да те видя.

— Това е невъзможно — внимателно отвърна той.

— Иначе не бих могла да го сторя — заяви тя, изказвайки факт, а не отправяйки молба. — Аз просто... — поколеба се. — Аз просто не мога.

— Утре напускам страната — обясни ѝ Амблър.

— Значи ще те видя тази вечер.

— Лоръл, не мисля, че това е добра идея.

— Имам нужда да те видя тази вечер — повтори Лоръл със сурова решителност.

По-късно същата вечер в мотел близо до летище „Кенеди“ Амблър стоеше в стаята си на двадесетия етаж — беше настоявал за висок етаж с изглед на север — и изучаваше трафика по улица 140 в Ямайка, Куинс, през завесата на лошото време. Дъждът валеше на струи вече час, наводняваше канавките и оставяше хлъзгава пелена по

пътищата. Макар да не беше толкова студено като в Монреал, времето беше хладно и ставаше още по-неприятно от влагата. Лоръл му каза, че ще пътува с кола, а навън не беше за шофиране. Въпреки това беше в приповдигнато настроение от перспективата да я види. Когато на човек му беше истински студено, той се питаше дали отново някога ще се стопли. Точно в момента Амблър чувстваше, че тя беше единственото нещо, което можеше да му върне топлината.

В 11 вечерта, примижал през бинокъла си, той видя взетия под наем седан, „Форд Таурус“, обстрелван от пороя. Някак разбра, че е Лоръл, още преди да зърне разрошената ѝ кестенява коса през предното стъкло. Сега тя постъпи според инструкциите: изчака минута пред хотела, после отново се включи в трафика, отиде до следващия изход и обърна в другата посока. От високия си етаж Амблър виждаше като на длан колите, които я заобикаляха. Ако някой я следеше, той щеше да забележи.

Десет минути по-късно тя се върна при бетонния портал към хотела. Той ѝ се обади по мобилния телефон, за да я увери, че няма видима опашка, и тя слезе от колата с някакъв пакет в найлонова торбичка, който стискаше, сякаш беше голяма скъпоценност. Почука на вратата му едва след няколко минути. Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, тя захвърли синия си анорак на пода — така подгизнал от дъжда, както само уж непромокаемите материи подгизват — и остави пакета до него. Сетне безмълвно пристъпи към Амблър и двамата силно се прегърнаха, усещайки ритъма на сърцата си. Той я стискаше, както удавник стиска спасителя си. Останаха вкопчени един в друг дълго време, почти неподвижни. После тя притисна устните си в неговите.

Той се отдръпна след няколко секунди.

— Лоръл... след всичко, което се случи... моля те, не бързай. Трябва да си предпазлива. Това не е... което искаш. — Думите му излязоха на един дъх.

Тя го гледаше, без да продума, очите ѝ го умоляваха.

— Лоръл — сподавено каза той. — Не съм сигурен, че ние...

Амблър знаеше, че травмата създава различни форми на зависимост, че може да разкриви възприятията, емоциите. Тя все още гледаше на него като на човека, който я беше спасил; не можеше да приеме факта, че именно той я беше въвлякъл в опасна ситуация. Той

също знаеше, че Лоръл изпитва отчаяна нужда да бъде успокоявана, дори да бъде притежавана. Не можеше да я отблъсне, без да я нарани, а пък не желаше да го прави.

Изпита вина, примесена с болезнено желание, и не след дълго двамата се свлякоха на леглото — две голи тела, извиващи се, трепереци, пламтящи, които заедно създаваха топлината, за която така отчаяно копнееха. Когато най-сетне се разделиха — изтощени, останали без дъх, облени в пот, ръцете им се потърсиха и двамата преплетоха пръсти, сякаш никой от тях не можеше да понесе да бъдат изцяло отделени. Не точно сега. Не още.

След няколко минути мълчание Лоръл се обърна към него.

— По пътя насам спрях — прошепна тя. Изтърколи се от леглото, изправи се на крака и донесе пакета, с който беше пристигнала.

Сърцето на Амблър лудо препусна при вида на голото ѝ тяло, очертано като силует на фона на спуснатите завеси. *Господи, беше толкова красива.*

Тя извади нещо от найлоновата торбичка и му го подаде. Голяма, тежка книга.

— Какво е това? — попита Амблър. Тя се опита да сдържи усмивката си.

— Виж сам.

Той включи нощната лампа. Беше луксозно подвързан годишник с логото на колежа „Годард“, щамповано на предната корица, все още в оригиналната си, вакуумирана опаковка. Очите му се разшириха.

— Девствен — каза тя. — Недокоснат, непроменен, неподправен. — Подаде му го. — Това е твоето минало. Това е нещо, до което не биха могли да се доберат.

Значи беше спряла до колежа „Годард“.

— Лоръл — прошепна той. Почувства прилив на благодарност и на нещо друго, нещо дори по-силно. — Направила си го за мен.

Тя го погледна изпитателно, а в очите ѝ се таеше болка и нещо като любов.

— Направих го за нас.

Амблър пое книгата в ръце. Беше стабилен, подвързан том, който бе създаден да преживее десетилетия. Лоръл му вярваше безрезервно, тя дори не бе изпитала нужда да отвори годишника сама.

Устата му пресъхна. Лоръл беше открила начин да пробие лъжите, да разобличи коварната измама. Лоръл Холанд. *Моята Ариадна*.

— Мили боже — каза той. Гласът му преливаше от удивление.

— Ти ми каза къде си учил, в кой курс си бил и аз се замислих. Начинът, по който са опитали да изтрият миналото ти — сметнах, че са направили достатъчно, за да заблудят случайния детектив. Но не са могли да постигнат повече от това.

Неуловимата струйка дим на трето лице, множествено число: *Те*. Словесно платнище върху бездна от несигурност. Амблър окуражително кимна.

— Просто има твърде много неща, нали така? Мислих за това. Същото е като да минеш набързо с прахосмукачката, когато чакаш гости. Може би всичко изглежда спретнато. Но винаги остава по нещо — прах под килима, празна опаковка под дивана. Просто трябва да погледнеш. Така че те може и да са променили компютърния архив на колежа. Но когато отидох в книжарницата към колежа, купих екземпляр от годишника на твоята година. Истинския, физически предмет. Платих шестдесет долара за него.

— Мили боже — повтори Амблър. Сърцето му се беше качило в гърлото. Той разкъса вкоравеното от годините вакуумирано найлоново покритие с нокът и се облегна назад в леглото. От годишника се носеше синтетичната миризма на скъпо издание — мастило и дебела, твърда хартия. Разлисти страниците, усмихвайки се на увековечените стари щуротии — прословутата шега с тиквата, въведената в библиотеката крава, чиято опашка се триеше в картотеката. Онова, което най-много го впечатли, беше колко кльощави изглеждаха хлапетата. Както и той сигурно е изглеждал.

— Заляха те спомени, нали? — сгуши се в него Лоръл.

Сърцето на Амблър ускори ход, докато той бавно разгръщаше книгата. В тежестта и солидността ѝ имаше нещо успокоително. Мислите му се върнаха към откритото му двадесет и една годишно лице и цитата, който беше написал под фотографията си — цитат от Маргарет Мийд, който по някаква причина го беше впечатлил дълбоко по онова време. Все още помнеше думите наизуст: „Никога не се съмнявайте, че малка група от мислещи, отдадени на делото хора може да промени света. Наистина само такива хора са го променяли.“

Амблър стигна до буквата „А“ в азбучния показалец и прокара пръст надолу по колоната от малки, правоъгълни, черно-бели образи — калейдоскоп от разрошени коси и скоби за зъби. АЛЕН, АЛГРЕН, АМАТО, АНДЕРСЪН, АНДЕРСЪН, АСАРИЯ.

Фотографиите бяха изложени в пет редици на страница, с по четири лица на всеки ред. Нямаше съмнение къде би трябвало да стои снимката на ХАРИСЪН АМБЛЪР.

Нищо. Нямаше празно пространство. Нямаше надпис ЛИПСВА ФОТОГРАФИЯ. Просто лицето на друг студент, когото бегло си спомняше.

Амблър почувства замайване.

— Какво има? — попита Лоръл. Когато погледна мястото, върху което беше замръзнал пръстът му, тя се вцепени.

— Взела съм грешен годишник — каза. — Объркала съм годините, нали? Толкова съм глупава.

— Не — изхриптя Амблър. — Годината не е грешна... грешката съм аз. — Той шумно издиша, затвори очи и отново ги отвори със силното желание да види нещо, което не беше видял преди. Нещо, което не беше там, за да бъде видяно.

Не беше възможно.

Забързано, отчаяно той прелисти индекса. АЛЪН. АЛГРЕН. АМАТО. АНДЕРСЪН.

Нямаше АМБЛЪР.

Той продължи да разлиства книгата, докато не попадна на групова снимка на отбора на „Годард“. Спомняше си униформите, спомняше си проклетата лодка, която се виждаше на фона. Но когато прегледа фотографията, не откри себе си никъде. Млади мъже в жълтите фланелки и шорти на „Годард“. Всичките му съотборници бяха там, младежи с уверени погледи, изправили рамене, изпъчили гърди пред фотографа. Отбор от — той ги преброи — двадесет и трима студенти. Всичките познати лица. Хал Амблър не беше един от тях.

На автопилот той продължи да рови из страниците, откривайки други групови фотографии — отбори, моменти, дейности, — в които би трябвало да е участвал. Нямаше го никъде.

Думите на Озирис зазвучаха в главата му. *Какво е най-простото обяснение? По-лесно е да променят съдържанието на главата ти, отколкото целия свят.*

Харисън Амблър беше една лъжа. Брилянтно наслагване. Това беше живот, скалъпен от кухини, съшит от хиляди фрагменти от истинския свят и налят в нечия глава като с фуния. *Богато* *захранване*. Изкуствен живот, заменил автентичния. *Поток от ярки епизоди, представени в разбъркан, непрекъснато променящ се порядък*. Изтрита плоча и после пренаписана.

Амблър обви главата си с ръце, сграбчен от ужас и смайване, от чувството, че нещо му е било отнето и никога няма да се възстанови — самата му идентичност.

Когато отново вдигна очи, видя, че Лоръл се взира в него с обляно в сълзи лице.

— Не се предавай пред тях — каза тя с приглушен глас.

— Лоръл — започна той.

— Не си причинявай това — каза тя, а този път тонът ѝ беше стоманен.

Той почувства, че се свлича вътре в себе си, като някакво астрално тяло, смазано от собствената си гравитация. Лоръл го прегърна и тихо заговори.

— Как беше онова стихче? „Аз съм никой! Кой си ти? И ти ли си никой?“ Можем да бъдем никой заедно.

— Лоръл — започна той. — Не мога да ти причиня това.

— Не можеш да причиниш това на себе си — отвърна тя. — Защото тогава те ще победят. — Тя обхвана с ръце раменете му, стисна ги, сякаш за да го върне от мястото, на което се беше отнесъл. — Не знам как да го кажа. Става въпрос за инстинкти, нали така? Понякога знаем каква е истината дори и да не можем да я докажем. Ами тогава нека ти кажа каква е истината според мен. Вглеждам се в теб и вече не се чувствам самотна — а не мога да ти опиша колко рядко изпитвам това усещане. Когато съм с теб, се чувствам в безопасност. Знам, че си добър човек. Знам го, защото, повярвай ми, познавам прекалено добре другия вид. Имах бивш съпруг, който превърна живота ми в жив ад. Трябваше да поискам ограничителна заповед срещу него, а тя не помогна особено. Онези мъже предишната нощ — видях ги как ме гледаха, сякаш съм парче месо. Не ги интересуваше дали ще живея или ще умра. Единият каза нещо за резенче от този „задник“, докато ме поваляше. Другият отвърна, че и той би се „почерпил“. Никой нямало

да разбере. Това беше първото, което щеше да ми се случи. Само че не бяха предвидили теб.

— Но ако не бях аз...

— Престани! Като казваш това, сякаш казваш, че не те са виновни. Но точно те са виновните и ще си платят за това. Вслушай се в инстинктите си и ще достигнеш до истината.

— До истината — повтори той. Думите прозвучаха кухо в устата му.

— Ти си истината — каза Лоръл. — Нека да започнем с това. — Тя го придърпа към себе си. — Аз вярвам. И ти трябва да повярваш. Трябва да направиш това за мен.

Топлината на тялото ѝ му вдъхна сили. Тя беше силна, Боже, тя беше толкова силна. Той също трябваше да възстанови силата си.

Дълго време никой не проговори.

— Налага се да замина за Париж, Лоръл — каза той накрая.

— Да избягаш или да преследваш? — Беше както въпрос, така и предизвикателство.

— Не съм сигурен. Може би да се зароя. Трябва да последвам лабиринта, където и да отива той.

— Приемам го.

— Но, Лоръл, ние трябва да се подготвим. Накрая може би ще открия, че не съм този, за когото се мисля. Че съм някой друг. Някой, който е непознат и за двамата ни.

— Плашиш ме — тихо каза Лоръл.

— Може би трябва да си уплашена. — Амблър нежно взе ръцете ѝ в своите. — Може би и двамата трябва да сме уплашени.

Сънят дойде трудно, а когато все пак го обгърна, донесе със себе си нежелани спомени от минало, което той все още вярваше, че е негово.

Лицето на майка му с грим, прикрил тъмните синини, гласът ѝ изпълнен с болка и объркване.

— *Татко така ли ти каза? Каза ли, че си отива?*

— *Нищо не ми е казал.*

— *Заклевам се, дяволът се е вселил в теб. Защо би казал такова нещо?*

Неизреченият му отговор: Не е ли очевидно? Ти не го ли виждаш?

Болката и объркването, изписани по лицето на майка му, се разтвориха в наситеното изражение на страхопочитание и пресметливост на Пол Фентън.

Според мен ти си проклет вълшебник. Магьосник. Пуф — магьосникът изчезва, пелерината, магическата пръчка, всичко. Как, по дяволите, го постигаш?

Как наистина?

Друго лице изкристализира в главата му — първо само очите, очи на разбиране и ведрина. Те принадлежаха на Уай-чан Лун.

Спомнете си за онзи мъж в древността, който отворил магазинче в едно село, където продавал копие, което според него можело да пробие всичко, и щит, който според него нищо не можело да пробие.

Беше се върнал в Чанхуа, потънал в най-дълбоките недра на съзнанието си. Спомени, които бяха отдавна изчезнали, сега го заляха подобно на избухнал вулкан.

Не знаеше защо не бе могъл да си спомни преди; не знаеше защо си спомняше точно сега. Спомените бяха парещи, болката събуждаше още по-ранни спомени за болка...

Беше станал свидетел на убийство и вирайки се в очите на умирация човек, не беше усетил ни най-малко духовно смирение. Вместо това го беше обзела ярост, ярост, каквато не беше изпитвал никога през живота си. Той и колегите му бяха манипулирани — това му беше съвсем ясно. Досието — изтъкано от лъжи, стотици излинели конци, които сплетени заедно, бяха набрали сила.

Започнал си да виждаш нещо, което не се е предполагало да виждаш.

Преди денят да е изтекъл, тайванското правителство обяви, че са задържани членове на левоцентристка радикална групировка, които според него стояли зад покушението. Групировката попадеше в официалния списък на терористичните организации. Таркин познаваше тази така наречена групировка — около десетина отстранени от университета студенти, които разпространяваха фотокопия на маоистки памфлети от петдесетте години на двадесети век и дебатираха по неясни доктрини над чаши слаб зелен чай.

През следващите четири дни, докато другите от екипа му се разпиляваха по нови назначения, Таркин се разтършува, решен да открие истината. Парчетата на пъзела не бяха трудни за подреждане. Той се втурна из различните центрове на властта на острова, а самият Тайван се сведе до сливаща се поредица от пагоди, изкусно боядисани и резбовани храмове и пренаселени градчета, гъмжащи от пазари и магазинчета. Островът изобилстваше най-вече с хора — натоварени на мотопеди, миниатюрни коли и автобуси, дъвчеци бетел и шумно плюещи кървавочервени хракчи по тротоарите. Срещна се с представители на тайванските военни, които не се стараеха да прикриват злорадството си от убийството на Лун. Посети доверениците и приближените на корумпирани политици, царедворци и бизнесмени, които дърпаха истинските юзди на властта. Понякога ги подлъгваше за информация посредством престорена симпатия, понякога я изтръгваше чрез чист терор и бруталност, каквато не осъзнаваше, че притежава. Познаваше този тип хора твърде добре. Дори когато подбираха думите си внимателно, лицата им изразяваха бъдещите им намерения пределно ясно. Да, познаваше тези хора.

А сега те щяха да опознаят него.

На третия ден скоростен влак го отведе в Пейту. Разположен на десет мили северно от централен Тайпе, Пейту беше бивш минерален курорт. По-късно се беше превърнал в долнопробен район на червените фенери. Сега представляваше нещо по средата. Мина покрай чайна и мотел и откри „музея“ на минералните извори, нещо като луксозна градска баня. На четвъртия етаж попадна на закръгления младеж, когото търсеше — племенник на могъщ генерал, който участваше в търговията с наркотици, като уреждаше презокеански доставки на хероин от Мианмар до Тайланд, до Тайван и оттам за Токио, Хонолулу, Лос Анжелис. Година по-рано пълничкият младеж беше решил да се кандидатира за място в парламента и макар че плейбоят познаваше по-добре различните видове коняк, отколкото политическите проблеми на бъдещите си избиратели, мястото изглеждаше сигурно за кандидат, подкрепен от КМТ^[1]. Сетне научи, че Лун преговаря с друг кандидат за мястото. Не прие новините добре — ако Лун подкрепеше съперника му, политическите му благополучия щяха да бъдат застрашени. Освен това, ако антикорупционната кампания на Лун пожънеше успех на национално ниво — или дори ако

успееше да вдъхнови друго правителство да приеме такава като защитна надпревара, — над чичо му щеше да надвисне заплаха от унищожение.

Младежът лежеше потопен до гърдите във вода, над която се издигаше пара, и гледаше телевизия „Караоке“ с наркотизиран поглед. Поразбуди се, когато Таркин се приближи до него, облечен, извадил шестинчов титаниев боен нож с назъбено острие. Племенникът се оказа доста общителен, след като по скалпа му бяха направени няколко разреза и кръвта от това силно кръвоснабдено място започна да къпе лицето му. Таркин знаеше какъв ужас обзема човек, чиято собствена кръв се стича в очите му.

Подозренията, които се бяха зародили у Таркин, започнаха да се потвърждават. „Разузнаването“ в досието беше скалъпено от политическите противници на Лун — коварно преплитайки достатъчно верни подробности за други престъпници, за да се създаде привидна правдоподобност. Но това водеше до още по-голяма мистерия. Как тази груба дезинформация си беше проправила път в разузнавателната мрежа на „Консулски операции“? Как Отделът за политическа стабилизация се беше подлъгал в тази бъркотия от измами?

Този тип разузнавателни капани бяха до болка познати на професионалистите — враговете неизменно правеха всичко възможно, за да донесат на противника си беди. При липса на потвърждение от трети, незаинтересовани страни нито едно такова твърдение не би се приело за достоверно. Почти трябваше да се очаква, че застрашените от новия реформистки политик ще искат да го компрометират, като разпространяват лъжи. Аналитичният провал на Отдела за политическа стабилизация беше неочакван и нямаше обяснение.

Обзелите го емоции бяха кипящи и опасни. Опасни за други, опасни, неясно осъзнаваше той, за самия него.

Когато се събуди, Амблър се чувстваше дори по-изтощен от преди да си легне и това нямаше нищо общо с приглушения рев на реактивните самолети от близкото летище. Испитваше усещането, че се е приближил към някакво разкритие от голяма важност; мисълта витаеше из главата му като сутрешна мъгла, а сетне се разпръсна също

толкова бързо. Очите му бяха възпалени, главата му пулсираше като при махмурлук, а не беше пил нищо.

Лоръл вече беше станала и се беше облякла в панталони цвят каки и мека бледосиня риза. Той погледна часовника на нощното шкафче, за да се увери, че не закъснява.

— Имаме много време, няма да изтървем полета ни — каза тя, докато той се насочваше към банята.

— Полета ни?

— Идвам с теб.

— Не мога да ти позволя. Не знам какви са опасностите и не мога да те изложам на...

— Приемам, че ще има опасности — прекъсна го Лоръл. — Затова се нуждаю от теб. Затова ти се нуждаеш от мен. Мога да ти помогна. Ще ти пазя гърба. Ще бъда допълнителен чифт очи.

— И дума да не става, Лоръл.

— Знам, че съм аматьор. Но затова няма да ме търсят. Пък и ти не се страхуваш от тях. Ти се страхуваш от себе си. И именно там аз мога да направя нещата по-лесни, вместо по-трудни.

— Как ще се примирия със себе си, ако нещо ти се случи там?

— Как ще се примириш, ако нещо ми се случи тук, а ти не си наоколо?

Той остро я изгледа.

— Аз ти причиних това — повтори отново Амблър с едва прикрит ужас. Но не изрече безмълвно напирания отвътре въпрос: *Кога ще свърши?*

Лоръл говореше тихо, но твърдо.

— Не ме изоставяй.

Амблър обви лицето ѝ с длани. Предложението ѝ беше лудост. Но то можеше да го спаси от друга форма на лудост. А в думите ѝ имаше истина: докато се намираше на друг континент, той нямаше да е способен да я защити от онези, които застрашаваха живота ѝ.

— Ако нещо ти се случи... — започна той. Не беше изречение, което трябваше да довърши.

Погледът ѝ беше стоманен и безстрашен.

— Ще си купя четка за зъби от летището — каза тя.

[1] Комунистическа политическа партия в Тайван. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Париж

Докато влакът спираше на гара Север, Амблър бе обзет едновременно от пулсиращ поток неспокойна бдителност и вълна носталгия. Миризмите на мястото — той помнеше всеки град по отличителния му мирис — го върнаха с пълна сила към деветте месеца, които беше прекарал тук като младеж, девет месеца, през които беше съзрял по-бързо, отколкото през предхождащите ги пет години. Той остави куфара си в помещението за багаж и влезе в Града на светлините през огромния портал на железопътната гара.

Като предпазна мярка пътуваха разделени. Той отлетя до Брюксел, използвайки документите за самоличност на името на Робърт Мълвани, предоставени му от Фентън, и пристигна тук с редовния влак. Тя използваше паспорт, който Амблър преправи от набързо закупен документ на „Тремънт Авеню“ в Бронкс — името, Лурдес Ескивел, не беше най-подходящото за светлооката американка, но щеше да свърши работа на едно натоварено летище. Сега той погледна часовника си и закрачи през тълпата на гарата. Лоръл седеше в чакалнята, точно както се бяха уговорили, и очите ѝ се озариха, когато срещнаха неговите.

Сърцето му преливаше от чувства. Тя очевидно беше уморена от пътуването и въпреки това беше по-красива от всякога.

Излязоха заедно на площад „Наполеон III“ и Амблър видя как тя с изумление се взря във великолепната фасада с нейните коринтски колони.

— Тези девет статуи символизират най-големите градове в Северна Франция — каза Амблър с тон на туристически гид. — Гарата е построена като портал към севера — Северна Франция, Белгия, Холандия, дори Скандинавия.

— Невероятно е — ахна Лоръл. Такива думи често се изричаха. Но от нейната уста не звучаха като клише или превземка; те изразяваха душата ѝ. Гледайки през нейните очи, Амблър сякаш отново виждаше за пръв път познатите му гледки.

Символичните порти пред тях — те бяха истинска същина на човешката история. Винаги имаше хора, които се стремяха да ги отворят; винаги имаше хора, които желаеха да ги затворят плътно. Амблър беше правил и двете.

Час по-късно той остави Лоръл в любимото си кафене, „Дьо Маго“, с голямо капучино, пътеводител на града и изглед, както ѝ каза, към най-старата църква в Париж. Обясни ѝ, че има малко работа и ще се върне съвсем скоро.

Амблър бързо закрачи на запад. Зави на няколко пъти, проверявайки във витрини и прозорци дали някой го следеше, вглеждайки се в лицата, които срещаше. Нямахше признаци на наблюдение. Надяваше се, че никой няма да разбере за присъствието му, докато не установеше контакт с хората на Фентън в Париж. Най-накрая се озова пред елегантна постройка от деветнадесети век на улица „Свети Доминик“ и натисна звънеца.

Логото на Групата за стратегически решения беше гравирано на правоъгълна месингова табела до вратата. За миг зърна лицето на непознат мъж, отразено в нея, и почувства прилив на адреналин; в следващия момент осъзна, че мъжът беше самият той.

Поизправи се и отново погледна вратата. Върху рамката беше монтиран стъклен квадрат, който притежаваше полирания, тъмен вид на изключен телевизионен екран. Амблър знаеше, че това е част от аудио-визуална система от ново поколение; в силикатната плоскост бяха вградени стотици микролещи, които улавяха фракциите на светлината в радиален обхват от почти сто и осемдесет градуса. Резултатът беше нещо като сложно око, подобно на зрителния орган на насекомо. Захранването от стотици отделни визуални рецептори беше интегрирано от компютър в единствен подвижен образ, който можеше да бъде завъртан и разглеждан от най-различни ъгли.

— *Est-ce-que vous avez un rendezvous?*^[1] — прозвуча мъжки глас от домофона.

— Името ми е Робърт Мълвани — каза Амблър. Беше почти успокоително да има име, което знаеше, че е фалшиво, отколкото такова, за което само можеше да се надява, че е истинско.

След няколко секунди, през които без съмнение компютър сравняваше лицето му с дигитална негова снимка, предоставена им от Фентън, Амблър чу жужене и вратата го пропусна в безлично фоайе,

типично за институционална сграда. На нивото на очите му имаше голям плексигласов екран, изрисуван с логото на Групата за стратегически решения — по-голяма версия на онова, което беше гравирано на месинговата табела. На оплешивяващия мъж, който го посрещна, Амблър описа оборудването и документите, от които се нуждаеше, включително и паспорт със съответните печати, издаден преди година на името на Мери Мълвани. Страницата със снимката трябваше да остане празна, а защитното покритие — незалепено. Амблър сам щеше да осигури снимката и да я залепи на мястото ѝ. Половин час по-късно му предоставиха малко куфарче. Амблър не си направи труда да прегледа съдържанието му. Нямаше съмнения относно ефективността на екипа на Фентън. Докато заповедта му беше изпълнявана, той разучи обновеното досие на Беноа Дешен. Продължи да обмисля информацията, докато крачеше обратно към „Дьо Маго“.

От големи фотографии с отлично качество го гледаше сивокос мъж с остри черти, някъде по средата на петдесетте. Косата му беше дълга и гъста, а на една от снимките носеше пенсне, което го караше да изглежда малко префърцунен. Имаше и няколко страници, които накратко описваха живота му.

Дешен, чийто настоящ адрес беше улица „Рамбюто“, очевидно беше много умен човек. Беше завършил ядрена физика в „Екол Политекник“, най-елитното научно учебно заведение в тази елитарна държава, и беше започнал работа в лаборатория за ядрени изследвания в Европейския център за ядрени разработки в Женева. После, преди петнадесет години, току-що навършил тридесет, се беше преместил обратно във Франция и се беше присъединил към екипа на университет Париж, където се беше събудил изключителният му интерес към ядрената политика. Беше кандидатствал за първото отворило се място за инспектор по ядрените оръжия в Международната агенция за ядрена енергия към ООН и веднага беше приет. Скоро беше проявил необикновена умелост в навигацията на курса през бюрократичните плитчини на ООН и истинска дарба в администрацията и вътрешната дипломация. Възходът му беше светкавичен и предложен за генерален директор на МААЕ, той добре се беше погрижил зад гърба му солидно да стоят членовете на френската делегация.

Съществуваха някои притеснения, особено сред по-старшите членове на френското Министерство на отбраната, по отношение на младежкото участие на Дешен в „Действия на французите за ядрено разоръжаване“ — неправителствена организация, която настояваше за пълно унищожаване на ядрените оръжия. Когато се присъедини към МААЕ, френското Министерство на външните работи постави под въпрос обективността на „преценката му“. Това очевидно беше буря, която Дешен беше преживял. Без подкрепа от страната си Дешен никога нямаше да бъде взет под внимание за такава видна и могъща позиция.

Като цяло кариерата на Дешен се считаше за много успешна. Макар че секретариатът на МААЕ беше базиран в Международния център във Виена, където се помещаваше най-висшият състав на агенцията, малко хора се изненадваха, че французинът прекарва почти половината от годината в парижкия офис. Така постъпваха французите и всеки в ООН го знаеше. Пътуванията му до Виена бяха чести и той дори се стараеше да се появява в лабораториите на МААЕ в Зайберсдорф, Австрия, и Триест, Италия. През трите си години като генерален директор Дешен прояви талант в избягването на ненужни конфронтации, докато грижливо стопанисваше престижа и добрия имидж на агенцията. Кратка статия на списание „Тайм“, представена в досието, го наричаше „Д-р Куче пазач“. Според изданието той не беше просто бюрократ, който обича да си похапва „бри“, а по-скоро французин интелектуалец със сърце, голямо колкото мозъка му, който носеше „нов живот на най-важната заплаха за глобалната сигурност — свободните ядрени ракети“.

Но обществото нямаше и представа за истинската история. Преди около година ЦРУ беше засякло генералния директор на МААЕ в компанията на либийски ядрен специалист, изхвърлен от научната общност. Управлението беше уловило достатъчно от разговора им, за да отгатне, че възвишеният образ на Дешен като световен лидер в разоръжаването, изглежда, служеше за прикритие на доходоносната му странична работа в помощ на неядрените страни да се сдобият с ядрени технологии. Дейността на Дешен в полза на разоръжаването беше фасада; антиамериканските нападки в ранните му речи за „Акция на французите за ядрено разоръжаване“ не бяха.

От Фентън Амблър знаеше, че източникът на информация е някой от висшия ешелон на американската разузнавателна общност. Със сигурност анализът носеше всички белези на типичния аналитичен доклад на ЦРУ — педантичният начин на изразяване, предпазливите квалификации, уклончивите думи. Фактите никога „не доказваха“, че дадено заключение е вярно. Те по-скоро „повдигаха опасения“, които правеха правдоподобни предположенията, че, или осигуряваха допълнителна подкрепа за разнищваната хипотеза. Това не притесняваше Фентън по никакъв начин. ЦРУ, заложник на юридическата култура на Вашингтон, не защитаваше страната, но именно там беше мястото на Фентън. Той можеше да направи за родината си онова, което официалните ѝ защитници не можеха да направят от предпазливост.

Четиридесет и пет минути след като беше тръгнал, Амблър се върна в „Дьо Маго“. Вътре топлият въздух ухаеше на кафе и цигари; кухнята на кафенето още не беше заработила за вечерните ястия. Лоръл изпита видимо облекчение, когато го видя. Тя извика сервитьора и се усмихна на Амблър. Той седна при нея, остави куфарчето си на земята и взе ръката ѝ, усещайки нейната топлина.

Обясни ѝ за документите. Поставянето на снимката ѝ в паспорта щеше да отнеме броени минути.

— Сега, когато господин и госпожа Мълвани разполагат с изрядни документи, можем да се държим като женена двойка.

— Във Франция? Тук не трябва ли човек да дойде с любовницата си?

Амблър се засмя.

— Понякога, дори във Франция, съпругата е и любовница.

Когато двамата тръгнаха надолу по улицата към стоянката за таксите на ъгъла, Амблър изпита ясното усещане, че някой ги следи. Той рязко зави зад ъгъла и влезе в съседната улица; Лоръл го следваше, без да изостава и без да задава въпроси. Наблюдението само по себе си не беше тревожно. Без съмнение хората на Фентън искаха да се уверят, че Амблър няма да изчезне отново. В следващите пет минути Амблър и Лоръл завиха по няколко улици, съвсем случайно подбрани, само за да установят, че същият широкоплещест мъж се влачи след тях на разстояние от около една трета от пресечката.

У Амблър все повече нарастваше притеснението от опашката и накрая осъзна на какво се дължеше то — мъжът го правеше твърде явно. Не спазваше подходяща дистанция между себе си и предполагаемите обекти, освен това беше облечен като американец — тъмен костюм и вратовръзка на бонбонени райета. Мъжът държеше да бъде видян. Това означаваше, че е примамка — целта му беше да осигури фалшива увереност, че опашката е забелязана — и че Амблър все още не беше идентифицирал истинската опашка. Отне му няколко минути да го направи. Беше стилна брюнетка в тъмно палто със средна дължина. Нямаше смисъл да бяга от тях. Ако опашката искаше да бъде видяна, самият Амблър искаше хората на Фентън да знаят къде отива. Дори се беше обадил в хотел „Дебор“ от офиса на ГСР, потвърждавайки показно резервацията си.

Най-накрая двамата с Лоръл се качиха в такси, прибраха багажа си от гара Север и се регистрираха в стая на третия етаж в хотел „Дебор“.

Хотелът беше леко усвоен, килимите излъчваха слаба миризма на мухъл. Но Лоръл не предяви претенции. Амблър трябваше да я спре, преди да е започнала да разопакова багажа.

Той отвори куфарчето, което плешивият мъж му беше дал. Частите на пушката ТЛ-7, която беше поискал — разглобям снайпер, използван от ЦРУ, — бяха стабилно обезопасени в специални отделения, укрепени с твърда черна пяна. Пистолетът „Глок“-26 — компактно 9-милиметрово оръжие — също беше на място. Документите, които беше пожелал, се намираха в страничния джоб.

Онова, което Амблър търсеше, беше точно онова, което не се виждаше. Отне му малко време да го открие. Първо внимателно обследва външната страна на куфарчето. После махна черната пакетираща пяна и опипа всеки инч от вътрешната облицовка на куфарчето с върховете на пръстите си. Не усети нищо необичайно. Почука с нокти по дръжката и огледа външните шевове за следи от намеса. Най-накрая се върна към черната пяна и започна да я стиска, докато не напипа малка бучка. Разряза двата слоя с помощта на джобно ножче и откри онова, което търсеше. Предметът беше лъскав и объл, приличаше на витаминозно хапче, увито във фолио. Всъщност това беше миниатюрен GPS предавател. Малкото устройство беше

проектирано да сигнализира за местоположението си, изпращайки радиосигнали на специална честота.

Докато Лоръл Холанд се взираше озадачено в него, Амблър започна да изследва хотелската стая. Под прозореца имаше малък диван на зелени флорални мотиви, с възглавница за сядане над извитите, имитиращи лапи крака. Той вдигна възглавницата и скри предавателя отдолу. Ако се съдеше по натрупания прах и изпуснатите монети, сигурно беше първият човек, който я вдигаше от една година насам; съмняваше се, че някой ще я вдигне отново поне в продължение на още толкова време.

После взе куфарчето и другия си багаж и даде знак на Лоръл да вземе своя. Излязоха от стаята безмълвно. Лоръл го следваше покрай редицата асансьори и зад чупката на коридора, до неугледния служебен асансьор, чийто стоманен под не беше застлан с мокет. Стигнаха до партера и се озоваха пред задна площадка за доставки. В този час беше безлюдно. Той я поведе през широката стоманена врата до рампа, която ги изведе в странична алея.

Няколко минути по-късно двамата взеха такси до хотел „Бобур“ на улица „Симон Льофран“, съвсем близо до центъра за изкуство и култура „Помпиду“. Това беше идеалното място за американски туристи, интересувани се от модерно изкуство, и се намираше на един хвърлей от апартамента на Дешен. Отново нямаше проблем да си наемат стая — все пак беше януари — и отново той плати в брой с твърда валута, която беше взел от агента в Саурландс. Да използва кредитната карта на името на Мълвани означаваше да изстреля сигнална ракета. Хотелът не беше хубав. Нямаше ресторант, а само малка закусвалня в подземно помещение. Но таванът в спалнята беше с дебели дъбови греди, а удобната баня с голяма вана. Той се почувства в безопасност — онази безопасност, която даваше анонимността. Лоръл изпитваше същото.

Тя първа наруши тишината.

— Щях да те питам за какво беше всичко това. Но мисля, че се досещам.

— Да се надяваме, че е ненужна предпазна мярка.

— Имам чувството, че не ми казваш много неща. И сигурно трябва да съм ти благодарна за това.

Двамата се настаниха в приятна тишина. Беше ранна вечер след дълъг ден, но Лоръл искаше да излязат на вечеря. Докато тя си вземаше душ, Амблър нагря малката ютия и старателно ламинира снимката ѝ в паспорта. Американските паспорти бяха трудни за подправяне заради материала, от който бяха направени — хартията, филмовото покритие, холографската метална лента се контролираха много строго. Което означаваше, че доставката на Фентън най-вероятно се дължеше на любезното съдействие на сподвижниците му от правителството.

Лоръл излезе от банята, свенливо покрита с хавлиена кърпа, и леко го целуна по бузата.

— Ще вечеряме и ще си легнем рано. Утре може да закусим в някое от кафенетата на ъгъла. Мъжът, когото търся, живее на няколко пресечки от тук.

Тя се обърна и го погледна, сякаш се колебаеше дали да го попита нещо. Нещо, което беше важно за нея. Той я окуражи с очи.

— Хайде. Можеш да ме питаш. Каквото и да е, стига да изтрие този разтревожен израз от лицето ти.

— Убивал си хора, нали? Имам предвид, докато си работил за правителството.

Той сериозно кимна; лицето му приличаше на маска.

— Трудно ли е?

Беше ли трудно да убива? Амблър не си беше задавал този въпрос от години. Но имаше свързани с това въпроси, които витаеха в съзнанието му и не му даваха мира. Какво му струваше да убива — колко струваше в паричната единица на човешката душа? Какво му струваше на него?

— Не съм сигурен как да ти отговоря — тихо отвърна той. Лоръл изглеждаше засрамена.

— Съжалявам. Просто съм работила с пациенти, които изглеждаха увредени заради вредата, която бяха нанасяли на други хора. Не изглеждаха уязвими — повечето от тях бяха минали през интензивни психологически тестове, преди да получат назначенията си. Но приличаха на керамична ваза с тънка като косъм пукнатина. На външен вид са изключително здрави, докато изведнъж не се разбият на парчета.

— Такава ли беше клиниката на остров Париш? Кутия, пълна с парчета от керамични войници?

Тя отговори веднага.

— Понякога така изглеждаше.

— И аз ли бях един от тях?

— Разбит? Не, не разбит. Може би поочукан. Сякаш са се опитвали да те пречупят, но ти просто не си се счупил. Трудно е да се изрази с думи. — Тя се взря в очите му. — Но през кариерата си е трябвало да вършиш неща, които никак не са били лесни.

— Имах инструктор в „Консулски операции“, който казваше, че в действителност съществуват два свята — бавно рече той. — Светът на оперативния агент, който е свят на убийства и жестокости и всевъзможни хитрости и измами. Но това е и свят на скуката — безкрайното еднообразие на изчакване и планиране, на непредвидени случайности и неосъществени клопки. Но бруталността е реалност. Това, че е съвсем обичайна, не я прави по-малко реална.

— Всичко това изглежда толкова безсърдечно. Толкова студено. — Гласът на Лоръл звучеше дрезгаво.

— А има и друг свят, Лоръл. Нормалният свят, ежедневният свят. Това е мястото, на което хората стават сутрин, за да се отдадат на почтената си работа, да се борят за повишения, да пазаруват подаръци за рождените дни на синовете си, да се обаждат на дъщерите си в далечни колежи. Това е свят, в който помирисваш плодовете в супермаркета, за да видиш дали са узрели, търсиш рецепта за сладкиш с портокалово сладко, защото е било на промоция същия ден, и се притесняваш да не закъснееш за първото причастие на внучката си. — Той направи пауза. — И работата е там, че понякога тези два свята се преплитат. Представи си, че някакъв човек се подготвя да продаде технология, която може да бъде използвана за убийството на стотици хиляди, дори милиони хора. Сигурността на нормалния свят, света на обикновените хора, зависи от това да се попречи на лошия да успее. Понякога това означава да се предприемат необичайни мерки.

— Необичайни мерки — повтори тя. — Звучи като лекарство.

— Може би е нещо като лекарство. При всички положения е по-скоро лекарство, отколкото полицейска работа. Защото там, където аз работех, имахме едно простичко кредо: ако действахме по полицейските правила, щяхме да загубим позиции, които не можехме

да си позволим да загубим. Щяхме да загубим войната. А война имаше. Под повърхността на всеки голям град по света — Москва, Истанбул, Техеран, Сеул, Париж, Лондон, Пекин — се водеха битки във всяка минута на всеки ден. Ако нещата се движат, както се предполага, хората като мен прекарват живота си в работа за хората като теб, предпазвайки тази битка от избухване на повърхността. — Амблър млъкна.

Толкова много други въпроси оставаха без отговор, може би отговор изобщо нямаше. Дали Беноа Дешен беше част от тази война? Можеше ли всъщност да убие този човек? Трябваше ли? Ако разузнаването на Фентън беше вярно, Беноа Дешен предаваше не само собствената си страна, не само Съединените щати, но и всички хора, чийто живот щеше да се окаже застрашен от ядрените оръжия, попаднали в ръцете на обезумели диктатори.

Лоръл наруши тишината.

— А ако нещата не се движат? Ако не се движат, както се предполага?

— Тогава голямата игра просто се превръща в друга игра, с изключение на това, че в нея се играе с човешки животи.

— Ти все още вярваш в това — отбеляза Лоръл.

— Вече сам не знам в какво вярвам — каза той. — На този етап се чувствам като анимационно животно, което тъкмо е изхвърчало от скала и ако не продължава да маха с крака във въздуха, ще се строполи в пропастта.

— Чувстваш се ядосан. И изгубен.

Той кимна.

— И аз така се чувствам — сякаш разсъждаваше на глас тя. — Но чувствам и нещо друго. Сега усещам, че имам някаква цел. За пръв път в живота ми сякаш всичко има смисъл. Нещо се е случило и трябва да се поправи и ако ние не го сторим, няма кой друг. — Тя млъкна. — Не ме слушай, не знам какво говоря.

— А аз пък дори не знам кой съм. Страхотна двойка сме. — Той потърси очите ѝ и двамата си размениха леки усмивки.

— Продължавай да махаш с крака — каза Лоръл. — Не поглеждай надолу, гледай напред. Дошъл си тук по някаква причина. Не го забравяй.

По някаква причина. В името на Бога се надяваше, че е правилната.

След малко решиха да се поразходят на чист въздух и се озоваха на открития площад на центъра „Помпиду“. Лоръл беше очарована от зданието — огромно стъклено чудовище, чиито вътрешности се виждаха. Докато вървяха към него след тълпата, брулени от зимния студ, настроението ѝ сякаш се повдигна.

— Прилича на гигантска кутия светлина, която се носи над площада. На великанска детска играчка с всички тези ярко оцветени тръби наоколо. — Тя направи пауза. — Не прилича на нищо, което съм виждала преди. Да отидем по-близо до сградата.

— Разбира се. — Амблър се любуваше на нейната радост. Но същевременно използваше възможността да потърси в безкрайните прозорци отраженията на мъжа в тъмния костюм и жената с палтото. Този път никъде не ги видя. Имаше само един миг, в който Амблър чу вътрешния си предупредителен сигнал — набързо зърнатото отражение на мъж с къса коса, красиви, но почти жестоки черти, очи, които търсеха твърде напрегнато, твърде очаквателно, твърде отчаяно.

Не се успокои много, когато осъзна, че мъжът всъщност е самият той.

В седем и половина следващата сутрин американската двойка поздрави мъжа на рецепцията с жизнерадостно bonjour. Служителят се опита да ги насочи към закусвалнята на подземния етаж, но Амблър отклони поканата, като му обясни, че ще закусят по американски. Отправиха се към кафенето зад ъгъла, на улица „Рамбюто“, което беше набелязал предната вечер. Настаниха се на маса с изглед към улицата, така че Амблър да вижда добре входа на жилищна сграда 120. Сетне започна наблюдението.

Бяха се наспали добре. Сега тя изглеждаше бодра и свежа, готова за онова, което ги очакваше.

Поръчаха обилна закуска. Кроасани, яйца на очи, портокалов сок, кафе. Амблър излезе за малко, за да купи „Интернешънъл Хералд Трибюн“ от близката будка.

— Ще се наложи да поседим тук известно време — тихо каза той. — Нека не бързаме.

Лоръл кимна и отвори вестника върху масата от ковано желязо.

— Новините от света — каза тя. — Но питам се, от кой свят? Кой от двата свята, за които ми разказа?

Той погледна заглавията. Най-различни бизнес и политически лидери бяха направили обръщения на годишната среща на Световния икономически форум в Давос, Швейцария, а настояванията и исканията им бяха надлежно отразени и анализирани. „Фиат“ беше ударен от стачка, разстроила производството във фабриките на автомобилостроителя в Турино. Бомба беше избухнала по време на религиозен фестивал в Кашмир, за което обвиняваха индуски екстремисти. В Кипър се бяха провалили преговори.

Нещата много са се променили, язвително си помисли Амблър.

Както се оказа, не се наложи да стоят дълго. Дешен се появи около осем часа, с куфарче в ръка, и огледа улицата набързо, преди да потъне в черната лимузина, която беше пристигнала за него.

Амблър, заслепен от отражението на слънцето в прозореца на кафенето, се взря напрегнато в лицето на мъжа. Но то му каза твърде малко.

— Извинявай, мила — каза Амблър на висок глас. — Май оставих пътеводителя в хотела. Ти закуси, а аз ще ида да го взема.

Лоръл, която не беше виждала снимка на Дешен, го погледна объркано за секунда, но само за секунда. Сетне засия срещу него.

— Много ти благодаря, слънчице, това е толкова мило. Тя почти се наслаждаваше на това, помисли си Амблър.

Подаде ѝ списък за пазаруване — все неща, които щяха да са им необходими — и изчезна.

Няколко минути по-късно Амблър влезе в спирката на метрото на същата улица; Дешен най-вероятно се беше отправил към офиса си — нищо в изражението му не подсказваше, че този ден ще бъде различен, — затова Амблър взе метрото до станцията на Военното училище. Спирката се намираше близо до регионалния офис на МААЕ, който се помещаваше в масивна модернистична сграда на площад „Фонтеноа“, на една пресечка от авеню „Ловендал“, точно срещу Айфеловата кула. Околността беше живописна, самото здание — не. До голяма степен съобразена с офис изискванията на ЮНЕСКО, сградата беше заобиколена от стоманена ограда и излъчваше отблъскващата аура на средновековния модернизъм — конфигурация от трегери, стъкло и камък, проектирана не да приветства, а да вдъхва

смущение. Амблър се превърна в обикновен турист на площад „Комброн“, като се взираше през компактните професионални очила бинокли и от време на време хранеше гълъбите с трохите от сладкиш, закупен от уличен търговец. Въпреки разсеянния му и безразличен вид нито един човек не напускаше площада незабелязано.

В един часа Дешен излезе с широка крачка от сградата, а на лицето му беше изписан целеустремен израз. Дали отиваше да обядва в някой от близките ресторанти? Всъщност той влезе в метростанцията на Военното училище — странен ход за генералния директор на могъща международна агенция. Дешен, подозираше Амблър, беше човек, който обичайно се придружаваше от антураж — посетители на високо ниво, служители, колеги, нуждаещи се от отделено време — и който пътуваше със стил. Положението му в ООН го правеше особена личност. Когато такъв човек влизаше в метрото, действието му носеше полъх на хитро бягство.

Амблър се замисли за лицето на мъжа, което видя през улицата същата сутрин — нямаше признак за особен стрес или за намерения за рисковано рандеву.

Той проследи администратора на ООН, докато той си проправяше път на юг към Бусико, последва го, когато той излезе от спирката на метрото, когато закрачи към края на пресечката, зави наляво и се озова на тиха жилищна улица с класически парижки сгради, извади ключовете си и влезе в една от къщите.

Значи така, това приличаше на класическа форма на френска афера. Онова, в което Дешен беше въввлечен, включваше както хитро бягство, така и рутина. Той имаше любовна връзка, и то без съмнение от доста отдавна. Застанал от другата страна на улицата, Амблър извади специалните си очила и се взря в прозорците на неугледната сграда от очукан от времето варовик. Светна прозорец със спуснати пердета на четвъртия етаж и това му подсказа, че е апартаментът, в който Дешен беше влязъл. Амблър погледна часовника си. Беше един и двадесет. Видя фигурата на Дешен, очертана като сянка на фона на спуснатите завеси. Беше сам, любовницата му вероятно беше бизнес дама и още не беше пристигнала. Може би щеше да пристигне в един и половина, а дотогава Дешен щеше да се изкъпе. Имаше твърде много „може би“. Инстинктите на Амблър му казваха да действа незабавно. Той чувстваше малкия глок, полегнал удобно и невидимо в кобур на

колана му. Беше забелязал цветарски магазин на ъгъла; няколко минути по-късно позвъни на апартамента на четвъртия етаж с букет елегантно опаковани цветя в ръка.

— Да? — каза глас няколко секунди по-късно. Амблър усещаше предпазливостта в гласа на Дешен дори през пращането на домофона.

— *Livraison.*

— *De quoi?*

— *Des fleurs.*

— *De qui?*

Гласът на Амблър беше отегчен, безразличен.

— *Monsieur. J'ai des fleurs pour M. Benoit Deschesnes. Si vous n'en voulez pas...*

— *Non, non.* — Вратата зажува. — *Troisième étage. A droit.*^[2]

Амблър влезе.

Сградата беше в лошо състояние, обувки с твърди подметки десетилетия наред бяха търкали стъпалата, а перилата бяха счупени на няколко места. Не беше типът сграда, който Дешен или любовницата му биха избрали за постоянно жилище, сигурен беше Амблър, но се поддържаше лесно и разноските не се отразяваха значително на месечния им бюджет.

Когато Дешен се появи на вратата, видя срещу себе си почтен мъж в зимно палто, с букет цветя в лявата ръка. Амблър едва ли изглеждаше като доставчик на цветя, но откритата му, приятна усмивка вдъхна увереност на французина и той отвори широко вратата, за да вземе букета.

Амблър захвърли цветята и протегна десния си крак през прага. В дясната си ръка държеше пистолета, насочен в корема на французина.

Французинът изкрещя, опитвайки се да затръшне тежката дървена врата. В същото време Амблър се спусна с раменете напред и вратата безпомощно се разтвори.

Французинът отстъпи няколко крачки с пребледняло лице. Амблър видя как отчаяно оглежда стаята за нещо като оръжие или щит. С бързи движения Амблър затвори вратата зад себе си и сложи предпазната верига и резето със свободната си ръка — така нямаше да ги безпокоят.

После пристъпи към Дешен, като го накара да влезе във всекидневната.

— Мълчете или ще използвам това — каза той на английски. Трябваше да внуши превъзходството си.

Както предвиждаше, Дешен беше сам. Зимната светлина струеше през широкия прозорец срещу вратата и хвърляше сребристо сияние над бедно обзаведената всекидневна. Имаше лавица с няколко книги и масичка за кафе, отрупана с вестници, документи, списания. Преди малко беше предимство, че цялата стая се виждаше от улицата, сега това беше неудобство.

— Спалнята? — попита Амблър.

Дешен посочи с глава наляво и Амблър го застави да отиде там.

— Сам ли сте? — попита Амблър, докато оглеждаше помещението.

Дешен кимна. Казваше истината.

Мъжът пред него беше едър, но отпуснат, с разширяващата се талия, белег за твърде много скъпи ястия и твърде малко упражнения. Информацията на Фентън описваше човек, който беше истинска зла сила на този свят. *Погрижи се за Беноа и ще постигнеш много. После ще говорим.* Ако Фентън не грешеше, висшият служител на ООН заслужаваше смърт, а погрижвайки се за смъртта му, Амблър щеше да се инфилтрира в самото сърце на организацията на Фентън. Щеше да получи знанието, от което се нуждаеше. Щеше да научи кой е в действителност или кой не е.

В спалнята имаше тъмни щори и Амблър ги спусна. После седна на страничната облегалка на един диван, по който цареше безпорядък от разхвърляни дрехи.

— Седнете — каза той и посочи с пистолет към леглото. После напрегнато се вгледа в Дешен.

С бавни движения французинът изкара портфейла си от джоба.

— Това го оставете — каза Амблър.

Дешен замръзна, страхът по лицето му се примеси с объркване.

— Казаха ми, че английският ви е много добър — продължи Амблър, — но ако не разбирате думите ми, просто ми кажете.

— Защо сте тук? — Това бяха първите думи на Дешен.

— Не знаехте ли, че този ден все някога ще настъпи? — тихо каза Амблър.

— Разбирам — промълви Дешен. Обзе го някаква тъга. Той механично седна на дивана. — Значи вие сте Жилбер. Смешно е, но винаги съм мислел, че сте французин. Тя така и не ми каза, че не сте. Не че сме говорили за вас. Знам, че тя ви обича, винаги ви е обичала. Жоел не го криеше. Това между нас не е сериозно. Не очаквам да ни извините или да простите, но трябва да ви кажа, че...

— Мосю Дешен — прекъсна го Амблър. — Не съм свързан с Жоел. Това няма нищо общо с личния ви живот.

— Но в такъв случай...

— Това има много общо с професионалния ви живот. Тайния ви професионален живот. Това са истинските *опасни връзки*. Имам предвид връзките ви с онези, които са свързани с ядреното въоръжаване. Онези, които сте така нетърпелив да задоволите.

По лицето на Дешен плъзна искрено озадачение, каквото трудно можеше да се изиграе. Дали не се дължеше на английския? Говореше доста гладко, но може би не разбираше добре.

— *Je voudrais connaître votre rôle dans la prolifération nucléaire*^[3]
— отчетливо произнесе Амблър.

Дешен отвърна на английски.

— Ролята ми в разпространяването на ядрени оръжия е обществено достояние. Посветих цялата си кариера на борба срещу него. — Той млъкна, внезапно застанал нащрек. — Някакъв хулиган нахлува в дома ми, държи ме на мушка и аз трябва да му разказвам за професията си? Кой ви изпраща? За какво става дума, за бога?

— Наречете го преглед на работните ви задължения. Говорете по същество или никога вече няма да проговорите. Никакви игрички. Никакви предположения.

Дешен присви очи.

— От „Действия на французите“ ли ви изпращат? — попита той, имайки предвид организацията на антиядрените активисти. — Вие, хора, не осъзнавате ли колко невероятно антипродуктивно е това? Да смятате, че точно аз съм врагът?

— Говорете по същество — сопна се Амблър. — Разкажете ми за срещата ви с д-р Абдула Аламуди в Женева миналата пролет.

Висшият служител на ООН изглеждаше слисан.

— За какво говорите?

— Тук аз задавам въпросите, по дяволите. Преструвате се, че не знаете кой е д-р Аламуди ли?

— Разбира се, че знам кой е — засегна се французинът. — Либийски физик, който е в черния ни списък. Смятаме, че е въввлечен в тайни оръжейни програми, които включват различни арабски нации.

— Тогава защо генералният директор на Международната агенция за атомна енергия би се срещал с такъв човек?

— Защо наистина? — сви рамене Дешен. — Шансовете да ме уловят в една стая с Аламуди са равни на шансовете мишка да дружи с котка. — Амблър не засече следи на измама.

— А как ще обясните пътуването си до Хараре миналата година?

— Не мога — простичко отвърна служителят на ООН.

— Сега вече май вървим нанякъде.

— Защото никога не съм бил в Хараре. Амблър напрегнато се взря в него.

— Никога?

— Никога — твърдо отвърна мъжът. — Откъде получихте тази информация? Кой ви предостави тези лъжи? Бих искал да знам. — Той направи пауза. — От „Действия на французите“, нали? — По лицето му пропълзя лукав израз. — Някога играеха полезна роля. Сега ме считат за предател. Съмняват се във всичко, което виждат, всичко, което чуват. Истината е, че ако искаха да знаят какво точно правя, трябваше само да отворят вестниците или да включат радиото.

— Думите и делата невинаги съвпадат.

— Именно — натърти Дешен. — И кажете на приятелите си от „Действия на французите“, че ще извършат повече добрини, ако окажат прозрачен натиск върху избраниците ни в парламента.

— Не съм от „Действия на французите“ — заяви Амблър. Погледът на Дешен се върна върху пистолета на Амблър.

— Не — каза той след малко. — Разбира се, че не. Онези ксенофоби никога не биха възложили нещо важно на американец. Значи сте от... ЦРУ? Предполагам, че разузнаването им е достатъчно лошо, за да се обясни тази каша. — Амблър го виждаше, че се бори между възмущението и желанието си да успокои нападателя, който бе насочил пистолет към него. Приказливостта и възмущението му взеха връх. — Може би трябва да предадете на работодателите си съобщение директно от мен. Попълнете разузнавателните им досиета с истината,

за разнообразие. Защото истината е, че великите нации на Запада са престъпно небрежни по отношение на най-великите заплахи, срещу които е изправен светът днес. И Америка не е изключение — тя е главният виновник.

— Не си спомням да сте говорили с такъв плам пред членовете на Съвета на ООН — саркастично го укори Амблър.

— Докладите ми за ООН излагат фактите. Реториката я оставям на други. Но голите факти са достатъчно срамни. Северна Корея разполага с достатъчно плутоний за няколко ядрени глави. Също и Иран. Повече от двадесет други държави имат така наречените изследователски реактори с обогатен уран и работят за построяване на техни собствени ядрени бомби. А стотици от бомбите, които вече съществуват, са складирани в условия на смехотворна сигурност. Една копринена блуза в търговски център е по-добре охранявана от много руски бойни ядрени глави. Това е морална скверност. Светът трябва да е ужасен, а на вас не би могло да ви пука по-малко! — Висшият служител на ООН дишаше тежко, дал глас на яростта, която бе задвижвала кариерата му, забравил първоначалния си страх и объркването си.

Амблър беше потресен; вече не се съмняваше в искреността на мъжа — не и без да се усъмни в собствените си възприятия.

Някой беше натопил Дешен.

Но с какъв умисъл? Фентън не бе проявил и най-слабо колебание по отношение на надеждността на източника. Колко нагоре — или надолу — се беше разпространила интригата? И какво я мотивираше?

Амблър трябваше да знае кой и трябваше да знае защо. Но французинът едва ли щеше да му е от помощ.

През прозореца той видя дребничка тъмнокоса жена да се приближава към входа от улицата. Без съмнение, Жоел.

— Живее ли някой в апартамента отгоре? — настоятелно попита Амблър.

— Всички съседни работят — отвърна Дешен. — Никой не се прибира вкъщи преди шест. Но какво значение има? Аз нямам ключ. Пък и Жоел...

— Опасявам се, че не сме довършили разговора си. Предпочитам да не замесваме Жоел. Ако сте съгласен...

Дешен кимна, смъртнобледен.

Стиснал пистолета в ръка, Амблър последва французина към горния етаж. Вратата наистина беше заключена, но това беше по-скоро формалност. Амблър беше забелязал колко слаби са бравите в сградата — плитки месингови езичета, вкопани в загниващо дърво. С рязко движение той блъсна вратата с крак. Тя незабавно поддаде в малка експлозия от трески и двамата влязоха вътре. Жоел сигурно вече приближаваше долния апартамент. Щеше да се учуди, че Дешен го няма, но имаше достатъчно възможни обяснения. Дешен щеше да се погрижи да измисли някое.

Апартаментът на петия етаж изглеждаше необитаем — имаше овален килим от юта, очукана мебелировка, която нямаше да пожъне успех и на пазар за вехтории — но щеше да свърши работа. По настояване на Амблър двамата заговориха със снишени гласове.

— Да предположим — каза Амблър, — че наистина ми е предоставена фалшива информация. Че имате врагове, които искат да ви натопят. Значи въпросът пред нас е защо?

— Въпросът пред мен е защо, по дяволите, не се изметете от живота ми? — отвърна Дешен в изблик на ледена ярост. Беше решил, че вече не се намира в непосредствена опасност. — Въпросът пред мен е защо настоявате да размахвате пистолет в лицето ми? Искате да знаете кои са враговете ми? Тогава се огледайте в огледалото, американски каубой! Вие сте моят враг.

— Ще махна пистолета — каза Амблър. Направи го и добави: — Но това няма да ви осигури по-голяма безопасност.

— Не разбирам.

— Защото там, откъдето идвам, има много други. Дешен пребледня.

— А вие идвате от...

— Това не е важно. Важното е, че могъщи държавници са уверени, че вие представлявате огромен риск за международната сигурност. И пак питам, защо е така? Дешен поклати глава.

— Не мога да се сетя за причина — каза той накрая. — Като генерален директор на МААЕ аз съм нещо като символ на международната решителност по този въпрос — като оставим настрана факта, че тази решителност често е само символична. Възгледите ми по отношение на ядрената заплаха са общоприетите, споделяни от милиони хора и хиляди физици.

— Но със сигурност част от работата ви не е публична. Със сигурност тази част включва поверителни дейности.

— Като правило никога не съобщаваме условни констатации. Но съдбата на почти всички открития е да станат публични в подходящия момент. — Той направи пауза. — Основната поверителна работа, която извършвам понастоящем, е доклад върху ролята на Китай в разпространението на ядрени оръжия.

— И какво открихте?

— Нищо.

— Какво имате предвид с това нищо? — Амблър се приближи към прозореца и видя как дребничката брюнетка се отдалечи колебливо от сградата и закрачи по тротоара. Тя сигурно имаше въпроси; те щяха да получат отговори по-късно.

— Въпреки онова, което твърди американското правителство, и въпреки онова, което твърдят френското правителство и НАТО, не съществуват никакви доказателства, че Китай е въввлечен в разпространението. От цялата ни информация става ясно, че Лю Ан засега ограничава разпространението на ядрени технологии. Единственият въпрос е дали ще успее да удържи китайските военни сили под контрол.

— Колко души работят по този доклад?

— Едва няколко служители в Париж и Виена, макар че обработваме информация от голям екип оръжейни инспектори и анализатори. Но аз съм основният автор. Само и единствено аз съм в позиция да заложа в доклада цялото реноме на кабинета си.

Амблър усети нарастващо чувство на безсилие. Дешен беше не само невинен човек, но и неуместен човек. Беше просто поредният застаряващ французин, вероятно със спорен личен морал, но с безспорна публична праведност.

Въпреки това очевидно имаше причина някой — или някоя групировка — да поръча смъртта му. И ако Амблър не изпълнеше назначението, други щяха да го сторят без колебание.

Амблър затвори очи за миг и видя какво трябваше да направи.

— *Vous etes fou! Absolument fou*^[4] — беше първата реакция на Дешен, след като Амблър му обясни ситуацията.

— Може би — спокойно отвърна Амблър. Знаеше, че трябва да спечели доверието на французина. — Но само помислете. Хората, които ме изпращат, са сериозни. Те разполагат с ресурси. Ако аз не ви убия, ще изпратят друг. Но ако успеем да ги убедим, че сте мъртъв, и ако можете да изчезнете за малко, имам шанса да открия кой ви е натопил. Това е единственият начин да сте в безопасност.

Дешен се взря в него.

— Лудост! — Той млъкна. — И как точно може да се осъществи такова нещо?

— Ще се свържа с вас след няколко часа, когато уредя подробностите — отвърна Амблър. — Има ли място, където можете да се скриете една-две седмици, място, на което няма да ви открият?

— Със съпругата ми имаме къща в провинцията.

— Близо до Каор — нетърпеливо го прекъсна Амблър. — Това го знаят. Не можете да отидете там.

— Семейството на Жоел има вила край Дрьо. Никога не ходят там през зимата... Не. Не, не мога да я въвличам в това. Няма да я въвлека в това.

— Чуйте ме — каза Амблър след дълга пауза. — Едва ли ще ми отнеме повече от една-две седмици да се справя с това. Предлагам ви да наемете кола, не използвайте вашата. Карайте на юг и останете някъде в Прованс за две седмици. Ако планът проработи, няма да ви търсят. Изпратете ми телефонен номер на този имейл адрес. — Амблър записа адреса на лист. — Ще ви се обадя, когато е безопасно.

— А ако не се обадите?

Значи ще съм мъртъв, помисли си Амблър.

— Ще се обадя — каза той с хладнокръвна усмивка. — Имате думата ми.

[1] Имате ли уговорена среща? (фр.) — Б.пр. ↑

[2] — Доставка.

— Каква?

— Цветя.

— От кого?

— Нося цветя за господин Беноа Дешен. Ако не ги искате...

— Трети етаж. Вдясно. (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Бих желал да зная каква е ролята ви в разпространяването на ядрени оръжия (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Вие сте луд! Напълно луд (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Ленгли, Вирджиния

Клейтън Кейстън не можеше да се въздържи; откри, че погледът му отново се отплесва към петното от кафе върху лекъосания килим на Кейлъб Норис. Вероятно никога нямаше да излезе. Сигурно трябваше да се изчака, докато и останалата част от килима се изпъстри с петна от кафе и това се превърне в униформен оттенък. Това беше един от начините да скриеш нещо — да промениш природата на заобикалящата го среда. В това се прокрадваше някаква идея.

Гласът на Норис прекъсна размишленията му.

— И така, какво стана?

Кейстън примигна. На утринната светлина, която струеше през прозореца на Норис, плуваха прашинки.

— Ами, както знаеш, разполагаме с шепа хора, които са работили в екип с него на различни места. Затова се опитах да установя кое е последното оперативно назначение на нашия човек. Оказа се, че е било в Тайван. Въпросът е кой е бил контролиращият офицер? Защото финалният доклад би трябвало да носи оторизиращия подпис на контролиращия офицер. Лесно е да се досетиш, че офицерът би следвало да знае кой е Таркин, преди да стане Таркин. Може би той е човекът, който първоначално е вербувал Таркин.

— И кой се е подписал под доклада?

— Няма подпис. Оторизацията е кодирана. Псевдонимът на контролиращия офицер е *Мимолетност*.

— И кой е Мимолетност?

— Не можах да разбера.

— Работата ни щеше да е далеч по-лесна, ако ЦРУ разполагаше със самоличността на агентите от „Консулски операции“ — намусено рече Норис. — Скъпоценният им принцип на „разделение“ — това твърде често означава, че накрая сам си забождаш магарешката опашка в задника.

Кейстън се извърна и го погледна в очите.

— Както казах, не можах да разбера. Затова ти ще го разбереш. Искам да се обадиш на човека, който управлява Отряда за политическа стабилизация, Елън Уитфийлд, и да я попиташ директно. Ти си младши заместник-директор, ще трябва да ти обърне внимание.

— Мимолетност — повтори Норис. — Вече имам лошо предчувствие за това... — Той млъкна под смръщения поглед на Кейстън. — Само искам да кажа, че има много неизвестни. Както ти винаги изтъкваш, съществува разлика между риска и несигурността, нали?

— Ами, разбира се. Рискът е измерим. Несигурността, не. Едно е да знаеш, че шансовете нещо да се обърка са петдесет на петдесет. Съвсем друго е да не знаеш изобщо какви са шансовете.

— Значи е въпрос да знаеш какво не знаеш. И да не знаеш. — Норис си пое дълбоко дъх и се обърна към Кейстън. — Тревогата ми е, че сме в ситуация, в която дори не знаем колко много не знаем.

Когато Кейстън се върна в офиса си, той изпита нарастващо чувство за... ами предполагаше, че е несигурност. Ейдриън изглеждаше неуместно жизнерадостен, както обикновено, но в бюрото на Кейстън имаше нещо успокоително — химикалът и моливът бяха близо, но не се докосваха, тънката картонена папка се намираше на два инча от лявата им страна, мониторът на компютъра му беше идеално подравнен с ръба на бюрото му.

Кейстън тежко седна, а пръстите му замряха върху клавиатурата. Риск, несигурност, неведение: понятията избуяваха в съзнанието му като семена в леха.

— Ейдриън — внезапно викна той. — Имам керамична купа, пълна с бели и черни топчета.

— Така ли? — младежът предпазливо огледа кабинета на Кейстън.

— Преструвам се, че имам — измърмори счетоводителят.

— Супер.

— Знам, че точно половината топчета са черни, а половината бели. Имам хиляда топчета. Петстотин черни, петстотин бели. Ти ще извадиш едно от топчетата напосоки. Каква е случайността то да е черно?

— Ами, петдесет на петдесет?

— Сега да речем, че имам още една купа, отново пълна с множество топчета. В този случай знаеш, че купата съдържа само черни топчета, само бели топчета или и двете. Но това е всичко. Нямах и представа дали повечето топчета са бели или черни. Може би всички топчета са черни. Може би всички топчета са бели. Може би са разделени по равно. Може би в купата има само едно топче. Може би са хиляда. Ти просто не знаеш.

— Значи този път съм невеж като прасе — отбеляза Ейдриън. — Освен факта, че в купата има черни или бели топчета, не знам нищо друго. Това ли е сделката?

— Именно. Кажи ми каква е вероятността да извадиш черно топче.

Ейдриън сбърчи гладкото си чело.

— Но как да знам какви са вероятностите? Може да са сто процента. Може да са нула процента. Може да са някъде по средата. — Той прокара ръка през гъстата си черна коса.

— Правилно. А ако ти трябваше да определиш вероятностите? Ще ми дадеш ли шанс десет към едно, че изваденото топче ще е черно? Сто към едно? Колко?

Младият мъж сви рамене.

— Бих казал... петдесет на петдесет, отново. Кейстън кимна.

— Така би казал всеки експерт. Трябва да се държиш по същия начин във втория случай, където не знаеш почти нищо, както при първия, където знаеш много неща. През двадесетте години на двадесети век един икономист, на име Франк Найт, обяснил разликата между „риск“ и „несигурност“. При риска, твърди той, можеш да опитомиш случайността с вероятности. При сигурността, казва, дори не знаеш какви са вероятностите. Но тъкмо там е работата. Както Фон Нойман и Моргенстерн са прозрели, дори неведението може да се измери количествено. Системите ни не биха могли да работят другояче.

— Това какво общо има с купата, наречена Таркин, господарю? — Обицата на езика му проблесна на флуоресцентната светлина.

Кейстън издаде някакъв звук между сумтене и смях. Той взе фотокопието на тайвански вестник, който беше включен в кафявото досие, пристигнало същата сутрин. Кейстън не можеше да го прочете, а превод нямаше.

— Предполагам, не знаеш китайски? — с надежда попита той.
— Нека да помисля. „Дим сум“ брой ли се?
— Извинявай, ти говореше корейски, нали? — поколеба се Кейстън.
— Нито дума — искрено отвърна Ейдриън.
— Родителите ти не бяха ли имигранти от Корея?
— Ами точно за това — усмихна се той. — Трябваше да се научат да казват „Оправи си стаята“ на английски. Доста време си спечелих по този начин.
— Разбирам.
— Съжалявам, че те разочаровам. Дори не харесвам кимчи^[1].
Знам, че не е за вярване.
— Значи имаме поне едно нещо общо помежду си — сухо отвърна Кейстън.

ПАРИЖ

Трябваше да се свършат много неща, а времето беше твърде кратко. Амблър вече не можеше да се обърне към хората на Фентън за материал — не и когато играеше двойна игра с тях. Находчивостта и приспособяването трябваше да заместят добре снабдения склад.

До късния следобед Амблър събираше необходимите му неща. Реши да приспособи тайния апартамент на генералния директор Дешен в примитивна работилница. Отвори три консерви супа и си осигури три цилиндрични парчета стомана. Облепи ги с каучуково лепило и тънък слой дунапрен — материал, който се използваше за всеки евтин радиочасовник. Оформил пакетчетата за кръвта от супертънки латексови презервативи и бутилка лепкава изкуствена кръв, която беше купил от магазин за маскировки на 9 улица.

Накрая усърдно извади капсулования заряд от няколко 0,284-инчови патрона, с които хората на Фентън го бяха снабдили. Беше потрудно, отколкото очакваше. Гилзите „Лазерони“ затрудняваха изваждането на заряда, който беше на едно ниво с основата на патрона. Работеше с неподходящи инструменти, налагаше се да се задоволи с гаечни ключове и клещи, закупени от най-близкия железарски магазин. Ако извиеше ръба с твърде голям натиск, рискуваше да детонира фабрично заложената капсулована смес и да се нарани. Работата беше бавна, мъчителна. Капсулата съдържаше по-малко от зрънце

капсулована смес; той трябваше да събере капсулите на четири патрона, за да създаде един работещ фишек.

Измина още час и половина, преди да завърши уреда — латексовия пакет с кръвта, залепен на върха на капсулования заряд, малката жица, която щеше да свърже с деветволтова батерия.

Когато Амблър се срещна с Лоръл в галерията на най-горния етаж на центъра „Помпиду“, вече бяха изминали часове, в които беше сглобявал реквизита на пиесата — театър на смъртта, който щеше да замести самата смърт.

В началото Лоръл посрещна подробните му обяснения със скептицизъм, но не след дълго забележителното ѝ самообладание надделя. Но с плана имаше проблем, както ставаше все по-ясно, докато говореха. Тя също го прозря.

— Когато хората видят прострелян човек — каза тя, — веднага ще извикат линейка.

Амблър се намръщи; премисляше заседналата в главата му засечка.

— На едно медицинско лице ще му трябват две секунди да разбере какво става. Цялата постановка ще пропадне. А това не бива да се случи. — Трябваше да измисли решение или да зарече целия план. — Проклятие — каза той сам на себе си. — Ще се наложи да използваме собствена линейка. Да режисираме цялата работа напред във времето. Наеми шофьор някак.

— Някак? — повтори Лоръл. — Това да не е един от онези специални шпионски термини?

— Не ми помагаш, Лоръл — каза Амблър с тон, който се колебаеше между молбата и оплакването.

— Това е проблемът — отвърна тя. — Или може би решението. Трябва да ми позволиш да ти помогна. Аз ще я шофирам.

Стоманеният му поглед се стопи от възхищение. Не си направи труда да спори. Тя беше права. Това беше единственият начин. Двамата обсъдиха подробностите, докато се разхождаха на юг към Сена, хванати за ръце. Мъжът с тъмния костюм се беше появил отново. Беше важно да не изглеждат забързани; Фентън не биваше да заподозре какво планираха. Лоръл беше влязла в къщата на забавленията, както сама каза, но започваше да осъзнава, че за нея вече нямаше друга

реалност. Щеше да се наложи да я превърне в свой дом, както го беше сторил той.

Амблър се обърна към нея, обви с поглед крехката ѝ фигура, вълнистата ѝ светлокафява коса, топлите ѝ лешникови очи, като топази, обсипани със зелени пръски.

Всеки неин поглед, всеки въпрос, който задаваше, всеки нежен натиск върху дланта му, говореше, че тя му вярва и е готова да направи всичко, за което я помоли.

— Добре — каза тя. — Значи сега само остава да превземем някоя линейка.

Амблър с обич се взря в нея.

— Някой казвал ли ти е, че се учиш много бързо?

„Клиник дю Лувър“ беше елегантна постройка, която заемаше почти цяла пресечка — широки сводести прозорци на приземния етаж, редици по-малки двойни прозорци нагоре, големи светли камъни, преминаващи в малки светли тухли — и се намираше между Лувъра, главния музей на Париж, и „Ле Гранд Магазин дьо ла Самаритен“, главния търговски център на града. Отсреща, на северната страна, бе разположена църквата „Сен Жермен л’Оксероа“; на пресечка южно беше Ке дю Лувър, на стотина ярда от Пон Ньоф, който прекосяваше реката. Беше централно място, леснодостъпно от много посоки. Освен това беше идеалното място за търсене на линейки. Общинските правила изискваха винаги да има на разположение голям парк медицински автомобили — без да се споменава изобилието от специалисти за спешна помощ, — които далеч надвишаваха действителните нужди.

Амблър стоеше сам близо до болницата, налагайки си с усилие ледено спокойствие. Вдишваше теменужено-катранения аромат на влажния паваж, металния привкус на изгорели газове и по-слабата органична воня на кучешки екскременти, защото Париж беше град на любителите на кучета и все още лишен от закони, регулиращи изпражненията им. Сега беше време постановката да започне.

При сигнала на Амблър Лоръл закрочи към пазача, който стоеше в стъклена кабина на входа към гаража. Тя беше туристка, която се нуждаеше от упътване. Пазачът — непривлекателен мъж с остър нос и

виненочервено петно по рождение върху оплешивяващата си глава — беше сам, с изключение на телефон, възстар компютър и тетрадка със спирала, в която отбелязваше пристигането и тръгването на автомобилите. Той я погледна предпазливо, но не враждебно. За човек, затворен по цял ден в малка будка, една красива жена едва ли беше нежелана гледка. Нейният френски беше оскъден, неговият английски също. Не след дълго тя започна да разгръща огромна карта на града и да му показва нещо.

Когато видимостта на грозноватия пазач бе ограничена от голямата почти акър улична карта, Амблър безшумно прескочи ниската автоматична пропускателна бариера и закрачи по бетонната рампа към горното ниво на гаража, където в спретнатата редица бяха строени линейки, боядисани в ослепително бяло, с оранжеви ленти и сини надписи. Повечето бяха големи и заоблени, със скъсени предни капаци и ниски до земята шасита. Това бяха резервни автомобили, които рядко се използваха, но очевидно редовно се миеха и поддържаха и искряха в бяло на сумрачната светлина. Амблър избра минилинейка, която изглеждаше най-старата от всички. Бързо разглоби ключалката. Побавната работа беше да изпили един ключ, така че да отговаря на схемата на зъбците. Но десет минути по-късно ключът беше готов. Той го изпробва няколко пъти, уверен, че шумът на двигателя ще се изгуби сред шума на останалите автомобили в гаража и извън него.

Но задоволството му бързо избледня пред осъзнаването на трудностите, които предстояха. Твърде много неща можеха да се объркат.

Два часа по-късно в хотел „Бобур“ Амблър разглоби пушката ТЛ-7, като се погрижи всички части да са добре смазани и почистени. После отново я сглоби, с изключение на дулото. Със сгънат приклад пушката влизаше незабележимо в спортен сак. Той се преоблече в анцуг и маратонки, сякаш отиваше да спортува. Във фойето махна на мъжа на рецепцията.

— Лъо джогинг — каза с усмивка.

Служителят се разсмя и сви рамене. Беше очевидно какво си мислеше. *Тези американци са побъркани по фитнеса.*

— Ще се видим по-късно, мосю Мълвани.

Лоръл се присъедини към него няколко минути по-късно на площада пред центъра „Помпиду“ и двамата тихо и набързо прегледаха последователността от стъпките, които им предстояха, докато очите на Амблър безспирно оглеждаха околността с нарастваща бдителност. Нямахше нищо подозрително — поне нищо, което той можеше да забележи. Последователността на операцията беше установена; вече не можеше да бъде безопасно нарушена.

В пет без петнадесет Беноа Дешен се появи, както през повечето вечери, за да се разходи в Люксембургската градина — онзи прословут шестдесетакров редут на спокойствие и игри. Амблър го наблюдаваше през специалните си очила, улеснен от спокойните движения на генералния директор. Той изглеждаше потънал в мисли.

Веднъж някой беше казал на Амблър, че преди десетилетия членовете на Изгубеното поколение бяха ловили гълъби в Люксембургската градина, за да утолят мъчещия ги глад. Сега тук имаше повече деца, отколкото хора на изкуството. Градините, по най-добър френски маниер, бяха изкусно аранжирани, дърветата бяха наредени в геометрични схеми. Дори и през зимата децата можеха да се возят на поостарялата въртележка или да гледат куклен театър.

Тези сцени пробягваха през съзнанието на Амблър, без да оставят следа; той беше зает с разиграването на собствения си театър. Вече се беше уверил, че е забелязан от наблюдателите си, както се беше надявал; американецът с тъмния костюм се преструваше, че чете надписите в основата на разни статуи. На няколкостотин фута разстояние малка групичка облечени в джинси французи играеха вгълбено петанка, докато други се бяха прегърбили над шахматни дъски. Въпреки това паркът беше относително безлюден.

Дешен, провери с поглед Амблър, се движеше според инструкциите, с разтворено на вятъра палто, разкриващо бялата му риза. Той седна за малко на една пейка, загледан във фонтана, който работеше дори и през зимата. Денят беше безоблачен, а късното слънце хвърляше дълги сенки над празните лехи. Физикът потръпна.

Амблър се надяваше, че Дешен помни всички инструкции. Точно над пакетчетата с кръвта бялата му риза беше невидимо разрязана с бръснач, за да е сигурно, че когато миниатюрните експлозивни заряди се детонират, платът ще бъде надупчен.

— Запомни — беше предупредил той Дешен. — Когато фишеците избухнат, не прави нищо драматично. Забрави какво си гледал на сцената или във филмите. Не се хвърляй назад, не падай напред, не сгъвай ръце на гърдите си. Просто се отпусни леко на земята, сякаш си обзет от непреодолима сънливост. — Амблър знаеше, че макар металът да предпази Дешен от нараняване, човекът може силно да се стресне от миниатюрните експлозии; независимо от предпазните мерки, те щяха да са донякъде болезнени. Това беше добре — то щеше да направи реакцията му на „пушечните изстрели“ по-убедителна.

За Амблър бяха достатъчни няколко минути, за да открие мъжа с бинокъла, който наблюдаваше сцената от прозорец в една от елегантните жилищни постройки, издигащи се над градините. Мъжът виждаше само гърба на Дешен, но това беше достатъчно. Само друг професионалист можеше да се усъмни, че Амблър е нещо повече от спортуващ ентусиаст в анцуг, който се връща от тренировка с праметнат през рамото спортен сак. Амблър продължи да оглежда околността, докато не откри и брюнетката с късото палто. Сетне зачака развитието на събитията.

Те бяха публиката му, макар да не можеше да е сигурен, че няма и други. Амблър издебна миг, в който никой от околните не го гледаше, и изчезна безшумно във вечнозелените храсти на шестдесет ярда от фонтана, където нагласи пушката. Отново имаше чудесен изглед към Дешен. Той активира малката радиостанция, която носеше в сака си. Приблужи микрофона до устата си и тихо заговори.

— Дешен. Ако ме чуваш, почечи ухото си. Секунда по-късно физикът го направи.

— Ще броя в обратен ред до пет. Когато стигна едно, стисни устройството в джоба си и затвори прекъсвача. Не се тревожи. Скоро всичко ще свърши. — Той се огледа. Млада жена мина близо до пейката и продължи. Друга групичка хора се приближаваше от около тридесет ярда. Те щяха да бъдат добри свидетели. Той вдигна пушката и позволи на цевта да се покаже с няколко инча от храстите. Искаше брюнетката на Фентън да я види. — Пет, четири, три, две, едно... — Стреля два пъти, а после и трети. Всяко натискане на спусъка бе придружено от отчетлив пукащ звук — звукът на пушка със заглушител. Бледа струйка дим излизаше от дулото; човешкото око не

би било способно да различи факта, че от нея не беше изстрелян нито един куршум.

В свършена последователност по ризата на Дешен бликна струя кръв, а после и още две. Дешен издаде силно сумтене — през телескопа Амблър видя смаяния поглед в очите му — и се строполи от пейката на студената земя. Кървавите изблици по бялата му риза бързо се разширяваха.

Мъжете, които играеха петанка, забелязаха случилото се и се втурнаха към тялото, а после, осъзнали опасността, се отдръпнаха назад. Амблър светкавично разглоби пушката и я прибра в сака си. Сетне зачака. В продължение на една дълга минута нищо не се случи. След това се разнесе сирената на линейка. Той извади бяла престилка от сака си и я облече. Лоръл спря линейката, както се бяха уговорили, и се спусна към тялото.

Амблър на свой ред изтича до линейката с развяваща се бяла престилка и сграбчи носилката. Отне му около тридесет секунди. Когато се присъедини към Лоръл, също облечена в бяла престилка, тя стоеше вцепенено и се взираше в Беноа Дешен пребледняла и онемяла.

— Мъртъв е — каза тя с треперещ глас.

— Точно така — отвърна Амблър и натовари тялото на носилката.

Нещо не беше наред.

— Не, искам да кажа, че наистина е мъртъв. — Лоръл го гледаше шокирана.

Амблър имаше чувството, че е нагълтал шепа лед. *Не беше възможно.*

Но тялото носеше сковаността, тежестта на смъртта.

— Трябва да го махнем отук — измърмори Амблър, едва сега фокусирали очи върху покосения мъж. И я видя.

Изпод косата му се спускаше малка струйка кръв, а над нея имаше миниатюрен кръгъл участък сплъстени косми. Амблър опипа скалпа му с пръсти и усети, че го обзема пристъп на световъртеж. На няколко инча над челото на мъжа имаше дупка от малокалибрен куршум. Беше от онзи тип изстрели, които кървяха оскъдно и причиняваха незабавна смърт. Изстрел, който най-вероятно беше дошъл от горе, от неизброимите потенциални снайперистки гнезда.

Някой, от някъде в парка или съседните сгради, беше прострелял главния оръжеен инспектор на ООН в главата.

Вцепенени, двамата вкараха тялото в линейката възможно най-бързо. Не можеха да го изоставят, защото фишеците щяха да издадат проваления замисъл на Амблър. Въпреки това беше минало твърде много време. Линейката вече беше привлякла група любопитни зяпачи. Амблър затвори задната врата и започна да съблича Дешен. Свали импровизираната жилетка със зарядите и избърса кървавата течност от гърдите му.

По вратата на линейката се разнесе силен тропот. Той вдигна поглед.

— Отворете вратата! Полиция!

Защо? Да не би някой от полицаите да желаете да ги придружи до болницата? Това стандартна процедура ли беше? Не можеше да го позволи. Те бяха двама американци с труп в откраднатата линейка. Амблър бързо мина отпред и се покатери на шофьорското място. Двигателят все още работеше. Планът им беше да карат извън Париж до Булонския лес, където Дешен беше паркирал взета под наем кола. Сега нямаше смисъл от това. Но трябваше да отидат някъде. Той включи на скорост. Моментът не беше подходящ за разговор с френската жандармерия.

Амблър хвърли поглед към сцената зад тях в огледалото за обратно виждане. Един полицаи крещеше ядосано в радиостанцията си. В края на парка, малко по-настрани от останалите, брюнетката говореше по мобилния си телефон. Амблър се надяваше, че тя докладва само за успешното извършване на мисията. Но после забеляза нещо отвъд рамото ѝ, което вледени тялото му.

Там, на десет ярда зад агента на Фентън, сливащо се сред тъпла любопитни наблюдатели, се виждаше лице, което би искал да не познава. Китайско лице. Красив, дребен мъж.

Убиецът от хотел „Плаза“.

[1] Традиционно корейско ястие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Вашингтон

Основната сграда на Държавния департамент на Съединените щати на улица 2201-С всъщност представляваше две съединени структури, едната завършена през 1939, а другата през 1961 — едната в началото на Втората световна война, а другата в края на студената война. Всяка организация има местна история, институционална памет, която се отглежда с любов сред стените ѝ, макар и забравена извън тях. В Държавния департамент имаше аудитории и заседателни зали за публични събития, които носеха имената на починали значими личности — имаше например зала „Лой Хендерсън“, почитаща уважавания директор на близоизточните и африканските въпроси от четиридесетте години, и голяма аудитория, наречена на Джон Фостър Дълес, държавен секретар по време на най-критичните години от студената война. Дълбоко във вътрешността на по-новата сграда обаче имаше обезопасени стаи за срещи, които не бяха удостоени с имена, а се различаваха чрез цифрови и азбучни обозначения. Най-сигурната от тези стаи носеше обозначение 0002А и един случаен посетител в мазето би си помислил, че се използва за склад на чистачките, като онези от двете ѝ страни. Помещението се намиреше в подземен коридор от сиви тухли, медни тръби, алуминиеви канализационни канали и голи луминесцентни лампи. На срещите там нямаше „почерпки“; човек не отиваше в някоя от обозначените с три нули зали, очаквайки да получи сладкиши, бисквити или сандвичи. Срещите там трябваше да се изтраят, а не да са приятни и всяко нещо, което можеше да ги удължи, трябваше да бъде избягвано.

Със сигурност предметът на тазсутрешната среща не доставяше удоволствие на никого.

Етан Закхайм, шефът на току-що събрания екип, огледа осемте души на масата за признаци на неизказано недоволство. Той беше предпазлив по отношение на „груповото мислене“ — на тенденцията на групите да влизат в крачка, да се съгласяват с единно тълкуване там, където самите данни бяха несигурни, неясни, двусмислени.

— Има ли някой тук, който се чувства уверен в преценките, които чухме досега? — попита той. Всички отвърнаха в знак на съгласие.

— Абигейл — каза Закхайм, обръщайки се към едра жена, облечена в риза с висока яка. — Ти уверена ли си в твоя прочит на разузнавателните сигнали?

Тя кимна, а напръсканият ѝ с лак кафяв бретон остана неподвижен.

— Потвърдителни са — внимателно заяви тя, — но не заключителни. Но в комбинация с другите източници на данни повишават нивото на оценка.

— А твоят екип в „Изображения“, Рандал? — Той се обърна към слаб младеж с пепеляво лице и син блейзер, който седеше, прегърбил рамене.

— Потвърдиха го по двадесет различни начина — отвърна Рандал Денинг, експертът по изображения. — Автентичен е. Виждаме обекта, идентифициран от хората на Чандлър като Таркин, да пристига на летището в Монреал броени часове преди покушението над Солингер. Потвърдихме автентичността на видеозаписа от охранителните камери.

Рандал плъзна снимките от Монреал към Закхайм.

— Също като тази снимка от Люксембургската градина.

— Снимките могат да бъдат подвеждани, нали? — вметна Закхайм.

— Въпросът не е само в снимките, а и във възможностите ни да ги тълкуваме. Компютрите, с които разполагаме, ни позволяват да откриваме важни детайли, невидими с просто око. Снимката съдържа информация за променящите се обекти, влезли в кадър — той потупа с флумастер долния край на снимката. — Чрез увеличение можем да видим, че около три сантиметра до чакълената пътека има тапа от бутилка „Орангина“. Предишния ден тапата не е била там.

Закхайм установи, че тропа с пръсти по масата.

— Това ми се струва недостатъчно като информация.

— „Остатъците“ е занаятчийският жаргон в моя отдел за този тип детайли. Точно това прави възможна археологията в реално време.

Закхайм го изглежда смразяващо.

— Предстои ни да предизвикаме нещо сериозно като инфаркт и също толкова необратимо. Трябва да съм сигурен, че сме заковали всеки детайл. Преди да се обяви, че за Таркин е издадена заповед „неспасяем“, трябва да сме сигурни, че няма да ни заварят неподготвени.

— Сигурността е възможна в гимназиалните учебници по аритметика — каза мъж със закръглен корем, сферична глава и големи очила с черни рамки. Името му беше Матю Уекслър, ветеран с двадесетгодишен стаж в Бюрото за разузнаване и проучвания към Държавния департамент. Беше грозноват мъж с немарлив външен вид. Освен това притежаваше внушителен интелект, сравняван с жътварски комбайн — той имаше свръхестествена способност да асимилира необятни количества сложна информация и да ги превръща в чист и ясен дестилат. Можеше да привежда данните в план за действие и не се страхуваше да взема решения. Във Вашингтон този вид интелект беше в недостиг, много се търсеше и се ценеше съответно. — Сигурността не съществува в истинския свят на вземане на решения. Ако чакахме пълната сигурност, всичките ни действия щяха да са неуместно закъснели и както старата поговорка ни напомня, „Да не решаваши значи да решаваши“. Човек не може да решава без информация. Но човек не може да чака, докато получи пълната информация. Между двете крайни спирки има наклон и процедурната цялост се състои в способността ни да изберем вярната точка на частичното знание.

Закхайм с усилие потисна раздражението си. Откакто някой кръсти това кредо „Принципа на Уекслър“, анализаторът не пропускаше случай да го изрецитира.

— По твое мнение стигнали ли сме до този момент?

— По мое мнение — отвърна Уекслър — се намираме на безопасно разстояние отвъд него. — Той протегна ръце в потиснатата прозявка. — Също така бих искал да привлека вниманието на хората към въпросителните, които витаят над предишни негови назначения. Това е човек, който трябва да бъде спрян. Дискретно. Преди да компрометира работодателите си.

— Вярвам, че имаш предвид бившите му работодатели.

— Закхайм отново се обърна към младежа с пепелявото лице и синия блейзер. — Значи идентификацията е добра?

— Много — каза Рандал Денинг. — Както обсъждахме, Таркин е променил физиономията си чрез хирургически мерки...

— Типичният ход на отлъчил се агент — вметна Уекслър.

— Но основните фациални индекси са постоянни — продължи Денинг. — Не може да се промени разстоянието между орбиталните гнезда — очните кухини — или наклонът на супраорбиталния тилев отвор. Не може да се промени извивката на мандибулата и горната челюст, без да се разруши денталното разположение.

— Какво, по дяволите, се предполага, че означава това? — сопна се Закхайм.

Експертът по изображенията се огледа около себе си.

— Идеята е, че пластичната хирургия не може да докосва основната костна структура на черепа. Носът, бузите, брадичката — това са повърхностни изпъкналости. Системите за компютърна лицева идентификация могат да се настроят да ги игнорират и да се прицелят в онова, което не може да бъде променено. — Той подаде на Закхайм нова снимка. — Ако това е Таркин — изображението показваше мъж в средата на тридесетте, отличително бяло лице в тълпа от азиатци — значи и това е той. — Той почука с върха на химикалката си по фотографията на мъжа на монреалското летище.

Заместник-директорът на „Консулски операции“ Франклин Рунсиман не беше казал почти нищо на срещата. Той беше суров мъж с пронизващи сини очи, гъсти вежди, силни черти. Костюмът му изглеждаше скъп — сиво-син, изпъстрен с едва забележима по-бледа нишка. Сега седеше намръщен.

— Не виждам причина да отлагаме решението — най-накрая каза той.

Закхайм беше объркан, дори подразнен от решението на Рунсиман да присъства на заседанието; Закхайм беше натоварен със задачата да ръководи екипа, но присъствието на по-висш служител щеше само да подкопае авторитета му. Сега той хвърли на заместник-директора пълен с очакване поглед.

— Всички наши постове ще бъдат алармирани — каза мъжът от „Консулски операции“ с тътнещ глас. — Ще бъде назначен „екип за откриване и връщане“. — Той произнесе евфемизма с лека неприязън. — Залови или унищожени.

— Предлагам да включим и други агенции — каза Закхайм, стиснал челюст. — ФБР, ЦРУ.

Рунсиман бавно поклати глава.

— Ако се наложи, ще вербуваме наемници, но няма да привличаме американските ни колеги. Аз съм от старата школа. Винаги съм вярвал в принципа на самопоправката. — Той направи пауза и обърна пронизващия си поглед към Закхайм. — В „Консулски операции“ сами почистваме кофата си за боклук.

ГЛАВА 18

Париж

Кога се беше случило и какво точно се беше случило? Навсякъде дебнеха изненади. Една от тях беше самата Лоръл. Тя отново изживяваше ужасяващи мигове и въпреки това оставаше непроменена. Устойчивостта ѝ беше забележителна, а и окуражителна. Близостта на смъртта само обостри емоциите, които вече дремеха в тях. Страхът беше една от тях, но имаше и други. Той откри, че все по-често започва да мисли в първо лице, множествено число — там, където някога винаги имаше *аз*, сега имаше *ние*. Това беше съставено от думи и погледи, от споделени емоции — както въодушевление, така и безнадеждност. От болка и отдих от болка. И от тих смях. Беше по-тънко от паяжина и Амблър не познаваше нищо по-силно.

Приличаше на малко чудо. Те създаваха нормалност там, където такава не съществуваше; разговаряха помежду си, сякаш се познаваха от години. Заспали в леглото — осъзна той предната нощ, — телата им се обгръщаха така естествено с нежно преплетени крайници, сякаш бяха създадени за това. Когато се сливаха в любовен акт, изпитваха блаженство, но на моменти имаше нещо по-неуловимо, нещо много подобно на райско спокойствие.

— Караш ме да се чувствам в безопасност — каза Лоръл, докато двамата лежаха под чаршафите. — Обидно ли е да ти кажат такава нещo?

— Не, макар че може да предизвика съдбата — отвърна Амблър с усмивка. Всъщност беше обмислял дали да не сменят хотела, но се отказа от тази идея — рисковете от регистрация на ново място превишаваха рисковете от оставането на старото.

— Но ти вече знаеше как се чувствам, нали? Амблър не отвърна.

— Странно е — продължи тя. — Имам чувството, че ти знаеш всичко за мен, макар че това е невъзможно.

Моя Ариадна, помисли си той. Моя красива Ариадна.

— Има факти, а има и истини. Аз не знам фактите. Но може би знам някои истини.

— Благодарение на начина, по който виждаш нещата. Сигурно караш някои хора да се чувстват неудобно. Онова усещане, че виждат през теб. — Тя направи пауза. — Предполагам, че и аз би трябвало да се чувствам по този начин. Сякаш ми се виждат бикините, но хиляда пъти по-лошо. Но аз не се чувствам така. И никога не съм се чувствала. Много е странно. Може би не ми пука, че бикините ми се виждат, когато съм около теб. Може би искам да ме виждаш точно каквато съм. Може би съм уморена от мъже, които виждат в мен само онова, което искат да видят. Да виждаш през мен е почти удоволствие.

— Има много неща за гледане и във външността ти — засмя се Амблър и я придърпа по-близо.

Тя отново преплете пръсти в неговите.

— Това ми напомня онова, което децата казват понякога, „Аз знам, че ти знаеш, че аз знам, че ти знаеш...“ — На лицето ѝ бавно изгря усмивка, сякаш се беше заразила от усмивката на Амблър. — Разкажи ми нещо за мен.

— Мисля, че си от най-чувствителните хора, които съм срещал някога — категорично заяви Амблър.

— Трябва да излизаш по-често — ухили се тя.

— Като момиче си била по-различна от останалите, нали? Може малко извън нещата. Не точно аутсайдер, но може би си имала способността да виждаш неща, които останалите не са забелязвали, включително и теб. Способността да... нали знаеш... да отдалечиш малко камерата.

Лоръл вече не се усмихваше. Сега тя го гледаше, хипнотизирана.

— Ти си грижовен човек, а също и откровен, но ти е трудно да допуснеш хората да опознаят истинската Лоръл Холанд. Когато все пак допуснеш някого до себе си, то е завинаги, поне що се отнася до теб. Лоялна си. Не се сприятеляваш лесно, но когато се сприятелиш, става бързо и връзката е стабилна, защото го правиш наистина, а не само за показ. Понякога може би ти се иска да завързваш лични приятелства по-лесно, да се плъзваш и изплъзваш от тях, както останалите хора го правят. — Амблър замълча. — Това смислено ли е за теб?

Тя безмълвно кимна.

— Ти си човек, на когото дълбоко можеш да се довериш. Не си светица, можеш да бъдеш и егоистка, можеш да проявяваш характер понякога и да се нахвърляш към хората, които са близо до теб. Но

когато е необходимо, ти си *там*. Разбираш колко е важно да си добър приятел. За теб е важно да изглеждаш под самоконтрол, но не винаги се чувстваш по този начин. Това е почти усилие на волята, въпрос на дисциплина да бъдеш спокойна и да държиш ситуациите под контрол, което също така означава да държиш под контрол себе си.

Тя примигна, но не промълви и дума.

— Имало е моменти в миналото, когато си била твърде откровена в чувствата си — продължи Амблър. — Когато си усещала, че разкриваш твърде много от себе си. И това те е направило малко по-предпазлива, дори малко резервирана.

Лоръл дълбоко си пое дъх и колебливо го изпусна.

— Има само едно нещо, което пропусна или може би си твърде учтив, за да го споменеш — тихо каза тя. В гласа ѝ имаше някаква уловка. Очите ѝ бяха на сантиметри от неговите и той видя как зениците ѝ се разширяват.

Амблър притисна устни в нейните и я прегърна в дълга, бавна прегръдка, която беше почти като любовен акт.

— Има неща, които не трябва да бъдат изказвани с думи — прошепна той след малко и усети, и знаеше, че топлината, която го обливаше, обливаше и нея — ярка, пламтяща, като зора, изгряла вътре в тях.

По-късно, докато лежаха заедно с лепкави от потта тела и чаршафи, оплетени в краката им, тя впери поглед в тавана и заговори.

— Баща ми беше ветеран от Виетнам — каза тя, като звучеше почти отнесено. — Мисля, че беше добър човек, но някак повреден, точно какъвто се оказа и съпругът ми. Може би смяташ, че съм била привлечена от този тип мъже, но не е така. Просто такъв ми беше жребият в живота.

— Биеше ли майка ти?

— Никога — остро отвърна тя. — Никога. Щеше да я загуби завинаги, ако само веднъж беше вдигнал ръка срещу нея, и го знаеше. Хората говорят за неконтролируеми гневни изблици. Много малко от тях са наистина неконтролируеми през цялото време. Приливът облизва брега, но не се излива над чувалите с пясък. Повечето хора имат някакви чували с пясък в живота си. Нещата, които не трябва да казваш, нещата, които не трябва да правиш. Баща ми е израснал в кравеферма и ако следваше инстинкта си, щеше да ме отгледа с ведро

за мляко в ръка. Но той трябваше да издържа семейство. И беше изправен срещу определени икономически реалности. Затова израснах в индустриален квартал във Вирджиния, близо до Норфолк. Той работеше в електроцентрала, а майка ми беше администраторка в лекарски кабинет.

— Може би нещо те е привлякло към медицинската професия.

— Поне към покрайнините на медицинската професия. — Лоръл затвори очи за миг. — Мястото, където израснах, не беше нищо особено, но имаше добро училище, а това беше нещо, което ги интересуваше. Добра програма по изкуства. Смятах, че ще бъде добра подготовка за мен. Мама много желаше това. Може би твърде много. Виждаше се, че очаква повече от татко, отколкото той някога постигна. Постоянно му натякваше да поиска увеличение на заплатата, повишение. Накрая самата тя проведе разговор с някакви хора от електроцентралата — беше на продажба на печива в училище или друго такова събитие — и, ами тогава не го осъзнах веднага, те я накараха да разбере, че държат татко на работа едва ли не само от любезност. Службата му във Виетнам и подобни. Така че повишение определено не се предвиждаше. Мама малко се промени след това. Мисля, че в началото се натъжи, но после го прие професионално. Сякаш току-що беше изгубила надежди към него, но сама си беше постлала леглото и трябваше да лежи в него.

— Коего ѝ остави теб.

— Като бъдеща надежда? Аха. — В гласа ѝ се прокрадна нотка на горчивина. — И когато спечелих първия си „Оскар“ и ѝ благодарих пред милиард телевизионни зрители, мечтите ѝ се изпълниха.

— Тя е мъртва, нали? — нежно попита Амблър. — И двамата са мъртви.

— Предполагам, че беше най-горда, когато ме видя в ролята на Мария в училищната постановка на „Уестсайдска история“ — каза Лоръл, а гласът ѝ стана някак плътен. Амблър видя, че очите ѝ плуват във влага. Тя се обърна към него, но в гласа ѝ се усещаше дистанцията на спомените. — Все още чувам как татко свири и дюдюка, когато завесите се спуснаха, как тропаша с крака. Случи се, когато се прибираха към къщи.

— Не е необходимо да говориш за това, Лоръл. Сълзите се стичаха по бузите ѝ и мокреха възглавницата под главата ѝ.

— На едно от кръстовищата имало заледен участък и един общински камион за боклук поднесъл на пътя, а татко просто не внимавал достатъчно, бил изпил две бири и двамата били щастливи. Той караше служебен пикап, натоварен с електрическо оборудване. Забили се в камиона. Пикапът спрял, но оборудването излетяло напред. Смазало ги и двамата. Останаха в кома в болницата два дни, а после и двамата си отидоха, умряха в един и същи час.

Тя плътно затвори очи, опитвайки се да преглътне сълзите си, борейки се да се овладее.

— Може би това ме промени. Може би не. Но то стана част от мен, разбираш ли? Капка диоксин в питейната вода.

Раната беше превързана и лекувана от времето, осъзна Амблър, но тя беше от типа рани, които никога нямаше да оздравеят напълно. Амблър също осъзна защо за нея беше важно той да знае. Тя искаше той да я познава, нуждаеше се той да познава нея — не само коя е, но и как се е превърнала в тази, която е. Тя копнееше да сподели с него самата си идентичност. Това беше идентичност, съставена от стотици хиляди мозаечни плочки, стотици хиляди случки и спомени и все пак оставаше неделима, единна, безспорна. Цялост, която оставаше нейна... не, цялост, която беше самата тя.

Амблър усети кипящо чувство на нещо, което не разпозна веднага като завист.

ПЕКИН

Беше ли възможно да се радваш на защита, без да страдаш от изолация? Това беше нещо като парадокс, помисли си президентът Лю Ан. Несъмнено градът сред града, Джуннанхай, често сякаш го изолираше. Като императора Канси в разкошното му пленничество президентът се питаше дали не обитава позлатена или поне лакирана клетка. Но би било егоистично да не предприеме елементарни предпазни мерки — залогът беше голям, по-голям от личния му живот. По същата причина обаче той никога нямаше да се съгласи на осакатяващото предложение да се откаже от международни появи, каквато беше предстоящото му участие на Световния икономически форум. Ако се вслушваше в съветите на страха, щеше да изгуби движещата сила, необходима за успеха на реформите му. Очите на президента се зареяха през прозореца. През зимата Северното и

Южното езеро изглеждаха изцъклени, угаснали като очите на посечен гигант, помисли си Лю Ан. Караха го да потръпва; познатата гледка не успяваше да притъпи зловещия пулс на историята.

Но най-важната грижа беше сигурността на плановете му — наследството му, — а не на живота му. Би било глупаво решение да пожертва първото върху олтара на второто. Ако смъртта му щеше да възвести новата ера на свобода и демокрация, която така разпалено желаше, той се надяваше да има физическия кураж да я посрещне. В момента обаче изглеждаше, че продължаващото му съществуване бе по-вероятно да подсигури тази мечта — той се надяваше, че тази вяра не беше просто суета. Освен това, ако се поддадеше на суетата, винаги имаше *jiaohua de pongmin*, който да го вкара в правия път. Всеки се страхуваше от острия език на лукавия селянин — особено остър, казваха някои шегобийци, заради дългите години, през които си го беше прехапвал, — но *jiaohua de pongmin* вече не се страхуваше от никого.

Младият президент огледа познатите лица, които се бяха събрали около черната полирана маса — познати лица, осеяни с познати бръчки на притеснения.

Чао Тан от Второ бюро към Министерство на държавната сигурност изглеждаше особено унил тази сутрин.

— Имаме нови разузнавателни данни — каза той.

— Верни или просто нови? — весело попита Лю Ан.

— Опасявам се, че и двете. — Другарят Чао не беше в шеговито настроение, но пък това си беше типично за него. Той извади няколко фотографии от тънка кожена папка и ги показа на Лю Ан, преди да ги раздаде на останалите.

— Ето го мъжа, когото наричат Таркин — каза другарят Чао. — В Канада, на срещата на Г-7 преди няколко дни. Вижте часа, отбелязан на тази снимка. Само няколко минути по-рано беше убит член на Европейската делегация. Курт Солингер. Наш приятел, ако говорим икономически, човек, който работеше здраво върху икономическо споразумение, което щеше да улесни търговията между нашата страна и Европейския съюз.

Мъжът с учтив глас, който стоеше отляво на Лю Ан, негов специален съветник по въпросите на националната сигурност, мрачно поклати глава.

— Когато горската сова убие пилето, добрият фермер трябва да вдигне оръжие срещу горската сова.

— Мислех, че горските сови са изчезнал вид — кисело каза президентът.

— Не напълно, но скоро ще изчезнат, ако не се вземат мерки. Това е общото между вас — изсумтя Уан Цай, възрастният, пиперлив ментор на президента, а големите му очи примигнаха зад чифт очила с телени рамки.

— А ето и още една фотография на Таркин — продължи другарят Чао. — Заснета в Люксембургската градина в Париж, минути преди да бъде застрелян генералният директор на МААЕ, Беноа Дешен. Доктор Дешен, както се оказа, е подготвял оръжейно инспекционен доклад, който е щял да изчисти лъжливите слухове, че допринасяме към разпространението на ядрено оръжие.

Учтивият съветник по сигурността придоби още по-депресиран вид.

— Ето един убиец, който държи в ръцете си бъдещата сигурност на самия Китай.

— Жизненоважният въпрос — каза Лю Ан — е защо?

— Това е оптимистично. Жизненоважният въпрос по-скоро би бил, кога? — Другарят Чао постави две снимки на Таркин една до друга. — Това е увеличен образ на Таркин, заснет при инцидента в Чанхуа. Ето го отново в Канада.

— Но това са различни мъже — учуди се президентът.

— Не — заяви другарят Чао. — Нашите анализатори проучиха изображенията за онези аспекти на физиономията, които не могат да бъдат променяни — разстоянието между очите, разстоянието от очите до устата и така нататък — и стигнаха до заключението, че това е един и същи човек. Променил е външния си вид, очевидно в опит да заблуди враговете си. Някои доклади твърдят, че си е направил пластична хирургия и се е отцепил. Други доклади настояват, че продължава да работи за собственото си правителство.

— Има много начини да работиш за собственото си правителство — сурово отсече лукавият селянин.

Президентът Лю Ан погледна часовника си. — Оценявам новата информация, господа. Но не мога да закъснявам за срещата си с

Индустриалния комитет. Не го приемат много добре. — Той стана и се извини с малък поклон.

Срещата обаче продължи.

— Да се върнем към въпроса на президента — каза Уан Цай. — Не трябва да го отхвърляме с лека ръка. Доста просто е. Защо?

— Защо наистина е важен въпрос — каза белокосият мъж, известен като лукавия селянин, и се обърна към другаря Чао. — И точно, защо убиецът е все още жив? Когато се срещнахме последния път, ти каза, че си взел мерки.

— Може би той е дори по-лукав от теб — кротко отвърна другарят Чао.

ПАРИЖ

14-и район, който се простираше по продължение на булевард „Монпарнас“, някога беше предпочитан от американската общност в Париж. Но Амблър се съмняваше, че това е била причината Фентън да избере района за тайната си квартира или поне за една от тайните си квартири, защото Амблър подозираше, че той има много такива. През обичайния лабиринт от еднопосочни улици пътните артерии отвеждаха безспирния поток на трафика към „Орли“ и южните индустриални зони. Протестиращите — вид, който беше така определящ за Париж, както бездомните за Ню Йорк — отдавна си бяха харесали „Данфер Рошеро“, на кръстовището на двете главни улици. Но дори и не толкова натоварените отсечки предлагаха разнообразие от ресторанчета, нощни клубове и кафенета. Човек трябваше да навлезе по-навътре в квартала, преди да стигне до притихналите жилищни кътчета. Улица „Пуленк“ № 45 беше в едно такова място. Фентън беше дал адреса на Амблър при срещата им в Монреал. На този адрес Амблър трябваше да докладва след изпълнението на мисията „Дешен“. След единственото му посещение в регионалния клон на Стратегически решения, той вече беше забранена територия за него.

Улица „Пуленк“ № 45 впечатляваше единствено с неугледността си. Постройката можеше да бъде взета за кабинет на местен оптик или зъболекар. На прозорците на преддверието се виждаха мръсни венециански щори, по другите прозорци увивни растения висяха от декоративни кашпи в безплоден опит да се създаде ведро настроение.

Амблър позвъни и изчака почти минута, през която без съмнение лицето му се проверяваше или през шпионката, или чрез скрита камера. Тихо жужене съобщи, че вратата е отворена. Той завъртя топката на бравата и влезе в застлано с килим фоайе. В коридора не се виждаше никой. Тясното стълбище отдясно беше покрито със скъпа на вид пътека, прикрепена към пода с месингови пръчки в ъгъла на всяко стъпало. През интеркома близо до основата на стълбището се разнесе глас — гласът на Фентън, чийто баритон звучеше някак тенекиено през малките високоговорители.

— Долу съм. В края на коридора.

Амблър мина през отключена врата и слезе надолу по друго тясно стълбище. Там видя затворена двукрила врата и почука.

Пол Фентън му отвори и го въведе в стая, която приличаше на кабинет на учен. Всяка възможна повърхност беше отрупана с книги. Не от онзи тип, който беше за декор, а такива, които се използват — оръфани, изтъркани, някои избелели от времето.

— Седни — безцеремонно му каза Фентън. Посочи му табуретка на колелца, а той седна на сгъваем метален стол.

— Харесва ми какво си направил от това място — каза Амблър. Чувстваше се странно спокоен. Линейката беше прибрана в автоматична паркинг клетка; когато се върнаха в хотел „Бобур“, никой не им обърна внимание. Просто така и двамата се бяха потопили в нормалния свят. Сега, влязъл в леко озадачаващата го империя на милиардера, Амблър се чувстваше някак вцепенен.

— Смееш се — отвърна Фентън, — но това е почти съвършено копие на офиса на Пиер дю Пре в Колеж дьо Франс. Горестно копие на зъболекарски кабинет от Монпарнас. Могат да послужат за филмов декор. Накарах двама от нашите техници да го направят само за да видя дали наистина може да се направи. Не беше лесно.

— Казват, че две глави мислят по-добре от една — рече Амблър, като се въртеше бавно на табуретката си. — А ти сигурно смяташ, че два чифта ръце работят по-добре от един.

— Това пък какво значи?

Амблър погледна богатата в очите с обиграно равнодушие.

— Просто се изненадах, че си решил да разположиш втори стрелец в Люксембургската градина, и то без да ми кажеш. Може би си

го считал за подкрепление, но по мое мнение този ход е оперативно неразумен. Можех да очистя човека ти погрешка. Да го идентифицирам погрешно като враг.

— Не те разбирам — учуди се Фентън и на лицето му се изписа въпросително изражение.

Амблър се наведе към него.

— Само казвам, че не работя с подкрепления, когато не знам за тях.

— Какви подкрепления?

Амблър изучаващо огледа лицето му за следа от лицемерие, за най-лекото трепване от напрежение. Нямахше нищо такова.

— А онзи китайски джентълмен...

— Какъв китайски джентълмен? — прекъсна го невъзмутимо Фентън.

Амблър направи пауза.

— Нямах и представа за какво говоря, нали? — каза той накрая.

— Опасявам се, че не. Имаше ли някой друг на randevuto, Таркин? Нещо, за което трябва да се тревожа? Ако имаш причина да подозираш пропуск в сигурността ни, аз трябва да знам.

— Повярвай ми, ако беше така, ти щеше да научиш първи — гладко отвърна американският агент. — Не, няма нищо такова. Оценявам нуждата ти да имаш наблюдатели на място.

— Но това е стандартен протокол — запротестира Фентън.

— Няма проблем. В операциите на Отряда за политическа стабилизация обикновено познавах пълния екип, но това беше тогава. Прости на старото куче, че е твърде предпазливо. Наистина няма за какво да се безпокоиш.

— Добре — отвърна Фентън. Успехът му се базираше върху способността му да стеснява фокуса, което означаваше, че не си позволяваше да се разсейва от подробности, които оценяваше като неуместни. — За момент се притесних за теб. Но ти се показва достоен за репутацията си. Много съм доволен. Ти свърши работата, и то бързо и чисто. Прояви находчивост, бързи реакции, високи умения за вземане на решения. От голяма величина си. Всъщност мисля, че имаш бъдеще във вътрешния ми кръг. На върха на организационната диаграма. Напомням ти, че в ГСР няма служители зад бюро. Хората, които имат птичи поглед над всичко, трябва сами да бъдат грабливи

птици. Такава е моята философия. — Той спря и вдигна ръка. — Но не съм забравил предишния ни разговор. Има някои неща, които искаш да узнаеш. Казах ти, че имаш могъщи врагове и могъщи приятели. И се оказва, че съм прав. Говорих с основния ми партньор в Държавния департамент.

— И?

— Очевидно има някаква история за разказване, но не искат да ми я разкажат. Въпрос на разделяне на информацията, в което няма нищо лошо — аз уважавам този принцип. Добрата новина е, че партньорът ми се съгласи на лична среща с теб, на която ще те информира изцяло. Ще я уредим възможно най-скоро. Може би дори тук.

— Кой е партньорът ти?

— Обещах да не казвам. Не още. Едно нещо, което ще научиш за мен, Таркин, е, че съм мъж на думата си.

— И аз те призовавам да държиш на нея — сопна се Амблър. — По дяволите, Фентън, казах ти, че искам да ми платиш със знания. Мислиш ли, че мога да приема такова левашко извинение?

Червендалестото лице на Фентън се зачерви още повече.

— Не съм такъв, Таркин — твърдо отсече той. — Партньорът ми много иска да се срещнете. А сега дори повече. Въпрос на броени дни е. И междувременно няма да си клатиш краката. Знам, че оперативен агент като теб сигурно изгаря от нетърпение да се върне на работа. На този етап няма назначение, което не бих ти поверил. Не много неща на този свят са толкова добри, колкото ги рекламират. Но ти си такъв, Таркин. Такъв си.

— Какво мога да кажа? — неутрално отвърна Амблър. *Нишката на Ариадна. Открий накъде води.*

— Имам един истински вълнуващ проект за теб. Но не си приготвяй ските още. Имаме още само една задача за теб тук.

— Още една?

— Човек, който наистина трябва да се убие — каза Фентън. — Извини ме за директните думи. Но този е малко коварен.

— Коварен — повтори агентът.

— Какво да ти кажа. „Консулски операции“ вече са издали заповед „неспасяем“ за него. Вкарали са най-добрите си хора в това. Но когато се стигне до истински действия, винаги опират до мен.

Защото не могат да оставят нищо на случайността. Включете Фентън и резултатите са гарантирани. И сега аз вкарвам най-доброто, което имам. И това означава теб.

— Разкажи ми повече за мишената.

— Говорим за човек с първокласни умения, обучен до съвършенство. Първокласен агент под прикритие, който е станал малко лош.

— Звучи ми като неприятности.

— Можеш да се обзаложиш. Най-лошото, което би могло да се предполага.

— Кой е? — простичко попита Амблър.

— Социопат, който има тонове правителствено разузнаване в главата си заради опита си в оперативната работа и в офиса. — По израза на Фентън личеше, че е сериозно разтревожен. — Знания от първа ръка за всевъзможни правителствени тайни, кодове за достъп, оперативни процедури, каквото се сетиш. И е напълно полудял. Всеки ден, в който този тип си поема въздух, е ден, в който страната ни е в риск.

— Благодаря ти за обобщението. Но имам нужда от име за начало.

— Разбира се — каза Фентън. — Името на обекта е Харисън Амблър.

Оперативният агент пребледня. Фентън повдигна вежди.

— Познаваш ли го?

Амблър се мъчеше да диша нормално.

— Да кажем само, че имаме обща история.

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА 19

Ленгли, Вирджиния

Клейтън Кейстън се върна към досието на пациента, което беше пристигнало същата сутрин, като огледа набързо цветното копие на малката фотография. Красиво, но незабележително лице, с нещо почти жестоко в острата правилност на чертите. Но Кейстън не отдели много време на образа. Някои следователи обичаха да слагат „лице“ на обекта, който проучваха, но той не беше от тях. Дигитални подписи, схеми на плащания — тези неща бяха много по-разкриващи, отколкото условните подробности на онова, което човек вече знаеше — че въпросният обект има две очи, нос и уста.

— Ейдриън? — извика той.

— Да, Шифу — отвърна Ейдриън, притиснал длани една към друга в умолителен жест на шеговита почит. *Шифу*, беше научил Кейстън, означаваше „инструктор“ и беше почетно звание, използвано във филмите за бойни изкуства. Младежът имаше любопитно чувство за хумор, замисли се Кейстън.

— Имаме ли напредък със списъка на персонала от отделение 4-3?

— Не — заяви Ейдриън. — Но получихте искания 1133А, нали?

— Да, наистина. Впечатлен съм от експедитивността.

— Плюс това видяхте, че се добрах и до истинско копие от досието на пациента с истинска негова снимка.

— Така е.

— Що се отнася до списъците на персонала, ами... казаха ми, че сега ги обновяват.

— Ще вземем каквото имат.

— И аз това им казах. Но не стана. — Ейдриън замислено прехапа долната си устна, а златната му обица просветна на флуоресцентната светлина. — Трябва да отбележа, че не е лесно. Заклевам се, те буквално заковат с летви прозорците.

Кейстън вдигна вежди с престорена критичност.

— Буквално буквално или фигуративно буквално?

— Не се тревожете, не съм се предал.

Кейстън поклати глава, усмивката му се стопи и той се облегна назад на стола си. Безпокойството му нарастваше. Данните, които получаваше, сякаш бяха предварително съдвкани. Подготвени. Сякаш бяха предназначени за очи като неговите. Предоставяше се нова и нова информация за Таркин — касаеща назначенията му като член на Отряда за политическа стабилизация към „Консулски операции“. Но нямаше и троха по отношение на гражданската идентичност на Таркин. И абсолютно нищичко по въпроса как е бил задържан в заведението на остров Париш. При нормални обстоятелства този процес включваше огромна писмена работа. Но по някаква причина документите, касаещи затварянето на Таркин, не бяха налице. Остров Париш беше строго охранявано правителствено заведение; разполагаше с подробни досиета на всеки служител. Въпреки това всеки негов опит да проникне до личните досиета в отделението беше осуетяван. Кейстън се съмняваше, че чиновниците са съучастници; той дори се съмняваше, че колегите му в Държавния департамент биха се осмелили да възпрепятстват разследването му. Но това означаваше, че блокиращият агент или агенти бяха на съвсем друго ниво — или пониско, под радара, или по-високо, над разследващи действия.

Това беше наистина неприятно.

Телефонът на Кейстън изчурулика с двойния звън на вътрешно обаждане. От другата страна на линията беше Кейлъб Норис. Гласът му не звучеше радостно. Кейстън трябваше да го посети незабавно.

Когато Кейстън влезе в кабинета на младши заместник-директора по разузнаването, Норис изглеждаше също така навъсен, както звучеше по телефона.

Той скръсти мускулестите си ръце на гърдите си. Изпод ръкавите му стърчаха туфи черни косми, а широкото му лице беше разстроено.

— Вест от върха. Трябва да прекратим това разследване.

— Норис не поглеждаше Кейстън в очите, докато говореше. — Това е.

— Какви ги говориш? — Кейстън се опита да овладее изненадата си.

— Работата е там, че е имало комуникация на високо ниво между Държавния департамент и директора на ЦРУ — каза Норис. Челото му бе мокро от пот и лъщеше на косото следобедно слънце. — И

съобщението, което получихме, гласи, че разследването ни пречи на текуща операция със специално ниво на достъп.

— И какви са детайлите на тази операция?

Норис сви рамене. Лицето му притъмня от смесица между раздражение и отвращение, които не бяха насочени към Кейстън.

— Специално ниво на достъп, нали така. Не ни е поверена такава информация — някак смутено обясни той. — Казват, че Таркин е в Париж. Щели да го приберат от там.

— Да го приберат или да го очистят?

— Кой, по дяволите, може да каже? Сякаш се е затръшна вратата. Не знам нищичко друго.

— Правилният отговор на безчинството — каза Кейстън — е да безчинстваш.

— Проклятие, Клей. Нямаме избор в тази ситуация. Това не е игра. Самият директор на Централното разузнаване казва ръцете долу или ще хвърчат глави. Чуваш ли ме? Самият директор.

— Този кучи син не прави разлика между полином и полип — изсумтя Кейстън. — Това не е редно.

— Знам, че не е редно. Проклета игра на институционална власт. Никой в разузнавателното общество не иска да признае първенството на Централното разузнаване. И докато получаваме подкрепа от главнокомандващия на армията и Сената, положението няма да се промени.

— Наистина не обичам да ме прекъсват — настоя Кейстън. — Когато започна едно разследване...

Норис го изгледа вбесен.

— Какво мислиш ти, какво мисля аз — това е най-малкият проблем. На карта са заложени процедурните принципи. Но работата е там, че заместник-директорът се е огънал, директорът на Централното разузнаване е взел своето решение, а нашата задача е да влезем в строя.

Кейстън остана безмълвен дълго време.

— Не намираш ли цялото това нещо за необичайно?

— Ами, да — Норис ядосан крачеше из стаята.

— По дяволите, необичайно е — каза Кейстън. — Хич не ми харесва.

— Нито пък на мен. Но каква е разликата? Ти затваряш книгите и аз също. После изгаряме книгите. И забравяме, че някога сме ги отваряли. Това е заповед.

— Необичайно — повтори Кейстън.

— Клей, трябва да избираш битките си — каза Норис с пораженчески тон.

— Не си ли забелязал — отвърна счетоводителят, — че винаги битките избират теб?

Той се завъртя на пети и излезе от кабинета на Норис.

Кейстън мрачно продължи да разсъждава, когато се върна в стаята си. Може би една необичайност заслужаваше друга такава. Очите му се стрелнаха от документите по бюрото му към онези върху далеч по-неподреденото бюро на Ейдриън, а колелцата в главата му не спираха да се въртят.

Казват, че Таркин е в Париж. Щели да го приберат от там.

Извади жълт бележник и започна да прави списък. Пептобисмол. Ибупрофен. Маалокс. Имодиум. Не можеше да пътува без такива медицински предпазни мерки. Той потръпна пред перспективата да се качи в самолет. Проблемът не беше във височината, страха от катастрофа или клаустрофобията от затвореното пространство. Проблемът беше в перспективата да диша в безкрайно превъртащия се дъх на останалите пасажери... някои от които спокойно можеха да имат туберкулоза или някаква друга въздушнопреносима микобактериална инфекция. Цялата работа беше толкова нехигиенична. Можеше да му се падне място, от което стюардесата беше забърсала надве-натри повърнато от по-рано през деня. Чревни паразити се спотайваха във всеки процеп. Щяха да им раздадат одеяла, а заедно с тях и гъмжащи от паразити косми, залепени към материята от статично електричество.

Имаше справочник на болестите в най-долното чекмедже на бюрото си и едва се въздържаше да не започне да прелиства показалеца.

Той шумно издиша, а чувството му за ужас се задълбочи.

Веднъж щом пристигнеше, трябваше да се справя с отвратителната чуждестранна храна. Франция имаше собствен поменик от ужасии; нямаше как да го избегне. Охлюви. Жабешки бутчета. Мухлясали сирена. Раздутите черни дробове на угоявани

насила гъски. Не знаеше езика; комуникационните проблеми щяха да са постоянна заплаха. Можеше да си поръча пиле и вместо това да получи плътта на някое гнусно същество, което просто имаше вкус на пиле. В омаломощено състояние от евентуалната туберкулоза такива злополуки щяха да му струват скъпо.

Кейстън потрепери. Поемаше непосилно тежък товар.

Никога не би го направил, ако не беше уверен, че залогът е твърде голям.

Той отново отвори химикалката си и продължи да си води бележки.

Най-накрая, когато вече беше изписал целия първи лист със спретнатия си почерк, той вдигна очи и мъчително преглътна.

— Ейдриън, ще пътувам. До Париж. На почивка. — Опитваше се обзелият го ужас да не се прокрадва в гласа му.

— Това е супер — заяви Ейдриън с неуместен ентузиазъм. — Седмица или две?

— Така мисля — отвърна Кейстън. — Какъв багаж се носи обикновено при такова пътуване?

— Това подвеждащ въпрос ли е? — попита Ейдриън.

— Дори и да е така, подвеждането не е за теб. Ейдриън замислено сви устни.

— А вие какъв багаж си вземате обикновено на почивка?

— Аз не ходя на почивки — категорично отвърна Кейстън.

— Ами, в такъв случай, когато пътувате.

— Мразя да пътувам. Никога не пътувам. Освен за да взема децата от летен лагер. Това брой ли се?

— Не — каза Ейдриън. — Не мисля, че се брой. Но в Париж ще бъде страотно. Ще си прекарате невероятно.

— Доста се съмнявам.

— Тогава защо отивате?

— Казах ти, Ейдриън. — Последва механично разтягане на устните в озъбена усмивка. — На почивка. Няма нищо общо с работата. Няма нищо общо с нашето разследване, което, както току-що официално ми съобщиха, се прекратява.

Лицето на Ейдриън се озари в разбиране.

— Трябва да намирате това за... необичайно.

— Силно.

— На границата с аномалията.

— До голяма степен.

— Имате ли някакви инструкции за мен? — Ейдриън размаха автоматична писалка. — Шифу? — Очите му искряха от вълнение.

— Да, имам няколко, като стана дума. — Кейстън си позволи кратка усмивка, докато се облягаше назад на стола си. — Слушай ме добре, млади ученико.

ГЛАВА 20

Париж

В продължение на няколкостотин ярда от „Плас дьо ла Конкорд“, улица „Сен Флорентен“ бе застроена с елегантни постройки с фини балкони, с орнаменти от ковано желязо, които украсяваха високите многокрилни прозорци. Червени навеси заслоняваха витрините на изискани книжарници и парфюмерии, които се редуваха с представителствата на чуждестранни администрации. Включително и онази на улица „Сен Флорентен“ №2. Там се намираше консулската служба на Посолството на САЩ — последното място, където Амблър можеше да се появи. Но именно в тази уж безразсъдна постъпка се криеше основната причина за решението му.

След случилото се в Люксембургската градина Амблър не се съмняваше, че представителствата на „Консулски операции“ тук и по света щяха да бъдат нащрек за Таркин. Колкото и парадоксално да е, това беше ситуация, която можеше да използва.

Донякъде беше въпрос на увереност какво точно търсиш, а Амблър знаеше много добре. Той знаеше, че чиновническите услуги, предлагани от консулската служба на улица „Сен Флорентен“ №2, са идеално прикритие за пункта на „Консулски операции“. Злочести американски туристи с изгубени паспорти се редяха на опашки на приземния етаж и попълваха формуляри, раздавани от чиновник, който имаше вид на погребален агент. Що се отнасяше до чужденците, никой не трябваше да се обнадява. Молбите за визи се обработваха със скоростта на охлюв, страдащ от Паркинсон.

Никой от посетителите или редовните служители не се и замисляше какво се случваше на горните етажи; защо те настояваха за отделна служба по почистването от тази, наета от визовите и паспортни отдели, защо използваша отделни входове и изходи. Горните етажи: „Консулски операции“, сектор Париж. Царство, в което, както новата информация от Фентън беше потвърдила, един бивш агент под прикритие, наречен Таркин, имаше издадена заповед „неспасяем“.

Щеше да се опита да влезе в бърлогата на лъва — но само ако беше сигурен, че лъвът не е там.

Въпросният лъв се казваше Кийт Левалски, пълен мъж на шестдесет години, който управляваше парижкия сектор на „Консулски операции“ с железен юмрук и ниво на параноя, което повече би подхождало на Москва в средата на двадесети век, отколкото на съвременна Западна Европа. Чувствата на негодувание и дори презрение, които Левалски вдъхваше сред подчинените си, му бяха напълно безразлични; онези, на които той докладваше, гледаха на него като на солиден мениджър с досие, в което липсваха значителни провали. Беше се издигнал дотам, докъдето желаше, и питаше по-големи амбиции. Амблър го познаваше само по репутация, но тази репутация беше застрашителна и Амблър нямаше намерение да я изпитва на собствен гръб.

Всичко беше в ръцете на Лоръл.

Дали не беше допуснал грешка — поставяше ли я в опасност? Но не можеше да измисли друг начин, за да извърши онова, което му беше необходимо.

Той се настани в близкото кафене и погледна часовника си. Ако Лоръл беше успяла, резултатите трябваше да проличат всеки момент.

А ако се беше провалила? Заля го вълна студен страх.

Инструкциите, които ѝ даде, бяха подробни и тя ги беше запомнила изцяло. Но тя не беше професионалист, дали можеше да импровизира, да се справи с неочакваното?

Ако всичко беше протекло според плана, тя вече щеше да се е обадила от американското посолство на авеню „Габриел“ №2. Амблър би го направил сам, но не можеше да поеме риска, в случай че телефонната централа на консулството беше оборудвана с гласови анализатори. Но дали тя беше успяла да го стори?

Бяха обсъдили различни сценарии, различен претекст, различни евентуалности. Тя трябваше да се представи на отдела „Връзки с обществеността“ като лична асистентка на известен музеен куратор, включен в международната програма „Партньорство между музеите“, който я беше изпратил да получи графика за предстоящо събитие. Претекстът беше толкова прост и незапомнящ се. Беше достатъчно лесно да съберат правдоподобни подробности от уебстраницата на посолството. Освен това Амблър разчиташе на факта, че отделът на

посолството по културните въпроси беше дезорганизиран до степен на дисфункционалност. Служителите непрекъснато застъпваха дейностите си, редовно дублираха или напълно забравяха разни административни задачи. Асистентката на куратора най-вероятно щеше да бъде изпратена на четвъртия етаж, докато се изясни очевидната грешка в комуникациите. По време на престоя си там тя щеше да помоли да използва някой телефон, за да се обади на шефа си и да му обясни объркването.

После инструкциите ѝ бяха да набере номера, предоставен ѝ от Амблър, и използвайки специалния жаргон, както той я беше подготвил, да извика спешно Кийт Левалски. В посолството беше пристигнал високопоставен представител на Държавния департамент от Вашингтон, който желаше незабавна среща с господин Левалски. Телефонната централа на консулството щеше да удостовери автентичността на обаждането, като произлизащо от американското посолство; използваните специални думи и фрази щяха да предадат спешността.

Задачата на Лоръл не изискваше много актьорска игра, но изискваше огромна прецизност. Можеше ли да го направи? Беше ли го направила?

Амблър отново погледна часовника си, опитвайки се да не мисли за всички неща, които биха могли да се объркат. Пет минути по-късно, докато наблюдаваше как застаряващият, дебел бюрократ излиза забързано от консулството и се шмугва в лимузина, той почувства облекчение. Тя го беше направила.

А той дали щеше да се справи?

Още щом лимузината зави зад ъгъла, Амблър закрачи към сградата с вид на изтощен, но решителен човек.

— Молби за паспорти наляво, молби за виза надясно — посрещна го отегчен мъж в униформа. Той седеше зад бюро, сякаш излязло от училищна стая. Върху него имаше чаша с моливи — предварително подострени, дълги три инча и половина, лесно изтриваеми моливи. Вероятно изхабяваше две дузини на ден.

— Официална работа — изсумтя Амблър на униформения мъж, който го насочи навътре с безцеремонно кимване. Без да обръща внимание на опашките пред другите гишета, Амблър отиде до секцията по „Официални запитвания“. Зад гишето стоеше едра млада

жена с предварително изготвен списък на канцеларски материали. Тя отбелязваше нужното ѝ в празните кутийки.

— Тук ли е Арни Кантор? — попита Амблър.

— Само секунда — отвърна жената. Той я наблюдаваше как бавно изчезна зад една врата. Минута по-късно към гишето се приближи младеж с компетентен вид.

— Вие ли търсите Арни Кантор? — попита той. — За кого да му предам?

Амблър завъртя очи.

— Той или е тук, или го няма — каза той с върховно отегчение. — Да започнем с това.

— В момента не е тук — внимателно отвърна младежът. Косата му беше подстригана късо — умерено късо, а не по войнишки — и имаше открития вид, който младшите агенти под прикритие така упорито култивираха.

— Което означава, че е в Милано и пощипва принчипесата? Не, не отговаряй на това.

Лицето на младежа засия в неволна усмивка.

— Не бях чувал да я наричат така — измърмори той. После хвърли на Амблър леко пресилен поглед на пълна искреност. — Може би аз мога да ви помогна?

— Това е над нивото ти на заплащане, повярвай ми — сприхаво отвърна Амблър и погледна часовника си. — О, проклетие. Момчета, вие тук сте пълна подигравка, нали?

— Съжалявам, но не...

— Не съжаляваш и наполовина, отколкото ще съжаляваш после.

— Ако ми кажете кой сте...

— Не знаеш ли кой съм?

— Опасявам се, че не.

— В такъв случай трябва да предположиш, че не се предполага да знаеш кой съм. На мен ми мирише, че си излязъл от инкубатора преди една-две седмици. Направи си услуга. Когато потъваш, извикай спасител.

Инкубатора — жаргон в „Консулски операции“ за специалната тренировъчна програма, която всички оперативни агенти трябваше да преминат. Младежът хвърли на Амблър разкривена усмивка.

— Какво искате да направя?

— Имаш няколко варианта, нали? Да се обадиш на Арни — аз ще ти дам телефона на Франческа, ако го нямаш. Или да размърдаш някой от каубоите зад бюрата горе. Аз съм приносителят на новините, *comprenez-vous*. И колкото по-бързо ме скриеш от очите на цивилните, толкова по-добре. Всъщност да вървим още сега. — Той отново хвърли поглед на часовника си, драматизирайки нетърпението си.

— Защото наистина нямам повече време. И ако вие, шибаняци, си вършехте работата, изобщо нямаше да се наложи да влача окаения си задник тук.

— Но аз ще трябва да видя някакъв документ за самоличност. — Искането се бе превърнало във въпросителна молба; младият агент се чувстваше несигурен, неуверен.

— Човече, излагаш се за трети път. Не страдам от недостиг на самоличности — имам си четири различни. Казах ти, че се довякох тук направо от оперативна мисия. Да не мислиш, че си нося истинските документи? — Амблър избухна. — Хей, не ме карай да ти създавам неприятности. Знаеш ли, че някога и аз стоях там, където си ти сега. Спомням си какво е.

Амблър пристъпи зад гишето и натисна бутона за асансьора, който се намираше на няколко ярда разстояние.

— Но вие не можете да се качите там сам — каза младежът.

— Няма и да го направя — безгрижно отвърна Амблър. — Ти идваш с мен.

Младежът изглеждаше слисан, но последва Амблър в асансьора. Авторитетът и увереността в гласа на непознатия бяха много по-ефективни от всеки документ за самоличност. Амблър натисна копчето за третия етаж. Въпреки античния си вид — сгъваема дървена врата, облечена в кожа врата с малко прозорче — асансьорът беше нов, както Амблър очакваше, и когато отново се отвори, той пристъпи в съвсем различна сграда.

Но не и непозната. Приличаше на всяко подразделение на Бюрото за разузнаване и проучвания към Държавния департамент. Редици бюра, компютри с плоски екрани, телефонни апарати. Редици машини за нарязване на документи — стандартен протокол на министерството след превземането на американското посолство в Техеран през 1979 г., но най-вече персоналът изглеждаше познат — не

като индивиди, а като типажи. Бели ризи, рипсени вратовръзки — с някои леки промени те можеха да минат за служители на Ай Би Ем от началото на шестдесетте, в разцвета на американската инженерна наука.

Амблър бързо огледа помещението и идентифицира най-старшия офицер секунди преди самия мъж — с пилешки гърди, широк таз, тясно, педантично лице, гъсти черни вежди и коса, която падаше над челото му по начин, който някога трябва да е бил модерен в колежа — да се изправи на крака. Заместникът на Кийт Левалски. Той седеше на ъглово бюро в помещение, в което нямаше отделни кабинети.

Амблър не го изчака да се приближи.

— Хей, ти — грубо подвикна той на мъжа с пилешките гърди. — Ела тук. Трябва да поговорим.

Мъжът пристъпи напред с объркан вид.

— Откога си разпределен тук? — заповеднически попита Амблър.

Кратка пауза, преди запитаният да отговори.

— А ти пък кой си?

— Откога, по дяволите.

— Шест месеца — предпазливо отвърна мъжът. Амблър тихо се обърна към него.

— Получихте ли тревогата Таркин? Едва забележимо кимване.

— Значи знаеш кой съм, кои сме ние. И знаеш, че е по-добре да не задаваш повече въпроси.

— Ти си от ударния отряд? — Мъжът говореше със снишен глас. В изражението му имаше напрежение и мъничко завист — административен чиновник, разговарящ с професионален убиец.

— Няма ударен отряд и ти не си ме виждал — процеди през зъби Амблър, докато потвърждаваше запитването със също така едва забележимо кимване. — Ето така ще играем, разбра ли? Ако имаш проблем с това, ако имаш проблем с нас, отнеси го до заместник-секретаря. Макар че ако си заинтересуван от продължителността на кариерата си, по-добре си помисли два пъти, преди да го направиш. Хората си рискуват задниците там навън, за да можете вие да си топлите дебели задници тук вътре. Днес загубих един от хората си. Ако разследването установи, че протакате работата, ще ви изкормя всичките. И нека ти напомня — времето е жизненоважно.

Мъжът с пилешките гърди протегна ръка.

— Аз съм Сампсън. От какво имаш нужда?

— На този етап вече говорим за забърсване — каза Амблър.

— Имаш предвид...

— Целта е елиминирана в 9:00 часа.

— Бърза работа.

— По-бърза, отколкото се опасявахме. По-мръсна, отколкото се надявахме.

— Разбирам.

— Много се съмнявам, Сампсън. — Тонът на Амблър беше арогантен, властен. — Сега сме загрижени за малката ви лодчица тук. Тревожим се, че може да се е появила пробойна.

— Какво? Не говориш сериозно.

— По-сериозен съм от проклетата аневризма. Това е само една възможност, но трябва да я проверим. Таркин знаеше твърде много. Както казах, работата се оплеска. Ще ми е нужна защитена комуникационна връзка с Вашингтон. Говоря ти за сигурност от край до край. Без малки розови ушички, притиснати към стената.

— Наистина ще трябва да го обсъдим с...

— Незабавно, да те вземат мътните!

— Значи ще ти е нужна обезопасената стая горе. Проверява се всяка сутрин. Проектирана е за акустично, визуално и електронно уединение, както е според спецификациите на отдела.

— Аз съм участвал в писането на тези спецификации — смразяващо заяви Амблър. — Спецификациите са едно. Изпълнението им съвсем друго.

— Лично гарантирам сигурността на помещението.

— Трябва да предам доклад. Което означава, че имам нужда да направя някои бързи проверки.

— Разбира се — каза Сампсън. Амблър сурово го изгледа.

— Тогава да вървим.

Повечето основни консулски сгради имаха почти еднакви помещения, където разузнавателните данни се съхраняваха, обработваха и предаваха. В последните няколко десетилетия съоръженията на щатското централно командване бяха придобили

особена важност за американската власт, за разлика от тези на Държавния департамент, който трябваше да сниши глава пред възхода на военните ресурси над дипломатическите в конюнктурата след студената война. Такъв беше светът, но не и този, в който живееха хора като Сампсън; те прилежно изписваха аналитичните си доклади и смятаха, че се намират в центъра на действието, макар че това действие отдавна беше минало покрай тях.

Обезопасената стая се намираше зад две отделни врати, а вентилационната система създаваше в помещението малко по-силно налягане в сравнение с околните стаи, така че незабавно да се регистрира отварянето на някоя от вратите. Самите врати бяха бронирани, от дебела стомана с гумирано покритие, което осигуряваше непроницаема звукоизолация. Спецификациите изискваха стени, направени от редуващи се слоеве фибростъкло и бетон.

Амблър пристъпи в стаята и натисна бутон, който автоматично затвори вратите. За миг се възцари пълна тишина; помещението беше неприятно топло и с приглушено осветление. После се разнесе тихото съскане на набиращата скорост вентилационна система, а халогенните осветителни тела грейнаха. Амблър се намираше в пространство около четиристотин квадратни фута. Имаше две работни бюра, поставени едно до друго, облицовани с бял ламинат, и два стола с овални форми, облечени в черна синтетична материя. На бюрата имаше плоски монитори като онези долу и черни клавиатури; бежовите компютърни кутии бяха закрепени на високи поставки. Безспирната високоскоростна, фиброоптична интернет връзка обменяше кодирани данни с дигиталния архив във Вашингтон; подобни отдалечени съоръжения за данни се обновяваха и синхронизираха на часова база.

Трипоточната конфигурация поддържаше осемдесет и четири терабитова система, оборудвана с проактивен мониторинг и софтуер за откриване и отстраняване на грешки. Освен това беше програмирана с характеристики за автоматично изтриване в случай на пробиви. Беше взета всяка възможна предпазна мярка, за да е сигурно, че това необятно хранилище на данни няма да попадне в неподходящи ръце.

Амблър включи монитора и изчака няколко секунди, докато той примигне и се съживи; връзката вече беше осъществена. Той започна да набира ключовите думи на търсенето си. Без да му мигне окото, се беше озовал в най-чувствителното място в пункта на „Консулски

операции“; измамата му можеше да бъде разобличена всеки миг. Предполагаше, че пътешествието на Левалски до авеню „Габриел“ №2 щеше да отнеме двадесет минути, но при слаб трафик можеха да бъдат и по-малко. Трябваше да използва времето си разумно.

Уай-чан Лун, написа той. Няколко секунди по-късно се появи стандартна биография, подготвена от Бюрото за разузнаване и проучвания към Държавния департамент. Подчертани активни връзки водеха до отделни файлове за родителите, търговските им интереси, произход, политически контакти. Оценката на бизнеса на родителите му не разкриваше нищо особено. Дейностите им не блестяха от чистота — приятелски членове на законодателните органи надлежно получаваха дарения; намекваше се за незначителни заплащания на чуждестранни официални лица, за да ускорят определени сделки, без да бъдат документирани — но по стандартите на времето и мястото бяха извършвани с достатъчна степен на почтеност. Той нетърпеливо прегледа биографията на самия Уай-чан Лун, разпознавайки обичайните характеристики в един обичаен летопис на известна личност.

Нямаше и намек от твърденията, включени в досието, което беше изготвено от Отряда за политическа стабилизация, а той беше добре запознат с методите на загатване, с техниките за индиректно осведомяване, използвани от професионалните разузнавателни анализатори. Те обикновено се състояха от безпристрастно отричане, предшествано от „Въпреки слуховете за контакти с...“ Или „Макар някои да предполагат, че...“ Но тук нямаше нищо подобно. Анализаторите най-вече се интересуваха как перспективите му като политическа фигура от национално значение бяха засегнати от неговата „решително приятелска реторика“ във връзка с взаимоотношенията с Китай. Погледът на Амблър се местеше и подскачаше от параграф на параграф като двуколка по неравен планински път. От време на време той се спираше на някой пасаж с потенциално значение.

Уай-чан Лун беше силно уверен в „бъдещето на съсредоточена либерализация“. Той вярваше, че появата на един по-демократичен континентален Китай ще доведе до

по-близки политически връзки, докато неговите опоненти поддържаха по-старата, непреклонна позиция на безкомпромисна враждебност и подозрение позиция, която несъмнено подсилваше враждебността и подозрението, избуяли сред съответните им колеги в Китайската комунистическа партия и Народната армия за освобождение. Позицията на Уай-чан Лун по този въпрос вероятно би била политически несъстоятелна за всеки политик, на когото липсва неговата огромна лична притегателна сила.

Думите бяха суховати, внимателно подбрани, но описваха точно идеалистичния млад кандидат, когото Амблър беше видял — човек, който говореше открито за идеалите си без домогване до политическа изгода и който беше уважаван заради това.

Досието на Курт Солингер беше далеч по-повърхностно. Специалист по търговските преговори, той беше отдал петнадесет години на работа по европейските икономически въпроси в различни институции — Общия пазар на Европа, Европейската общност, Европейския съюз. Беше роден през 1953 г. и беше израснал в Дюрн, Белгия, квартал на средната класа в Антверпен. Баща, завършил в Лозана остеопатолог, майка — библиотекарка. Беше минал и през типичните леви убеждения в гимназиалните години и колежа — прекарани в лицей „Ван Дюрн“ към католическия университет „Льовен“ — но нищо кой знае колко необичайно. Бяха го фотографирали с група, протестираща срещу разполагането на ракети със среден обсег в Германия в началото на осемдесетте. Присъстваше като подпис върху различни петиции на „Грийнпийс“ и други активисти за защита на околната среда. Но този тип дейности заглъхнаха след тридесетата му годишнина. Беше се впуснал в дебрите на академичната наука с определена целенасоченост, разработвайки икономически докторат, свързан с местните пазари и европейската интеграция, с помощта на професор Ламбрехт. Очите на Амблър пробягнаха по суховатото резюме, търсейки... какво? Не беше сигурен. Но ако имаше някаква закономерност, това беше единственият начин да я открие. Щеше да я види. Или нямаше.

Амблър продължи да чете надолу, подминавайки вцепяващо дългия списък на различните бюрократични титли и повишения, които мултилингвистът д-р Курт Солингер беше получил. Растежът му беше стабилен, макар и не грандиозен, но в една сфера на отлично образование технократи като самия него той бавно беше утвърдил репутация на почтеност и интелигентност. Следващата секция от биографичния очерк на Солингер беше озаглавена „Източният отбор“. Тази част засягаше председателството му на специален комитет по проблемите на източно-западната търговия. Амблър зачете по-бавно. Екипът беше направил забележителни крачки в изковаването на специално търговско споразумение между Европа и Китай, което обаче беше дерайлирало заради смъртта на главния европейски преговарящ, а именно Курт Солингер.

С разтуптяно сърце Амблър изписа името на Беноа Дешен. Бегло прегледа детайлите на колежанското и университетското образование на Дешен, стипендиите му и факултетските назначения, бюрократичните подробности на консултантската му работа за Комисията по мониторинг, утвърждаване и инспекция към Обединените нации, а после и скоростното му издигане към управлението на Международната агенция за атомна енергия.

Знаеше какво търси и го откри към края на файла. Дешен беше назначил специална комисия, натоварена с разследване на обвиненията, че китайското правителство е въввлечено в разпространение на ядрено оръжие. Много хора смятаха, че обвиненията обслужват политически цели; други се тревожеха, че дим без огън няма. Като генерален директор на МААЕ Дешен се ползваше с репутация на висока нравственост и независимост. Собствените анализатори на Държавния департамент бяха заключили, на база на пълния си разузнавателен преглед, че в рамките на година след издаването си докладът ще реабилитира китайското правителство.

Китай.

Центърът на паяжината падаше върху Китай. Ясно като бял ден беше, че убийството на Уай-чан Лун не беше по невнимание; то не беше резултат от лековерие към дезинформацията, разпространявана от опонентите му. Напротив, тази дезинформация беше използвана нарочно. Всичко говореше, че смъртта на Уай-чан Лун беше част от схема. Част от по-големия опит да се елиминират различни влиятелни

личности, които бяха положително настроени към новото управленско водачество на Китай. Но защо?

Още въпроси, още заключения. Ако се беше превърнал в маша на коварни кроежи, същата техника без съмнение беше приложена и при други. Самата разпаленост на Фентън го правеше човек, от когото лесно можеха да се възползват. Фанатиците като него неизменно бяха застрашени от погрешно насочване, особено когато фанатизмът им прегазваше инстинктивната им предпазливост. Беше лесно да апелират към патриотизма му, да го охранят с фалшиви данни, а после да седнат и да гледат резултатите.

Но отново, защо?

Амблър погледна часовника си. Вече беше останал твърде дълго; всеки изминал момент увеличаваше риска. Преди да изключи монитора обаче, той написа едно последно име.

Изминаха десет дълги секунди, в които мощните хард дискове свистяха безплодно, преди да признаят неуспеха си.

Не са открити данни за Харисън Амблър.

ГЛАВА 21

Лимузината, „Даймлер“, която откара Елън Уитфийлд до имението, остана да чака на посипания с чакъл паркинг, а заместник-секретарят закричи към великолепното здание.

Шато дьо Гурне, само на четирidesет минути северозападно от Париж, беше съкровище на архитектурата от седемнадесети век, което макар и не толкова помпозно, колкото близкия Версай, беше не по-малко впечатляващо в детайлите си. Проектиран от Франсоа Мансар за граф от двора на Луи Х, замъкът беше сред най-достоините за внимание от този тип във Франция — от фойето си, бележещо апотеоз в класицизма от периода, до многократно фотографирания бюфет от дялан камък. Единадесетте спални бяха непокътнати от първоначалното им създаване; тенис кортът и басейнът бяха съвременни нововъведения. През последния половин век мястото се използваше за международни конференции на правителствени и неправителствени организации, за съвещания на високо ниво на индустриалци и техни последователи от информационната ера. Понастоящем замъкът беше нает от разточително финансирана консултантска групировка, базирана извън Вашингтон, която организираше събитието по искане на професор Ащън Палмър, председател на тихоокеанската й програма, а той винаги предпочиташе обстановката да изразява най-доброто от онова, което цивилизацията можеше да предложи.

Лакей в ливрея посрещна заместник-секретаря Уитфийлд във фойето.

— Мосю Палмър ви очаква в синята зала, мадам — каза й французинът прислужник. Той беше на около петдесет, имаше орлов нос, квадратна челюст и жилаво телосложение — мъж, както някой би заподозрял, който имаше по-голям опит и познания, отколкото изискваше фиктивната му длъжност. Уитфийлд нямаше да се изненада, ако Палмър беше наел бивш член на Френския чуждестранен легион; той силно вярваше в „двойната употреба“ на служителите си — камериерът, който е и преводач, икономът, който е и бодигард.

Склонността на Палмър към мултиплициране беше свързана с разбирането му за ефикасността — той смяташе, че човек би могъл да изиграе повече от една роля на сцената на историята, че най-добре избраното действие можеше да постигне повече от един ефект. Мултипликационната доктрина на Палмър в действителност беше и ключът към сценария, който се разиграваше сега.

Синята зала се оказа осмоъгълно помещение, намиращо се над конюшните. Сводестият таван беше висок поне шестнадесет фута, килимите представяха най-изящното тъкаческо изкуство на периода, а полилеите имаха музейна стойност. Заместник-секретарят пристъпи към прозореца, наслаждавайки се на красивите контури на пейзажа. Самите конюшни, елегантно изградени от тухла и дърво, можеха да бъдат претворени в изискана мансарда.

— Разбирали са от майсторство, нали? Гласът на Ащън Палмър.

Елън Уитфийлд се обърна и видя Палмър да влиза през дискретна малка врата. Тя се усмихна.

— Както винаги казваш, „Не е важно умението, а степента на умение“.

— Това е поразителното в двора на Краля Слънце — най-високо ниво на цивилизованост, най-велико оценяване на постиженията в литературата, изкуството, естествените науки, архитектурата. В същото време не са забелязвали толкова много неща — сеизмичната нестабилност на социалния ред, на чийто гръб са се уговявали. База за революцията, която е щяла да изяде децата си век по-късно. Живеели са във фалшив мир, който е съдържал семената на собственото си унищожение. Хората бързо забравят онова, на което ни учи Хераклит — „Войната е обща, съперничеството е обичайно, а всички неща се случват заради съперничество и необходимост“.

— Радвам се да те видя, Ащън — топло каза Уитфийлд. — Това са, ако се осмеля да се позова на китайската поговорка, интересни времена.

Ащън Палмър се усмихна. Посребрената му коса беше поизтъняла от времето, когато Уитфийлд му беше студентка, но беше все така спретната, а челото му — високо и впечатляващо. От косите му очи струеше интелигентност. В него имаше нещо извън времето, нещо, което превъзхождаше ежедневието. В кариерата си Уитфийлд беше срещала много личности, предопределени да останат в

историята, но вярваше, че той бе единственият наистина велик човек, който гледаше в бъдещето. За нея беше привилегия да се запознаят — беше го осъзнала дори тогава, когато тъкмо беше навършила двадесет. Осъзнаваше го не по-малко и днес.

— Какво ще ми кажеш? — попита професорът. Уитфийлд знаеше, че Палмър е дошъл тук направо от Хонконг, но той изглеждаше добре отпочинал.

— Засега всичко се случва точно както го предвиди. — Очите ѝ блестяха. — Както го прозря е по-точната дума. — Тя се огледа в елегантното венецианско огледало. Мекото сияние на френската зима озаряваше оловното стъкло, като подчертаваше високите ѝ скули и изразените ѝ черти. Лешниковата ѝ коса, разделена на път, беше старателно фризирана; тя носеше вишневочервен костюм с пола и единичен наниз перли на врата си. Незабележими сенки подчертаваха сивевата на очите ѝ. — Добро местенце си имаш тук.

— Центърът за политически изследвания ще организира конференция тук. Валутни регулации: една „източно-западна перспектива“. Ти какво каза на хората си?

— Шато дьо Гурне е в графика ми, не се тревожи. Среща с учени на тема валутната либерализация.

— Защото все още трябва да се вземат предпазни мерки.

— Напълно го осъзнавам — отвърна Уитфийлд. Тя седна край масичката от позлатено дърво, а Палмър се присъедини към нея.

— Спомням си първия път, когато чух твоя лекция — каза тя и отмести поглед от оловното огледало. — Бях студентка в „Радклиф“, а ти водеше обзорен курс по глобална политика в „Сандърс Тиътър“, и написа три немски думи на дъската: *Machtpolitik, Geopolitik u Realpolitik*. Някой от задните редове на аулата се провикна: „Сега и немски ли ще трябва да проговорим?“ А ти отвърна „не“ и каза, че наистина има език, който ще трябва да научим, и че само малцина от нас ще успеят да го усъвършенстват — езикът на политиката.

Очите на Палмър се притвориха в спомени.

— Смятах, че е честно да предупредя хората.

— Точно така — каза тя. — Ти обяви, че повечето от нас просто никога няма да му хванат цаката. Че само някои от нас ще го овладеят на високо ниво, а останалите ще пропаднат в клишето на исторически

незначимите — възгледите за вселената на един член на градски съвет, така мисля, че го определи. Трудна материя за млади мозъци.

— Твоят интелектуален потенциал личеше още тогава — каза Палмър. — Онази целеустремена упоритост в ученето, която човек или притежава, или не.

— Спомням си разказа ти за Чингис хан и как със съвременни определения би могло да се каже, че е посветил живота си на либерализация на търговията и свобода на религиите, защото така е управлявал империята си.

— И именно това го е направило толкова опасен. — Той разпери ръце върху инкрустираната масичка от крушово дърво.

— Точно така. И на картата ни показва размаха на неговата империя и как през 1241 г. синът му и негов наследник, Огадай, превзел Киев, разбил германската армия на изток, прегазил Унгария и стигнал до портите на Виена. Сетне ордите спрели. Границите на Моголската империя съвпадали почти изцяло с тези на Източния блок. Това беше стъписващото. Ти ни показва двете области, едната на моголския доминион, а другата на комунистическата империя, от Северна Корея и Китай чак до Източна Европа. Беше една и съща площ — „отпечатъкът на историята“, така го нарече ти. И е било чиста случайност, че моголите са спрели пред Виена.

— Чиста случайност — повтори Палмър. — Огадай загинал и предводителите на армията искали да се върнат и да помогнат в избора на негов приемник.

— Ти ни показва, че великите империи се подчиняват на закономерности. През шестнадесети век Сюлейман Великолепни бил най-могъщият османски султан и освен това бил привърженик на основните принципи на равнопоставена справедливост, процедурна честност, свободна търговия. Ти доказва, че в историческо отношение източните империи са били винаги опасни за Запада според това колко либерални са били вътрешно.

— Твърде много хора са неспособни да прочетат писанията по стената — каза Палмър. — Особено когато те са на китайски.

— И ти обясни на онези деца със сънливи очи как през последните няколко века Китай, Средната империя, никога не е представлявала заплаха за западната хегемония, макар че по принцип той би трябвало да е най-големият ѝ съперник. Председателят Мао е

бил истински книжен тигър. В Китай колкото по-тоталитарен е бил режимът, толкова по-предпазлив, чисто защитен и обърнат навътре е бил военният му режим. Това беше нестандартен материал, компетентно представен. Умните деца се разсъниха, когато осъзнаха заключенията от онова, което ти казваше. Все още си спомням въздействието му.

— Но въпреки това някои неща не се променят. Колегите ти в Държавния департамент все още отказват да прозрат простата истина: колкото по-западен става Китай в управлението си, в толкова по-голяма заплаха се превръща той — както във военно, така и в икономическо отношение. Президентът на Китай има приятно лице и това лице заслепява нашето правителство относно реалността — че той повече от всеки друг е решен да събуди задрямалия дракон. — Палмър погледна изящния си, елегантен ръчен часовник „Филип Патек“. Уитфийлд забеляза, че той показва не само реалното време, но и източноевропейското и пекинското.

— Дори и когато бях студентка, ти, изглежда, разбираше много повече от всеки друг. Семинарът по международни отношения, на който присъствах през първата си година в университета — там се почувствах сред велики умове.

— Петдесет студенти кандидатстваха, аз допуснах едва дванадесет.

— Впечатляваща групичка. Не бих могла да съм най-умната от тях.

— Не — призна той. — Но ти беше най-способната.

Тя си спомни първия ден от семинара. Професор Палмър беше говорил за това как е изглеждал светът от перспективата на британския министър-председател Бенджамин Дизраели в късните години на деветнадесети век, застанал на кормилото на могъща Британия. Дизраели, изглежда, бе приел, че империята му е безсмъртна, че следващият век ще принадлежи на британците и тяхната непобедима флота. Няколко десетилетия по-късно в новия век Британия се беше смалила до втора световна сила. Тази трансформация, беше заявил Палмър, бе сходна с превръщането на Римската империя в Италия.

Двадесети век беше векът на Америка; индустриалното и икономическото превъзходство на Америка след Втората световна война беше неоспоримо, а усъвършенстваните механизми на военните

й командни постове разпростираха мощта ѝ до най-отдалечените точки на земното кълбо. Но щеше да е грешка да се приема, беше ги предупредил Палмър, че следващият век принадлежи на Америка по право. Наистина, ако Средното кралство се надигнеше в целия си ръст, следващият век можеше да принадлежи на него; центърът на глобалното превъзходство можеше да се измести на изток. А „политиките на конструктивно съперничество“ бяха точното нещо, което щеше да укрепи Китай и да ускори неговия възход.

Подемайки отричането на Маркс от „френските марксисти“ от седемдесетте години на деветнадесети век, Ацън Палмър веднъж саркастично беше отбелязал, че не е „палмерит“. Той отхвърляше разпространеното погрешно схващане на основните си доктрини — хората, които правеха заключения за исторически неизбежности от разработките му. Методът на Палмър обединяваше величавата история на дългия период — историята на епохи с вековна продължителност — с микроисторията на съвсем близкото време. Това не можеше да бъде сведено до лозунги, поговорки, формули. И нищо не беше неизбежно — това беше особено важна точка. Да се повярва в историческия детерминизъм, означаваше да се прегърне пасивността. Историята на света беше история на действия, предприети от човешки същества. Такива действия крояха човешката история. Такива действия можеха да я прекроят.

Лакеят в ливрея прочисти гърло.

— Професор Палмър — каза той. — Получихте съобщение. Палмър извинително погледна Уитфийлд.

— Моля те, извини ме.

Той изчезна надолу по дълъг коридор. Когато се върна няколко минути по-късно, изглеждаше неспокоен и изпълнен с енергия.

— Нещата идват на местата си — каза той на Уитфийлд. — Което увеличава напрежението.

— Разбирам.

— Ами Таркин?

— Както ти каза, нещата идват на местата си.

— А новата му „компания“? Имаме ли притеснения на този фронт?

— Няма причина за безпокойство. Държим всичко под око.

— Не мога да ти го кажа по-ясно — остават само седемдесет и два часа. Всеки трябва да изиграе ролята си до съвършенство.

— Засега — увери го Уитфийлд — всеки го прави.

— Включително и Таркин? — настоя Палмър с пламтящи очи.

Уитфийлд кимна с бегла усмивка.

— Особено Таркин.

Амблър гледаше право пред себе си, докато напускаше улица „Сен Флорентен“ №2. Искаше да прилича на мъж, който няма време за губене. Това не беше особено трудно, защото той наистина нямаше време за губене. Щом излезе на улицата и се отдалечи от консулството, той промени походката си и доби вид на безцелен минувач, шляещ се край червените тенти и лъскавите витрини. На път към улица „Сент Оноре“, той наблюдаваше зорко всичко наоколо, докато се преструваше на потопен в собствения си вътрешен свят.

Да си нащрек беше нещо повече от това да виждаш. Да си нащрек също така означаваше да слушаш — човек винаги трябваше да се ослушва за стъпките на някой извън полезрението си, който забързваше и сетне забавяше ход, за да поддържа постоянна дистанция от обекта на преследване.

Някой действително го следеше, осъзна Амблър, без да се придържа към никой професионален метод. Амблър чуваше звука на нечии стъпки — някой бързаше в неговата посока — човек със значително по-къси крака от неговите и ако съдеше по задъханото дишане, човек в лоша физическа кондиция.

Амблър би трябвало да изпита безпокойство, но мъжът препускаше след него с деликатността на сервитьор, подгонил разсеян клиент с неплатена сметка. Може би в това се коренеше коварството да преодолеят подозренията на обиграния агент чрез прекомерна показност?

Амблър удължи крачка и зави наляво в края на пресечката, навлизайки в тясната уличка „Камбон“, а после след кратка разходка излезе на улица „Мон Табор“.

На петдесет фута пред него имаше задна уличка, от която се зареждаха близките бутици. Той спря пред нея и се престори, че гледа часовника си. На циферблата се отрази мъжът, който го преследваше.

Със светкавично, рязко движение Амблър се извърна и сграбчи непознатия, вкара го насила в задната уличка и го опря в изрисувана с графити стена.

Мъжът беше особено невзрачен представител на човешкия род: останал без дъх, с белезникав тен, изтъняла черна коса, сенки под очите и шкембенце. Челото му блестеше от пот. Беше висок около пет фута и изглеждаше напълно не на място. Облеклото му — евтин светлокафяв балтон, бяла риза от изкуствена материя и някакъв безличен, торбест сив костюм — беше американско, или поне се продаваше в Америка, ако не се произвеждаше там. Амблър следеше ръцете му, за да не направи движение към някое скрито оръжие или устройство.

— Ти си Таркин, нали? — задъхано попита пребледнелият странник.

Амблър го притисна към стената — „Ау“, изпротестира мъжът — и прокара ръце по дрехите му, опипвайки с пръсти за някакво оръжие — химикалка, която беше малко по-дебела и малко по-дълга, портфейл, който изглеждаше малко по-издут от обичайните банкноти и кредитни карти.

Нищо.

Сега Амблър го огледа старателно, търсейки уловката.

— Кой иска да знае?

— Махни си ръцете от мен, жалко лайно — изсумтя мъжът. В гласа му имаше следа от бруклински акцент, но само следа.

— Попитах, кой иска да знае?

Мъжът се поизправи с изражение на обидено достойнство.

— Името ми е Клейтън Кейстън. — Не протегна ръка за здрависване.

ГЛАВА 22

— Не ми казвай — рече Амблър с неприкрито отвращение и подозрение. — Ти си приятел. Дошъл си да ми помогнеш.

— Сигурно се шегуваш — наежено отвърна бледият мъж. — Не съм ти приятел. И съм дошъл, за да помогна на себе си.

— С кого си? — настоя да разбере Амблър. Мъжът беше безнадежден случай — непохватността му в най-основните оперативни маневри не можеше да бъде подправена. Но той наистина би могъл да бъде полезен, предизвиквайки Амблър, създавайки му чувство на фалшива увереност, докато другите се придвижват към жертвата.

— Имаш предвид къде работя ли?

— Имам предвид тук и сега. Кой още е тук? И къде е, по дяволите? Казвай или ти обещавам, че повече никога няма да проговориш.

— И аз се питах защо очевидно нямаш никакви приятели.

Амблър вдигна ръка с изпънати като острие пръсти. Искаше да е ясно, че ще нанесе съкрушителен удар във врата на мъжа, без да му мигне окото.

— Кой още е тук? — повтори мъжът. — Ами около единадесет милиона французи, ако броим и покрайнините.

— Искаш да кажеш, че работиш сам?

— Ами, поне за момента... — с неохота отвърна мъжът. Амблър установи, че започва да се отпуска; по лицето на мъжа нямаше и намек да лъже. Той наистина работеше сам. Заявявайки го, осъзна Амблър, той не целеше да вдъхне увереност на притеснения обект на преследване; той признаваше злепоставяща истина.

— Но трябва да знаеш, че работя за ЦРУ — наежи се мъжът. — Затова внимавай какво правиш. Ако ме нараниш, това ще е зле за теб. Управлението мрази да плаща медицински сметки. Няма да го приемат добре. Затова просто махни тази... ръка. Това би бил много лош ход за теб. Както и за мен, като се замисля. Определено никой няма да спечели от този сценарий.

— Сигурно се шегуваш.

— Често предположение и също така често погрешно — каза той. — Слушай, близо до Операта има „Макдоналдс“. Да поговорим там.

Амблър безмълвно го зяпаше.

— Какво?

— „Макдоналдс“? — Амблър поклати глава. — Това да не е някакво ново място за рандевата на управлението?

— Наистина няма как да знам. Просто не съм сигурен, че стомахът ми може да смели местната помия. Ако вече не си разбрал, аз не съм от „разбойническият тип“. Това изобщо не е моето поприще.

Очите на Амблър непрекъснато се стрелкаха към околния пейзаж. Засега не беше засякъл присъствието на „пешеходен патрул“, който да дебне в сенките.

— Добре, ще говорим в „Макдоналдс“. — *Ти никога не се съгласяваш на място за среща, определено от отсрещната страна.* — Но не и сега.

Амблър мушна ръка в предния джоб на самото на мъжа и измъкна мобилния му телефон. Стандартен мобилен апарат „Ериксон“. Бързата проверка разкри, че е оборудван с предплатена френска СИМ карта. Вероятно го беше взел под наем на летище „Шарл дьо Гол“. Той натисна няколко клавиша и на дисплея се изписа номерът на телефона, който Амблър надлежно запамети.

— Ще ти се обади след петнадесет минути и ще ти дам адрес.

Мъжът погледна часовника си, електронен „Касио“.

— Добре — каза той с лек гъргорещ звук. Дванадесет минути покъсно Амблър излезе от метростанция „Пигал“. Ресторантът „Макдоналдс“ се намиреше точно отсреща; минаващите тълпи хора щяха да улеснят дискретното наблюдение на мястото на срещата. Той се обади на човека, представил се като Кейстън, и му продиктува адреса.

Сетне Амблър зачака. Имаше стотици методи, по които преследвачите можеха незабележимо да заемат позиции. Смеещата се двойка до будката за вестници, самотният мъж с нездрав вид, който жадно се взираше във витрината на магазин за „еротични помощни средства“ от латекс и кожа, бузестият младеж, облечен в дънково яке, с фотоапарат около врата си — всички щяха да отминат за миг и всички

можеха да бъдат заместени от хора с подобен профил, които щяха да избягват зрителен контакт едни с други, но щяха да са невидимо свързани от общ координатор.

Но такава вмъкване винаги произвеждаше леки смущения, които острият поглед на един наблюдател можеше да засече. Човешките същества се разполагаха на разстояние едни от други в съответствие със закони, които не осъзнаваха, но които предопределяха поведението им.

Двама души в асансьор разделяха пространството помежду си; ако бяха повече от трима, зрителният контакт грижливо се избягваше. Когато в кабината влезеше допълнителен пътник, возещите се вече обитатели се препозиционираха, така че да оставят максимално разстояние помежду си. Това беше един малък танц, повтарящ се час подир час, ден подир ден в асансьорите по целия свят — хората се държаха така, сякаш бяха специално обучени в маневрата, но в същото време изобщо не осъзнаваха какво ги караше да отстъпят още мъничко навътре, още мъничко наляво, още мъничко надясно, още мъничко напред. Но моделите на поведение бяха очевидни веднъж щом човек се настроеше на тяхна вълна. Подобни закономерности — разтегливи и неопределени, но истински — се откриваха и на тротоара, в начина, по който хората се струпваха около витрина на магазин или се подреждаха на опашка пред вестникарска будка. Присъствието на някой, който беше разположен на позиция, леко нарушаваше естествения ред. Един достатъчно възприемчив наблюдател щеше да осъзнае смущенията, които се крепяха точно на ръба на съзнателното. Амблър знаеше, че да си обясни нередното беше далеч по-трудно, отколкото спонтанно да го почувства. Съзнателната мисъл беше логична и бавна. Интуицията беше мимолетна, неосъзната и обикновено много по-прецизна. В рамките на няколко минути Амблър със задоволство установи, че наоколо няма наблюдателен екип.

Бледият мъж пристигна с такси и спря на ъгъла точно пред „Макдоналдс“. Когато излезе от колата, той бързо протегна глава и се огледа наоколо, примигвайки — безполезен жест, който по-вероятно щеше да го идентифицира за евентуалните му преследвачи, отколкото обратното.

След като човекът от ЦРУ влезе в ресторанта, Амблър продължи да наблюдава таксито, което изчезна зад ъгъла. После изчака още пет

минути. Все още нищо.

Той прекоси натоварената улица и прекрачи прага на „Макдоналдс“. Вътре беше тъмно, с изключение на приглушено червеникаво осветление, което бе по-подходящо за район на червените фенери. Кейстън се беше настанил в ъглово сепаре и отпиваше кафе.

Амблър си купи два сандвича с бекон и седна на маса в задната част на заведението, но позволяваше ясна видимост към вратата. После улови погледа на Кейстън и с жест му нареди да се присъедини към него. Кейстън очевидно беше избрал сепарето си като най-прикрито. Това беше грешка, каквато нито един оперативен агент не би допуснал. Ако на мястото нахлуеха враждебни единици, то това се случваше, защото те вече знаеха, че си там. Беше много по-добре да забележиш присъствието им възможно най-скоро — да увеличиш до максимум собствената си готовност. Само аматьорите се ослепяваха сами, заставайки извън полезрение.

Кейстън седна на малката маса от светло дърво точно срещу Амблър. Изглеждаше нещастен.

Амблър продължаваше да оглежда помещението. Не можеше да отхвърли възможността, че Кейстън е неволна машина; ако в тока на обувката му имаше предавател например, щеше да е лесно да съберат екип извън полезрението им; дори нямаха нужда от визуално наблюдение.

— По-едър си, отколкото на снимката — отбеляза Кейстън. — Но пък и снимката беше само три на пет инча.

Амблър не му обърна внимание.

— Кой знае, че си тук с мен? — нетърпеливо попита той.

— Само ти — отвърна мъжът. Гласът му беше мрънкащ, но в него отново липсваха следи на коварство или заблуждение. Лъжците често те гледаха внимателно, докато говореха; искаха да проверят дали си се хванал на лъжата или трябва да се постараят повече, за да те убедят. Онези, които казваха истината в обикновен разговор, просто приемаха, че ще им повярваш. Очите на Кейстън се спряха върху хамбургерите в подноса пред Амблър.

— И двата ли ще ги ядеш? Таркин поклати отрицателно глава. Американецът грабна единия хамбургер и започна лакомо да преглъща.

— Съжалявам — каза след малко. — Не съм ял от доста време.

— Трудно се намира прилична храна във Франция, а?

— На мен ли го казваш — откровено заяви мъжът, несъзнаващ сарказма на Амблър.

— А сега ми кажи кой си всъщност? Не приличаш на агент на ЦРУ. Не приличаш нито на оперативен агент, нито на прилагащ закона служител. — Той огледа прегърбения, пълничък човек пред себе си. Мъжът очевидно не беше във форма. Както не беше и на място. — Приличаш на счетоводител.

— Така е — каза мъжът. Той извади механичен молив и го насочи към Амблър. — Така че не се закачай с мен. — Усмихна се. — Всъщност съм вътрешен одитор. Но съм в управлението от тридесет години. Просто съм от онези, които не излизат много-много навън.

— От задния офис значи?

— Така бихте се изразили вие, момчетата от предния офис.

— Как се озова в управлението?

— Наистина ли имаме време за този разговор?

— Разкажи ми — каза Амблър с настойчива нотка в гласа си, която не беше твърде далеч от заплахата.

Кейстън кимна; той знаеше, че мъжът, известен като Таркин, не пита от безцелно любопитство, а като мярка на потвърждение.

— Резюмето е, че започнах работа по корпоративни измами към Държавната комисия по сигурността. После ме наеха по един проект в „Ърнст енд Янг“, само че там имах чувството, че *правя* корпоративни измами. Междувременно на някой умен мозък във Вашингтон му хрумнало, че на базисно ниво ЦРУ всъщност си е една компания. Решили, че трябва да привлекат някой с моя ексцентричен комплект от умения. — Той пресуши кафето си. — И наистина имаха предвид ексцентричен.

Амблър изучаваше мъжа, докато той говореше, и отново не откри признаци на заблуда.

— Значи бях открит от един абсолютен оперативен аматьор — отбеляза Амблър. — От един чиновник зад бюро. Не знам дали да съм развеселен или покрусен.

— Може и да съм чиновник зад бюро, Таркин, но това не ме прави кръгъл идиот.

— А точно обратното, сигурен съм — каза оперативният агент. — Разкажи ми как ме откри и после ми кажи защо?

В угълчетата на устните на мъжа заигра бегла усмивка — момент на потисната суета.

— Беше лесно, след като знаех, че си в Париж.

— Както сам изтъкна, този район се населява от единадесет милиона души.

— Ами, започнах да мисля за вероятностите. Париж не е добро място за криене; градът все още е главна зона за разузнавателните общности на няколко нации. Всъщност това до голяма степен е последното място, на което трябва да бъдеш. Значи не си дошъл тук, за да се скриеш под земята. Вероятно имаш работа за вършене, но в такъв случай защо не си вдигнал лагера при първа възможност? Това ме остави с приемливата вероятност да си тук, защото търсиш нещо — информация. И сега, кое би било последното място на света, където би се появил бивш член на „Консулски операции“, провъзгласен за „отцепник“? Очевидно парижкият офис на „Консулски операции“ — поне така биха разсъждавали моите колеги. Последното място, на което би отишъл.

— Значи усърдно отиде там, за да бдиш на отсрещната страна на улицата.

— Понеже информацията, която ти е нужна, включва „Консулски операции“ по някакъв начин, а в света на „Консулски операции“ ти се чувстваш като у дома си.

— Значи просто имаше такова чувство, така ли? Очите на Кейстън пламнаха.

— Чувство? — Той беше величествен в отвращението си. — Чувство? Клей Кейстън не действа по чувства. Той няма вземане-даване с предчувствия, интуиции, инстинкти и прочие...

— Би ли снишил глас?

— Съжалявам. — Кейстън се изчерви. — Опасявам се, че засега оголен нерв.

— Както и да е. Та по твоята превъзходна поредица от умозаклучения...

— Ами, по-скоро е въпрос на вероятностна матрица, отколкото на строга силогистична логика...

— Но на каквато и изчанчена магия да си разчитал, ти си решил да дебнеш край една определена врата. И ти е излязъл късметът.

— Късметът? Очевидно не си чул нищо от това, което казах. Всичко беше въпрос на прилагане на теоремата на Байес, за да изчисля условните вероятности, отдавайки дължимата тежест на по-раншните вероятности, като така избегнах погрешния извод за...

— Но по-трудният въпрос е защо. Защо си тръгнал да ме търсиш?

— Много хора те търсят. Аз мога да отговоря само за себе си. — Кейстън направи пауза. — И това е достатъчно трудно. До преди няколко дни всичко, което ме интересуваше, беше да те открия, за да бъдеш изваден от строя — елиминирана нередност. Но сега започвам да си мисля, че съществува и по-голяма нередност, с която да се боря. Аз притежавам определени данни. Вярвам, че ти притежаваш някакъв друг комплект данни. Сливайки информацията си — установявайки по-голяма тестова площ, ако използваме техническия термин, — ще успеем да отбележим по-голям прогрес.

— Все още не разбирам защо не си в офиса си и не подостряш моливи.

Кейстън изсумтя.

— Попречиха ми, до това се свежда всичко. Има някакви лоши играчи, които искат да те открият. Аз пък искам да открия тях. Това може би води двама ни към споделен интерес.

— Да видим дали съм разбрал правилно — каза Амблър. Поддържаше тона си тих и разговорен, като знаеше, че звукът ще се изгуби в общия фон на всяко разстояние, по-голямо от три фута. Очите му продължаваха да оглеждат обстановката. — Искал си да ме откриеш, за да ме извадиш от строя. А сега искаш да откриеш други, които на свой ред искат да открият мен.

— Именно.

— А после какво?

— После? Ами, тогава ще е твой ред. След като предам тях, ще искам да предам теб. А след това продължавам с подострянето на онези моливи №2.

— Казваш ми, че евентуално се надяваш да ме „предадеш“? Да ме извадиш от „строя“? Защо би ми казал такова нещо?

— Защото това е истината. Разбираш ли, ти представляваш всичко, което ненавиждам.

— С ласкателства няма да постигнеш нищо.

— Факт е, че хората като теб са вредители. Ти си каубой и си нает от други каубои, от хора, които не признават правила и закони, хора, които все гледат да минат по краткия път. Но знам и други неща за теб. Знам, че ти винаги узнаваш, когато някой те лъже. Така че защо да си правя труда?

— Онова, което си чул, е вярно. Това не те ли плаши? По мое мнение прави живота по-лесен. Увъртанията никога не са били силата ми.

— Нека те попитам още веднъж — казал ли си на някого къде се намирам?

— Не — отвърна Кейстън.

— Тогава ми кажи защо да не те убия.

— Ами вече ти казах. В краткосрочен план имаме определени общи интереси. В дългосрочна перспектива... както Кийнес казва, в дългосрочна перспектива всички сме мъртви. Прецених, че ще поемеш рисковете на един временен съюз.

— Врагът на твоя враг е твой приятел?

— Господи, не — заяви Кейстън. — Това е омразна философия. — Той започна да сгъва хартиената салфетка в оригами с формата на жерав. — Нека да е ясно. Ти не си ми приятел. И аз не съм твой, това е сигурно като ада.

ВАШИНГТОН

Итън Закхайм разглеждаше лицата на анализаторите и техническите специалисти, насядали около масата в конферентна зала 002А, и уморено се чудеше колко тона камък и бетон лежат над главата му — шест етажа от строена през 1961 г. чудовищна конструкция. Точно сега тежестта на собствените му рамене беше достатъчно непосилна.

— Добре, хора, очевидно не сме постигнали целите си, затова моля ви, кажете, че поне сме научили едно-две неща. Абигейл?

— Ами, анализирахме информационния поток, който той е използвал в консулството — каза специалистката по разузнаване, а очите ѝ неспокойно се стрелкаха изпод кафявия ѝ бретон. Проникването на Таркин в уж строго охраняваното съоръжение в Париж беше болезнена рана — стъписващ и ужасяващ ход, довел до взаимни обвинения между всички отдели — и не беше тема на

дискусия, която някой желаше да съживява. — Три от заявките му са засягали информация за Уай-чан Лун, Курт Солингер и Беноа Дешен.

— Неговите жертви — изсумтя Матю Уекслър. Като ветеран с двадесетгодишна практика в Бюрото за разузнаване и проучвания към Държавния департамент политическият анализатор се ползваше от привилегията да прекъсва разговора свободно. — Престъпникът се връща на местопрестъплението.

Закхайм разхлаби вратовръзката си. *Топло ли е тук или само аз се чувствам така?*, — почуди се той, но реши да не задава гласно въпроса. Имаше усещането, че само той се чувства така.

— И какъв е смисълът на това според вас?

— Прави връзката между него и тези жертви доста очевидна, ако вече не е била такава. — Уекслър се наведе напред, а кръглият му корем опря в масата. — Искам да кажа, че преди разполагахме със силни косвени доказателства, но сега вече няма абсолютно никакво съмнение.

— Не смятам, че анализът на изображенията може да се отхвърли като косвен — тихо каза Рандал Денинг, експертът по изображения, сякаш колкото да отбележи негодуванието си. Синият му блейзер седеше провиснало на слабото му тяло. — Той определено го поставя на сцената.

— Матю, ти процедираш според догадките, които всички приемаме за верни — намеси се Закхайм. — Но нещо в търсената информация ме кара да се замисля. Защо някой ще разследва историята на хората, които вече е убил? Това не се ли прави, преди да убиеш някого?

В противоположния край на масата Франклин Рунсиман, заместник-директорът на „Консулски операции“, изглеждаше притеснен от посоката, в която поемаше Закхайм. Той прочисти гърло.

— Итън, прав си, че могат да се направят множество интерпретации. — Очите му гледаха пронизващо изпод гъстите му вежди. — Винаги е така. Но ние не можем да приемем множество разнопосочни действия. Трябва да изберем един курс на действие, базиран върху най-добрия ни прочит на доказателствата — на всички доказателства. Нямаме време да се занимаваме със спекулации.

Закхайм стисна зъби. Изказването на Рунсиман го подразни — какво беше спекулация и какво беше факт бе именно проблемът, който

трябваше да разрешат. Но нямаше смисъл да протестира. Рунсиман така или иначе беше прав, че бяха възможни многобройни интерпретации. Но констатациите на Абигейл безпокояха Закхайм по причини, които му беше трудно да изрази. Таркин, който и да беше той, изглежда, правеше онова, което и те правеха — той се държеше така, сякаш провеждаше разследване, а не сякаш беше целта на разследване. Закхайм трудно преглътна. Това не му харесваше.

— Истинският трън в гащите е Фентън — отбеляза Уекслър. Закхайм забеляза, че анализаторът не се беше сетил да закопчае догоре ризата си. Но като се имаше предвид брилянтно организирания мозък на Уекслър, никой не се интересуваше от неугледния му външен вид.

— Идентификацията е сигурна — вметна Денинг. — Това е мъжът, придружаващ Таркин преди убийството на Солингер. Пол Фентън.

— Никой не го оспорва — каза Уекслър, сякаш говореше на бавно загреващ студент. — Знаем, че той е бил там. Въпросът е какво означава това? — Той се обърна към останалите. — Какви са последните новини в тази връзка?

— Тук имаме малко проблеми с достъпа — предпазливо каза Абигейл.

— Проблеми с достъпа? — невярващо ахна Закхайм. — Какви сме ние — редакционният екип на „Вашингтон Поуст“? Тук не би трябвало да имаме вътрешни пречки. Достъп? Това са пълни глупости! — Той се обърна към Уекслър. — Носиш ли досието на Фентън?

Уекслър вдигна нагоре месестите си длани.

— Секвестрирано — каза той. — Изглежда, че протоколът за специален достъп е неприкосновен. — Очите му се стрелнаха към Рунсиман.

— Обясни — обърна се директно към Рунсиман Закхайм. Бюрократичната логика му подсказваше, че заместник-директорът на „Консулски операции“ или се е съгласил мълчаливо с бариерите, или активно ги е приложил.

— Това няма връзка с целите на този екип — невъзмутимо отвърна Рунсиман. Дори под евтините флуоресцентни светлини тъмният му костюм — графитеносива мека вълнена материя с едва доловима шарка — изглеждала лъскава и скъпа.

— Няма връзка? — Закхайм едва не запелтечи. — Това не трябва ли екипът да го реши? Проклятие, Франк! Ти ме помоли да оглавя цялото това нещо, тук сме привлекли най-добрите си хора от „Изображения“, „Разузнавателни сигнали“, „Анализи“, а ти няма да ни оставиш да си свършим работата?

Суровите черти на Рунсиман не издаваха и следа от напрежение, но очите му се бяха впили в Закхайм.

— Вече преминахме етапа на фактологически открития в тази операция. Сега работата ни е да изпълним мисията, с която се съгласихме. Не да се събираме на празни приказки, не да спекулираме по хипотези, не да се ровим в архивите, нито да задоволяваме безцелното си любопитство. Когато започнеш една мисия, целта е да я докараш до успех. Да осигуриш оперативна подкрепа и действащо разузнаване на нашите упълномощени агенти, така че те да свършат задачата, с която сме ги натоварили.

— Но картината, която се оформя...

— Картината ли? — прекъсна го Рунсиман с неприкрито презрение. — Нашата работа, Итън, е да извадим копелето извън картината.

ПАРИЖ

Половин час по-късно двамата мъже, оперативен агент и счетоводител, пристигнаха поотделно в хотела, в който Кейстън беше отседнал — интересно малко местенце, наречено хотел „Стърбридж“, част от американска верига. Кейстън очевидно се опитваше да се изолира от местната среда възможно най-много и стаята му беше голяма по парижките стандарти, макар и тясна и безлична. Спокойно можеше да е хотел във Форт Уърт. Кейстън покани Амблър да седне във фотьойл с извити крака, тапициран в кадифе с цвят на горчица — от онези мебели, на които личеше колко са евтини въпреки опитите им да изглеждат шикозни.

Кейстън зададе на Амблър няколко суховати, конкретни въпроса за преживяванията му след напускането на остров Париш; отговорите на Амблър бяха също толкова прозаични.

— Озадачаващо... състояние — каза след малко Кейстън. — Имам предвид твоето. Цялата работа с изтритата самоличност. Ако не бях напълно лишен от чувства на съпричастност, щях да си помисля,

че цялото това преживяване е доста неуравновесено. Прилича ми на някаква криза на идентичността или нещо такова.

— Криза на идентичността? — сопна се Амблър. — Моля те. Криза на идентичността е, когато софтуерен инженер се затвори в малка хасиенда в Ню Мексико и по цял ден чете Карлос Кастанеда. Криза на идентичността е, когато свръхбогат маркетингов директор реши да напусне работата си, за да започне да продава вегетариански кифли в магазин за органични храни. Ние сме далеч отвъд това, не си ли съгласен?

Кейстън полуизвинително сви рамене.

— Чуй ме, прекарах последните няколко дни, нареждайки пъзела на данните с помощта на моя асистент. Възстанових доста голяма част от оперативното ти досие към Отряда за политическа стабилизация или поне онова, което има претенции да е твое оперативно досие. — Той подаде на Амблър снопче листове.

Амблър ги прегледа. Беше любопитно усещане да види продукта на кръв, пот и сълзи в систематизирана и съкратена форма. Изпълни го чувство на пустота. Кариерата му, като на толкова други, беше лишена от обществен профил; пълната ѝ неизвестност трябваше да се изкупи чрез скрития героизъм на действията му. Това беше обещанието, споразумението: твоите дела, макар и тайни, могат да променят историята. Ти ще бъдеш скритата ръка на историята.

Но ако всичко това беше илюзия? Ами ако животът под прикритие — живот, който го беше принудил да пожертва интимните човешки взаимоотношения, които осмисляха живота на толкова много хора — се окажеше без никакво реално и трайно последствие или поне без положително такова?

Кейстън улови погледа му.

— Концентрирай се, става ли? Ако видиш нещо, което ти се струва подправено, просто ми кажи.

Амблър кимна.

— Значи профилът ти е следният — ти притежаваш необикновената способност за „ефективна дедукция“. Ходещ детектор на лъжата. Това те прави много ценен в оперативната работа. Отрядът за политическа стабилизация те вербува още в началото на кариерата ти в „Консулски операции“. Ти се озоваваш във вихъра на нещата. Включват те в онези назначения, които са любими на отряда. — Той не

се опитваше да прикрие неприязънта си. — После идва задачата в Чанхуа. Успешно завършена, поне според досието. В следващия миг изчезваш от хоризонта. Защо? Какво се случи?

Амблър набързо му разказа, като не преставаше да гледа Кейстън в очите.

Кейстън не заговори веднага, а след малко. Погледът му се беше изострил.

— Разкажи ми точно какво се случи в нощта, в която те отведоха. Всичко, което си казал, всичко, което е било казано от друг. Всичко и всеки, който си спомняш.

— Съжалявам, но не... — Гласът му заглъхна. — Просто не знам. Според Лоръл се дължи на предизвикана с медикаменти ретроградна амнезия.

— Но то трябва да е някъде в главата ти. Не е ли?

— Не знам — каза Амблър. — Ето го живота ми, който за определен период сякаш се разтваря в нищото.

— Изгубен уикенд.

— Само че в други мащаби.

— Може би не се опитваш достатъчно упорито.

— По дяволите, Кейстън. Изгубих две години от живота си. Две години на психически игрички. Две години на изолация. Две години на безнадеждност.

Кейстън примигна.

— Това прави шест години.

— Ако някога си се замислял да преминеш в обслужващия сектор, Кейстън, по-добре недей. И представа си нямаш какво преживях.

— Нито пък ти. Точно това се опитвам да открия, разбра ли? Така че си запази хленченето за някой, който поне ще се преструва, че му пука.

— Ти не проумяваш. Връщам съзнанието си назад и там няма нищо. Разбираш ли? По екрана има само снежинки. Никаква картина. — Заля го вълна на изтощение. Беше уморен. Беше твърде уморен, за да говори. Беше твърде уморен, за да мисли.

Отиде до леглото и легна, нещастно вперил очи в тавана. Кейстън изсумтя.

— Майната ѝ на картината. Започни с дребните факти. Как се върна от Тайван?

— Нямам представа.

— С какъв транспорт?

— По дяволите, казах ти, че не знам — избухна Амблър. Кейстън беше невъзмутим, очевидно сляп за емоциите на Амблър, за агонията, която настойчивостта му причиняваше. — С плуване ли се върна? Или с параход?

Главата на оперативния агент пулсираше; той се бореше да се овладее, да успокои дишането си.

— Шибай се — каза тихо. — Не чу ли и дума от онова, което казах?

— По какъв начин? — повтори Кейстън. В гласа му нямаше нежност, само нетърпение.

— Сигурно съм летял.

— Значи все пак имаш някаква представа, ти, потънало в самосъжаление копеле. И откъде точно си летял?

Амблър сви рамене.

— Предполагам от летище „Чан Кайшъ“ край Тайпе.

— С кой полет?

— Не з... — Той примигна. — „Катей Пасифик“ — чу се сам да казва.

— Търговски полет значи. — Кейстън не изглеждаше изненадан. — Търговски полет. Дванадесет часа. Взе ли си питие на борда?

— Сигурно.

— И какво питие би си взел?

— Предполагам уиски, „Уайлд Търки“.

Кейстън вдигна телефона и набра румсървиса. Пет минути покъсно в стаята пристигна бутилка „Уайлд Търки“. Той наля два пръста в една чаша и я подаде на Амблър.

— Отпусни се, пийни едно — нелюбезно му каза счетоводителят. Веждите му бяха склучени и предложението беше заповед — счетоводителят се беше превърнал в барман от ада.

— Аз не пия — запротестира Амблър.

— Откога?

— Откакто... — Амблър се поколеба.

— От остров Париш. Но преди това си пиел, ще пиеш и сега. До дъно!

— За какво е всичко това?

— Научен експеримент. Просто го направи.

Амблър отпи и бърбънът леко прогори гърлото му. Не изпита еуфория, а само чувство на замаяност, объркване, нарастващо гадене.

Кейстън му наля ново питие и Амблър го пресуши.

— По кое време пристигна самолетът? — настойчиво попита счетоводителят. — Вечер или сутрин?

— Сутрин. — В червата му запълзя безпокойство. Знанието се връщаше към него сякаш от друго измерение. Не ставаше по негово желание, не можеше да го предизвика. Но все пак то беше предизвикано и се беше появило.

— Срещна ли се с командващия операцията? Амблър се смрази. Сигурно беше се срещнал.

— Следващият въпрос — безмилостно отсече Кейстън. Той сякаш напредваше през необятен списък с въпросчета като птица, кълвяща скален отломък. — Кой е Мимолетност?

Амблър имаше чувството, че стаята се завърта около него, а когато затвори очи, тя се завъртя още по-бързо. Остана безмълвен дълго време. Като изстрел в Алпите въпросът отключи малко свлачище, което се превърна в лавина. Той потъна в мрак.

А сетне в мрака се появи сияние.

ГЛАВА 23

Отново беше в Чанхуа. Минало, което хвърляше сянка върху настоящето му. В съзнанието му нахлу френетичен вихър от образи и той се озова сред водовъртеж от кипяща дейност, помела острова. Беше открил онова, от което се страхуваше.

Последваха серия пробягващи, неясни картини. Стюардесата от полета на „Катей Пасифик“, поредната чаша бърбън на ръка разстояние, обслужване на ниво. Таксиметровият шофьор на „Дълес“, тринидатец с хлътнали бузи и твърди убеждения за най-краткия маршрут. Апартаментът му в „Баскертън Тауърс“, който в онзи ден изглеждаше толкова малък, толкова стерилен. Малко повече от място, където само да се изкъпе, облече и подготви за, както изглеждаше, битка.

За битка.

Каква битка? Над спомените му отново се спусна странна мъгла и ги забули. Но Амблър... не, Таркин, той беше Таркин... почувства мъждееща някъде дълбоко в него емоция. Ако можеше да си възвърне тази емоция, щеше да си възвърне и спомените, които я придружаваха. Емоцията беше особена; особено силна смесица на вина и най-вече гняв.

Мъглата се поразсея. Пред очите му изкристализираха сгради и хора, първо потопени в поток от бял шум, а после по-отчетливи и разбираеми. Усещането беше живо, реално, настоящо.

На Таркин му липсваше моралният нарцисизъм да смята, че ръцете му някога са били чисти, но сега вбесен откри, че те току-що бяха изцапани с кръв от необяснима професионална грешка.

Трябваше да уведоми Мимолетност.

Кипящ от ярост и невяра, Таркин се върна в главния щаб във Вашингтон. Мъж с вратовръзка като безброй други, в голяма каменна сграда като безброй други. Запъти се право към целта, към заместник-секретаря, отговарящ за Отряда за политическа стабилизация, към Мимолетност.

А сетне необяснимото стана непростимо. Заместник-секретарят Елън Уитфийлд, главен директор на Отряда за политическа стабилизация, беше човек, когото той познаваше добре, безспорно твърде добре. Тя беше хубава жена със силна брадичка, малък прав нос и високи скули; лешниковата ѝ коса подчертаваше тъмносините ѝ очи, акцентирани с лек грим. Беше хубава, а някога за него беше почти красива. Това беше преди много години, почти в началото на кариерата му, когато тя все още участваше в оперативни операции, и аферата им, консумирана основно в крайбрежните колиби на Северните Мариански острови, бе продължила по-малко от месец. *Онова, което се случи в Сайпан*, беше казаха тя с усмивка, *ще си остане в Сайпан*.

Тя се кандидатира за административен пост в Държавния департамент малко след това; той прие следващото си оперативно назначение — специалните му умения го правеха незаменим на полето, така му казваха. В следващите години кариерите им понякога се срещаха, понякога се раздалечаваха. В „Консулски операции“ тя стана известна с невероятно добрата си организираност — малцина администратори бяха толкова обиграни в обработването и установяването на приоритети на различните нива от разузнавателни и оперативни въпроси. Освен това тя прояви отлични умения в офисната политика — да ласкае по-висшестоящите, без това да си личи; да препъва онези, които препречваха пътя ѝ към напредъка, отново, без да издава преднамереност. Година след като получи първата си позиция в столицата, тя бе издигната в младши директор на Бюрото по източноазиатски и тихоокеански въпроси; две години по-късно бе избрана за заместник-директор в „Консулски операции“; три години след това стана самостоятелен директор на подразделение и скоростно съживи Отряда за политическа стабилизация, разширявайки обхвата на компетенциите и операциите му.

В „Консулски операции“ считаха ОПС за „силно проактивен“ — критиците казваха „безразсъден“, — а сега нещата се влошаваха. За своите критици оперативните агенти от ОПС нехаеха за правилата и бяха твърде агресивни, като третираха пактовете на международния закон с уважението, което един бостънски шофьор проявяваше към пътните знаци. Фактът, че над това формирание властваше някой така принципен и овладян като Елън Уитфийлд, изненадваше много от колегите ѝ. Но не и Амблър. Той знаеше, че тя притежава дива страна,

смесица от импулсивност, пресметливост и нещо, което някога бяха определяли като сатанинство. Веднъж, през един влажен август в Сайпан, това му се беше сторило възбуждащо.

Но Уитфийлд, която си беше спечелила цивилния пост на заместник-секретар — сега проявяваше любопитна способност да се изплъзва. Понякога Амблър се питаше дали общата им „история“ не я караше да изпитва неудобство, но в действителност тя не беше от този тип хора, нито пък гледаше на аферата им като на нещо повече от приятно прекарване на времето през иначе отегчителната служба. Приятно прекарване на времето, приключило по приятен начин. На четвъртия път, когато му казаха, че заместник-секретар Уитфийлд е на „съвещание“, Амблър разбра, че го отрязват. Вече беше написал и изпратил доклада си по покушението над Лун. Сега търсеше чия беше отговорността. Искаше тя да му обещае, че ще проведе пълно и правилно разследване на този фатален провал в разузнаването. Искаше признание, че ОПС е сгрешил и че ще се предприемат стъпки, за да се въведе ред в задния двор.

Със сигурност не искаше твърде много.

Пет дни след пристигането му във Вашингтон Амблър научи чрез неофициални канали, че Уитфийлд дори не е подала официален меморандум с неговото оплакване, както изискваше стандартният протокол. Това беше нарушение. Уитфийлд беше известна, дори награждавана, за склонността си към перфекционизъм. Нима беше така засрамена от провала си, че да откаже да го признае пред директора на „Консулски операции“ и държавния секретар? Нима мислеше, че може да го прикрие, като се имаше предвид всичко, което той беше успял да открие? Имаше нужда да се изправи срещу нея, да чуе обяснението ѝ.

Имаше нужда да го чуе на лична среща.

Отново го заля яростта, която беше изпитал в Чанхуа. Яростта от предателството. Вече беше петък следобед, краят на работната седмица във Вашингтон, но не и краят на неговата. *Съжалявам, но заместник-секретарят Уитфийлд е на съвещание. Може да оставите ново съобщение, ако желаете.* Когато позвъни час по-късно, отговорът на секретарката ѝ беше невъзмутим — очевидно подчинената бе помолена да се отърве от напастта. *Съжалявам, заместник-секретарят Уитфийлд си тръгна от работа.*

Безумие! Тя наистина ли си мислеше, че може вечно да го избягва — да избягва истината? Почервенял от гняв, той скочи в колата си и отиде до дома на Уитфийлд в покрайнините на Фокс Холоу, селце, разположено на запад от Вашингтон. Знаеше къде живее тя и там нямаше как да го отпрати.

Половин час по-късно той придвижи бавно колата си покрай бяла ограда и зави по елегантна алея, с крушови дървета, наредени от двете ѝ страни. Самата къща представляваше внушително имение с елегантни фасади от състарени червени тухли и големи прозорци. Беше заобиколена от артистично подрязани магнолии и високи рододендрони. Широки каменни стъпала водеха от кръглия паркинг до входна врата от резбован дъб.

Семейство Уитфийлд, спомни си той, беше натрупало богатството си през деветнадесети век от стоманодобив и производство на железопътни релси, както и на износа на такива продукти. Семейното богатство малко понамаляло в следвоенните години, когато потомците на рода се насочили към сектори от по-значителен културен и интелектуален престиж — по един Уитфийлд имаше в музея „Метрополитен“, в Националната галерия, в института „Хъдзън“, а няколко други се бяха насочили към по-приемливата сфера на международното банкиране. Но добре управляваните попечителски фондове се грижеха нито един Уитфийлд да не се тревожи за плебейския проблем на приходите и разходите и както при клана Рокфелер, през десетилетията се беше установила фамилната етика да се работи. Фактът, че да се работи не изискваше отричането от достъпните земни блага, беше очевиден от колониалното великолепие на имението Уитфийлд. То беше впечатляващо, но не помпозно и определено не беше жилище, което можеше да се поддържа с правителствена заплата.

Амблър спря пред внушителните двойни врати в средата на къщата и излезе от колата си. Позвъни на звънеца. Секунди по-късно се появи жена — може би филипинка? — в камериерска униформа от колосан черен плат и бяла предница на къдрички.

— Казвам се Хал Амблър и съм тук да се видя с Елън Уитфийлд — заяви той, едва сдържайки се.

— Мадам не приема никого — отвърна униформената жена. А после сковано добави: — Мадам не е тук.

Разбира се, лъжеше. Дори и Амблър още да не го беше разбрал, гласът на Уитфийлд се чуваше от близката стая. Амблър избута протестиращата филипинка, закрачи през застланото с плочи фоайе и нахълта в облицована с дърво библиотека с широк мансарден прозорец и високи до тавана лавици.

Елън Уитфийлд беше там, седнала пред куп документи. С нея беше и по-възрастен мъж. Амблър се вторачи в него. Стори му се познат. Имаше вид на учен, с посребрена коса и голямо чело; червената му копринена вратовръзка бе спретнато вързана и изчезваше в жилетката под сако от туид. И двамата изглеждаха погълнати от документите пред тях.

— Мадам, казах му, че не... — Рязко нарушената тишина от шумно протестиращата филипинка накара Уитфийлд и възрастния мъж да вдигнат очи, сепнати и изумени.

— По дяволите, Амблър! — кресна Уитфийлд, чиято първоначална изненада сега се разрастваше в кипящо възмущение. — Какво, за бога, правиш тук?

Възрастният мъж се беше обърнал с гръб към него, сякаш беше изпитал внезапен интерес към книгите по лавиците.

— Знаеш чудесно какво правя тук, заместник-секретар Уитфийлд — отвърна той, произнасяйки титлата ѝ със смразяващо презрение. — Искам отговори. Писна ми от тактиката ти на отлагане. Мислиш, че можеш да ме избягваш? Какво се опитваш да скриеш?

По лицето на Уитфийлд бяха избили петна от ярост. — Ти, параноичен кучи син! Махай се от къщата ми! Махай се веднага! Как се осмеляваш да нарушаваш личното ми пространство! Как се осмеляваш! — Протегнатата ѝ ръка сочеше вратата. Амблър забеляза, че тя трепери. От гняв? От страх? Струваше му се, че и от двете.

— Получи меморандума ми — ледено процеди Амблър. — Той съдържа истината. Нима мислиш, че можеш да заровиш истината? Нима мислиш, че можеш да заровиш мен? По-добре забрави за това. Повярвай ми, взел съм предпазни мерки.

— Виж се. Чуй се. Поведението ти е напълно непрофесионално. Граничи с душевното разстройство. Не се ли чуваш колко безумно звучиш? В моята работа трябва да се справям с повече неща, отколкото изобщо можеш да си представиш. Ако искаш среща, ще се срещнем още в понеделник сутринта. Но сега ме слушай и ме слушай

внимателно. Ако не напуснеш къщата ми незабавно, ще те изпъдя от службата ти — завинаги и необратимо. А сега изчезвай от погледа ми.

Амблър стоеше и дишаше трудно, собственият му гняв беше някак изместен от нейната бушуваща ярост.

— Понеделник — тежко отрони той и се обърна да си върви.

На няколко мили от Фокс Холоу зад него внезапно се появи голям ван на Бърза помощ с пулсиращи червени светлини и сирена и той отби встрани от пътя. Линейката бързо спря и препречи пътя му отпред, а отзад го блокира друга кола, тежък буик. От линейката се изсипаха няколко мъже — санитарии? Нещо не беше наред. Още няколко излязоха от седана зад него. Докато го издърпваха от колата му и грубо забиваха спринцовка в ръката му, той се опита да си обясни какво се случваше. Мъжете се държаха като представители на властта, изпълняващи заповеди, и действаха като професионалисти. Но кои бяха те и какво искаха от него?

Мъглата в главата му не се беше разнесла напълно и забулваше случилото се след това, както преди забулваше случилото се преди това. Докато го завързваха на носилка, той чу тихите, напрегнати думи, които хората от екипа си размениха. После съзнанието му се замъгли. Това беше началото на дълъг здрач.

И пак се беше спуснал здрач, когато Амблър отвори очи в хотелската стая.

Преди няколко дни беше „пациент“ в заведение с максимална сигурност. Сега се намираше на океан разстояние от там. И все още не беше свободен.

ГЛАВА 24

Амблър отвори очи, фокусира поглед върху бледия счетоводител и започна да говори, описвайки възможно най-подробно действията и наблюденията си. Времето беше замъглило хиляди подробности, но въпреки това главното от случката беше съвсем ярко в спомените му.

— Опасявам се, че изгуби съзнание за малко — каза Кейстън, след като Амблър беше говорил пет минути без прекъсване. — Радвам се, че се върна сред живите.

Той остави настрана четивото си, „Журнал по приложна математика и стохастичен анализ“.

— А сега ще се пръждосаш ли от леглото ми?

— Извинявай. — Амблър се протегна, стана и се премести върху фотьойла с цвят на горчица. Сигурно беше задрямал. Според часовника му бяха изминали четири часа.

— Значи Мимолетност е самата Елън Уитфийлд?

— Това беше псевдонимът ѝ от времето, когато все още участваше в оперативна работа. Когато досиетата станаха дигитални, всички тези неща се изгубиха. Не бяха запазени официални документи. Особено що се касаеше за собственото ѝ досие — тя искаше тотално изтриване. Каза, че става въпрос за предпазни мерки.

— Това обяснява защо не открих нищо — каза Кейстън. Той безмълвно впери очи в агента. — Искаш ли още едно питие?

Амблър сви рамене.

— Има ли минерална вода в минибара?

— Разбира се, има „Евиан“. По настоящия обменен курс струва 9,25 долара за 500 милилитра. Колко е това, 16,9 унции. Значи прави петдесет и пет цента за унция. Петдесет и пет цента за глътка вода? Достатъчно, за да ме накара да повърна.

Амблър въздъхна.

— Предполагам, че трябва да се възхитя на точните ти калкулации.

— Какви ги говориш? Закръглям цифрите като луд.

— Моля те, само не ми казвай, че имаш семейство. Кейстън почервения. Сигурно ги докарваш до лудост.

— Изобщо не е така — почти се усмихна счетоводителят. Защото, разбираш ли, те не чуват и дума от това, което им говоря.

— Значи сигурно докарваш себе си до лудост.

— Всъщност това ме устройва чудесно. — За миг на лицето на Кейстън се изписа забавно изражение и Амблър осъзна с изумление, че сухият като пепел счетоводител беше любящ баща. Кейстън бързо се върна към предишната си деловитост. — Мъжът, който беше със заместник-секретаря Уитфийлд в библиотеката — опиши ми го възможно най-подробно.

Амблър сякаш отправи взор в миналото и върна образа в съзнанието си. Мъж над шестдесет години. Посребрена коса, старателно загладена над високо чело. Челото бе забележително гладко, лицето — с изящни черти и дълбокомислено изражение, скулите високи, брадичката силна. Амблър започна да описва фигурата му, както си я спомняше.

Кейстън го слушаше и отново потъна в мълчание. После развълнувано се изправи; на челото му пулсираше вена.

— Не може да бъде — ахна той.

— Това си спомням — каза Амблър.

— Ти описваш... но това е невъзможно.

— Какво е невъзможно?

Кейстън отвори лаптопа си. След като написа няколко команди в интернет търсачка, той отстъпи назад и покани Амблър да погледне. Екранът беше изпълнен с лика на мъж. Същият мъж, когото Амблър беше видял в къщата на Елън Уитфийлд.

— Това е той — потвърди Амблър с втвърден от напрежение глас.

— Знаеш ли кой е този мъж? Амблър поклати глава.

— Името му е Ащън Палмър. Уитфийлд е учила при него, когато е била студентка.

Амблър сви рамене.

— И какво?

— По-късно тя се отрече от него и от идеалите му. Прекъсна всякакъв контакт с него. В противен случай не можеше да се надява на кариера.

— Не разбирам.

— Ащън Палмър, името нищо ли не ти говори?

— Само смътно — призна Амблър.

— Може би си твърде млад. Преди двадесет, двадесет и пет години той беше най-ярката звезда на небосклона на международната политика. Многократно публикуваше статии във „Външни работи“. И двете политически партии го ухажваха. Водеше семинари в Уест Уинг и в проклетия Овален кабинет. Хората се хващаха за всяка негова дума. Дадена му беше почетна позиция в Държавния департамент, но той беше по-голям от това. Беше предопределен да стане следващия Кисинджър, един от онези хора, чиято визия оставя отпечатък в историята, пък бил той добър или лош.

— И какво се случи?

— Много хора биха казали, че е самоунищожение. Или може би просто не е преценил правилно. Започнаха да гледат на него като на екстремист, опасен фанатик. Може би е решил, че политическото му и интелектуалното влияние са достигнали нивото, на което може да излага възгледите си открито и да печели привърженици само поради простия факт, че той прави изявленията. Ако е било така, сгрешил е. Възгледите му бяха опасни и щяха да насочат страната към сблъсък с историята. Той държа особено подстрекателска реч в института за чуждестранна политика „Максимилиан“ във Вашингтон и след това няколко държави, смятайки, че той представлява правителството или някоя правителствена структура, реално заплашиха да изтеглят посланиците си. Представяш ли си?

— Трудно.

— Секретарят на Департамента прекара цяла нощ на телефона. На практика за една нощ Палмър се превърна в персона нон грата. Зае преподавателско място в Бръшляновата лига^[1], построи си собствен академичен център и беше назначен в борда на директорите на някаква отцепническа консултантска групировка във Вашингтон. Тази информация е свалена от уебстраницата на Харвард, но всеки в Държавния департамент, поддържал близки отношения с него, се превърна в обект на подозрения.

— Значи никой от хората му не е стигнал далеч.

— Всъщност има доста палмерити из цялото правителство. Брилянтни студенти, завършили Школата на Кенеди в Харвард или

следдипломната програма към правителството. Но ако искаш да имаш кариера, не можеш просто да признаеш, че си привърженик на Палмър. И със сигурност не бива да поддържаш връзки със стария разбойник.

— В това има смисъл.

— Но си видял двамата заедно, а това не звучи смислено.

— Я забави малко ход.

— Говорим за основен играч от Държавния департамент в компанията на професор Ащън Палмър. Разбираш ли колко взривоопасно е това? Осъзнаваш ли колко бързо е можело да я съсипе? Както веднъж каза един велик американски юрист, „слънчевата светлина е най-добрият дезинфектант“. А тя е единственото нещо, което те не могат да си позволят.

Амблър присви очи и си представи зачервеното от гняв лице на Елън Уитфийлд. Сега вече разбираше страха, който беше забелязал у нея.

— Значи за това е било всичко.

— Не бих рискувал да определя онази случка като всичко. — Кейстън беше прецизен както винаги. — Но за един висшестоящ член на Държавния департамент да поддържа връзки с Палмър означава професионално самоубийство. Особено като шеф на Отряда за политическа стабилизация Уитфийлд просто не може да си позволи да има отношения с Палмър.

Амблър се облегна назад и се замисли. Уитфийлд, хладнокръвен и красноречив лъжец, вероятно би могла да обясни на всеки друг присъствието на Палмър. Но Амблър беше единственият човек, когото не би могла да заблуди.

Затова е бил затворен. Заради тази информация, която не биваше да изтече. В такъв случай записът на параноичното му бълнуване е бил застраховка, че нищо, което излиза от неговата уста, не бива да се приема за достоверно. В онази нощ сигурно се беше паникьосала и бе активирала код 918ПСЕ, рядко използвания протокол за психиатричен спешен случай с агент под прикритие. Той беше споменал за взети предпазни мерки — намеквайки, че в случай на смъртта му най-вече ще излезе компрометираща информация — и тя бе решила, че единствената възможност е да го държи под ключ. А после да го накара да изчезне.

Сърцето му биеше лудо, докато се опитваше да проумее как един такъв дребен инцидент беше предизвикал такъв обрат в съдбата му. Но какво прикриваше тя? Само лични взаимоотношения или нещо повече?

Той се извини и се обади на Лоръл по мобилния си телефон. Даде ѝ имената на двама души. Уговориха се да отиде в Националната библиотека на Франция в осми район, където да потърси съответните материали из научните архиви — материали, до които нямаше да се доберат лесно по други начини. Когато затвори, Амблър се почувства малко по-спокоен и осъзна защо всъщност ѝ се беше обадил. Изпитваше нужда да чуе гласа ѝ. Беше толкова просто, Лоръл Холанд стоеше между него и пълното отчаяние; тя оставаше символ на здравия разум в един свят, който наистина изглеждаше обезумял.

След малко Кейстън се обърна към него. Беше намислил нещо.

— Мога ли да ти задам личен въпрос? Амблър разсеяно кимна.

— Как се казваш?

За Пол Фентън само най-доброто, помисли си заместник-секретарят Уитфийлд, когато той я покани в покоите си — императорския апартамент в изискания хотел, „Джордж“. Осеметажният хотел, разположен между Триумфалната арка и Сена, вероятно беше най-добрият в града. Повечето стаи бяха елегантно проектирани в лека и ненатрапчива версия на стила на Луи Х. Но не и императорският апартамент, в сравнение, с който останалите стаи приличаха на отшелнически килии. Величественото входно фоайе на императорския апартамент преминаваше в просторен салон с отделни кътове за хранене и почивка. До салона имаше дори допълнителна баня — за гости на госта. Интериорът се допълваше от множество картини и скулптури, отдаващи почит на Наполеон и Жозефина. С изключение на стените, които бяха облицовани в златистожълта материя, всичко бе решено в зелени нюанси и тъмно дърво. В изобилие бяха бронзовите съдове и вазите за цветя. От прозореца се виждаше спирацията дъха пейзаж на града, сред който ясно се открояваха Домът на Инвалидите, кулата Монпарнас и, разбира се, Айфеловата кула.

Елът Уитфийлд оцени изгледа. Самият апартамент я шокира с кошмарния си вид. За нейното критично око обстановката беше

ужасно натруфена, крещяща — най-лошият възможен кич. Но пък цялата кариера на Фентън беше доказателство за идеята, че нищо на света не е така успешно, както излишъкът.

Фентън — зачервен, рошав, едър като мечка — я въведе в салона, където двамата седнаха на кресла на зелени райета край малка стъклена масичка. Уитфийлд прокара пръсти по страничните облегалки на креслото, изработени от дърво и украсени с позлатени бронзови орнаменти в някакъв древноегипетски мотив.

— Не знам дали някога съм успяла да ти обясня напълно колко съм ти благодарна, колко сме ти благодарни за всичко, което направи за нас през годините. — Уитфийлд говореше искрено и уверено, а очите ѝ се разширяваха почти прочувствено. Тя заговорнически се наклони напред. Отблизо забеляза колко пухкава, розова и гладка е кожата на Фентън, сякаш беше прекарал цялата сутрин в козметичен салон. Той имаше прекалено развитите рамене и дебели предмишници на човек, който отделя часове за дигане на тежести. Фентън работеше по много проекти; един от тях очевидно беше собственото му тяло. Той скромно сви рамене.

— Да ти предложи кафе?

Заместник-секретарят обърна глава към абаносова масичка за сервиране.

— Забелязах, че вече имаш готово кафе, колко предвидливо. Но нека аз да го донеса. — Тя се изправи и се върна с подноса. На него имаше сребърна каничка с прясно сварено кафе, малка керамична съдинка с мляко и захарница. — Аз ще бъда майката — каза Уитфийлд и наля кафе в две изящни порцеланови чаши.

Тя се отпусна в креслото и отпи глътка от дъхавото кафе, което обичаше да пие чисто. Фентън, както бе запозната, го предпочиташе силно подсладено и сега също не пропусна да му сипе няколко пълни лъжички захар.

— Всичката тази захар — измърмори тя с майчински укорителен тон. — Някой ден ще те убие.

Фентън отпи глътка и се ухили.

— Вълнуващи времена, нали? Знаеш, че винаги съм бил готов да окажа нужната помощ. За мен е удоволствие да работя с човек, който гледа на света по моя начин. И двамата осъзнаваме, че Америка

заслужава по-сигурно бъдеще. И двамата осъзнаваме, че трябва да се борим с утрешните заплахи още днес. Ранно откриване, нали така?

— Ранно откриване, ранно лечение — съгласи се тя. — И никой не го прави по-добре от твоите хора. Без твоите оперативни агенти и разузнавателни системи никога нямаше да направим толкова жизненоважен напредък. По наше мнение ти не си просто един частен наемник. Ти в действителност си пълноправен партньор в мисията ни да предпазим американския възход.

— Приличаме си по много неща — каза Фентън. — И двамата обичаме да побеждаваме. И това и правим, побеждаваме. Отбелязваме победи в името на онова, в което вярваме.

Уитфийлд продължи да наблюдава Фентън, докато той изпи кафето си и върна празната чаша в чинийката.

— По-лесно е да побеждаваш — отбеляза тя, — когато опонентите ти дори не знаят, че играеш играта. — От лицето ѝ не слизаше изразът на благодарност.

Фентън разсеяно кимна, а после затвори и пак отвори очи, сякаш му беше трудно да фокусира погледа си.

— Знам, че не си искала да се срещнем само за да ме поздравяш — каза той, като леко заваляше думите.

— Трябваше да ми предоставиш доклад за напредъка ти по въпроса с Таркин — отвърна тя. — Предполагам, той не знае, че си в този хотел. Нали взе предпазни мерки?

Фентън сънливо кимна.

— Срещнах се в него в тайната квартира. Но той се справи наистина добре. — Той се прозя. — Извини ме — каза. — Предполагам, че ме налегна умората от полета.

Тя отново напълни чашата му.

— Сигурно си изтощен, при всичко, което се случи в последните няколко дни — каза Уитфийлд, като не го изпускаше от погледа си. Тя не пропусна да забележи смотолевените му съгласни, клюмането на главата му.

Фентън се прозя и мудро се размърда в креслото си.

— Това е странно — измърмори. — Просто не мога да държа очите си отворени.

— Не се противи на умората. Просто ѝ позволи да те обземе. — За агентите ѝ не беше трудно да подправят захарта с бързодействащ

депресант — кристален дериват на гама-хидроксибутират, който бе неоткриваем при медицинските изследвания, защото метаболитите му присъстваха естествено в серума на бозайниците.

Очите на Фентън се отвориха за миг, вероятно откликвайки на арктическия хлад, който проникна в тона ѝ. Той издаде сънливо стенание.

— Истински съжалявам. — Тя погледна часовника си. — На двамата с Ащън ни беше много трудно да вземем това решение. Не се съмняваме в лоялността ти. Просто става въпрос за това, че ти знаеш коя съм. Ще успееш да свържеш точките и не сме сигурни, че ще ти допадне картинката, която ще се получи. — Тя погледна Фентън, който се беше свлякъл от креслото и беше изпаднал в безсъзнание. Дали чуваше думите ѝ?

Така или иначе онова, което тя казваше, беше истината. Съществуваше риск Фентън да се почувства предаден, ако откриеше истинския характер на операцията, в която беше въввлечен, а предателството често пораждаше предателство. Предстоящото събитие беше твърде важно, за да си позволят нещо да се обърка. Всеки трябваше да изиграе ролята си до съвършенство.

Докато се взираше в неподвижното тяло пред себе си, тя си помисли, че Пол Фентън вече го беше направил.

[1] *Ivy League* — лига на най-престижните висши учебни заведения в Америка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

— Нямам добро предчувствие за това — каза Амблър. Двамата мъже вървяха надолу по булевард „Бон Нувел“ и счетоводителят беше мушнал и двете си ръце под палтото си, за да се стопли. Амблър никога не би го направил, никой оперативен агент не би го направил, но пък ръцете на Кейстън така или иначе не бяха от никаква полза извън офиса. Очите на Кейстън бяха приковани в тротоара, оглеждайки го за кучешки изпражнения. Погледът на Амблър кръстосваше улицата, търсейки признаци на наблюдение.

— Нямах какво? — Счетоводителят му хвърли унищожителен поглед.

— Чу ме.

— Да не би хороскопът ти да казва, че звездите са се подредили неподходящо? Да не би някой магьосник, предсказващ по вътрешности, да е открил нещо гадно в карантиите? Виж какво, ако има нещо, което трябва да знам, нека поговорим. Ако имаш рационално оправдано предусещане, хубаво. Но колко пъти трябва да повтарям? Ние сме възрастни хора. Трябва да откликваме на фактите. А не на чувствата.

— Проверка на реалността: тук нямаш домашното предимство. Не се намираме в земя на разпечатки. Това наоколо са истински сгради от стъкло и бетон, а не колони с числа. И ако някой стреля по нас, това ще бъде истински куршум, а не проклета математическа крива на вероятностен куршум. Всъщност как човек като теб изобщо знае за тайния щаб на управлението? По принципа на „знаеш онова, от което се нуждаеш“ тази информация не би трябвало да присъства на екрана ти. Защото със сигурност не е информация, която е от компетентността на моливен чиновник като теб.

— Все още не разбираш. Кой плаща наема? Кой получава сметките? Всичко, което струва пари на управлението, присъства на екрана ми. Аз съм счетоводител. Нищо счетоводно не ми е чуждо.

Амблър замълча за миг.

— Откъде знаеш, че мястото е необитаемо?

— Защото договорът изтича в края на този месец и няма да го подновяваме. И защото сме предвидили средства за почистващия екип, който ще пристигне следващата седмица. Следователно сега е празно, но все още оборудвано. Прегледах реквизита, свързан с Париж, преди да тръгна. Затова мога да ти кажа, че средномесечният разход за помещенията на улица „Бушардон“ за последните четиридесет и осем месеца, приравнен в долари, възлиза на две хиляди осемстотин и тридесет долара. Различно вариращи такси включват, в намаляващ порядък, разходи за телекомуникации, които на свой ред варират от...

— Добре, спри. Вече ми е ясно.

Сградата на улица „Бушардон“ изглеждаше странно пуста, каменната ѝ фасада беше покрита с мъх и сажди, прозорците бяха мръсни, а черната метална решетка на входа — олющена и овехтяла. Близката улична лампа примигваше и жужеше.

— Как ще влезем? — попита Амблър.

— Това не е по моята част — обиди се Кейстън. — Да не очакваш аз да върша всичко? Ти си проклетият оперативен агент. Така че действай.

— По дяволите.

Тук не беше като паркинг гаража на „Клиник дьо Лувър“; мястото беше изложено на показ и това означаваше, че трябваше да приложи нещо, което даваше бърз резултат. Амблър клекна и развърза едната си обувка. Когато отново се изправи, в ръката си държеше тънък ключ, съвсем плосък с пет малки издатини. Наричаха го ударен ключ, а използването му изискваше както майсторлък, така и късмет, а той се съмняваше, че има достатъчно и от двете. — Стой тук — нареди той на Кейстън.

Амблър изтича до контейнера за боклук на ъгъла и след малко се върна с изпоцапана книга, която някой беше изхвърлил. Но поне беше дебела, а гърбът ѝ беше твърд. Щеше да свърши работа като импровизиран чук.

Предназначението на ударния ключ беше да удари долния щифт в канала на ключалката достатъчно силно, за да може да освободи за секунда горния щифт. В същия миг, преди пружината отново да избута горния щифт надолу, ключът щеше да се превърти.

На теория.

Реалността рядко оправдаваше очакванията. Ако щифтовете не отскочеха достатъчно високо, методът нямаше да проработи. Ако ключът се завъртеше секунда по-късно, методът също нямаше да проработи.

Амблър постави ударния ключ точно пред отвора, блъсна го с гърба на книгата в ключалката с възможно най-голяма сила и го завъртя в секундата, в която той влезе вътре.

Не можеше да повярва на очите си. Беше успял. От първия път! Това почти никога не се случваше. Ключът изщрака, освободи резето и вратата се отвори. Той почувства прилив на гордост от майсторската си работа и с усмивка се обърна към Кейстън.

Счетоводителят тъкмо потискаше прозявка.

— Най-накрая — оплака се той. — Не мога да повярвам, ти отне толкова време.

Амблър направи голямо усилие, за да премълчи.

Щом влязоха в зданието, Амблър можеше необезпокоявано да работи върху вратата на апартамента; сградата изглеждаше напълно необитаема. Но екипът на ЦРУ, който бе оборудвал помещението, се беше постарал да го защити с подходяща професионална ключалка.

Амблър оглеждаше предизвикателството няколко минути, преди да се предаде. С подходящ гаечен ключ би могъл да се справи, но му липсваха инструменти.

Кейстън не криеше негодуванието си.

— Нищо ли не можеш да направиш както трябва? И се предполага, че си най-добрият оперативен агент. Двадесет години в ОПС. А сега...

Амблър рязко го прекъсна.

— Кейстън? Затваряй си устата.

След малко Амблър излезе в тесния двор на сградата. Партерният апартамент имаше два прозореца, които гледаха към двора. Проникването нямаше да стане по най-елегантния начин, но нямаше избор.

Амблър отново вкара в действие книгата, строши с нея единия прозорец, а после методично изчисти всички стъкла. За момент остана напълно неподвижен, слушваше се. Но нямаше какво да чуе. Нямаше никакви признаци на живот. Нямаше никакви признаци, че някой е чул шума от счупения прозорец.

— Това струваше четиристотин долара на Съединените американски щати — приветливо заяви Кейстън. — Поне. Без да смятаме труда по смяната на стъклото. Цените на стъklarските услуги в Париж са астрономически.

Амблър се хвана за каменния перваз, после с рязко движение се издърпа нагоре и прекрачи рамката на счупения прозорец. Под него имаше шкаф за книги, който той прескочи и се приземи на крака.

Проправи си път към вратата, пристъпвайки внимателно в сумрака, и дръпна резето.

Накрая отвори предната врата, където Кейстън чакаше нетърпеливо, скръстил ръце на гърдите си.

— Отвъд е страшен студ — каза Кейстън. — А ти счупи проклетия прозорец.

— Влез.

Той затвори вратата зад Кейстън и инстинктивно я заключи. Тайните щабове не разполагаха с алармени инсталации; възможната поява на полицията представляваше далеч по-голяма заплаха от някой случаен обир.

Двамата мъже обиколиха апартамента, докато не откриха малка стая с голям телевизор в нея. Под него имаше най-обикновена кутия за кабели. Но Амблър знаеше, че това е само привидно. На покрива на сградата със сигурност имаше сателитно оборудване, свързано с партерния етаж чрез фиброоптичен кабел; самата кутия съдържаше сложното дешифриращо устройство.

Това не беше оборудване за максимална сигурност и не беше предназначено за получаване на строго секретна информация. Но материалът, който им трябваше, беше технически неповерителен, ако не и широко разпространен.

Кейстън започна да издърпва чекмеджетата на поставката на монитора, докато не откри клавиатура. Зарадва ѝ се, сякаш беше попаднал на приятел. После включи монитора и зацрака по клавиатурата.

Екранът се съживи, но се виждаха само снежинки.

— Да видим дали си спомням как се правеше — измърмори Кейстън най-вече на себе си, докато се бореше с дистанционното. Екранът внезапно се изпълни с цифри, индикиращи размера и времето на серия големи файлове за сваляне от Интернет.

Кейстън вече не изглеждаше намусен; сега беше придобил сериозен вид.

— Тези ги вземам от свободния сектор — обясни той на оперативния агент. — Неповерителни, публични материали, поне в по-голямата си част. Просто искам да видиш Ащън Палмър в стихията му. Ти си експертът по разчитане на лицата, нали? Искам да видиш това лице в пълен размер, цветно и с максимална резолюция.

Той се засуети с клавиатурата още една минута, нагласяйки различните настройки. Изведнъж на екрана се появи образът на Палмър, застанал зад катедра.

— Това е от средата на деветдесетте — продължи Кейстън. — Реч, която той държа на конференция, спонсорирана от Центъра за политически науки.

На екрана Ащън Палмър изглеждаше самоуверен, авторитетен, самовглъбен. Зад него се виждаха тъмни завеси. Той бе строго елегантен — в тъмносин костюм, тъмноредна вратовръзка и бледосиня риза.

— Традиционната форма на китайските жилища в градовете е била от типа *сихейюан*, буквално „отвсякъде заграден двор“. Те са се състояли от обърнати навътре жилища, наредени по четирите страни в един напълно затворен правоъгълник. В другите цивилизации столичните центрове са били центрове на космополитен порив — поривът да гледат навън, независимо дали по отношение на завоевания или открития. Китай никога не е разсъждавал така. Напротив, самата архитектура на *сихейюана* се е доказала като символ на националния характер. — Ащън Палмър вдигна поглед от записките си, а сивите му очи проблеснаха. — В продължение на хилядолетие, династия след династия, Средното кралство се е характеризирало със задълбочена вглъбеност. Широко разпространената ксенофобия вероятно е най-дълбокият и най-постоянен елемент на онази многообразна съвкупност от обичаи и философски мъдрости, която наричаме китайска култура. В китайската история няма Петър Велики, няма императрица Екатерина, няма Наполеон, няма кралица Виктория, няма кайзер Вилхелм, няма генерал Хи-Деки Тойо. След края на татарското иго не е останало нищо, което да наречем китайска империя — остана само Китай — Да, огромен е. Несъмнено могъщ е. Но е просто едно ограждение от четирите страни. Просто един великански *сихейюан*.

Човек би могъл да поспори дали тази вродена ксенофобия е послужила добре на китайския народ. Безспорно е обаче, че е послужила добре на нас, останалите.

Амблър се приближи към петдесет и шест инчовия високо разделителен екран, запленил от образа на красноречивия учен, от блестящата интелигентност, която сякаш излъчваше.

— Някои политически учени вярваха, че Китай ще се промени с настъпването на комунистическия режим — продължи Палмър, след като отпи глътка вода от чашата на катедрата. — Със сигурност международният комунизъм беше точно такъв — международен в своята ориентация. Със сигурност хоризонтите на експанзията му щяха да обърнат Китай навън, да го отворят поне за събратята му от Източния блок. Или поне така предполагаха студентите по политология. Разбира се, не се случи нищо такова. Председателят Мао наложи по-строг контрол върху сънародниците си от всеки друг водач в историята; той се превърна в бог за тях. И с цялата агресивност на реториката си той не само изолира сънародниците си от силните ветрове на съвременното, но е и дълбоко консервативен, дори реакционен в използването на военната сила. С изключение на няколко дребни престрелки, има само два инцидента, които заслужават внимание. Единият е конфликтът на Корейския полуостров в началото на петдесетте, където — нота бене — Китай в действителност вярваше, че САЩ планират инвазия. Ситуацията в Корея възникна в резултат на защитна, а не нападателна позиция. Факт е, че председателят Мао наистина беше последният император — император, чиито фикс идеи бяха обърнати навътре.

Изражението на Палмър оставаше безпристрастно, докато той развиваше тезата си, но думите му звучаха хипнотизиращо гладко.

— Едва през последните години започнахме да наблюдаваме сеизмични промени в Китай — истинско насочване навън, задвижено от невероятно бързото му вклиняване в системата на глобалния капитализъм. Това беше развитието, на което се е надявало не едно американско правителство през годините. Но както китайците биха казали, човек трябва да внимава какво точно си пожелава. Ние събудихме тигъра, надявайки се да го поюздим. — Той направи пауза, а по устните му заигра лека усмивка. — Но докато си мечтаехме как ще поюздим тигъра, бяхме забравили какво се случва, когато паднеш от

него. Политическите стратегии се самоубеждаваха, че икономическото сближаване ще доведе до политическо сближаване и оттам до хармонизиране на интересите. Само че истината е тъкмо обратна. Двама мъже, влюбени в една и съща жена — има ли рецепта за мирно съвместно съжителство? Не мисля. — Чу се разпокъсан смях от залата. — Същото е, когато две страни споделят една и съща състезателна цел, независимо дали става въпрос за икономическо доминиране в някоя зона или политическо превъзходство над Тихоокеанския регион. Изглежда, от вниманието на нашите късогледни политически велики умове е убягнал фактът, че Китай става не само все по-пазарно ориентиран, но и все по-военно ориентиран. Десетилетие след смъртта на Мао Китай потопи три вьетнамски кораба в района на островите Спратли. През 1994 станахме свидетели на сблъсък между американски кораби и китайска подводница в Жълто море, а в следващите години на превземането на рифа Мисчиф от Филипините, изстрелването на ракети по крайбрежието на Тайван, в международни води и така нататък. Китайският военноморски флот придоби самолетносач от французите и редица наблюдателно-радарни системи от британците, а през това време Китай свърза провинция Юнан и Бенгалския залив, осигурявайки си по този начин достъп до Индийския океан.

Досегашните акции могат лесно да бъдат пренебрегнати, защото са толкова малки по мащаб. В действителност това са сондажи и нищо друго, опити да се оцени решителността на международната общност. И те отново се убедиха в беззъбието на своите конкуренти, на своите съперници. И не правете грешка — за пръв път в историята ние наистина сме съперници.

Погледът на Палмър стана зловещо напрегнат, докато той налагаше идеите си.

— Китай гори, а Западът подсигури горивото. Чрез ходовете си към икономическа либерализация Китай спечели стотици милиарди долари чуждестранен капитал. Виждаме един брутен вътрешен продукт, нарастващ с десет процента на тримесечие — по-бързо от нарастването във всяка друга нация. Виждаме също и гигантско увеличение на консумацията — в рамките на няколко години събуденият тигър ще консумира една десета от световната продукция на петрол, една трета от производството на стомана. Просто като

консуматор Китай има прекомерно влияние върху нациите на Югоизточна Азия, както и Корея, Япония и наистина, Тайван. Нашите конгломерати все повече зависят от Китай в собственото си развитие. Нещо от това да ви звучи познато, дами и господа?

Палмър отново замълча, а очите му оглеждаха невидимата публика пред него. Усещането му за ритъм беше свършено.

— Нека ви го обясня с пример. Представете си страна, която преживява така наречената втора индустриална революция. Страна, където трудът е евтин, а капиталът и ресурсите — изобилни. Страна, която е успяла да трансформира икономиката си в най-ефективната и бързо развиваща се икономика в света. Говоря за — той леко повиши глас — Съединените американски щати в ранните години на двадесети век. Всички знаем какво последва. Период на неоспоримо военно, индустриално, икономическо и културно превъзходство, период на мощ и просперитет, който накратко определяме като американския век. — Той погледна надолу към катедрата, преди да продължи. Американският век беше бележит. Но никой не е обещавал, че ще продължи вечно. В действителност имаме причина да смятаме, че няма да стане така. Имам причина да смятаме, че двадесет и първи век ще бъде определян като китайския век. Из залата се разнесе мърморене.

— Като безпристрастен учен работата ми не е да дискутирам дали това състояние трябва да е повод за празнуване или скръб. Само ще отбележа иронията, че това развитие е всъщност плод на нашия собствен труд. Добронамерените американци, уверени в доминиращата ни външна политика, работиха безспирно, за да събудят тигъра. Да обърнат навън една империя, насочила взор навътре. Нашите деца ще живеят с резултатите. — С по-тих глас той добави: — Или ще умрат от тях.

Амблър потръпна; опита се да си спомни други случаи, в които беше виждал лица, излъчващи такава самоувереност и жар. Ликовете, които му се явиха, не вдъхваха успокоение: д-р Абимаел Гусман, смъртоносният основател на перуанските терористи „Сияйна пътека“, беше единият. Давид Кореш, самозваният лъжемесия от „Клонка Давидова“, беше другият. Но Палмър излъчваше някакво очарование, някаква духовна изтънченост, която го отличаваше от такива очевидни фанатици, и това го правеше дори по-опасен.

— Отново и отново нашите тъй наречени „китайски ръце“ прочетоха погрешно зелените чаени листенца. Всеки тук ще си спомни широко разпространеното недоволство в Китай, когато посолството му в Белград беше бомбардирано по време на американски въздушен удар. Милиони китайски граждани отказаха да повярват, че е било случаен инцидент. Във Вашингтон имаше много протести. Възраждането на антиамериканизма беше широко заклеймено. Експертите така и не научиха мъдростта на онова, което китайският пророк Чун-уън Хан нарече просто *чунсин* или „двойственост“. Всъщност процъфтяването на ксенофобията можеше да се окаже полезно за Америка. Всичко, което забавя интеграцията на Китай в международната общност, ще сложи спирачки на двигателите на растежа му. Един скептик би заявил, че такова развитие е полезно за Америка и полезно за света. Тъй като аз съм безпристрастен и обективен учен, не е моя работа да поддържам едно или друго мнение. Но ако сме стигнали до кръстопът, вероятно поне бих могъл да насоча вниманието ни към онова, което лежи в края на всяка пътека. Конфликтът с Китай е неизбежен. Онова, което не е неизбежно, е дали ще загубим. Това ще зависи от нашия избор, от избор, който трябва да направим още днес.

Клей Кейстън клекна и написа няколко команди на клавиатурата, докато не пусна нов видеоклип. Този запис беше по-лош, очевидно копиран от телевизионно предаване от преди няколко години.

— Тук ще го чуеш да пее друга песен — каза Кейстън. — Разбира се, конференцията на Центъра за стратегически проучвания беше закрито събитие, там Палмър говори предимно пред последователи. Телевизионното предаване е компилация, направена от друга консултантска групировка, илюстрираща разнообразни мнения. Може да е решил да се представи с друго лице.

Сред петимата китаисти Ащън Палмър се отличаваше с изражение на ледена невъзмутимост; високото му чело и ясен сив поглед излъчваха интелигентност и дълбокомислие.

Клипът започна с въпрос, зададен от млад дългурест мъж от публиката, с гъста брада и дебели стъкла на очилата.

— Професор Палмър, смятате ли, че американската политика към Китай е недостатъчно резервирана, недостатъчно съответстваща на собствените ни национални интереси? Защото много хора в

Държавния департамент биха нарекли възхода на президента Лю Ан велик успех и биха го отдали на политиката си на „конструктивна ангажираност“. Когато камерата се върна на Палмър, той се усмихваше.

— И това е така до голяма степен. Лю Ан е невероятно интересен политик. Силно се надявам, че именно той ще представлява бъдещето.

Палмър отново се усмихна, показвайки белите си равни зъби. Въпреки гладкото изказване и лекия маниер Амблър усети ледена тръпка — докато оглеждаше лицето на Палмър, той засече — не, той просто видя — абсолютно и кипящо отвращение и враждебност към държавника, за когото ставаше въпрос. В момента, в който Палмър произнесе името на Лю Ан, по лицето му пробяга изражение, което напълно оборваше думите му.

— ... Затова мога единствено да изразя искрената си надежда, че доминиращите в Държавния департамент са прави — каза в заключение Палмър. — Така или иначе трябва да работим с него.

Кейстън изръмжа.

— И тук звучи напълно благовидно. Труден е за улавяне.

Сега беше ред на Амблър да поработи с клавиатурата. Видеософтуерът разполагаше с опция, която даваше възможността записът да се превърта напред или назад, затова той върна обратно момента, в който Ащън Палмър произнасяше името на китайския президент. После Амблър пусна записа да върви кадър по кадър. Ето тук. В микропаузата между двете части на името на китаеца лицето на Палмър придоби коренно различен вид. Очите бяха присвити, ъгълчетата на устата нацупени, ноздрите разширени това е лице, изразяващо гняв и отвращение. В следващия кадър то беше изчезнало, заменено от изкуствен израз на усмихнато одобрение.

— Исусе Христе — ахна Кейстън. Амблър не каза нищо. Кейстън поклати глава.

— Никога не бих го забелязал.

— На небето и земята има много неща, които не се появяват във всемогъщите ти документи — отбеляза Амблър.

— Не ме подценявай. Накрая всичко опира до мен.

— Сигурен съм, че пристигаш точно навреме, за да събереш празните гилзи след приключването на стрелбата. Познавам няколко

анализатори и любители на числата. Работите с хартии, компютри, разпечатки, таблици, графики, диаграми, но не и с хора. Много по-приятно ви е с битове и байтове.

Кейстън наклони глава.

— Може би си се успал, когато е изгряла информационната ера. Днес технологията прескача границите. Тя гледа. Тя слуша. Тя регистрира закономерности, малки статистически смущения и ако ние имаме желание да обърнем внимание...

— Тя може да слуша, но не чува. Може да гледа, но не наблюдава. И със сигурност не може да разговаря с мъжете и жените, с които си имаме работа. Това не можеш да го заместиш, по дяволите.

— По мои наблюдения следата на парите е много по-словоохотлива и много по-откровена от повечето хора.

Амблър се изправи и закрочи напред-назад. Стаята сякаш се стесняваше, задушаваше го.

— Добре, значи искаш да говорим за логика и „вероятностни заключения“. Онова, което се случва в Китай напоследък, какво значение има то за човек като Ащън Палмър? Защо той мрази Лю Ан толкова силно?

— Аз съм човек на цифрите, Амблър. Не се занимавам с геополитика. — Той сви рамене. — Но все пак чета вестници. Пък и двамата чухме песента на Палмър на онова събрание на „Стратегически проучвания“. След като попита, основното в Лю Ан, изглежда, е фактът, че е невероятно популярен сред собствените си хора и представлява огромна сила в либерализацията. Той отвори пазарите, установи равноправни търговски системи, дори подгони медийното пиратство, нелоялната конкуренция и разни подобни.

— Но това е естествен, постепенен напредък. Типично е за китайците.

— Постепенен напредък, но по ускорен график.

— Това е противоречие на понятията.

— Лю Ан е парадоксална личност в много отношения. Коя беше онази дума, която Палмър използва? Двойственост. Следвай логиката на аргументите на Палмър, всички онези неща за китайския век, за онова, което щяло да се случи, ако вгълбената в себе си империя стане общителна и започне да се интегрира в общността на нациите. Ако ти си Палмър, Лю Ан ще бъде най-лошият ти кошмар.

— Ако ти си Палмър — намеси се Амблър, — ще искаш да предприемеш нещо в тази връзка.

— Четох някъде, че на Лю Ан му предстои важна държавна визита в Америка следващия месец — каза Кейстън, а после замълча за минута. — Ще трябва да проведе няколко телефонни разговора.

Погледът на Амблър се върна към замръзалия кадър с образа на учения, опитвайки се да извлече всичко възможно от лицето му. *Кой си ти? Какво искаш?* Той наведе глава, потънал в мисли.

А сетне образът изчезна.

Амблър видя как екранът експлодира — разцъфна в облак от парчета стъкло — дори преди да чуе пукащия звук, който го придружи.

Времето забави ход.

Какво се беше случило? Куршум. Голям калибър. Пушка. Със заглушител.

Той се извъртя назад и видя облечен в черно стрелец, приклепнал в боен стил в края на коридора към стаята. Мъжът държеше военна щурмова пушка, модел, който Амблър познаваше. „Хеклер и Кох“ Г36. Кръглият магазин, монтиран пред предпазителя, съдържаше тридесет от патроните 5,56Е45 мм НАТО; оптичният мерник използваше визирна червена точка. Обвивката беше от черен полимер с изключителна здравина и олекотено тегло. Високо преносима, високо смъртоносна.

Стандартно въоръжение на „Консулски операции“.

ГЛАВА 26

Амблър се хвърли на пода секунда преди тройният откос да изпрати още куршуми в неговата посока. Кейстън, видя той, се беше свил в далечния край на помещението извън полезрението на стрелеца.

Поне засега.

Командосът не беше сам; Амблър го виждаше в очите му. Той притежаваше увереността на един член на екип.

Екип, използващ въоръжение за специални операции. Колко бяха? От четирима до шестима беше стандарт за отряд на специална операция с цивилна мишена. Ако бяха тук в резултат на бързо реагиране обаче, можеха и да са по-малко, дори само двама или трима. Бяха нахлули чрез различни подстъпи — някои през вратата, други през прозореца. С топлинен сензор е било елементарно да засекат точното им положение в тайния щаб.

Въпросът беше защо Амблър още не беше мъртъв.

Докато първият командос стоеше приклепнал, край него притича втори облечен в черно стрелец — стандартна прикриваща маневра.

С рязко движение Амблър изрита вратата на стаята и я затвори.

— Знам какво си мислиш — дишаше тежко Кейстън. Той трепереше от страх, а бледото му лице сега беше бяло като чаршаф. — Но повярвай ми, аз нямам нищо общо.

— Нямаш и не си имал — казал Амблър. — Знам. Някой от свалените файлове сигурно е задействал аларма. Комуникационният идентификатор е издал точното местонахождение. Както ти изтъкна, очаквало се е мястото да е необитаемо.

— И сега какво?

— Никак не е хубаво. Имаме работа с професионалисти. Въоръжени с „Хеклер и Кох“ Г36. Имаш ли някаква представа какво означава това?

— „Хеклер и Кох“ Г36 — повтори Кейстън, като бързо примигваше. — При поръчки над хиляда броя плащаме договорена единична цена от осемстотин и четиридесет и пет долара. Неамортизационните разходи по патронни пълнители обаче...

— „Хеклер и Кох“ Г36 със заглушител — прекъсна го Амблър. Тези типове са проклет отряд за прочистване.

Взрив от куршуми надупчи горната половина на вратата и изпълни въздуха с трески и миризма на обгоряло дърво. Вратата нямаше да издържи още дълго.

Амблър скочи и изгаси осветлението, преди отново да се просне на пода.

Защо беше още жив?

Защото бяха двама. Инфрачервените сензори им бяха осигурили тази информация. Не бяха застреляли Амблър, защото не бяха способни да потвърдят, че това е Амблър. Идентифицирай, после ликвидирай — такава беше обичайната заповед. Инструкциите им не покриваха присъствието на втори човек.

— Нямаме с какво да ги отблъснем — каза Кейстън. — Трябва да се предадем.

Нов откос проби голяма дупка във вратата — шумна щета от пушка със заглушител.

Амблър знаеше какво ще последва. Командосите щяха да се приближат до отвора, който бяха направили във вратата, и после да насочат пушките си към двамата мъже; това щеше да им даде достатъчно време да идентифицират целта си.

Разполагаше с броени секунди да ги отклони от плана им.

Единственото оръжие на Амблър беше малкият глок — напълно безполезно срещу щурмовите пушки, воден пистолет срещу тяхната канонадна мощ. Той нямаше оптичен мерник, беше неточен на всяка реална дистанция, а малокалибрениите му куршуми нямаше да пробият олекотените противокуршумни жилетки на командосите. В тази ситуация той не предлагаше абсолютно никаква защита.

Преразгледай и импровизирай.

— Всъщност има нещо, което би могъл да използваш — тихо каза Амблър на измъчения счетоводител.

— Не мисля. Дистанционното не работи срещу тези. Вече опитах с бутона за пауза.

— Онова, което имаш, е заложник.

— Ти си луд.

— Мълчи и ме слушай — прошепна Амблър. — Трябва да изкрещиш с пълен глас, че имаш заложник и ще го застреляш, ако

направят още една крачка. Веднага.

— Не мога да го направя.

— Можеш и ще го направиш. Веднага.

Кейстън приличаше на смъртник, но кимна и си пое дълбоко дъх.

— Имам заложник — изкрещя той към стрелците с изненадващо твърд глас. — Ако направите още една крачка, ще го застрелям.

След няколко секунди тишина последва едва доловима размяна на думи между командосите.

Амблър извади малкия си пистолет от кобура и го пхна в ръката на счетоводителя.

— Дръж го опрян в тила ми, разбра ли.

— Лесно ти е да го кажеш — оплака се Кейстън. — Нали аз съм онзи, когото ще застрелят.

— Трябва просто да ми се довериш. Досега се справяш чудесно.

Въпреки тревогата и объркването на Кейстън Амблър усети, че той се чувства малко по-уверен.

— Ще използваш тялото ми като щит — каза Амблър. — Трябва да не им позволяваш да те видят. Това означава да ме държиш между тях и себе си през цялото време. Ще ти помагам, но трябва да разбереш маневрата.

— Но нали ти си този, когото търсят? В това няма никакъв смисъл.

— Просто ми се довери — повтори Амблър. Щеше да му отнеме твърде дълго време да обясни метода в очевидната лудост. Заложниците винаги объркваша мисии като тази. Насред такава напрегната операция никой нямаше да разсъждава върху самоличността на заложника и похитителя. Нямаше значение дали на стрелците беше предоставена добра фотография заедно със заповедите; те не разглеждаха спокойно лица край осветена маса. Те бяха мъже с пушки, мъже, напогани с адреналин, опитващи се да изпълнят заповедите си без грешка, която да провали кариерата им. Да оставят заложника да умре би била такава грешка. Разигралата се сцена със заложник и похитител се представяше пред тях като ярък, реален факт и щеше да засенчи другите им съображения, подробностите като цвят на косата и височина.

Амблър прошепна още инструкции в ухото на Кейстън.

Накрая Кейстън отново си пое дълбоко дъх.

— Искам да говоря с командващия офицер — изрева той. При нормален разговор гласът му би потреперил; принуден да крещи обаче, той прозвуча смело и авторитетно.

Не последва отговор.

Изписвайки на лицето си пълен ужас, Амблър запристъпва към изпочупената врата, сякаш някой го буташе. Кейстън се спотайваше зад гърба му.

— Не му позволявайте да ме убие — изплака той, притискайки лице в голямата нацърбена дупка. — Моля ви, не му позволявайте да ме убие. Моля ви, не му позволявайте да ме убие. — Очите му бяха разширени, изцъклени, стрелкаха се диво с истерията на цивилен, попаднал в невъобразим кошмар.

Видя същите двама командоси — тъмнокоси, мускулести мъже с квадратни челюсти, очевидно отлично обучени. Опитваха се да видят отвъд него, в затъмнената стая, без да осъзнават факта, че плячката им буквално се вира в лицата им.

— Искам да говоря с командващия офицер — повтори Кейстън с висок, самоуверен тон. — Веднага!

Двамата мъже се спогледаха и Амблър усети как пулсът му се ускорява. *Нямаше командващ офицер.* Не още. Двамата стрелци бяха сами. Без съмнение скоро щяха да пристигнат други, но за момента дуото оперираше без подкрепа.

— Моля ви, не му позволявайте да ме убие — повтори Амблър, треперещ от ужас.

— Всичко ще бъде наред — тихо каза по-едрият командос.

— Пусни заложника — викна другият. — Тогава ще говорим.

— Да не ме мислите за идиот? — рязко кресна Кейстън. Амблър беше впечатлен; счетоводителят импровизираше.

— Ако го нараниш, с теб ще е свършено — отвърна вторият командос. Преговорите за заложници се изучаваха в началото на обучението за оперативен агент, но само повърхностно. Той очевидно се опитваше да си припомни основни тактики.

Внезапно Амблър се строполи на колене и изчезна от полезрението на командосите.

— Ох! — изпъшка той, сякаш силно са го ударили.

Двамата с Кейстън заговориха тихо и забързано. Следващият им ход трябваше да бъде безпогрешен. Изражението на пълна

концентрация показваше, че Кейстън няма да изневери на прецизността — качество, на което толкова държеше.

Амблър отново подаде лице през неравната дупка, като тласна глава напред, сякаш го ръгат в тила с пистолет.

— Моля ви, извадете ме от тук — захленчи той. — Не знам кои сте. Не искам да знам. Само не му позволявайте да ме убие. — Чертите му бяха разкривени от ужас, а очите му плувнали в сълзи. — Той има много дълга пушка с много куршуми. Казва, че ще ме разкъса на парчета. Имам жена, деца. Аз съм американец. — Той бръщолевеше, говореше с кратки, задъхани изречения, обзет от паника. — Вие обичате ли филми? Аз съм във филмовия бизнес. Дойдох тук да търся места за снимки. Пък и посланикът ми е добър приятел. А после този тук ми каза, каза ми, о, боже, о, боже...

— Ето какъв е планът — избумтя гласът на Кейстън, невидим в тъмната стая. — Единият от вас да дойде на пет стъпки от прага. Една крачка по-близо и той умира. Ще пусна цивилния да тръгне към вас, за да видите, че е добре. Но ще го държа на прицел през цялото време, ясно ли е — Един грешен ход и моят „Лапуа магнум“, калибър 338, ще ви покаже на какво е способен.

Амблър отвори широко вратата и направи няколко сковани и нестабилни стъпки в коридора. На лицето му отново беше изписан пълен ужас. Командосите щяха да предположат, че мишената им се намира в най-тъмния ъгъл на стаята, извън полезрението им, с усъвършенствана дългобойна пушка в ръце. Ъгълът щеше да му позволи да убие заложника си, без самият той да се излага на опасност. Но двамата командоси нямаха друг избор, освен да играят по неговите правила. Времето беше на тяхна страна, сега планът им беше да го задържат възможно най-дълго, докато се съберат и останалите членове на екипа им. Амблър го виждаше изписано на лицата им. Вероятно смъртта на заложника беше приемлива цена за обезвреждането на Таркин, но това щеше да се реши от командващия им офицер.

Амблър направи още една крачка към втория, по-едър командос, видя морскозелените очи на мъжа, тъмната му коса, наболата му двудневна брада. Командосът гледаше на заложника само като на досадна пречка — неизвестно, което все още не можеше да бъде извадено от уравнението. Той вече не държеше пушката си в позиция; струваше му, че няма никакъв смисъл.

Амблър се разтреса от привиден страх. Хвърли поглед обратно към стаята и като пое въздух, се престори, че вижда насочено към главата си оръжие. После умолително се обърна към облечения в черно агент.

— Той ще ме убие — повтори Амблър. — Знам го, знам го. Виждам го в очите му. — Докато говореше с нарастваща истерия, Амблър започна възбудено да размахва ръце — Трябва да ми помогнете. За бога, моля ви, помогнете ми. Обадете се на американския посланик. Сам Хърлбът ще гарантира за мен. Аз съм добър човек. Но моля ви, не ме оставяйте с този маниак. — Той се наведе напред към командоса, сякаш се опитваше да му говори по-отблизо.

— Трябва да се успокоите — приглушено му нареди командосът, едва прикривайки неприязънта си към бръщолевеция, паникьосан цивилен, който продължаваше да се приближава и говореше твърде много, и не спираше да размахва ръце като полудял, докато...

Възможностите ще дойдат. Улови ги.

— Трябва да ми помогнете трябва да ми помогнете трябва да ми помогнете... — Изпълнените с паника думи бяха лишени от всякакъв смисъл. Амблър се заклатушка напред, още по-близо до командоса; вече усещаше острата миризма на стресовата пот на агента.

Сграбчи оръжието за приклада, а не за пълнителя. Пълнителят може да се откъсне, оставяйки вече заредените куршуми в пушката. Отпуснал е пръст от спусъка. Сграбчи я сега...

Бърз като кобра, Амблър изтръгна пушката от ръцете на командоса и блъсна оборудваното със заглушител дуло в главата му. Докато едрият мъжага се свличаше на пода, Амблър насочи смъртоносното оръжие към стъписания му партньор.

Видя мъж, който се опитваше да преоцени представите си, напълно изумен. Амблър зареди пушката.

— Хвърли своята — нареди той.

Мъжът се подчини, като бавно отстъпи назад.

— Стой на място — кресна Амблър.

Но мъжът продължи да отстъпва с вдигнати ръце. При провал на операция следваше евакуация. Това беше първото правило, което следваха, преди да преминат, към каквото и да е друго.

Амблър просто остана да гледа как командосът внезапно се обърна и побягна от апартамента, втурна се надолу по улицата и изчезна, без съмнение, за да се присъедини към отряда си и да се прегрупира. Амблър и Кейстън също трябваше да се евакуират незабавно и да се прегрупират по техен си начин. В този случай убийството на стрелеца беше безсмислено.

Имаше твърде много агенти, които чакаха да заемат мястото му.

ПЕКИН, КИТАЙ

Чао Тан беше ранобудник и като много ранобудни шефове принуждаваше онези, които работеха за него, също да се превърнат в ранобудници по простата причина, че редовно си насрочваше срещи още призори. Сътрудниците му в Министерството на държавната сигурност бяха свикнали с навиците му; малко по малко те преустановиха пиенето на оризово вино до късно вечер, лудешкия нощен живот, който по-висшите членове на правителството можеха да си позволят. Забавленията не си заслужаваха пулсиращото главоболие в шест сутринта. Постепенно сънливите очи се изясниха до поглед на спокойна бдителност; ранните сутрешни заседания вече не изглеждаха толкова ужасно тегло.

Но тазсутрешното съвещание — преглед на постигнатите цели и предстоящи задачи — беше последното нещо, което занимаваше ума му. Той се намираше в стаята за секретна комуникация и беше се замислил върху комюникето, пристигнало за него през нощта. Получената информация беше дълбоко тревожна. Ако докладът на Джо Ли е верен, ситуацията, срещу която са се изправили, е дори посмразяваща, отколкото си представяше. Защото описаният от другаря Ли инцидент в Люксембургската градина беше в пълно противоречие с техните оперативни хипотези; трябваше да се изградят нови, и то бързо. Въпросът *защо* тежеше върху раменете му с пълна сила.

Възможно ли беше Джо Ли да е сгрешил? Чао Тан не го вярваше. Имаха много врагове, с които да се справят, но в момента най-големият им враг беше времето. Чао не можеше да чака повече Лю Ан да се вразуми.

Налагаше се сам да предприеме по-нататъшни, по-директни действия. Някои биха погледнали на това като на измяна, безразсъдно и непростимо престъпление.

Но неблагоприятието на Лю Ан не му оставяше друга възможност.

Чао дълбоко си пое дъх. Посланието трябва да бъде доставено бързо и дискретно. И да бъде от естество, което да осигури незабавно реагиране. Нормалните правила на опериране трябва да бъдат изоставени. Залогът е твърде голям за всичко нормално.

Докато предаваше шифровани инструкции, той се опита да си вдъхне увереност, че е взел отчаяните мерки, които ситуацията изискваше. Ако не беше преценил правилно обаче, току-що беше направил най-голямата грешка в живота си. В главата му прелитаха страхове и опасения.

Както и думите от доклада на Джо Ли. Кой още знаеше за това? Младият мъж, който му го беше предал, Шън Уан, тази сутрин беше бодър и енергичен както всяка сутрин. В началото другарят Чао беше предпазлив с него. Той се водеше взет „назаем“ от Народната армия за освобождение — такава беше терминологията, но тя заблуждаваше. За да се поощрява развитието на обща правителствена култура — или в същия смисъл да не се насърчава развитието на разделение между ведомствата, — НАО прехвърляше младши служители към цивилните клонове на правителството. Уловката беше, че човек не можеше да откаже назначението на такъв „сътрудник“, без да предизвика сериозно недоволство. Така един млад кадър на НАО трябваше да прекара година като стажант в централния офис на Министерството на държавната сигурност. На свой ред МДС изпращаше свой служител в НАО, но всеобщият консенсус беше, че сделката е в полза на НАО.

Подозренията в МДС, разбира се, бяха, че стажантът от армията ще докладва всичко на своите военни господари. Шън Уан беше известен като протеже на генерал Лам, на когото Чао гледаше с явна неприязън. Но въпреки първоначалните съмнения на Чао младежът му допадна. Беше неуморен, трудолюбив, едва ли беше по-възрастен от двадесет и пет и изглеждаше истински идеалист, какъвто Чао беше навремето.

Шън Уан се появи на прага и дискретно прочисти гърло.

— Ако извините предположението ми, изглеждате доста угрижен.

Чао вдигна поглед към трудолюбивия стажант. Дали и той не беше прочел комюникето? Но изражението му беше така безоблачно,

че изглеждаше невъзможно той да е виновен за такова нещо.

— Нещата от край време са сложни — отвърна Чао. — А тази сутрин се усложниха още повече.

Шън Уан наведе глава и остана безмълвен за миг.

— Работите толкова усърдно — каза той. — Мисля, че сте най-трудолюбивият човек, когото познавам.

Чао безсилно се усмихна.

— А ти си на път да задминеш наставника си.

— Няма как да знам усложненията на държавните въпроси, които ви натоварват. Но знам, че раменете ви са по-широки от всеки товар. — Той се позоваваше на старата поговорка, а уверенията му спряха точно на ръба на ласкателството.

— Да се надяваме.

— Другарят Чао спомня ли си срещата по обяд? Чао разсеяно се усмихна.

— Ще трябва да ми припомниш.

Шън Уан погледна дневния график на Чао.

— Обедно тържество в чест на Героите на народа. В „Пенинсюла Палас“.

— В такъв случай по-добре да тръгвам — каза Чао. Нямахше нужда да се оплаква гласно от невъзможния трафик на града. Дори най-краткото пътуване отнемаше порядъчно време. Освен това човек с поста на Чао не можеше да си позволи да пътува без защитата на бронирана кола и специално обучен шофьор.

Няколко минути по-късно, докато се качваше на задната седалка на черната си лимузина, Чао се замисли за впечатляващата проникателност и любезните маниери на Шън Уан. Чао се гордееше с това, че разпознава потенциала и вярваше, че този младеж го очаква бляскаво бъдеще.

След десет минути в поредното задръстване седанът най-сетне набра скорост по един мост.

На няколкостотин фута в отсрещното платно се виждаше огромен жълт булдозер. Някакъв ремонт на пътя, помисли си Чао, който допринасяше за непоносимостта на трафика. Колко жалко, че не са могли да го отложат за по-подходящ час от деня. Поне беше в отсрещното платно.

— Трафикът не е толкова лош в нашата посока, а? — каза шофьорът на другаря Чао.

Директорът на МДС не успя да отвърне. Вместо това от гърлото му се изтръгна вик от смазващия удар — така внезапен и неочакван. Огромният булдозер, чието гигантско стоманено гребло висеше ниско до земята, беше навлязъл в тяхното платно, а седанът се оказа притиснат от двете страни от останалите автомобили. Предното стъкло се пръсна в остри шрапнели, пронизващи очи и артерии; метал изхрущя в метал, а ламарините се огънаха и натрошиха едни в други, когато колата се отдели от земята, повдигната от стоманеното гребло. Булдозерът смаза седана върху предпазните перила и продължи да го избутва, докато накрая той се прекатури и сгромоляса върху обширната бетонна площадка отдолу, където избухна в пламъци.

Високо в невидимата кабинка шофьорът на булдозера се обади по мобилния си телефон.

— Почистването е изпълнено — каза шофьорът с грубия диалект на северните провинции.

— Благодаря — отвърна му Шън Уан. Като се имаше предвид нарастващият брой на пътните инциденти в Пекин напоследък, смъртта на моста щеше да е стъписваща, но не и напълно изненадваща. — Генералът ще бъде доволен.

— Какво е това? — попита Лоръл, а очите ѝ тревожно се разшириха. Дватамата с Амблър бяха в хотелската стая, а той току-що беше свалил ризата си. Тя се приближи към него и прокара пръсти по тъмната синина отстрани на рамото му.

— Оказа се, че тайният щаб на Кейстън изобщо не е безопасен — призна Амблър.

— Можеш ли да се довериш на този мъж? — остро попита Лоръл. Изглеждаше неспокойна, изплашена за него.

— Налага се.

— Но защо, Хал? Как можеш да бъдеш толкова сигурен?

— Защото, ако не му се доверя, значи не мога да се доверя на себе си. — Той млъкна. — Трудно е да се обясни.

Тя бавно кимна.

— Не е и нужно. Аз те разбирам. Не знам защо се безпокоя. Светът изгуби смисъл преди много време.

— Преди няколко дни — поправи я Амблър.

— По-отдавна.

— Откакто аз влязох в него. — В гърлото му се надигна горчивина. — Един непознат. Един непознат на самия себе си. — А после предупредително добави — Недей.

Тя погали с пръсти гърдите, раменете, ръцете му, сякаш да се увери, че той е истински, че е човек от плът и кръв, а не някакъв фантом. Когато отново срещна погледа му, очите ѝ бяха влажни.

— Никога не съм срещала човек като теб.

— Това си е благословия. Тя поклати глава.

— Ти си добър човек. — После потропа по гърдите му. — С добро сърце.

— И нечия друга глава.

— Да не ти пука — шеговито отвърна тя. — Те се опитаха да те изтрият, но знаеш ли какво? Ти си по-истински от всеки, когото съм срещала.

— Лоръл — каза той и млъкна, усетил вълнението в собствения си глас.

— Когато съм с теб, то е сякаш... сякаш откривам, че съм била съвсем сама през целия си живот, без да го осъзнавам напълно, защото никога не съм знаела какво е да бъдеш заедно с някого, наистина заедно. Ето така се чувствам, когато съм с теб. Сякаш винаги съм била сама, а сега не съм. Не мога да се върна към предишния си живот. Не мога да се върна към самотата. — Гласът ѝ трепереше от възбуда. — Искаш да говорим за онова, което си ми причинил, за онова, което си ме накарал да преодолея? Ето това ми причини. И искам то никога да не се променя.

Устата му беше пресъхнала.

— Нищо не ме плаши повече от мисълта да те изгубя.

— Вече не съм изгубена. — Кехлибарените ѝ очи сякаш сияеха отвътре; зелените точици блестяха. — Ти спаси живота ми не само в буквален смисъл.

— За мен ти си единствената, Лоръл. Без теб нищо няма значение. Аз съм просто...

— Харисън Амблър — каза тя и се усмихна, произнасяйки името. — Харисън Амблър.

ГЛАВА 27

Музеят „Армандие“ не си заслужаваше обиколката. Но Амблър си го спомняше от времето прекарано в Париж на младини, и се съмняваше, че се е променил особено.

Това беше един от частните музеи на изкуствата в Париж и за да запази финансовия си статут като музей, усърдно поддържаше строго установено работно време. Но беше почти пуст; сигурно виждаше много по-малко хора, отколкото в края на деветнадесети и началото на двадесети век, когато е служил за частно жилище. Като къща — в стил неоиталианска вила с величествени сводести прозорци, вградени в английски варовик, и частично ограден двор — постройката все пак правеше впечатление. Издигната от banker протестант, забогатял от сделки по време на Втората империя, тя беше разположена на Марсово поле в осми район — място, предпочитано навремето от бонапартистите благородници и по-новата класа на финансистите, което беше тихо и спокойно дори и днес. От дъжд на вятър музеят „Армандие“ беше наеман от филмови екипи за снимки на костюмирани сцени. Иначе беше сред най-непосещаваните обществени места в Париж. Може би беше чудесно местенце за младежки срещи — Амблър се усмихна на позабравения спомен, — но не представляваше почти никакъв интерес за музейната публика. Проблемът беше в колекцията. Съпругата на Марсел Армандие, Жаклин, имала вкус към изкуството на рококо от ранния осемнадесети век — школа, която решително бе излязла от мода през изминалия половин век. Още по-лошо, тя имала влечение към второразредни творци на рококо — платна от дребни таланти като Франсоа Буше, Никола дьо Ларгийер, Франческо Тревизани и Джакомо Амикони. Обичала купидоните да са пухкави и сияещи и да лудуват в ярко тюркоазно небе, а пасторалните овчари да бъдат подчертано пасторални. Преценявайки пейзажите, сякаш придобивала изобразеното имущество, а не самата картина.

Превръщайки дома си в музей, Жаклин, която надживяла съпруга си с десет години, сигурно се е надявала, че оставя притежанията си за

наслада на идните поколения. Вместо това случайният посетител в музея реагираше на колекцията на Жаклин с приглушени освирквания или още по-лошо, с подигравателни възгласи на възторг.

Амблър оценяваше музея от друга гледна точка — непопулярността му предлагаше чудесно място за тайни срещи, а комбинацията от множеството прозорци и тихата улица щеше да му позволи да засече незабавно дебнещи патрули. В същото време фондация „Армандие“, натоварена със стопанисването на ограничен бюджет, беше наела един-единствен пазач на целия музей, а този пазач рядко се качваше по-високо от втория етаж.

Амблър изкачи стълбите до четвъртия етаж и зави по коридор с позлатени отливки и дълга картина, изобразяваща свирещи на лири богини, които се обтягаха сред нещо, прилично на голф игрище, и си проправи път към голямата зала в края, където двамата с Кейстън трябваше да се срещнат.

Стъпките му бяха заглушени от килима с прасковен цвят и той чу гласа на Кейстън, докато се приближаваше.

Амблър замръзна, почувства как тръпките на страха пълзят по гръбнака му. С кого беше Кейстън?

Той безшумно се приближи, докато не започна да чува ясно думите.

— Отлично — казваше Кейстън. И — Много добре. — И — Значи се справят чудесно? — Човек, говорещ по мобилен телефон. Настъпи дълга пауза. — Лека нощ, плюшено зайче — каза Кейстън. — И аз те обичам. — Той затвори телефона и го прибра в джоба си, докато Амблър влизаше в залата.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза Кейстън.

— Плюшено зайче? — попита Амблър.

Изчервен, счетоводителят се обърна и погледна през прозореца.

— Накарах офиса ми да провери данните на Граничния контрол — сподели счетоводителят след малко. — Доктор Ащън Палмър е пристигнал в Роаси вчера. Той е тук.

— Твоят офис? Можеш ли да се довериш на дискретността им?

— Казвам „моя офис“, но всъщност става дума за един човек. Асистентът ми. И да, вярвам му.

— Какво още научи?

— Не съм казал, че научих нещо друго.

— Каза — поправи го Амблър. — Само че не с думи. Кейстън огледа претрупаните с платна стени и се намръщи.

— Работата е там, че е объркано, и още не знам как да го тълкувам. Онова, което наричат „брътвеж“ — малки прихващания, някои само с частичен характер, но нито едно не води до заключение само по себе си.

— Но взети заедно?

— Нещо става или може би трябва да кажа, че нещо ще се случи. Нещо, включващо...

— Китай — намеси се Амблър.

— Е, това е по-лесната част на главоблъсканицата.

— Самият ти говориш с гатанки.

— По-трудната част си ти. Ако подходим към въпроса логически, това е мястото, от което трябва да започнем. Онова, което наричаме избирателни ефекти на наблюдението.

— Виж, Кейстън, защо не се опиташ да говориш на английски?

Кейстън го изгледа кръвнишки.

— Избирателните ефекти на наблюдението са абсолютно обичайни. Забелязвал ли си някога как в супермаркета винаги се озоваваш на най-дългата опашка? Защо става така? *Защото това е опашката с най-много хора.* Например да кажем, че съм ти съобщил, че господин Смит, за когото не знаеш абсолютно нищо, стои на опашка пред една от касите и ти трябва да познаеш на коя, като единствената ти информация е за броя на хората на всяка опашка.

— Няма никакъв начин да отгатна.

— Но заключенията се основават върху вероятности. И очевидно най-вероятното заключение е, че той е на опашката, на която има най-много хора. Щом отстъпиш назад и погледнеш на себе си от външна перспектива, това става очевидно само по себе си. Най-бавното пътно платно е онова с най-много коли на него. Законите на вероятността сочат, че би било най-вероятно всеки един шофьор да е именно в това платно. Което означава теб. Не лошият късмет или заблудата те карат да мислиш, че другите платна се движат по-бързо. По-често, отколкото рядко, те наистина се движат по-бързо.

— Добре — каза Амблър. — Това е очевидно.

— Наистина е очевидно. Веднъж щом ти е изтъкнато. Същото е, ако не знаеш нищо за даден човек с изключение, че живее на тази

планета, и трябва да познаеш от коя страна е родом. Твоето предположение следва да е Китай. Ще сгреша по-рядко, отколкото ако назовеш, която и да е друга страна, просто защото Китай е най-голямата нация на света.

— Много умно — отбеляза Амблър. — Аз не съм китаец.

— Не, но вече си въввлечен в нещо, което включва китайската политика. И въпросът е защо ти? В примера с опашките в супермаркета почти нищо не те отличава от другите купувачи. Но в този случай списъкът на подходящи кандидати е много по-точен.

— Но не аз съм избирал. Бях избран.

— И отново въпросът е защо? — упорстваше счетоводителят. — Каква информация са имали за теб? Кой са били уместните данни?

Амблър си спомни онова, което различни хора, свързани с Групата за стратегически решения, му бяха казали. От тяхна перспектива той беше специален.

— Пол Фентън ми каза, че за тях съм магьосник, защото съм „изтрил“ самоличността си.

— Докато в действителност ти си бил „изтрил“ от други, ако държиш да го наричаш по този начин. Но това предполага, че са имали специална нужда от агент, който не може да бъде идентифициран. И не кой да е агент. Агент с особени умения, агент с феноменално усъвършенствани сетива за засичане на емоциите. Ходещ детектор на лъжата.

— Фентън разполагаше с досието ми от ОПС или поне с част от него. Не знаеше името ми, истинското ми име, но познаваше назначенията ми, какво съм правил, къде съм бил.

— Значи ще вземем предвид и този фактор. Имаме присъщите ти характеристики, имаме и историческите — кой си ти и какво си правил. Или едното, или и двете могат да бъдат уместни.

— Не искаш да скачаш към прибързани заключения, а? Кейстън уморено се усмихна. Погледът му се плъзна по картина, изобразяваща свеж простор от зелени хълмове с живописно разпръснати сред тях петнисти крави и слънчево руса доячка, понесла ведро с блажено изражение.

— Знаеш ли старата история за икономиста, физика и математика, които пътували из Шотландия? Видели кафява крава през прозореца и икономистът казал: „Колко очарователно е, че в

Шотландия всички крави са кафяви.“ Физикът казал: „Опасявам се, че генерализираш фактите. Знаем само, че някои крави в Шотландия са кафяви.“ Накрая математикът казал: „Отново сбъркахте. Произволно тълкувате фактите. Логически, единственото възможно заключение е, че в Шотландия съществува поне една крава и поне едната ѝ половина е кафява.“

Амблър примигна.

— Сбърках, като казах, че си от онези, които пристигат на мястото на престрелката навреме, за да съберат празните гилзи. Всъщност ти си човекът, който хиляда години по-късно изравя гилзите от археологическа разкопка.

— Просто се опитвам да те накарам да потърсиш закономерности. Защото е факт, че тук има закономерност. Чанхуа. Монреал. А сега Париж, инцидентът Дешен.

— Чанхуа... Опитах се да го спра. Твърде късно, но се опитах.

— Но се провали. И беше там.

— Което означава?

— Което означава, че има сигурни фотографски доказателства за присъствието ти. Не можеш да направиш големи изводи от една-единствена кафява крава. Но три кафяви крави в редица? Ето тук действат законите на вероятността. Въпросът е защо са искали теб. И за какво наистина са те искали? Чанхуа. Монреал. Париж. Това не е само върволица от събития, Амблър. Това е поредица.

— Чудесно — сприхаво отвърна Амблър. Твърде отопленият музей го караше да се изпотява. — Това е поредица. Но какво означава?

— Означава, че трябва да се обърнем към математиката. Нула, едно, едно, две, три, пет, осем, тринадесет, двадесет и едно, тридесет и четири, петдесет и пет — това е поредицата на Фибоначи. Едно дете може да погледне тази числа и да не види никаква закономерност. Но закономерност има и тя е очебийна. Всяко число в редицата е сума от предхождащите две. Всяка серия е такава, независимо колко случайна изглежда. Има закономерности, правила, алгоритми и те въвеждат ред в привидния хаос. Ето от това се нуждаем тук. Трябва да разберем как всяко събитие е свързано с предходното, защото тогава ще знаем какво ще бъде следващото. — Кейстън изглеждаше много сериозен. — Но пък бихме могли и да изчакаме следващото събитие да се случи. Това

може да изясни нещата. Всички индикации, с които разполагаме, сочат, че скоро ще видим накъде води всичко това.

— Когато вероятно вече ще бъде твърде късно — изръмжа Амблър. — Значи е прогресия. Което в общи линии означава, че нямаме никаква представа каква е логиката.

— Което в общи линии означава, че трябва да я открием. — Кейстън му хвърли мрачен поглед. — Ако бях суеверен, щях да кажа, че носиш лош късмет.

— Късметът се променя. Счетоводителят примигна.

— Истинските поредици не се променят. Не и ако сам не ги промениш.

ЛЕНГЛИ

Ейдриън Чои си играеше с обичката на ухото си, седнал на бюрото на шефа си. Усещането да седи там беше приятно, а и нямаше да си навлече неприятности. Така или иначе почти никой не минаваше оттук — коридорът, където беше кабинетът на Кейстън, се намираще встрани от обичайния маршрут. Истински офисен Сибир. Ейдриън отново се обади по телефона.

Кейстън беше пощурял, опитвайки се да докопа досиетата на персонала от остров Париш, и когато Ейдриън го попита как да разчита на успех там, където самият Кейстън се е провалил, Кейстън спомена нещо за личен чар. Ейдриън нямаше неговия авторитет, но съществуваша и неофициални пътеки. Той се усмихна с най-слънчевата си усмивка и се обади на една от асистентките в Обединения център на медицинските заведения, служител на неговото ниво. Кейстън разговаря с шефа, но безрезултатно. Недоволстваше, протестираше и се караше. Ейдриън щеше да изпробва друг поход.

Тонът на жената, която отговори, незабавно стана предпазлив.

— Личните досиета на персонала на отделение 4-3, да, знам — каза тя. — Ще трябва да обработя молбата ви.

— Не, разбирате ли, вие вече ни предоставихте копие от тези документи — излъга Ейдриън.

— От Обединения център ли го направиха?

— Аха — безгрижно отвърна Ейдриън. — Просто искам да ви помоля за още едно копие.

— О, така ли — ледът в гласа на младата жена започна да се разтапя. — Съжалявам. Бюрокрация, а?

— На мен ли го казвате — оплака се Ейдриън с възможно най-недоволен и доверителен тон. — Искане ми се да кажа, че става въпрос за националната сигурност. Но всъщност става въпрос за това да спася собствения си задник.

— Какво имате предвид? — Ами, Кейтлин... Кейтлин, нали?

— Точно така — отвърна тя. Дали само си въобразяваше, или тя наистина започваше да се отпуска?

— Звучиш ми като човек, който никога не прави грешки, затова не очаквам много съчувствие от теб.

— Аз ли? — изкиска се тя. — Да не се шегуваш?

— Неее, познавам твоя тип. Държиш всичко под контрол. Всеки лист хартия в офиса ти е на мястото си.

— Не коментирам — каза тя и той усети усмивката в гласа ѝ.

— Хей, за мен е важно да имам някой за пример. Изградил съм твоя професионален образ в съзнанието си, остави ме да си го подхранвам.

— Много си забавен.

— Значи съм бил направо истински клоун, когато изпратих файла директно в кабинета на заместник-директора, без да направя копие за моя шеф. — В гласа на Ейдриън се долавяше хленчене, но и лек флирт. — Кое то означава, че шефът ми направо ще го втресе. И образованият ми в Станфорд задник отива на кино. — Той направи пауза. — Слушай, това е мой проблем, а не твой. Не исках да те натоварвам. Няма значение. Наистина.

Младата жена от другия край на слушалката въздъхна.

— Просто всички са настръхнали от цялата тази работа. Един Бог знае защо. Всичко е в някаква засекретена база данни от ниво омега.

— Вътрешното съперничество е най-жестоко, нали?

— Предполагам — колебливо отвърна тя. — Ще видя какво мога да направя, става ли?

— Спасяваш ми живота, Кейтлин — каза Ейдриън. — В истинския смисъл.

Бъртън Ласкър за пореден път погледна часовника си и продължи да обикаля ВИП чакалнята на „Еър Франс“. Фентън нямаше навика да закъснява. Но пасажерите вече се качваха на самолета, а Фентън още не се беше появил. Той провери при стюардесите на вратата. Те отвърнаха на въпросителния му поглед с отрицателно поклащане на глава; вече ги беше питал два-три пъти дали Фентън не се е появил. Обзе го раздражение. Съществуваха най-различни обстоятелства, които биха могли да забавят един пътник, но Фентън беше човек, който старателно се подготвяше за евентуалните неприятности и неудобства, които биха могли да го сполетят. Така че къде беше сега? Защо не отговаряше на мобилния си телефон?

Ласкър работеше за Фентън от десетилетие и през последните няколко години можеше уверено да се определи като най-лоялния му помощник. Всеки стратег имаше нужда от човек, който се отдаваше напълно на строго определената задача да *изпълнява*, да довършва нещата. Ласкър блестящо си вършеше работата. Той беше ветеран от Специалните сили, но никога не бе изпитвал отвращението на някои военни към цивилните — Фентън беше патрон за оперативните агенти, както други бяха патрони за художниците. И Фентън наистина беше стратег — той истински разбираше как едно частно обществено партньорство може да трансформира американските сили в секретните операции. На свой ред Фентън уважаваше Ласкър за опита му в операции и сблъсъци, а и в по-тънката сфера на контрашпионажа, чиито кадри беше обучавал. Ласкър считаше годините, прекарани при Фентън, за най-ценните и най-благотворните в целия си съзнателен живот.

Къде ли се бавеше Фентън? Когато стюардесите на „Еър Франс“ затвориха вратите на рампата с извинително свиване на рамене, Ласкър почувства как вледеняващ страх пронизва вътрешностите му. Нещо не беше наред. Той позвъни на рецепцията на хотела, където двамата с Фентън бяха отседнали. *Не, мосю Фентън не е напуснал хотела.*

Нещо съвсем не беше наред.

Лоръл Холанд най-сетне се присъедини към двамата мъже на все още безлюдния четвърти етаж на музея „Армандие“ няколко минути по-късно от уговорения час — поставените ѝ задачи бяха отнели повече време, отколкото предполагала, обясни им тя.

— Вие трябва да сте Клейтън Кейстън — обърна се тя към счетоводителя и протегна ръка. Отношението ѝ, както и думите ѝ, бяха леко официални. Тя все още се страхуваше от него като висш служител на ЦРУ. В същото време безрезервно вярваше на преценката на Амблър. Амблър бе взел решение да му се довери; тя щеше да го последва. Оставаше само да се надяват, че той не е сгрешил.

— Аз съм Клей — отвърна счетоводителят. — На вашите услуги. Приятно ми е да се запознаем, Лоръл.

— Хал ми каза, че посещавате Франция за пръв път. Аз също, можете ли да повярвате.

— За пръв път и ако имам късмет, за последен — оплака се Кейстън. — Мразя тази страна. В хотела завъртях крана, който уж беше обозначен за студена вода, и практически се попарих. Кълна се, че чувам как петдесет милиона французи се смеят.

— Петдесет милиона французи не могат да грешат — тържествено изтъкна Лоръл. — Нали така казват?

— Петдесет милиона французи — отвърна Кейстън с укорителен поглед — могат да грешат по петдесет милиона начина.

— Но кой ще седне да ти брои — обади се Амблър, докато оглеждаше лицата на новите пешеходци по улицата. Той погледна вестника, който Лоръл си беше купила за прикритие. „*Льо Монд дипломатик*“. На първа страница имаше статия от някой си Бертран Луи-Кон, очевидно известен интелектуалец. Амблър набързо я прегледа; беше по повод Световния икономически форум в Давос, но съдържанието приличаше на повърхностно обобщение на настоящата икономическа конюнктура. Имаше нещо за „уникалната идея“, която според Луи-Кон можела да бъде определена от враговете си като „*la projection idéologique des intérêt financiers de la capital mondial*“ — идеологическа проекция на финансовите интереси на глобалния капитал — или „*l'hégémonie des riches*“, хегемония на богатите. Статията продължаваше и продължаваше, предъвквайки лявата критика за „ортодоксалната либерализация“, без нито да я налага, нито да я отрича. Цялото есе приличаше на някаква изчанчено стилизирана дейност, интелектуално кабуки^[1].

— Какво пише? — попита Лоръл, сочейки статията.

— За някаква среща на глобалните титани в Давос. Световния икономически форум.

— Аха. А авторът против ли е, или е за?

— По дяволите, ако мога да разбера — каза Амблър.

— Веднъж бях там — намеси се счетоводителят. — Световният икономически форум прояви интерес към експертизата ми за някаква работна група по пране на пари. Те са като разпиляна шепа хора, които всъщност знаят за какво говорят. Приличат на зеленината в аранжиран букет цветя.

Амблър отново надникна през прозореца, за да се увери, че наоколо не се мярка подозрително лице.

— Вижте какво. Писна ми да си играя на слепец. Знаем, че има някаква закономерност, прогресия или поредица, както ти каза. Но този път трябва да знам следващата стъпка напред във времето.

— Асистентът ми полага усилия да получи повече информация от Обединени разузнавателни ресурси — каза Кейстън. — Мисля, че трябва да изчакаме и да видим какво ще открие.

Амблър го изгледа сурово.

— Ти си тук само за да се возиш, Кейстън. Нищо повече. Както казах, това не е твоят свят.

У Дзингу говореше тихо, но знаеше, че умее да накара другите да го слушат. Кариерата му в Министерство на държавната сигурност му бе изградила репутация на трезв анализатор, нито прекомерен оптимист, нито паникьор. Единствено президентът Лю Ан оставаше глух за съветите му. Нищо чудно, че мускулите по тесните рамене на У се бяха свили от напрежение.

Той легна по корем на тясната тапицирана маса и се подготви за редовния масаж, на който се наслаждаваше два пъти в седмицата, опитвайки се да пропъди стреса от ума си.

— Мускулите ви са толкова напрегнати — каза масажистката, а гъвкавите ѝ пръсти започнаха да обработват плътта на раменете му.

Гласът ѝ беше непознат — това не беше обичайната му масажистка. Той изви глава и погледна заместничката.

— Къде е Мей?

— Мей не се чувства добре днес, сър. Аз съм Джън. Нали няма проблем?

Джън беше дори по-красива от Мей, а хватката ѝ беше силна и уверена. У доволно кимна. Елитният и изключителен спа център „Каспара“, съвсем наскоро отворен в Пекин, наемаше само най-добрите. Той отново се обърна, постави глава в отвора на масата и се заслуша в успокоителния звук на бълбукаща вода и нежната песен на гуджън^[2].

— Отлично — измърмори той. — За спокойствието на кораба човек трябва да успокои бурното море.

— Това е нашият специалист, сър — мило отвърна Джън. — Толкова напрегнати мускули, сигурно носите товара на много отговорности върху плещите си.

— Много — измърмори У.

— Но аз знам как да ви помогна, сър.

— Оставям се в твоите ръце.

Красивата масажистка започна да прилага акупресура върху ходилата му и той усети как някаква лекота изпълва тялото му. Съветникът по сигурността беше така унесен, че когато под нокътя на един от пръстите на левия му крак беше вкарана игла на спринцовка, въпреки острата болка поне в началото мозъкът му не успя да реагира. А сетне, секунди по-късно, тялото му бе обзето от вълна на пълна релаксация, от прилив на вцепенение. В следващите няколко мига той можеше само замаяно да разсъждава над разликата между релаксация и парализа. Чувстваше се мъртъв за света.

А после, както Джън прозаично потвърди, той беше просто мъртъв.

Бъртън Ласкър се качи в асансьора на хотел „Джордж“ с гладко избръснатия млад мениджър, който беше дежурен. Когато стигнаха до седмия етаж, младият мъж почука по тежката дъбова врата, а после я отключи със специална кодирана карта. Двата мъже минаха по стайте, където не се забелязваше никакъв признак на живот. После хотелиерът влезе в банята; лицето му беше сиво като пепел, когато излезе оттам. Ласкър се втурна в помещението и видя какво беше изплашило другия мъж. Той остро си пое дъх. Имаше чувството, че в гърдите му се издува балон, който му пречи да диша.

— Приятел ли ви беше? — попита хотелиерът.

— Приятел и бизнес партньор — кимна Ласкър.

— Съжалявам. — Мъжът неловко млъкна. — Помощта ще пристигне скоро. Ще се обадя където е нужно.

Ласкър стоеше вцепенен и се опитваше да се овладее. Пол Фентън. Почервенялото му, набъбнало тяло лежеше свлечено във ваната, чисто голо. Ласкър забеляза парата над още топлата вода, празната бутилка от водка, подпряна до мивката — сценичен декор, който можеше да обърка френската жандармерия, но не и да заблуди Ласкър.

Един забележителен мъж, един велик човек беше убит.

Ласкър изпитваше силни подозрения кой може да стои зад това, а когато прегледа дигиталния органайзер на Пол Фентън, подозренията му се потвърдиха. Беше мъжът, когото Фентън наричаше Таркин. Мъж, когото Ласкър познаваше твърде добре.

Таркин беше служил в Отряда за политическа стабилизация и Ласкър — с кодово име Кронос — бе имал нещастieto да работи под негово ръководство в няколко оперативни назначения. Таркин си беше въобразил, че е по-висшестоящ от колегите си и не обръщаше внимание на подкрепата, която те саможертвено му оказваха. Таркин беше известен с необичайния си талант да чете мислите на хората — талант, който някои от стратезите в „Консулски операции“, превъзнасяха до небесата. Не можеха да проумеят онова, което старите войници като Кронос знаеха от личен опит — че оперативният успех винаги се свеждаше до пушечна сила и мускули.

А сега Таркин беше убил най-великия мъж, когото Ласкър познаваше, и щеше да си плати за това. Щеше да плати с единствената валута, която Ласкър приемаше — живота си.

Ласкър нямаше мира от това, че някога беше спасил живота на Таркин, макар той да не прояви никакви признаци на благодарност. Ласкър си спомни влажната, изобилстваща с комари нощ преди десетина години в джунглите на Джафра, Шри Ланка. Тогава бе рискувал живота си, за да се хвърли сред безспирната стрелба и да спаси Таркин от група терористи, които искаха да го убият. Ласкър си повтаряше горчивата стара поговорка: *Нито едно добро дело не остава ненаказано*. Беше спасил живота на чудовище — грешка, която сега щеше да поправи.

Фентън не го информираше за всичко, с което се занимава — това не се очакваше от един стратег. Веднъж попита Фентън за мотивите на определено назначение, но той небрежно му отвърна: „Твоята работа е да прецакваш и убиваш.“

Вече не му беше така забавно.

Ласкър прегледа данните в безжичния дигитален органайзер на Фентън. Ще изпрати съобщение на осъдения човек. Но първо ще се обади на „десетината сътрудници“, с които Групата за стратегически решения разполагаше в Париж. Те ще бъдат вдигнати по тревога веднага в очакване на прецизни заповеди за мобилизация.

Ласкър бе обзет от дълбока скръб, но не можеше да си позволи да скърби, докато не отмъсти. Той призова цялата си професионална дисциплина. Срещата с осъдения мъж ще се състои при залез-слънце.

Това ще бъде, закани се Ласкър, последният залез, който Таркин ще види някога.

Кейлъб Норис натисна бутон и прекъсна разговора си по мобилния телефон. Беше глупаво, че ЦРУ изобщо разрешаваше употребата на мобилни телефони в главния си щаб. Те смущаваха доста от сложните мерки за безопасност, които се вземаха — сякаш импрегнираха сито. Но в момента това обстоятелство беше добре дошло.

Той унищожи разни документи в машината за рязане до бюрото си, взе палтото си и накрая отключи стоманената каса, скрита в библиотеката. Дългоцевният пистолет се намести идеално в куфарчето му.

— Желая ви приятно пътешествие, господин Норис — каза Бренда Уолънстайн с типичния си носов глас. Тя беше секретарка на Норис през последните пет години и прецизно спазваше правилата за безопасност на работното място. Когато вестниците започнаха да разпространяват истории за костния синдром на повтарящите се действия, тя сложи на китките си специални бандажи. Напоследък започна да носи големи слушалки като на телефонен оператор, за да предпази врата си от притискането на обикновената телефонна слушалка. Имаше и времена, спомни си Норис, когато тя бе започнала

да проявява алергии към миризми; това, че алергиите не се развиха, се дължеше единствено на разсеяността ѝ.

Норис отдавна си беше направил заключения, че тя просто обича да си представя работата си — която до голяма степен включваше седене зад компютър и вдигане на телефона — като не по-малко рискована от изпълнението на служебния дълг на един морски пехотинец.

— Благодаря ти, Бренда — сърдечно отвърна младши заместник-директорът. — Възнамерявам да бъде такава.

— И да не изгорите на слънцето — предупреди го секретарката с непогрешимия си инстинкт към идентифициране на тъмните страни на всички ситуации. — Те там дори имат малки чадърчета, за да предпазват напитките си от слънчеви изгаряния. Лъчите са силни. Влязох в интернет и проверих прогнозата за времето в Сейнт Джон и Вирджинските острови. Очаква се небето да бъде съвършено ясно.

— Точно както и ние бихме искали.

— Двамата с Джошуа ходихме в Сейнт Кройкс една година. — Тя произнесе френското наименование грешно. — Той така изгоря още първия ден, че мажеше ментова паста за зъби по цялото си лице, за да се охлади. Представяте ли си?

— Предпочитам да не го правя, ако за теб няма значение. — Норис набързо обмисли дали да си вземе допълнителни амуниции, но реши да не го прави. Един малко известен факт за него бе, че има отличен мерник.

Бренда се изкикоти.

— Предупреденият предварително е въоръжен предварително, нали? Но Сейнт Джон сигурно отговаря точно на лекарското предписание. Синьо небе, синьо море, бял пясък. И току-що проверих, колата ви е тук, чака ви на изход 2А с багажа ви. По това време на деня до летището едва ли ще е повече от половин час. Пожелавам ви приятно плаване.

Тя беше права — при всичката си бързивост и самовнушени заболявания, тя всъщност беше доста ефективна — но Кал Норис си беше предвидил доста време на летището. Дори и при изрядна документация чекирането на оръжие можеше да отнеме време. Добре поне, че опашката за бизнес класата се движеше бързо.

— Добър ден — поздрави го летищният служител зад гишето с дежурната си усмивка. — За къде сме се запътили днес?

Норис подаде билета си.

— Цюрих — каза той.

— Обзалагам се, че ще карате ски. — Чиновникът погледна паспорта и билета на Норис, преди да подпечата бордната му карта.

Норис крадешком погледна часовника си.

— Какво друго?

Докато наблюдаваше как вятърът помита улицата пред музея „Армандие“, Амблър усети вибрирането на телефона в джоба на палтото си. Сигурно беше съобщение от Фентън или някой от неговите хора, от които беше получил устройството. Той бързо прегледа малкия екран. Един от заместниците на Фентън го канеше на среща същата вечер — среща навън в това време. Докато прибираше телефона в джоба си, Амблър усети слабо безпокойство.

— Къде? — попита Лоръл.

— „Пер Лашез“ — отвърна агентът. — Не е най-творческото място за среща, но разбирам какви са предимствата му. А и Фентън не обича да използва едно и също място два пъти.

— Това ме тревожи — каза Лоръл. — Не ми харесва как звучи.

— Защото е гробище? Можеше да бъде и лунапарк, достатъчно оживен район е. Повярвай ми, знам какво правя.

— Искан ми се да споделя увереността ти — каза Кейстън. — Фентън е непредсказуем. Цялата му уговорка с федералното правителство прилича на кутия с червеи. Накарах офиса си да му хвърли един поглед и се оказа, че всичко е заровено под някакъв неопределен претекст. Покритие на високо ниво, нещо, в което не бих могъл да проникна, докато съм тук. Но бих искал да прегледам онези проклетци цифри. Обзалагам се, че ще открия нередности. — Той примигна. — А що се отнася до среща на „Пер Лашез“ с хора от този тип? Това минава отвъд категорията на риска и навлиза в тъмните владения на несигурността.

— За Бога, Кейстън, аз вече живея в тъмните владения на несигурността — ядоса се Амблър. — Или не си забелязал?

Лоръл протегна ръка към него.

— Просто искам да внимаваш. Все още не знаеш какво са замислили тези хора.

— Ще внимавам. Но усещам, че вече сме по-близо.

— По-близо към откритието какво са ти причинили?

— Да — каза Амблър. — И по-близо към откритието какво са планирали за останалата част от света.

— Пази се, Хал. — Хвърляйки страничен поглед към Кейстън, тя се наведе напред и прошепна в ухото на Амблър: — Наистина нямам добро чувство за това.

ПЕКИН

— Трябва да предадем съобщението на президента Лю — каза Уан Цай. Ужасът в очите му беше допълнително подсилен от дебелия стъкла на очилата.

— Ами ако смъртта на другаря Чао наистина е случайна? — попита Ли Пей. Двамата се бяха събрали в офиса на Уан Цай в правителството. — Ако наистина е така?

— Вярваш ли го?

По-възрастният мъж издиша с лек свистящ звук.

— Не — каза той. — Не го вярвам. — Ли Пей беше в края на седемдесетте, но сега изглеждаше още по-възрастен.

— Минахме през всички възможни канали — каза Уан Цай не за пръв път. — Вдигнахме тревога. Но открихме, че той вече е във въздуха, на половината път от дестинацията си. Трябва да го накараме да се върне.

— Само че той няма да се върне — въздъхна Ли Пей. — И двамата го знаем. Той е мъдър като сова и упорит като магаре. — Белязаното му от старостта лице придоби скръбно изражение. — А кой знае дали няма да се сблъска с още по-големи опасности тук, у дома.

— Говори ли с У Джингу, колегата на Чао?

— Изглежда, никой не знае къде е той в момента. — Икономистът преглътна трудно.

— Как е възможно? Уан Цай поклати глава.

— Никой не знае. Говорих абсолютно с всички. На всички ни се иска да мислим, че случилото се с Чао е случаен инцидент. Но не можем да го повярваме. — Икономистът прекара ръка през гъстата си посивяваща коса.

— Сигурно трябва да започнем да се притесняваме и за У Джингу — каза възрастният мъж.

В измъчения поглед на Уан Цай личаха само останки от самообладанието му. — Кой отговаря за екипа по сигурността на Лю Ан?

— Знаеш кой — каза лукавият селянин. Уан Цай за миг притвори очи.

— Имаш предвид Народната армия за освобождение.

— Дивизия под контрола на НАО. Което е същото. Уан Цай се огледа наоколо, огледа просторния си офис, величествената зала на парламента, фасадите на Джуннанхай, които се виждаха от прозореца му. Вратите, стените, порталите, бариерите — всяка мярка за сигурност му се стори олицетворение на затвор.

— Ще говоря с командващия генерал — рязко каза Уан Цай. — Лично ще го помоля за съдействие. Много от тези генерали са мъже на честта, независимо от политическите си възгледи.

Няколко минути по-късно той беше получил обезопасена връзка с човека, който понастоящем държеше в ръцете си сигурността на президента Лю Ан. Не скри тревогите си, призна, че засега не са основани върху обективни доказателства, и горещо помоли мъжа да предаде на Лю Ан спешно съобщение.

— Не се притеснявайте за това — каза висшият офицер от Народната армия за освобождение на дрезгав мандарински език. — Нищо не е от по-голямо значение за мен от сигурността на Лю Ан.

— Защото не бих могъл да ви обясня по-ясно до каква степен сме загрижени всички ние, които работим с Лю Ан — отново повтори икономистът.

— Имате пълната ми подкрепа по този въпрос — увери го офицерът от НАО, генерал Лам. — Както казват хората в моето село, „Дясно око, ляво око“. Вярвайте, че безопасността на нашия обичан предводител е мой личен приоритет.

На Уан Цай поне така му се счу, че казва генералът.

Тежкият акцент на мъжа караше думата „приоритет“ да звучи почти като една друга, рядко употребявана мандаринска дума, която означаваше „играчка“.

[1] Вид популярен японски театър. — Б.пр. ↑

[2] Китайски музикален инструмент. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Гробището „Пер Лашез“ съществуваше от началото на деветнадесети век на стария хълм Шам Левек и беше кръстено на изповедника на Луи Х, отец Лашез. Понастоящем тук почиваха легендарни личности — Колет, Джим Морисън, Марсел Пруст, Оскар Уайлд, Сара Бернар, Едит Пиаф, Шопен, Балзак, Гъртруд Стайн, Модилиани, Стефан Грапели, Делаacroa, Айседора Дънкан и още много други. Посмъртният стил на богатите и известните, помисли си Амблър, докато влизаше.

Гробището беше огромно — доста над сто акра — и оплетено в мрежа от калдъръмени пътечки. Особено през зимата напомняше на каменна градина.

Той погледна часовника си. Срещата беше насрочена за 17,10. В Париж по това време на годината слънцето залязваше около пет и половина. Светлината вече бързо гаснеше. Той потръпна, и то не само защото му беше студено.

Никога не се съгласявай на място за среща, определено от срещнатата страна. Основно правило. Но в този случай нямаше друг избор. Не можеше да изтърве следата.

На картата гробището „Пер Лашез“ беше разграфено на деветдесет и седем „подзони“, като миниатюрни държави, но главните улички имаха имена, а инструкциите му ясно уточняваха накъде точно да поеме. Понесъл черната си раница, Амблър пое от авеню „Сиркюлер“ по обиколния път, който вървеше по външния периметър на гробището, до авеню „Дьо ла Шапел“ и зави по авеню „Фьойян“.

Всички тези улици и пътеки — всяка обточена с мавзолеи и паметници, наподобяващи малки къщички — придаваха на мястото вид на малко село. Село на мъртвите. Някои от надгробните паметници бяха от червен гранит, но повечето представляваха гравирани плочи от варовик, травертин и мрамор. Сивотата на ранната вечер допринасяше за гробищния дух.

Той не се озова на уточненото място веднага; вместо това обходи пътеките, които го заобикаляха. Дървета имаше в изобилие, но клоните

им бяха голи и не предполагаха никакво прикритие. Пък и Фентън сигурно беше разположил „пазачи“ зад по-големите паметници. Възможно бе и да са в цивилни дрехи, пръснати сред туристите и посетителите, каквито също имаше в излишък.

Амблър се приближи към една пейка от зелени емайлирани стоманени плоскости и с нехайно движение пъкна черната си раница под нея. Отдалечи се и зае наблюдателен пост на отсрещната диагонална пътека, като се скри зад един от по-големите мемориални камъни. После се шмугна в кабинка със знак WC, свали якето си и облече пуловер. Отново излезе навън, чевръсто пристъпи зад кабинката и спря зад десетфутов каменен мемориал на някой си Габриел Люли, откъдето можеше да наблюдава, без да бъде забелязан.

След малко повече от минута наблизко мина младеж, облечен в дънки, кафяво кожено яке и черна тениска. Той седна на пейката и се прозя, а после поднови уж безцелната си разходка, но Амблър видя, че раницата е изчезнала.

Младият мъж с коженото яке беше един от наблюдателите и беше постъпил точно така, както Амблър предвиждаше. Значи бяха забелязали как Амблър оставя раницата под пейката и в намерението си да разберат защо бяха изпратили човек да я прибере.

Всъщност раницата беше пълна с птичи семена. Това беше професионален жаргон — „птичи семена“ се наричаше нещо, което нямаше истинска стойност и можеше да бъде използвано за привличане на вниманието на вражески агенти. Те щяха да установят измамата веднага щом отвореха раницата и откриеха торбата със слънчогледови семки и просо.

Междувременно обаче Амблър беше идентифицирал един от часовете — един от наблюдателите. Щеше да проследи младежа и да види дали той няма да го отведе при други.

Амблър пое по друга калдъръмена пътека, сега облечен в джинси, сив пуловер и очила с рогови рамки, чиито стъкла нямаха диоптър. Другите му дрехи бяха плътно сгънати в малка найлонова торбичка с цип, която носеше през рамото си. Беше неузнаваем.

Или поне така се надяваше.

Вървеше на двадесет стъпки зад наблюдателя, без да изостава, и го последва през малък площад, където се събираха различни посетители — екскурзианти, туристи, историци, дори местни.

Младият мъж с коженото яке и черната тениска вървеше с тренирано нехайна походка. Той се огледа наляво и надясно; малко хора, дори и професионалисти, щяха да забележат почти неуловимите погледи, които си размени с високата жена от лявата му страна и дребния мъж отдясно. Но Амблър не ги пропусна. Те също бяха наблюдатели. Амблър тайно огледа високата жена. Тя имаше кафява коса, подстригана късо, и носеше подплатено дънково яке. Като много други в гробището, тя също носеше голям блок за рисуване и черен пастел, подготвена за преписване на надписи от надгробни камъни. Но той с един поглед разбра, че тя се преструва; очите ѝ се стрелкаха непрекъснато настрани, съсредоточени върху заобикалящата я среда, но не и върху гравирания паметник пред нея.

Същото беше и със слабоватия на вид мъж, чиято дълга тъмна коса беше сресана на път по средата, а краищата и изглеждаха мазни, почти сплъстени. Той също беше наблюдател. Носеше слушалки и поклащаше глава, сякаш под влияние на музикален ритъм. Амблър знаеше, че това, което слуша, е всичко друго, но не и музика. Чрез прикритото радиоустройство му предаваха инструкции непрекъснато, а жената с кафявата коса следваше действията му. Докато се придвижваше към следващия мемориален площад, Амблър усети как тилът му започна неприятно да изтръпва.

Имаше още от тях.

Най-вече го почувства. Почувства го в прекалено напрегнатия поглед на случаен минувач — поглед, който той отклони твърде рязко. Привидно нехайният поглед, който се задържаше твърде дълго или се отместваше твърде бързо. Почувства го в мимолетната размяна на кимвания между двама души, които имаха твърде различен житейски вид и не би трябвало да се познават.

Имаше усещането, че върви сред хора, които бяха свързани чрез невидими нишки, манипулирани от невидим кукловод.

По кожата на Амблър запълзяха тръпки. Той не беше изненадан от цивилно облечените оперативни агенти; предпазните мерки бяха задължителни при работата с толкова високопоставен правителствен служител като заместник-секретар Уитфийлд.

Но разположението на персонала, което беше засякъл, беше изцяло нередно; нередно за типа среща, която му беше обещана. От една страна, бяха твърде много на едно място. Изградената мрежа

беше твърде изпипана. Хората стояха в незащитни позиции, сякаш бяха разположени за бързо реагиране. Схемите, които виждаше, му бяха достатъчно познати; като агент на Отряда за политическа стабилизация той понякога беше разпореждал такова разгръщане и това неизменно беше при подготовка на агресивни действия — похищение или убийство.

Кръвта на Амблър изстина. Той мислеше трескаво и се насилваше да се съсредоточи. Пред него мъжът с коженото яке и черната тениска подаваше найлоновата раница на двама мъже с каменни лица и тъмни вълнени палта. Те приеха пакета и забързаха нанякъде, без съмнение към някое технически оборудвано превозно средство.

Очертаваха се две възможности. Едната беше, че срещата бе компрометирана — че техни общи врагове бяха научили за нея и бяха организирали прихващане. Втората, и както Амблър трябваше да признае, по-вероятна възможност, беше, че срещата е била клопка от самото начало.

Нима Фентън го беше лъгал през цялото време? Подобна перспектива беше съкрушителен удар за способностите на Амблър, но той не можеше да пренебрегне тази възможност. Може би Фентън беше забележителен актьор, научил се наистина да преживява емоциите, които изиграваше. Способностите на Амблър за ефективно възприятие може и да бяха необичайни и свръхестествени, както житейският му опит беше доказал, но той не таеше илюзии, че са непогрешими. Може би се е заблуждавал. Въпреки че беше вероятно самият Фентън да е получил грешна информация. Това изглеждаше най-достоверно. Би било далеч по-лесно да излъжат Фентън, отколкото да излъжат него.

Каквито и да бяха обстоятелствата, Амблър знаеше, че единственият безопасен ход беше отстъплението. Заболя го — всеки един от членовете на мобилизирания екип сигурно знаеше нещичко, от което Амблър се нуждаеше. Всеки враг беше потенциален източник. Но знанието нямаше да му бъде от полза, ако беше мъртъв. Трябваше поне да приеме тази истина.

Амблър ускори крачка и зави надясно — този път щеше да го изведе до метростанцията на „Пер Лашез“. На правата калдъръмена

пътека той закрачи дори по-бързо, с вида на бизнесмен, осъзнал, че закъснява за среща.

Видя онова, което му се случваше, твърде късно. Двамата едри мъжаги, които бяха получили раницата, се приближаваха към него от двете противоположни посоки и сега почти се блъснаха в него, а широките им рамене закачиха неговите и го завъртяха с добре режисирано движение.

— Извинете, мосю. Извинете — високо повтаряха те. Един случаен минавач не би разбрал какво става — просто лек сблъсък между забързани, разсеяни хора. Междувременно Амблър се бореше яростно, но напразно. Двамата агенти бяха високи и яки — по-високи и по-яки от него, — а с телата си те методично и яростно го изтласкваха от калдъръмената пътека към задната стена на близка гробница. Броени секунди по-късно, скрити от погледи зад красивата каменна сграда, те застанаха от двете му страни, сграбчиха ръцете му и го обездвижиха. Мъжът отдясно държеше нещо в ръката си, нещо от пластмаса и малко лъщяща стомана. Всъщност спринцовка, пълна с кехлибарена течност.

— Нито дума — каза мъжът с приглушен глас. — Или ще забия това в ръката ти. — Беше американец с набита фигура и широко лице, а в дъха му се усещаше вонята на протеинова диета.

Отнякъде се появи трети мъж и Амблър мигновено го разпозна. Косата му беше къдрава, отгъняваща, сивееща; очите му бяха тясно разположени, по челото му имаше дълбоки бръчки. Амблър го познаваше от времето, когато лицето му все още беше гладко, а косата му гъста и непокорна. Единствено непроменени бяха дългият му, прав и широк нос и разширяващите се от гняв ноздри, които придаваха на лицето подчертано конски вид. Нямаше грешка, че това беше агентът, познат като Кронос.

В усмивката на Кронос нямаше и намек от топлота.

— Отдавна не сме се виждали, а? — каза той с тон, който не предполагаше желание за разговор. — Твърде отдавна, Таркин.

— Може би не достатъчно отдавна — неутрално отвърна Амблър. Очите му пробягваха по тримата мъже. Вече беше очевидно, че Кронос е представителят на властта тук; другите следваха неговите сигнали.

— Преди десет години ти направих подарък. Сега се опасявам, че ще трябва да си го взема обратно. Това прави ли ме индиански дарител^[1]?

— Не знам за какво говориш.

— Така ли? — В очите на Кронос блестеше явна омраза.

— Това е доста странен израз, не мислиш ли? — Амблър се нуждаеше от време, от повече време да разгадае ситуацията, в която беше се озовал. — Странно е, че говорим за „индиански дарител“, особено като се замислим за стотиците преговори, които белият човек е провел с червенокожите, за всичките онези обещания и гаранции, които изобщо не са спазени. Не смяташ ли, че изразът би следвало да бъде „индиански отнемащ“, означаващо да приемаш единствено нещата, които ще ти бъдат отнети. В това дали няма повече смисъл?

Кронос го погледна.

— Наистина ли вярваше, че ще ти се размине?

— Кое?

— Нещастен шибаняк. — Думите му неконтролируемо избухнаха. — Убийството на един велик човек не те прави по-значим. Ти все още си червей. И ще бъдеш размазан като червей.

Амблър надникна в черните дебри на очите на Кронос. Там проблясваше ярост, но имаше и друго — скръб, тъга.

— Кронос, какво се е случило? — сериозно попита Амблър.

— Ти уби Пол Фентън — пророни Кронос. — Въпросът е защо?

Фентън мъртъв? Мозъкът на Амблър се задвижи на бързи обороти.

— Чуй ме, Кронос — започна той. — Правиш голяма грешка.

Цялата тази среща, осъзна сега той, не беше нищо друго, освен смъртоносна клопка. Отмъщение, замислено от един почти полудял от скръб верен до гроб помощник.

— Не, проклет да си, ти ме слушай — прекъсна го Кронос. — Ще ми кажеш онова, което искам да знам. Ще го направиш по трудния или по лесния начин. Надявам се да е по трудния. — Лицето му се разкриви в мрачен отмъстителен садизъм.

Величествената гробница с четири колони на държавника и Наполеонов генерал Максимилиен Себастиен Фоа се отличаваше с

масивна основа и изкусно изваяна статуя на обитателя си. За целите на Джо Ли обаче основната ѝ привлекателна черта беше заостреният каменен покрив над широка, издадена плоча. Качен на покрива, скрит от любопитни погледи зад декоративния парапет, Джо Ли се протегна като котка и надникна през бинокъла си. Гледката се откриваше надалеч — гробницата беше едно от най-високите съоръжения наоколо, а сезонът беше превърнал повечето дървета и храсти в оголели скелети. Пушката му, модифицирана версия на снайпер КБЗ-95, беше с китайски дизайн и производство; амуниците 5.8В42мм, които използваше, бяха от типа, който се правеше единствено за китайските специални сили. Моделът „Норинко“ — разработен от Китайската северноиндустриална група — не беше просто прекопирай от руските прототипи, но и беше подобрен с течение на времето; куршумите имаха по-голяма проникваща сила и запазваха енергията си в по-дълъг участък от траекторията си. Джо Ли сам беше модифицирал допълнително оръжието, за да го направи по-мобилно, лесно за сгъване и скриване.

С мощния си бинокъл той огледа стегнатия възел от мъже около Таркин. Таркин беше демонстрирал забележителна способност да избягва трудни ситуации — с професионална безпристрастност Джо Ли трябваше да му го признае. Но той беше смъртен. От плът и кръв. По всяка вероятност преди залез-слънце на показ щеше да се изложи доста плът и кръв.

Последната връзка на Джо Ли с Пекин беше незадоволителна. Началникът му ставаше нетърпелив; в миналото Джо Ли винаги постигаше ефикасни резултати. Не беше свикнал да дава обяснения за забавяне. Още по-рядко му се случваха усложнения, които съпътстваха настоящото му назначение. Но Джо Ли не беше само мускули, изпълняващи безропотно команди; той имаше собствена глава. Той събираше и предоставяше информация. Имаше силно развито умение за преценка. Не беше просто спусък. Таркин беше твърде страховита мишена за един прост стрелец, а залогът беше твърде, твърде голям, за да се допускат грешки.

Но въпреки всичко значението на успеха в този конкретен случай се оказваше нееднозначно.

Той отново погледна през бинокъла, а фокусът електронно се настрои на максимална чистота точно в центъра на кръстчето.

— Просто съм любопитен. Колко „сътрудници“ имаш? — попита Амблър.

— Точно тринадесет — отвърна Кронос.

— Мрежово разпределение — каза Амблър по-скоро на себе си. Това беше стандартна конфигурация в ОПС, с която и двамата с Кронос имаха богат опит. Всеки агент беше свързан — визуално, слухово или електронно — с поне двама други. Малък брой агенти имаха свръзка с отдалечен пост. Многобройните пътеки осигуряваха координирана реакция дори и ако някой от участниците бъдеше изваден от строя. Старомодната йерархична структура на командване и контрол от горе на долу беше уязвима на обезглавяване. Мрежовата система правеше това невъзможно.

— Не е лошо като организация в последната минута — отбеляза Амблър, искрено впечатлен.

— Групата за стратегически решения разполага с ресурси навсякъде — заяви Кронос. — Завещанието на Фентън. Всички бихме дали живота си за него. Това е нещо, което хора като теб никога няма да проумеят.

— Хора като мен? — Предпазливо, уж нехайно, Амблър направи крачка назад. Най-добрите му шансове за бягство се криеха във върха на триъгълника — да накара другите трима мъже да се подредят в права линия. Той изписа на лицето си израз на примирение и хвърли поглед към мъжа от лявата си страна. Мъжът гледаше Кронос, получаваше сигнали от водача. Самият авторитет на Кронос трябваше да се използва срещу него.

Амблър заговори разпалено, ядосано — онзи поток от думи в знак на протест, който обикновено не се съчетава с физическа агресия.

— Грещиш за Фентън, но си твърде сляп или твърде глупав да признаеш грешката си.

— Най-голямата грешка, която съм правил, беше да спася живота ти във Вани. — Имаше предвид района в северната част на Шри Ланка, където се намираше средицето на терористите, наречени „Тамилски тигри“.

— Вярваш, че си спасил живота ми? Така ли си мислиш? Заради теб едва не ме убиха, проклет каубой!

— Глупости! — Кронос говореше тихо, но възмущението му беше очевидно. — Срещата беше капан. Там бяха десетина тамилски

тигри, въоръжени до зъби. Въоръжени да те убият, Таркин.

Амблър си спомняше сцената отлично. След много седмици на преговори най-накрая беше уредил среща с така наречените „Черни тигри“, партизани, които действаша със самоубийствени бомбени атентати — техника, заимствана от тамилите. Таркин смяташе, че може да се отцепят някои фракции, както се беше случило със „Шин Фейн“; че терористите камикадзе могат да се изолират от по-широката гражданска борба. Конкретният бунтовнически лидер, с когото се срещаше, Арвалан, беше започнал да осъзнава безполезността на терора. Той и обкръжението му смятаха, че могат да привлекат и други, стига да им се предоставят определени ресурси. Таркин мислеше, че би могъл да е от помощ.

Кронос беше част от малък подкрепящ екип, за чието присъствие настояваха по-висшестоящите от Таркин в Отряда за политическа стабилизация. Противокуршумната жилетка на Таркин беше оборудвана с фиброоптична микрофонна система, която щеше да ги снабдява с аудиоматериал. Няколко минути след започване на срещата, както Таркин очакваше, Арвалан започна да се кара с американеца. Всеки подслушвач, който не е наясно със ситуацията, би си помислил, че Таркин е заплашван. Но по странно вдървеното изражение на мъжа Таркин виждаше, че това е само игра в името на неговите сподвижници. Той разиграваше театър. Таркин го знаеше.

Сетне внезапно сламената врата на колибата в джунглата рязко се отвори, а вътре се втурна Кронос и започна да стреля с автоматичното си оръжие. Друга пушка, без съмнение вдигната от някой под директното командване на Кронос, се промуши през задната врата и откри огън по събралите се официални представители на „Тамилските тигри“. За няколко секунди настъпи пълно кръвопролитие. Арвалан и повечето от обкръжението му лежаха мъртви; един от членовете на личната му свита беше успял да избяга в джунглата.

Таркин побесня от гняв. Всичките му усилия бяха провалени от действията на един вироглав и безразсъден оперативен агент. Всъщност положението беше още по-лошо — мълвата за касапницата щеше да се разпространи бързо сред терористите в региона. Над перспективата за по-нататъшни преговори и сътрудничество със

Запада бяха надвиснали буреносни облаци. Нито един тигър нямаше да се съгласи отново на такава среща, последиците бяха опустошителни.

А Кронос стоеше наред с масовото убийство, сияеше от гордост и със самодоволна усмивка отклоняваше въображаемите благодарности на Таркин. След това Таркин прибегна до нещо, което рядко правеше. Обади се на Уитфийлд, обясни й какво се беше случило, каза й, че Кронос е заплаха, човек, който трябва да бъде премахнат от оперативната работа незабавно, който трябва да бъде пенсиониран насила. Вместо това Уитфийлд преназначил Кронос на работа зад бюро, сред анализатори, на базата на това, че значителният му опит в практиката е много ценен в теоретичните разработки. Таркин разбираше каква логика го беше подтикнала към такова действие, но така и не прости на Кронос за първичните му импулси и самодоволния маниер.

— Ти беше твърде доволен от себе си, за да осъзнаеш какво си направил — каза Таркин. — Ти си истинска божа напаст. Затова те извадиха от оперативната работа.

— Явно имаш деменция — отвърна Кронос. — Трябваше да те оставя да умреш в бърлогата на тигрите. Както отбелязах, моя грешка. Но няма да я допусна два пъти.

— Мислиш, че си ми спасил кожата. Но истината е, че заради теб едва не ме убиха. Ти провали цялата операция. Ако не беше застрашена оперативната секретност, щеше да се изправиш срещу съдебно разследване. А тези нещастници получават заповеди от теб? — Трикът, знаеше Таркин, бе да продължава да говори дори и когато атакува.

Мислиш, че си заслужил — Таркин леко се извъртя назад — моята признателност? Това само доказва — с експлозивна сила той заби ръба на дланта си в гърлото на гиганта с квадратна челюст отляво — колко си елементарен.

Въпреки физическото усилие Таркин правеше всичко възможно да поддържа разговорния тон. Несъответствието между гласа и действията му щеше да обърка нападателите му, да му спечели критични секунди. Той усети, че ръката му удря в хрущял. Наранените тъкани около трахеята щяха да затруднят дишането на мъжа, но междуременно Таркин се нуждаеше от него, за да го използва като щит срещу другите двама. Още преди спринцовката да е паднала на

земята, Таркин се втурна към другия здравеняк, но мъжът избегна удара и посегна към пистолета си. От втория удар в слепоочието на мъжа ръката на Таркин изтръпна от болка. Но врагът му беше само временно зашеметен. Дватамата с Кронос побягнаха в противоположни посоки — освобождение, което изобщо не беше освобождение, както Таркин осъзна. То означаваше само, че се намира насред бойно поле.

Таркин се сниши на земята. Чу четири приглушени изстрела — откъде? — и наоколо експлодираха късчета мрамор и пръст. Той старателно огледа терена отсреща и видя гъста туфа рододендрони, зелени и през зимата, и после за миг зърна прегърбено рамо в камуфлажна дреха.

Времето забави ход. Той посегна към дългоцевния пистолет в кобура на поваления мъж, прицели се внимателно и изстреля три куршума в скоростна последователност.

Изненада се от тихия, плюещ звук на пистолета и осъзна, че в ръцете си държеше „Берета 92 Центурион“ — компактен 9-милиметров револвер със скъсени плъзгач и дуло, което се удължаваше от завинтения заглушител.

Сега отвъд рододендроновия храст се показва окървавена ръка, а секунда по-късно раненият мъж изпълзя от гъсталака и се скри на безопасно място зад близката статуя.

За Таркин нямаше безопасно място. Той трябваше да се движи — всеки момент в покой беше момент, в който нечий мерник попадеше върху него. Той хукна в посоката, в която беше избягал Кронос, и почувства в ухото си парване от раздробени парченца мрамор. Срещу него беше изстрелян нов куршум, този път от снайперист, разположен някъде на високо. Таркин се огледа, докато тичаше — имаше твърде много места, където един снайперист да се скрие.

Тринадесет души, каза Кронос и не блъфираше.

Всичките опитни убийци, всичките програмирани да ликвидират Таркин. Трябваше да преобърне преимуществата, трябваше да използва особеностите на терена срещу тях. Но как?

Вече беше се примирил с иронията, че трябва да се бори за живота си на територията на гробище. „Пер Лашез“ приличаше на великанска игрална дъска, лабиринт от пътеки, алеи и паметници, които можеха да послужат като препятствия или като пунктове за атака. Враговете му бяха разположени в мрежа върху мрежа.

Трябваше да си осигури достъп до тази мрежа. Втурвайки се от един надгробен камък към друг, той привличаше далеч по-малко внимание.

Трябваше да мисли — не, трябваше да чувства, да остави инстинктите си да го направляват. Как би разположил екипа, ако зависеше от него? Щеше да сложи няколко души в защитни позиции, а други просто на наблюдателни постове с готовност да се разгърнат в нападение само в краен случай. Трябваше да използва особените си умения — предимството си — в своя собствена защита или щеше да умре тук. А беше стигнал твърде далеч, за да го позволи. Над страха му надделяваше друга, по-мощна емоция — гневът.

Той изпитваше необуздан гняв заради онова, което му бяха причинили, онова, което беше започнало още в Чанхуа. Гняв заради опита да откраднат собствената му душа на остров Париш. Гняв към арогантността на стратегите, които разполагаха човешките същества като безбройни пешки по шахматната дъска на геополитиката.

Нямаше да умре тук. Не и сега. Не и тази вечер. Други щяха да умрат. Защото за онези, които искаха да го убият, нямаше да има милост.

Той се втурна надолу по алея, обозначена с табела „Шмен дю Кенконс“, мина през участък от подгизнал торф и излезе на друга калдъръмена пътека, авеню „Агадо“. Сега приближаваше северозападната част на голямото гробище, където се намираше голям параклис в мавритански стил, с кръгъл купол над внушителен портал. Всъщност това беше колумбарий — сграда, в която се съхраняваха урни с праха на покойници. Пред главния вход имаше стръмно стълбище, което водеше към отворена подземна гробница, наподобяваща черна правоъгълна паст.

Това беше място за убежище, но същевременно можеше да стане и смъртоносна клопка. Едва ли ГСР са го пропуснали. На около шестдесет фута имаше нещо, което приличаше на полузатворена аркада с варовикови колони от двете страни. Таркин се втурна вътре, а очите му бързо се стрелкаха на всички посоки. Отляво видя японец с джобна дигитална камера и злобен поглед. Таркин не му обърна повече внимание; туристът беше раздразнен заради провалената снимка. Млада руса жена и по-възрастен мъж с маслинова кожа и посивяващи слепоочия стояха прегърнати в следващата ниша; тя го изпиваше

нежно с очи, а той тревожно погледна Таркин. Но това не беше тревогата на някой, който се стреми да види; това беше тревогата на човек, който се стремеше да не бъде видян. Мъжът сигурно изневеряваше на съпругата си или, тъй като това беше Франция, на любовницата си, което беше още по-лошо. В следващата ниша имаше жена с широко лице, която четеше книга. Тя за кратко вдигна поглед към Таркин, не прояви очевиден интерес и се върна към четивото си.

Това беше прикритие, което щеше да бъде по-убедително преди десет-петнадесет минути, когато светлината все още беше достатъчна, за да се чете нормално. Жената имаше широко, мъжко лице, а силните ѝ крака бяха прегънати в коляното по маниера на обучен оперативен агент. Той я видя да плъзва ръка в найлоновото си яке, сякаш за да се постопли. Всичките му съмнения изчезнаха.

За момента обаче не трябваше да се разкрива, че е разбрал. Вместо това той нарочно продължи да гледа право напред, докато влизаше в нейната ниша. Вървеше целеустремено, като че в другия край на помещението имаше нещо, което искаше да види. Когато минаваше покрай нея, той рязко се хвърли настрани, притисна с тялото си нейното и двамата тежко се стовариха на каменния под. Докато падаха, той опря дулото на беретата в гърлото ѝ.

— Нито дума — каза ѝ.

— Шибай се — изсъска тя през стиснатите си зъби. Още един земляк, значи. На широкото ѝ лице се изписа гримаса на змия, готова да напада.

Той заби коляно в корема ѝ и я остави без дъх. Яростта на лицето ѝ до голяма степен беше насочена към самата нея, към провала ѝ да предугади хода му. Таркин грабна книгата ѝ — „Цветя на злото“, пишеше на кафявата ѝ корица — и я отвори. Както очакваше, в страниците беше изрязана правоъгълна дупка, в която беше поставен миниатюрен радиотрансмитер.

— Кажи им, че си ме видяла — прошепна той. — Кажи им, че съм се скрил в подземната гробница на колумбария.

В очите ѝ се четеше колебание и той продължи да я притиска.

— В противен случай трупът ти ще се присъедини към останалите. — Той притисна още по-силно дулото на пистолета в гърлото ѝ и видя как тя се пречупва. — Ако се опиташ да направиш нещо, аз веднага ще разбера — предупреди я Таркин.

Тя натисна бутон на трансмитера.

— Съзвездие. Съзвездие осемдесет и седем.

Гробището беше разделено на деветдесет и няколко зони; параклисът се намираше в средата на зона осемдесет и седем. Таркин изпита облекчение, когато тя не се идентифицира като 87А или 87Е — усложнение, което би означавало, че в района ѝ са разположени и други.

Той дръпна малката безжична слушалка от дясното ѝ ухо и постави цветното пластмасово парченце в своето.

— Какво ще докладвате? — изпука металически глас в слушалката.

Той кимна на жената.

— Крие се в подземната гробница — каза тя. Той прошепна в ухото ѝ.

— И е въоръжен.

— И е въоръжен — добави тя.

Те вече знаеха това; тази подробност щеше да направи доклада ѝ по-достоверен. Таркин свали донякъде найлоновото яке на жената, обездвижвайки ръцете ѝ.

От централната алея се разнесе глас.

— Мадмоазел? *Il vous ennuie, se mes сі? Този мъж притеснявали ви?*

Добронамерен въпрос от случаен минувач. Таркин хвърли бърз поглед към мъжа. Той беше слаб, дългурест, с интелигентно изражение и вид на ученолюбив студент в някой местен университет. Впечатленията се оформяха за частица от секундата, знаеше Таркин, и за също толкова време се изтриваха от съзнанието и се заменяха с други. Той допря лице до това на жената и притисна устните си в нейните.

— Скъпа моя — извика той на английски. — Значи отговорът ти е да! Ще се омъжиш за мен? Ти ме направи най-щастливия човек! — Той повиши гласа си в нотки на възторг и радост, като я стискаше страстно. Нямаше значение дали французинът говореше английски; посланието беше достатъчно ясно.

— Извинете ме — почервенял каза мъжът, а после се обърна и се отдалечи.

Таркин избърса уста в ръкава си и насочи вниманието си към нещо като миниатюрно сандъче за инструменти, захванато за колана ѝ. Той го свали, изблъсквайки ръцете ѝ, докато тя се опитваше да го опази.

Позна я веднага — сгъваема картечница, известна като картечницата на „бизнесмена“. Смъртоносното оръжие беше разработено от проектантското бюро на КГБ в Тула и можеше да изстреля целия си заряд в един почти непрекъснат откос, досущ като гибелен лъч от олово. Това беше истинско чудо на миниатюризацията: предпазителят бе шарнирен; сгъването на оръжието се контролираше от пружинен зъбец. Беше дълго едва десет и половина инча, с магазин, който имаше капацитет от тридесет изстрела с деветмилиметрови куршуми. В ъгъла на заобления метален предмет имаше копче на пружина. Когато Таркин го натисна, едната част на металната обвивка увисна отзад и се превърна в приклад.

После без предупреждение той рязко я хвана за тила и дръпна главата ѝ напред в съкрушителна хватка. Жената щеше да остане в безсъзнание няколко минути. Намести тялото и на мраморната пейка, като подпря главата ѝ на стената, сякаш просто е задрямала. После свали връзките на обувките ѝ и направи примка, която обикаляше левия ѝ глезен, минаваше два пъти около стоманения спусък на картечницата, а накрая и около китките ѝ. В момента, в който тя опита да се изправи, примката щеше да се затегне.

Той се премести в друга ниша на няколкостотин фута разстояние, която досега беше потънала в тъмни сенки, но позволяваше изглед към стъпалата, които водеха надолу към колумбария.

Не се наложи да чака дълго.

Първи на сцената се появи същият младеж с коженото яке, който беше взел раницата му. Сега той препускаше надолу по стъпалата към колумбария, пъхнал ръка в якето си, сякаш стиснал корема си. Следващият беше плешив мъж на средна възраст със сипаничаво лице и голям корем. Той не слезе долу, а зае позиция близо до параклиса, в далечния край на стълбището. С един поглед назад можеше да види площадката долу. Разумна позиция за подкрепление.

Трети мъж пристигна две минути по-късно. Това беше вторият от мъжете, които бяха хванали Таркин при опита му да напусне

гробницето. Лицето му беше зачервено и лъщящо от пот, предизвикана от напрежение, от физическото усилие или и от двете.

Таркин чу тихо бръмчене в малката гумирана слушалка в ухото си, а после отново се разнесе металическият глас.

— Съзвездие 87, потвърди, че обектът е запазил позиция.

Таркин, вперил очи в плувналия в пот мъж, забеляза, че устните му се движат заедно със звука на гласа; очевидно това беше неговият глас, предаван чрез скрит фиброоптичен микрофон.

На лицето му се изписа объркване.

— Съзвездие 87, чакам включване — каза той.

Таркин закрепил беретата на каменния перваз на най-близкия еркер и се взря в спускащия се мрак с тревога. Дори да беше стрелец шампион — а той не беше, — разстоянието беше твърде голямо за точен прицел с пистолет. По-вероятно беше само да издаде позицията си, отколкото да повали някого от нападателния екип.

Той изчака още един от екипа да се появи в зона 87 — сега вече тук бяха повечето от половината, а после крадешком започна да се изтегля, промъквайки се през оголена площ към северната част на гробницето. Пред себе си виждаше кабината на пазача, голямата карта за туристи, високите тъмнозелени порти, които водеха към града. Ако присвиеше очи, можеше да види избелелите зеленикавобели навеси на близката парижка улица. Но близостта ѝ може би беше измамна.

От разстояние той чу тракащото избухване на автоматичен огън и смаяни викове на тревога. Любителката на поезия се беше изправила; тридесетте куршума безопасно се бяха изстреляли в каменната повърхност под мраморната пейка. За агентите в зоната обаче това щеше да подейства като фар в морето, привличайки ги към тясното пространство, което той отдавна беше напуснал.

Той ускори ход и забърза край безбройни надгробни камъни и статуи, голи дървета и шумолящи вечнозелени храсти, докато сенките се издължаваха, а розовото сияние на залязващото слънце избледняваше като угасващ пламък. Мускулите му бяха стегнати, сетивата — нащрек. Със ситуацията, която беше създал, на професионален жаргон беше „отпуснал налягането“ на вражеските сили; но на позиции имаше и други, наблюдаващи терена с бинокли. Опасността беше особено голяма на откритите места, като това, към

което се приближаваше. Беше съвсем естествено да разположат там часовои.

Той още повече се забърза. Спъна се, безгласно изруга, а после не толкова чу, колкото почувства тихия двоен звук — нови пръснати камъни, остри, жилещи фрагменти. Ако не се беше спънал, един от куршумите щеше да пронизе гърдите му.

Таркин се търколи на земята и се сниши зад висок шестфутов обелиск. Къде беше стрелецът? Отново имаше две възможности.

Нов приглушен взрив на мрамор — този път от отсрещната страна. Страната, към която се беше втурнал за убежище. Къде беше безопасно?

Той завъртя глава; при дадените обстоятелства ъгълът на изстрела беше твърде нисък, за да е дошъл от голямо разстояние.

— Изправи се като мъж!

Гласът на Кронос.

Мускулестият агент се появи от засенченото пространство зад голям мемориален паметник.

Таркин отчаяно огледа района пред себе си. Видя гърба на облечен в зелена униформа общ работник. През раменете му и отзад на шапката с козирка бяха изписани думите „Поддръжка, Пер Лашез“. През високия зелен портал — толкова близо и все пак на милион мили разстояние — той чуваше далечната шумотевица на парижка улица привечер. Наоколо се виждаха все по-малко туристи — светлината беше твърде слаба за добри снимки, — те не осъзнаваха смъртоносната игра, в която той беше впримчен.

Кронос беше насочил пистолет към него; Таркин можеше да се опита да грабне беретата, но удълженото от заглушителя ѝ дуло щеше да добави фатална частица от секунда към времето, което щеше да му е необходимо да я извади.

Около него всекидневният живот продължаваше по обичайния начин. Градинарят или чистачът, или какъвто там беше, продължаваше да събира боклуци от земята, а лицето му бе потънало в сянката на козирката на шапката му. Туристите започнаха да се стичат през портала, оглеждайки се за таксита или за метростанцията, разговаряйки помежду си с уморени в края на деня гласове.

Кронос даде сигнал на някой отсреща — снайпериста, досети се Таркин.

— Не се тревожи за нашия приятел с мерника — каза Кронос със смразяваща злоба. — Той е само за всеки случай. Ти ще бъдеш мой, това всеки го знае.

Чистачът не спираше работата си и се приближи до тях. Таркин се притесни дали присъствието на служителя няма да попречи на действията му. Той нямаше нищо общо с тях, беше случайно на това място, но това едва ли би впечатлило хора като Кронос. За миг Таркин изпита неясно чувство на тревога — нещо го озадачи в начина, по който мъжът вървеше.

Внезапно един лъч светлина от залязващото слънце се отрази в стъклото на минаваща кола и за секунда озари лицето на чистача. Таркин изпита нов спазъм на ужас. Спомни си плувния басейн в хотел „Плаза“. Лицето, което беше зърнал в Люксембургската градина.

Китайският убиец.

Шансовете му за оцеляване бяха съвсем намалели.

— Онова, което никога няма да разбереш, Кронос — започна Таркин в отчаян опит да си купи още малко време — е...

— Чух достатъчно от теб — каза едрият мъж, а пръстите му стискаха пистолета. Изведнъж враждебният израз на лицето му се смени със странно празен поглед.

В същата секунда Таркин осъзна, че от лявото ухо на Кронос е бликнала червена струя. Китаецът беше паднал на едно коляно, а греблото за боклуци в ръцете му беше се превърнало в дълга пушка със заглушител. Това се беше случило толкова бързо, че Таркин можеше да възпроизведе събитията само ретроспективно.

Китаецът се извъртя към Таркин и натисна спусъка — за миг Таркин се запита дали това е последното нещо, което вижда... само че мъжът се вираше през оптичния мерник, а никой професионалист не би го направил, когато мишената му беше на петнадесет стъпки разстояние. Таркин чу изщракването на изстрелян заряд.

Убиецът не се целеше в него, а в снайпериста.

Мозъкът на Таркин се задейства на бързи обороти. В това нямаше логика.

Мъжът пред него погледна през окуляра и отново се прицели. Само човек с невероятни умения би се опитал да улучи скрит снайперист от открита стрелкова позиция.

Двойно изщракване — още два куршума. Таркин чу далечното стенение на ранен мъж.

Китайският снайперист се изправи от клекналото си положение и сгъна приклада на пушката си.

Таркин остана вцепенен, замаян от объркване и учудване.

Убиецът го оставяше да живее.

— Не разбирам — сковано отрони Таркин.

Той се обърна, кафявите му очи излъчваха тържественост.

— Сега вече знам това. Ето защо си още жив.

Таркин погледна на него с нови очи и видя един мъж, който изпълняваше дълга си, мъж, който се гордееше със страшните си умения, но не извличаше удоволствие от смъртоносните им последствия. Този човек беше в собственото си светоусещане не толкова воин, колкото *пазител*; той знаеше, че навсякъде в човешката история е имало такива като него — било то преторианци, рицари тамплиери или самураи, които се превръщаха в оръдия от стомана, за да не се налага на другите да се превръщат в такива. Мъже, които бяха груби, за да могат другите да бъдат нежни. Мъже, които убиваха, за да могат другите да живеят в безопасност. *Защита* беше паролата му. *Защита* беше кредото му.

Част от секунда по-късно от гърлото на китаеца изригна фонтан от кръв. Невидимият снайперист, макар и ранен, имаше сили поне за още един изстрел и го бе насочил към човека, който представляваше най-голяма непосредствена заплаха.

Таркин скочи на крака. За секунди — за кратки секунди — останалите нападатели щяха да са на безопасно разстояние, спъвани от камъните и плочите в тази градина на смъртта. Той трябваше да използва възможността или да я изгуби завинаги. Стрелна се към двойните зелени порти към улицата, не спря, докато не откри взетата под наем кола, която беше оставил в близка пресечка. Докато се отдалечаваше сред натоварения парижки трафик, вземайки мерки, за да е сигурен, че не го преследват, той се опита да осмисли онова, което беше научил.

Елементите подскачаха и се блъскаха едни в други, разкъсваха съзнанието му. Някой беше убил Фентън. Дали беше от организацията на Фентън, някаква внедрена къртица? Дали беше някой, с когото

Фентън беше работил — някой от правителството на Съединените щати?

А китайският убиец, противник, който се бе превърнал в съюзник — наистина човек, който беше пожертвал живота си, за да предпази Амблър.

Защо?

Кого... за кого работеше той?

Съществуваха твърде много вероятности, твърде много невъзможни неща, които бяха станали възможни. Таркин... не, сега той се беше превърнал в Амблър, беше стигнал до точката, където догадките можеха да бъдат силно подвеждащи.

И още нещо го плашеше — приливът на адреналин не беше съвсем неприятно усещане. Какъв човек беше той в края на краищата? Той потръпна, размишлявайки над собствения си характер. Беше убил и едва не беше убит тази вечер. Тогава защо се чувстваше толкова жив?

— Не разбирам — повтори Лоръл. Тримата се бяха събрали в неуютната хотелска стая на Кейстън.

— И аз не разбирам — каза Амблър. — Всичко това ми се струва странно.

— Нещата не съвпадат — вмъкна Кейстън.

— Чакай малко — обади се Лоръл. — Ти каза, че всички убийства са свързани с Китай. Каза, че приличат на прогресия, на последователност, сякаш водят към нещо надвиснало и неизбежно. И предположи, че вероятната мишена е Лю Ан.

— Той ще направи посещение в Белия дом другия месец — съобщи Кейстън. — Историческо събитие с държавни приеми и така нататък. Изобилие от възможности. Но...

— Но какво?

— Времето ми се струва неподходящо. Има твърде голямо забавяне, като се има предвид интензивността на събитията.

— Няма никакво забавяне — заяви Лоръл. Тя отвори голямата си ръчна чанта и извади опърпан брой на „Интернешънъл Хералд Трибюн“.

— Нещо, което каза във връзка с онази история в „Льо Монд“, ме накара да се замисля.

— Какво имаш предвид?

— Утре вечер — каза Лоръл. — Голямата нощ на президента Лю Ан.

— За какво говориш?

— Говоря за Световния икономически форум. Говоря за онова, което се случва в Давос тази седмица.

Амблър започна да крачи и да мисли на глас.

— Лю Ан напуска сигурността на китайския пашкул за пръв път от встъпването си в длъжност. Идва на Запад, държи велика реч, която ще накара всеки да изпита симпатия и топлота към големия тигър.

— Палмър и сам не би могъл да го измисли по-добре — язвително отбеляза Кейстън.

— В средата на която бива убит.

— Изваден от уравнението. — Кейстън се замисли. — Но кой ще го извърши?

Гласът на Фентън: *Имам един истински вълнуващ проект за теб. Но не си приготвяй ските още.*

Амблър не продума известно време.

— Възможно ли е Фентън да е смятал, че аз ще го направя?

— Възможно ли е?

— Ето какво си мисля. Умът ми не спира да се върти около смъртта на Фентън. За мен това убийство е доказателство за нещо. То отключва събитията преди кулминационната точка.

— Говориш толкова безкръвно — каза Кейстън. — Сигурен ли си, че никога не си бил счетоводител?

— Отдай го на цяла една кариера, прекарана на служба в Отряда за политическа стабилизация — отвърна Амблър. — Това е важен пътепоказател. Друг такъв е вероятността убиецът да е някой, когото познавам. Някой, с когото съм работил в предишна операция.

— Но в това няма логика — учуди се Лоръл.

— Отрядът за политическа стабилизация се гордееше, че наема най-добрите сред най-добрите. Фентън се гордееше, че наема най-добрите от Отряда за политическа стабилизация. Ако трябваше да повериш на някого убийството на китайския президент, не би ли си подсигурила възможно най-перфектно обучения агент?

— И ако е агент от ОПС — бавно продължи Лоръл, — има доста голяма вероятност да си имал вземане-даване с този човек.

— Абсолютно — кимна Амблър.

— Е, шибана работа — намеси се Кейстън. — Има ли някой от вас представа срещу какво се изправяме? Ако наистина ще се случи в Давос, значи сме закъснели.

— Трябва да проумеем...

— Трябва да проумеем какво предстои след това — мрачно го прекъсна Кейстън. — Защото последствията... Боже Господи. Последствията. Президентът Лю Ан е невероятно обичана личност в Китай. Той е Джон Кенеди, папата и Джон Ленън, взети заедно. Когато го убият, страната с население близо милиард и половина ще бъде обзета от опустошително възмущение. Имам предвид проклета пронизителна истерия, която ще ни оглуши през половината глобус, и тази истерия ще се превърне в гняв, ако нещо, каквото и да е, свърже убийството с членове на американското правителство. Имате ли представа от каква защитна камера ще имаме нужда пред милиард и половина обезумели граждани? Това може да въвлече държавите във война. Джуннанхай ще бъде превзет за една вечер.

— За да рискуваш такова нещо, трябва да си фанатик — прошепна Лоръл.

— Като Ащън Палмър и сподвижниците му. — Амблър усети как кръвта се отдръпва от лицето му.

Лоръл зарея поглед в далечината, докато повтори думите, които някога бяха изразявали младежките копнежи на Амблър. — *Никога не се съмнявайте, че малка група от мислещи, отдадени на делото хора може да промени света. Наистина само такива хора са го променяли.*

— По дяволите, нищо не е приключило, докато не е приключило — каза Амблър. В гласа му кипеше ярост. — Няма да им позволя да се измъкнат с това.

Кейстън скочи от стола си и започна да крачи напред-назад.

— Обмислили са го много добре. Отвсякъде. Кой знае откога работят върху това? При такава операция ще имат на място агент под дълбоко прикритие и резервен вариант. Осчетоводявал съм достатъчно операции, за да знам, че оперативните излишъци са стандарт. Операция като тази трябва да има скрит механизъм за отмяна. Някакъв код. И стратегия за погрешни указания. Винаги има кой да се провали. — Погледът му се изостри. — Разбира се, нещата щяха да се опростят, ако това беше стрелецът. Но би следвало да приемем, че напълно са оценили параметрите. Всички параметри.

— Една операция неизбежно включва човешки същества — каза Амблър с предизвикателна нотка в гласа си. — А човешките същества никога не се държат като цели числа в матрица, Кейстън. Не можеш да изразиш количествено човешкия фактор, не и с прецизност. Това е нещо, което хора като теб никога няма да проумеят.

— А онова, което хора като теб няма да проумеят, е...

— Момчета — нетърпеливо ги прекъсна Лоръл, потропвайки по вестника. — Момчета. Тук пише, че той ще държи реч в Давос в пет часа утре следобед. Това е след по-малко от двадесет и четири часа.

— О, мили Боже — изпъшка Амблър.

— Не можем ли просто да алармираме някого? — Лоръл изглежда и двамата.

— Вярвай ми, те вече действат при пълна тревога — обясни Амблър. — Просто така работят. Проблемът е, че се получават толкова много смъртоносни заплахи срещу този човек, че вече съществува сериозен проблем тип „лъжливото овчарче“. Те знаят за заплахите. Това не е ново. А Лю Ан отказва да ограничи изявите си заради тях.

Лоръл изглеждаше смутена, отчаяна.

— Не можеш ли да им обясниш, че този път заплахата е наистина, ама наистина сериозна?

Кейстън я стрелна с поглед.

— Ще го направя — каза той. — Сигурен съм, че ще има голяма разлика. — После се обърна към Амблър. — Наистина ли смяташ, че би могъл да разпознаеш убиеца?

— Да — простичко отвърна Амблър. — Мисля, че са смятали да ме вербуват за работата. Но, разбира се, ти си прав — Фентън не работи без „опора“. Сега назначението е получено от дубльор. А той със сигурност е от същото средище на таланти.

За малко и тримата замълчаха.

— Дори и да не го познаваш — колебливо се обади Лоръл, — ще успееш да го идентифицираш. Правил си го и преди, нали имаш талант да виждаш.

— Правил съм го преди — съгласи се Амблър. — Но залогът никога не е бил толкова висок. Но какъв избор имаме?

Лоръл се изчерви.

— Не дължиш нищо на никого, Хал — внезапно се оживи тя. — Не се прави на герой. Нека просто да изчезнем, какво ще кажеш?

— Наистина ли го искаш?

— Да — отвърна тя, а сетне промърмори: — Не. — Очите ѝ плувнаха в сълзи. — Не знам — каза с приглушен глас. — Всичко, което знам, е, че накъдето поемеш ти, натам ще поема и аз. Няма друго място, на което да се чувствам в безопасност. И ти го знаеш.

Амблър я придърпа по-близо, опря чело в нейното и силно я прегърна.

— Добре — прошепна той, като не знаеше дали нотката в гласа му беше радостна или скръбна. — Добре.

След малко Кейстън се обърна към него.

— Имаш ли някаква идея как ще го извършиш?

— Разбира се — каза Амблър с кух тембър.

Кейстън седна в креслото си с цвят на горчица и хладно изгледа Амблър.

— Просто искам да си наясно. Имаш по-малко от двадесет и четири часа да предотвратиш каквото и да е замислено от смъртоносните оперативни агенти на „Стратегически решения“ или на собствените ти обични „Консулски операции“, да отидеш до Швейцария, да проникнеш в силно охранявания конклав на глобалния елит и да идентифицираш убиеца, преди да направи хода си.

Амблър кимна.

— Е, нека ти кажа нещо. — Кейстън повдигна вежда. — Няма да е толкова лесно, колкото звучи.

[1] Човек, който си иска направените подаръци обратно. — Б.пр.

↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ГЛАВА 29

Когато един крайпътен знак обозначи, че швейцарската граница лежи на тридесет километра разстояние, Амблър импулсивно се отклони от магистралата и свърна по малък селски път. Дали го следяха? Макар да не беше засякъл никакви очевидни признаци, елементарното благоразумие му диктуваше, че не може да си позволи да мине с взетата под наем кола през официалния граничен пункт.

Лоръл Холанд и Клейтън Кейстън пътуваха до Цюрих с високоскоростния влак Те Же Ве, с който щеше да им отнеме малко повече от шест часа, а автобусът до Давос-Клостерс щеше да прибави може би още два часа до крайната цел. Влаковият маршрут беше популярен; двамата щяха да се возят поотделно и вероятно нямаше да имат проблеми. Но те не бяха мишени на мисия „неспасяем“, оторизирана от „Консулски операции“, на не по-малко смъртоносна присъда, издадена от Групата за стратегически решения, на врагове без имена. Общественият транспорт щеше да го отведе право в мрежите им. Нямаше друг избор, освен да шофира, да потърси анонимност сред стотиците хиляди коли по „Ауторут дю Солей“. Дотук добре. Но гранично-пропускателният пункт щеше да бъде най-рискованата точка в пътуването. Швейцария се отнасяше резервирано към европейската интеграция; контролът по границите ѝ оставаше стегнат.

В град Колмар той откри шофьор на такси, който, зърнал ветрилото от твърда валута, което Амблър разпери пред очите му, веднага се съгласи да го откара до селцето Сен Мартен от другата страна на границата. Шофьорът, на име Люк, беше широкоплещест мъж с рамене колкото комплект кегли за боулинг, с мазна, провиснала коса и онази миризма — напомняща за мокър талаш, гранясало масло, оборски тор, — която беше типична за некъпания, а обливането с люляков афтършейв никак не можеше да прикрие. Но пък беше простодушен и пряк дори в алчността си. Амблър знаеше, че може да му се довери.

Когато потеглиха, Амблър отвори прозореца и остави хладния планински въздух да облъхва лицето му. Пътническата му чанта

лежеше на седалката до него.

— Сигурен ли си, че искаш прозорецът да е отворен? — попита шофьорът, безчувствен към задушливата смрад в колата си. — Навън е мразовито, приятелю. Както вие, американците, казвате, по-студено е от задника на гробокопач.

— Няма проблем — учтиво отвърна Амблър. — Свежият въздух ме държи буден. — Той вдигна ципа на зимното си подплатено яке.

Намираха се на около седем мили от граничния град Сен Моранси, когато Амблър отново усети тръпнещо безпокойство и започна да прихваща сигнали — несигурни, двусмислени, неясни, — че може би е засечен. Просто параноя? Един покрит с брезент джип поддържаше постоянна дистанция зад тях. А един хеликоптер се появи на място и във време, в които присъствието му не беше нормално. Но пък хипербдителният мозък винаги идентифицираше несъответствие дори и при най-невинни обстоятелства. Кой от тези знаци беше най-важен, ако изобщо имаше такъв?

На няколко мили от швейцарската граница Амблър забеляза морскосин микробус с познат регистрационен номер; беше го виждал и преди. Отново се запита: в параноик ли се превръщаше? Скосеният ъгъл на бледата светлина преди зазоряване скриваше лицето на шофьора. Амблър накара Люк да намали скоростта; синият микробус намали почти веднага, като продължаваше да спазва постоянна дистанция помежду им — прекалено голяма дистанция, отколкото професионалната предпазливост на един шофьор би продиктувала. Безпокойството му премина в страх. Амблър трябваше да последва инстинктите си. *Стигнахме дотук, водени от вярата.* Вярата, която беше съхранила живота на Амблър досега, беше от най-суровия тип — вярата в самия себе си. Нямахше да се разтрепери сега. Трябваше да приеме реалността.

Бяха го открили.

Слънцето блещукаше над хоризонта като червена панделка; беше студено като в хладилник. Амблър каза на Люк, че му е хрумнало нещо друго, че му се е приискало да си направи една ранна сутрешна разходка; да, точно тук, какво по-прекрасно място от това?

Добавената валута смекчи явното подозрение на Люк до кисела гримаса на скептицизъм. Шофьорът знаеше, че от него не се очаква да повярва на измисления претекст, но макар историята да беше фалшива,

парите бяха истински. Люк не започна да протестира. Ако не друго, Люк сякаш се забавляваше от ситуацията. Имаше безброй причини човек да иска да избегне граничния контрол, като най-честата бе да си спести митническата такса върху скъпи стоки. Досега превозното средство на Люк не беше използвано за прекарване на недекларирани стоки и самият той не поемаше никакъв риск.

Амблър стегна връзките на кожените си планинарски обувки, грабна чантата си и излезе от колата. Прекосяването на границата пеша не беше неочаквана възможност. След няколко минути той вече беше изчезнал сред отрупаните със сняг борове, ели и кедри, като се движеше паралелно на пътя, но на разумните двеста ярда встрани. След половин миля съзря два големи прожектора, разположени от двете страни на пътя — мощни светлини под лампите от заскрежено стъкло във формата на балон. Митницата — тъмнокафяво дърво с горскозелени капаци на прозорците на първия етаж и с ковани решетки на втория, под голям стръмен покрив — приличаше на великанска буква „А“. През дърветата той виждаше френския триколюр — синьо, бяло и червено — и знамето на Швейцария с бял кръст на фона на червен щит. Отстрани на пътя, близо до белите погранични линии, които едва се виждаха изпод падналия сняг, бяха наредени грубо изсечени скални отломъци като физическо препятствие, освен законния контрол. А ниска яркооранжева бариера контролираше потока от превозни средства. От двете страни на пътя имаше будки без врати. Малко след митницата шофьорът на камион за хранителни продукти очевидно се беше възползвал от широкия павиран банкет, за да паркира повредилото се превозно средство. Амблър виждаше само от кръста надолу ниския, шкембест механик, който се беше навел над двигателя. До камиона бяха разпилени инструменти и чаркове. От време на време се чуваше по някоя приглушена френска ругатня.

От другата страна на митницата по-долу от пътя имаше паркинг. Амблър напрегна поглед — над блещукация изгрев беше преминал облак. Видя пламъчето на клечка кибрит в далечината, сигурно някой патрул беше запалил цигара. В сумрака всичко това беше по-лесно видимо. Той погледна часовника си. Минаваше осем; през януари зората се забавяше, а в планината слънцето изгряваше по-късно.

Той видя покрития с брезент джип, който сега беше спрял на отрупания със сняг паркинг, а платнището му трептеше на студения

вятър. Сигурно превозваше френските гранични пазачи за смяната в осем часа. Амблър зае позиция зад нисък гъсталак от млади смърчове. Стволовете на повечето планински дървета бяха „оголени“ в долната си част — клоните им започваха да растат от средата нагоре. За разлика от тях, смърчовете имаха ниски, гъсти клони, осигурявайки прикритие, което започваше почти от земята. Амблър вдигна бинокъла към очите си и надникна през пролуката между преплетените клони на две дървета. Пограничният патрул, който току-що беше запалил цигара, дръпна силно, протегна се и отегчено се огледа наоколо. За него това беше поредният скучен ден на контролния пункт.

През прозорците на митницата се мяркаха други служители, които пиеха кафе, и ако се съдеше по изразенията им, разтягаха локуми. Сред тях доволно седеше мъж с червена фланелена риза и тяло с крушовидна форма, която издаваше заседнал начин на живот — шофьорът на камиона, предположи Амблър.

Трафикът беше непостоянен; независимо от предписанията на правилника, беше трудно да убедиш хората да стоят навън в мразовития студ, на пустия, брулен от вятъра път. Дори и без да чува разговора, по лицата на мъжете Амблър виждаше, че вътре цари дух на дружелюбна общителност.

Един мъж обаче оставаше встрани от останалите. По поведението му личеше, че не е част от тази малка общност. Амблър насочи бинокъла си към него. Мъжът носеше униформата на офицер от френските митнически власти — това беше официален посетител, човек, чиято работа беше да прави внезапни посещения по митническите пунктове. Ако останалите се чувстваха комфортно около него, това сигурно се дължеше на факта, че той се отнасяше с безразличие към онова, което можеше да бъде описано единствено като тежък и неблагодарен труд. Може би беше изпратен тук в съответствие с графика на редовния надзор.

Но когато настрои по-прецизно фокуса на бинокъла си и лицето на мъжа изплува по-ясно, Амблър осъзна колко грешни са били разсъжденията му.

Мъжът изобщо не беше офицер от митническите власти. В съзнанието на Амблър се изреди низ от образи — това беше лице, което познаваше. След няколко секунди, които му се сториха ужасно дълги, смътното усещане, че познава този човек, се превърна в

решителна увереност. Името на мъжа... но това нямаше значение, защото той използваше безброй псевдоними. Беше израснал в Марсилия и още в тийнейджърските си години изпълняваше мокри поръчки за наркомафията. Започвайки работа като наемник в Южна Африка и региона на Сенегамбия, той вече беше опитен убиец. Понастоящем работеше на свободна практика, като го използваха най-вече в ситуации, които изискваха голяма деликатност и смъртоносност. Беше ефикасен убиец, умел в употребата на огнестрелно оръжие, нож, примка — най-полезният човек за убийства, които да не може да се припишат на никого. В професията такъв човек беше познат просто като *специалист*. Последния път, когато Амблър го беше видял, мъжът беше рус, сега косата му беше тъмна. Хълмталите бузи под високите, издадени скули и наподобяващата резка уста изглеждаха същите, макар времето да беше оставило отпечатъка си върху тях. Внезапно очите на мъжа погледнаха право към Амблър. Амблър почувства приток на адреналин — дали беше забелязан? Но това бе невъзможно. Тъгълът на наблюдение, осветлението, всичко това осигуряваше прикритието му. Убиецът просто оглеждаше околността, привидният зрителен контакт беше мимолетен и случаен.

Наглед трябваше да е успокоително, че убиецът стои вътре. Но специалистът едва ли е изпратен сам. Ако той е вътре, това означава, че навън има други, разгърнати в позиции из околните гори. Всяко усещане за предимство, на което Амблър се беше радвал, се изпари мигновено. Дебнеха го други негови последователи в професията; те щяха да предвидят ходовете му и да им се противопоставят. Специалистът може би командваше, но наблизко имаше още преследвачи. Специалистът ще бъде извикан, когато стане необходимо.

Тактиката беше красиво замислена, съобразена с естествения терен, както и с официалния граничен пункт. Амблър се възхити на професионализма. Но кой стоеше зад това — екипът на Стратегически решения или „Консулски операции“?

В този момент се появиха двама служители от швейцарска страна; на границата пред ниската оранжева бариера бе спряло малко бяло рено. Единият от митничарите се наведе да зададе няколко стандартни въпроса на шофьора. Свери лицето му със снимката в паспорта. Предстоеше да реши дали да предприеме други действия. Френският служител стоеше наблизко и размени поглед с швейцарския

си колега. Шофьорът не се нуждаеше от допълнителна проверка. Оранжевата бариера се вдигна, а белият автомобил беше пропуснат с безразлично махване на ръка.

Двамата мъже седнаха на пластмасови столове в кабинката, нагласиха зимните си шапки, загърнаха подплатените си якета.

— Жената в реното беше толкова дебела, че ми напомни за съпругата ти — обърна се единият към другия на френски. Говореше високо и думите му се носеха над вятъра.

Другият се намръщи в шеговит гняв.

— За съпругата ми или за майка ти?

Това беше една от онези подигравки, безвкусни и лишени от всякакво въображение, които изпълваха дългите дни на скука. Откъм митницата се появи марсилският убиец и се огледа наоколо. *Следвай погледа му.*

Мъжът се взираше в тъмна скална площадка на около двеста фута над него. Там със сигурност беше разположен друг член на екипа. Трябваше да има и трети. Изпратен като наблюдател, готов да участва само в екстремна ситуация.

Специалистът отиде до големия прожектор, а после слезе на паркинга, където изчезна зад ниска тухлена постройка, където се съхраняваше техническо оборудване. Дали разговаряше с някого?

Нямаше време да анализира вероятностите; трябваше да действа. Дневната светлина само щеше да помогне на враговете му. *Стигнахме дотук, водени от вярата.* Можеше да се изкачи до скалната площадка по диагонална лъкатушеца пътека. Близостта често намаляваше опасността. Той изпълзя изпод смърчовите и се отдалечи на разстояние от няколкостотин ярда нагоре по пътя, където пъкна чантата си в друг гъсталак и я покри с купчина сняг. После се покатери на тесен хребет, който вятърът беше оголил от снега. С големи крачки се запъти нагоре по стръмнината. Хвана се за клона на едно закърняло дърво, за да се издърпа нагоре до по-високо ниво и да премине към следващия хребет, който беше по-удобен за пътека. Със силен трясък клонът се счупи под тежестта му и Амблър рухна назад, като успя да предотврати падането си надолу единствено с помощта на разперените си ръце. Опита се да се изправи на крака, но грайферите на подметките му се плъзгаха по пресния, пухкав сняг. Само една грешка стъпка и щеше да се прекатури на петдесет фута надолу по хълма. Използваше околните

дървета като перила, прескачаше камъни, насилваше краката си да напомпват мускули, когато на хлъзгавия сняг губеше равновесие. Нямахше да позволи да го застрелят тук като заек на открито поле. Спомни си прочувствените думи, с които Лоръл го беше изпратила, и те му вдъхнаха сили. *Пази се*, беше му казала тя. *Заради мен*.

Норис никога не беше сънувал кошмари; под напрежение той, изглежда, спеше по-дълбоко и по-спокойно. Един час преди самолетът да се приземи в Цюрих, той се събуди и си проправи път до тоалетната, където наплиска лицето си с вода и изми зъбите си. Когато слезе и се озова в ярко осветеното пространство на летището, той изглеждаше толкова спретнат, колкото и всеки друг ден.

Притежанието на оръжие всъщност му помогна да получи по-бързо багажа си. Той се представи пред специалния кабинет на „Суис Еър“, който се занимаваше с тези въпроси, и за пореден път се удиви на швейцарската прецизност. Постави подписа си върху два документа и получи огнестрелното си оръжие и малката си пътна чанта. Във въпросния офис се бяха събрали още няколко официални правителствени представители — двама-трима от тайните служби, човек, когото слабо познаваше от съвместните конференции с контратерористите от ФБР. Разпозна един мъж в гръб — облечен в тъмносив костюм на райета, с отличителна туфа коса, боядисана в оттенък, който граничеше с оранжевото. Мъжът се обърна и се усмихна на Норис, твърде хладнокръвно, за да издаде изненадата си. Казваше се Стенли Графтън и беше от Съвета за национална сигурност. Норис го помнеше от различни брифинги, на които беше присъствал в Белия дом. Графтън беше по-добър слушател от повечето хора от Съвета за национална сигурност, макар Норис да подозираше, че той също имаше какво още да каже.

— Кейлъб — протегна ръка Графтън. — Не видях името ти в списъка с поканените.

— И аз не видях твоето — невъзмутимо отвърна Норис.

— Заместване в последната минута — обясни Графтън. — Ора Сюлейман си счупила нещо. — Сюлейман беше настоящият председател на съвета и имаше слабост към дълбокомислени

изказвания, сякаш неизменно си представяше, че играе роля в телевизионна историческа възстановка.

— Със сигурност не е счупила чувството си за хумор. Тя просто няма такава.

Графтън неволно се усмихна.

— Да, както и да е. Така че се наложи да избутат на сцената дубльора.

— И при мен е така — каза Норис. — Откази в последния момент, заместване в последния момент. Какво можем да направим? Всичките дойдохме да мълвим високопарни празни приказки.

— В това сме най-добри, нали? — Очите на Графтън се присвиха в усмивка. — Искаш ли да те откарам с мен?

— Разбира се. Лимузина ли те чака? Другият мъж презрително изсумтя.

— Хеликоптер, бейби. Истинска птичка. Аз съм от Съвета за национална сигурност, ние пътуваме със стил.

— Радвам се да видя, че данъците ни вършат работа — подигра го Норис. — Води напред, Стан. — Той претегли тежестта на куфарчето си, докато следваше представителя на СНС. Всъщност го чувстваше много по-добре балансирано с 9-милиметровия пистолет с дълго дуло вътре.

— Трябва да ти го призная, Кал. За човек, който току-що слиза от самолета, изглеждаш свеж като маргаритка. Или поне толкова свеж, колкото си винаги.

— Ами, както онзи поет казва, „Имам да измина още много мили, преди да заспя“. — Норис сви рамене. — Да не споменавам обещанията, които трябва да изпълня.

Амблър стигна до възвишение, което му даваше добър изглед към контролния пункт, и спря за минута, за да надникне през отрупаните със сняг клони и да огледа терена.

Специалистът от Марсилия се беше разположил по средата на пътя, като наблюдаваше шосето и околностите. Служителите в кабинката все още изглеждаха отегчени, за разлика от колегите си в митницата — тъй като камионът все още не беше поправен, шофьорът му беше на разположение да ги забавлява с историите си.

Пътят надолу беше по-лесен от изкачването нагоре. Там, където теренът беше твърде стръмен, той се плъзгаше или се претъркулваше, като контролираше скоростта си с ръце и крака, но вземаше предвид и гравитацията, която ускоряваше спускането му. Най-накрая се върна до гъсталака от ниски смърчове.

От едва няколко ярда разстояние се разнесе тих мъжки глас.

— Тук бета-лямбда-епсилон. Локализирахте ли обекта? — Беше американец, говореше с тексаски акцент. — Защото не излязох от леглото само за да ми замръзне проклетият задник.

Отговорът бе недоловим, без съмнение предаден през слушалка. Значи говореше по електронен комуникатор, някакъв вид уоки-токи. Тексасецът се прозя и закрачи по банкета на пътя, за да постопли краката си.

Разнесоха се крясъци, но от доста далеч, от самата митница. Амблър хвърли поглед към колата, която беше спряла пред оранжевата бариера. Един раздражен пътник — плешив, с порозовяло лице и скъпо облекло — беше помолен да излезе за проверка от голямата лимузина, която шофираше. — Бюрократична лудост — ядосваше се богатият човек. По този маршрут минавал всекидневно и досега никога не бил подлаган на подобен тормоз.

Митническите служители му се извиниха, но останаха твърди. Бяха получили сигнали. Днес се налагаше да вземат специални предпазни мерки. Можел да се отнесе към митническите власти — всъщност днес имали посещение от надзорник. Мъжът можел да се оплаче на него.

Порозовелият бизнесмен се обърна към неуниформения надзорник и почувства върху себе си леден поглед на безразличие и презрение. Той въздъхна, а протестите му се усмириха до смотолевено недоволство. Минута по-късно оранжевата бариера се вдигна, двигателят изръмжа и лимузината потегли, сякаш изразявайки възмущението си от нараненото достойнство.

Но шумните протести на мъжа бяха осигурили на Амблър необходимото прикритие.

Не можеше да промени шансовете в своя полза, но поне можеше да намали шансовете, които бяха срещу него. Той запълзя по пътека, водеща към пътя, докато не зърна едър мъж с изключително скъп ръчен часовник, чиято златна каишка лъщеше на ранното сутрешно

слънце. Тексасецът от плът и кръв. Часовникът беше неподходяща вещ за такава позиция; той предполагаше агент с големи привилегии, неконтролирана сметка за разходи — човек, чиито дни в оперативната работа отдавна бяха преминали и който беше призован в спешната операция просто защото се намираше в близост. Амблър пристъпи иззад преспа сняг, обви врата му с дясната си ръка и заключи в кука дланите си върху лявото му рамо. После заклеци врата му точно под челюстта между бицепса и предмишницата си, като притисна сънната артерия и предизвика незабавна загуба на съзнание. Мъжът се закашля, а после се отпусна на земята. Амблър опипа дрехите му, търсейки комуникатора.

Откри го в долния джоб на черното кожено яке на мъжа — скъпа дреха, подплатена с кожа, която обаче не беше твърде подходяща за продължително бдение наред алпийската зима. Якетото, макар и да не съответстваше на предназначението, но подхождаше идеално на златния часовник „Одъмар Пиге“ на китката му. От друга страна, електронното устройство очевидно му беше предоставено при поставянето на задачата тази сутрин — то представляваше малък модел с твърда черна пластмасова обвивка и ограничен обхват, но мощен сигнал. Амблър постави миниатюрните слушалки в ушите си, пое си дълбоко дъх и мислено си представи начина, по който агентът беше говорил. После натисна бутона за включване и каза с най-правдоподобно провлечения тексаски — Докладва бета-лямбда-епсион...

Глас със силен акцент — дрезгавият френски на провинция Савоя — го прекъсна.

— Заповядахме прекратяването на всякаква комуникация. Застрашаваш оперативната сигурност. Тук нямаме работа с аматьор! Или ако имаме, то единственият аматьор си ти.

Гласът не принадлежеше на марсилския убиец. Сигурно беше друг мъж, някой, който, изглежда, ръководеше операцията.

— Затваряй си шибаната уста и слушай — ядосано изръмжа Амблър. Комуникационното оборудване предаваше гласовете променени, осигуряваше по-добра чуваемост, но изтриваше особеностите в тембъра на различните гласове. — Видях копелето. От другата страна на пътя. Видях го да пробягва през паркинга като проклета червена лисица. Шибанякът ни се подиграва!

От другата страна настъпи мълчание. После гласът се завърна, предпазливо, напрегнато.

— Къде точно се намира в момента?

Какво трябваше да каже сега? Амблър не беше помислил за това и за миг почувства главата си празна.

— Пропълзя вътре в джипа — изтърси той. — Повдигна брезента и се промъкна вътре.

— Още ли е там?

— Щях да го видя, ако беше излязъл.

— Добре. — Последва пауза. — Отлична работа.

Ако бузите на Амблър не бяха сковани от студа, той щеше да се усмихне. Членовете на ударния екип бяха негови колеги по професия; те щяха да мислят същото, за което би помислил и той. Амблър можеше да ги надхитри единствено като се водеше от сляп инстинкт, от моментна импровизация. *Никога нищо не се случва според плана. Преразглеждай и импровизирай.*

Убиецът от Марсилия закричи от будката към по-ниския паркинг, където се намираше въпросното превозно средство. В ръката му имаше голям пистолет със заглушител. Нов свистящ порив на вятъра помете клисурите и пътя, заблъска по гърба на Амблър.

Сега какво? Убиецът със сигурност се намираше в състояние на хипербдителност, на свръхчувствително внимание. Амблър трябваше да се възползва от това. Огледа се наоколо за някой камък, за нещо, което би могъл да хвърли надалеч, нещо, което щеше да опише дъга и да се приземи от другата страна на пътя. Но ледената глазура беше циментирала всичко по земята — камъчета, буци пръст, скални късове. Амблър взе магнума на тексасеца и измъкна един тежък оловен куршум от пълнителя. После го запрати високо във въздуха. Поривът на вятъра ускори движението му, а в следващия миг поутихна и куршумът падна надолу, като се приземи върху брезентовия покрив на джипа. Звукът беше разочароващо слаб, нищо по-зловещо от леко потропване, но реакцията на специалиста беше мигновена. Без предупреждение той се свлече на колене, подпря дясната си ръка с лявата и започна да стреля по джипа, надупчвайки брезента и седалките със залпове от заглушени високоенергийни куршуми.

Амблър наблюдаваше през бинокъла си опустошителния град от куршуми, който се изсипваше върху празния автомобил. Но къде беше

другият мъж, онзи от провинция Савоя? От него нямаше и следа. Механикът, заслонен от вятъра от вдигнатия капак на камиона, продължаваше безполезното си човъркане, повишавайки хонорара си с изминаването на повече време. В малката кабинка швейцарският митничар и френският му колега седяха смръщени на пластмасовите столове, отпиваха кафе и си разменяха обиди с обиграното отегчение на двама старци, играещи дама.

Амблър трудно преглътна. Всичко опираше до прецизиране на времето. За няколко секунди щеше да успее да прекоси шосето, без да бъде забелязан, и прибързано реши да постъпи точно така. Марсилският убиец беше безмилостен, безпощаден, жесток — ако плячката му успееше да избяга след щурма, той щеше да продължи да я преследва с подновено настървение. Сега Амблър осъзна, че именно специалистът беше проектирал тази засада за него.

Амблър щеше да му върне услугата.

Той се втурна зад ниската тухлена складова постройка и от там се приближи към паркинга. Специалистът беше превърнал брезентовото платнище в парцали и беше установил, че в крайна сметка вътре няма никого. Сега се отдалечаваше от превозното средство и както се оглеждаше наоколо, внезапно се обърна към Амблър. Амблър държеше мъжа на мушката на 44-калибровия пистолет, който беше взел от тексасеца, но знаеше, че шумният откат на оръжието ще привлече другите, и затова се поколеба. Вместо да натисне спусъка, щеше да използва пистолета като заплаха.

— Не мърдай — каза Амблър.

— Както кажеш — излъга специалистът на задоволителен английски.

Застреляй го сега, диктуваха инстинктите на Амблър.

— Сега ти си шефът — успокоително продължи специалистът. Но Амблър знаеше, че той лъже, макар французинът да не вдигаше пистолета в ръката си с гладко и хладнокривно движение.

— Какво, по дяволите, става тук? — Отзад се чу басов глас. Единият от швейцарските митничари се беше разходил до паркинга, сигурно след като е чул плющиящия дъжд от куршуми, изсипал се върху джипа. Специалистът се обърна към него почти от любопитство.

— Какво е това, за бога? — настоятелно попита на френски швейцарецът.

Изведнъж на челото на митническия служител разцъфна малко червено кръгче, досущ като индийска точка бинди, и той се строполи на земята.

Секунда по-късно, но вече твърде късно, Амблър натисна спусъка...

Но изстрел не последва. Той си спомни куршума, който беше хвърлил, спомни си, че празното гнездо беше онова в позиция за стрелба. Дотогава специалистът вече се беше извъртял към Амблър, насочил в лицето му дългоцевния си пистолет със съвършено спокойствие.

ГЛАВА 30

Амблър целият изтръпна. В съзнанието му пулсираше самообвинението. Ако беше послушал инстинктите си, сега швейцарският митничар нямаше да е мъртъв, а Амблър нямаше да гледа смъртта в лицето. Той притвори очи за миг. И в този миг разбра, че външният му вид — гласът му, погледът му — трябваше да бъде неговото оръжие. Това бяха критични секунди.

— Колко ти плащат? — попита Амблър.

— Достатъчно — равнодушно отвърна специалистът.

— Грещиш — каза Амблър. — Правят те на глупак.

Амблър хвърли на земята тежкия 44-калибров пистолет — направи го преди дори да осъзнае, че е взел такова решение. Странно, но сега се чувстваше в по-голяма безопасност. Фактът, че е невъоръжен, би намалил напрежението от внезапното убийство. *Понякога използваш най-добре оръжието си, като го хвърлиш.*

— Не говори — заповяда специалистът. Но очевидно го вълнуваше финансовият въпрос, разбра Амблър; блъфът му беше купил още няколко минути живот.

— Защото след като ме убиеш, те ще убият теб. Тази операция е СПФ. Знаеш ли какво означава това?

Специалистът направи крачка към него; змийските му очи не мигаха и излъчваха толкова топлина, колкото една кобра би могла да прояви към гризач.

— Самопочистваща се фурна — каза Амблър. — Това е, когато планираме една операция така, че всички участници да се избият взаимно. Просто предпазна мярка, нещо като опция за автоизтриване.

Убиецът от Марсилия се взираше в него безизразно, проявявайки минимален интерес.

Амблър избухна в къс, подобен на кучешки лай смях.

— Ето защо ти си удобен за техните цели. Достатъчно хитър, за да убиваш. Твърде глупав, за да живееш. Идеалният избор за операция СПФ.

— Отегчаваш ме с лъжите си. — Но беше готов да изслуша Амблър, впечатлен от наглостта на жертвата си.

— Повярвай ми, участвал съм в планирането на достатъчно такива. Спомням си, когато изпратихме специалист като теб да очисти един молла на малайзийските острови — човекът се занимаваше с пране на пари, но местните го бяха издигнали в култ и не можехме да си позволим да оставим следа. Изпратихме друг тип, техник по амуниции, да постави бомба в малкия хеликоптер „Чесна“, с който специалистът щеше да се изтегли от района. Бомба, чийто механизъм се задействаше на определена надморска височина. После специалистът получи инструкции да елиминира техника. Кое то той направи тъкмо преди да излети с чесната. Три минус три е равно на нула. Математиката проработи идеално. Винаги го прави. Същото равенство е и тук. А ти така и няма да видиш знака минус, преди да е станало твърде късно.

— Можеш да дрънкаш какво ли не — недоверчиво отвърна специалистът. — Хората в твоето положение винаги го правят.

— Хората, изправени срещу смъртта? Това описва и двама ни, приятелю, и мога да ти го докажа. — Амблър погледна убиеца по-скоро презрително, отколкото уплашено.

Последва кратък проблясък на объркване и интерес.

— Как?

— Първо, нека ти покажа копие от трансмисия „Сигма“ А23–44Д. Имам копие във вътрешния джоб на якето.

— Не мърдай. — Дълбоките очи на специалиста се превърнаха в цепки, тънката му като нож уста се разтвори в подигравателна гримаса. — Сигурно ме вземаш за аматьор. Да не си посмял да мръднеш.

Амблър сви рамене и вдигна ръце на нивото на раменете си.

— Тогава сам го извади от джоба ми — нехайно каза той. — От горния вътрешен джоб, трябва да свалиш ципа. Ще държа ръцете си така, че да ги виждаш. Работата е там, че не е задължително да вярваш на думите ми. Но ако искаш да запазиш мизерния си живот, ще имаш нужда от помощта ми.

— Силно се съмнявам в това.

— Повярвай ми, не давам и пет пари дали ще живееш или ще умреш. Просто единственият начин да спася собствения си задник е да спася твоя.

— Що за глупости.

— Хубаво — отвърна Амблър. — Знаеш какво казваше един американски президент: „Вярвай, но потвърждавай.“ Нека да опитаме друг вариант: не вярвай, но потвърждавай. Или може би се страхуваш да откриеш истината?

— Само да си направил и едно шибано движение, веднага ще ти пръсна мозъка — изсъска специалистът, докато мрачно се приближаваше, стискайки пистолета в дясната си ръка и посягайки към ципа му с лявата. Металният плъзгач се скри под яката на подплатеното зимно яке на Амблър. След два опита ципът се отвори. Сега мъжът пристъпи още по-близо до Амблър и опипа вътрешността на якето му, търсейки вътрешния джоб. Кожата покриваше черепа му като облицовка от твърда гума. Амблър усещаше гъстия, леко кисел дъх на мъжа. Очите му, които сякаш нямаха клепачи, бяха по-студени от планинския въздух.

Сега прецизирането на времето беше съдбоносно. Амблър се отпусна в състояние на привидно спокойствие, но всъщност състояние на напрегнато очакване. Твърде ранен или твърде късен ход би бил еднакво фатален. Рационалната мисъл едва ли би му подсказала благоприятно решение. Той трябваше да бъде нащрек, докато пропъждаше от съзнанието си рефлексивността, познанието, пресметливата преценка — тежките окови на съзнателната мисъл. Светът изчезна — планините, въздухът, земята под краката му и небето над главата му. Реалността се състоеше от два чифта очи, два чифта ръце. Реалността се състоеше от всичко, което се движеше.

Сега специалистът установи, че вътрешният джоб също е затворен с хоризонтален цип, а лявата му ръка не беше достатъчно пъргава, за да се справи с плъзгача; когато го задърпа, металните зъбци се впиха в платнената лента, към която ципът беше пришит, като още повече затрудниха отварянето му. Докато убиецът се бореше с ципа, Амблър леко подви колене — един уморен мъж, който се отпуснаше.

После затвори очи с бавното примирение на човек, страдащ от главоболие. Специалистът имаше срещу себе си човек, който не само беше захвърлил пистолета си, но и вече не го гледаше. *Понякога използваш най-добре оръжието си, като го хвърлиш.* Този жест вдъхваше увереност на врага, дълбока увереност — жест на животно,

което се предава, на куче, което открива гърлото си, за да умилюва по-агресивен противник.

Прецизиране — разочарован, специалистът дръпна ръката си, непохватната си лява ръка. Амблър сви още малко колене и се сниши още повече. Прецизиране — специалистът нямаше друг избор, освен да премести пистолета си от дясната в лявата си ръка — действие, което щеше да отнеме най-много секунда. Дори и със затворени очи Амблър усещаше и чуваше как убиецът започва да прехвърля оръжието. Времето се измерваше в десети от секундата. Пистолетът преминаваше в лявата ръка на мъжа, левият му показалец се протягаше към предпазителя на спусъка, опипвайки извитата кукичка от стомана, докато Амблър подвиваше колене дори още повече, навеждаше глава като засрамено дете. Вече не мислеше, просто се отдаваше на всичките си инстинкти и... *сега сега сега сега...*

Амблър връхлетя напред, напред и нагоре. Събраната сила в прегънатите му крака беше огромна, снишената му глава се заби в челюстта на другия мъж. Той чу и почувства как зъбите на мъжа изтракват и разтърсващата костите вибрация преминава нагоре през черепа му. После, секунда по-късно, врагът на мъжа се отплесна назад, а стресът го накара инстинктивно да отвори длани. Амблър чу как пистолетът изтрака по замръзналия паваж и... *сега сега сега сега...*

Главата на Амблър се спусна надолу в мощна дъга, а челото му разби носа на специалиста.

Марсилецът се строполи на земята, а шокът, изписан на лицето му, се смени с маската на безчувственост. Амблър вдигна пистолета и си проправи път през гората зад митницата с приглушени от снега стъпки, а после отново изпъзля на крайпътния банкет. Предполагаше, че току-що е прекосил границата между Франция и Швейцария. Разнообразието от машинни части, разхвърляно около повредения камион за хранителни стоки, беше станало още по-голямо от преди. Но дебелият механик вече не стоеше наведен над двигателя. Беше се отдалечил на известно разстояние и притиснал пръст към ухото си, вървеше спокойно към Амблър, а шкембето му опъваше омазания с грес работен гащеризон.

Лицето на мъжа беше широко и небръснато, изражението му съчетаваше смесицата от отегчение и негодувание, която така често се откриваше у французите. Подсвиркваше си мелодия на Серж Гинзбург

и го правеше фалшиво. Той вдигна поглед, сякаш току-що беше забелязал Амблър, и кисело му кимна.

Вълна от ужас заля Амблър. В екстремни ситуации той действаше често преди съзнателно да е решил какво да направи и този път стана така.

Той измъкна пистолета от джоба си и го вдигна хоризонтално... докато същевременно осъзнаваше, че се взира в дулото на едрокалибрено оръжие, появило се в месестата ръка на другия мъж с илюзионистката ловкост на фокусник, вадещ заек от празна шапка.

— *Salut* — поздрави го мъжът в работния гащеризон. Говореше с типичния за диалекта на френската провинция Савоя акцент.

— *Salut* — отвърна Амблър и... *сега сега сега сега* — изрита го и го подкоси и падайки свободно на земята, натисна спусъка не веднъж, а три пъти, като тихия плюещ звук на заглушените изстрели всеки път бе придружен от несъответстващо силен откат. В същото време големият магnum на французина блъвна огън натам, където се намираше главата на Амблър миг преди да се хвърли на земята.

Амблър се приземи тежко, но все пак с повече грациозност от стрелеца с гащеризона. От гърдите на мъжа щурна кръв, а в ледения въздух над раните се издигнаха тънки струйки пара. След няколко спазматични прокашляния мъжът притихна.

Амблър свали ключодържателя от колана на французина и откри ключа за микробуса му. Автомобилът с лого, изписано на френски и немски: *Garagiste/Automechaniker*^[1], беше паркиран на тридесет ярда източно от митническия пункт. Броени секунди по-късно Амблър подкара надолу по пътя за Швейцария, към градчето Сен Мартен, като спря само за минута, за да прибере чантата си от крайпътната пряспа сняг, в която я беше скрил. Граничният пункт — самата Франция — скоро изчезна от огледалото за обратно виждане.

Микробусът беше изненадващо мощен — оригиналният му двигател очевидно беше модифициран или сменен с такъв с повече конски сили. Доколкото познаваше дейността на тези професионалисти, фирмата за автомобилни ремонти съществуваше единствено като име; номерата бяха регистрирани редовно, а маркировъчните надписи по превозното средство му даваха

възможност да се появява навсякъде и по всяко време, без да буди подозрение. Където имаше автомобили, там имаше и повреди. Полицията също не проявяваше склонност да спира този тип коли за нарушаване на пределната скорост. Макар да не бяха линейки, тези микробуси за пътна помощ се изпращаха при автомобилни спешни случаи, включително и катастрофи. Дегизировката беше подбрана много добре.

Щеше да е в безопасност с тази кола поне известно време. Докато профучаваше през провинцията, пътят му изглеждаше като монтаж от слънчева светлина и сенки, от изпълнени с хора улици и изпълнени с автомобили пътища. Вземайки завой след завой, той лавираше между малки, пречкащи се коли и големи, опиращи в банкета, товарни камиони. Струваше му се, че всичко спира движението му или по-скоро съзнанието му не регистрираше почти нищо друго, освен възникващите спънки. Междувременно микробусът свистеше по стръмните наклони с лекота; зимните му гуми и системата 4X4 допринасяха за добро и сигурно сцепление дори и на заледените участъци. Скоростите се сменяха гладко, колкото и силно да ги натискаше; двигателят не се оплакваше, колкото и безмилостно да го натоварваше.

Имаше моменти, в които замаяно осъзнаваше заслепяващата красота на околния пейзаж — извисяващите се борове отпред, които зимата беше превърнала в средновековни замъци от сняг; планинските върхове, които пробиваха хоризонта като платна на далечни кораби; крайпътните поточета, охранявани от планинските реки, които продължаваха да бълбукат дори и когато всичко наоколо бе покрито с дебела кора лед. Но умът му бе изцяло завладян от движението, от скоростта. Смяташе, че е безопасно да шофира това превозно средство не повече от два часа и през тези два часа трябваше да измине възможно най-голям участък от разстоянието до крайната цел. В края на пътя му имаше опасности, които трябваше да преодолее, но имаше и надежда.

Имаше я и Лоръл Холанд. Тя беше там, сигурно беше пристигнала. Сърцето му се изпълваше с вълнение и болка, когато мислеше за нея, за неговата Ариадна. Господи, толкова я обичаше. Лоръл, жената, която първо бе спасила живота му, а после и душата му.

Нямаше значение колко е красив пейзажът; всичко, което го разделяше от Лоръл, му беше омразно.

Той погледна часовника си — нещо, което бе станало като идея фикс, откакто бе влязъл в Швейцария. Времето изтичаше. Поредното стръмно изкачване на алпийския път, после по-плавно спускане. Той държеше педала на газта опрян почти в пода и натискаше спирачките само когато бе абсолютно наложително. Толкова близо и въпреки това толкова далеч — толкова много пропасти зад гърба му, толкова много пропасти напред.

[1] Автомеханик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Давос

Малко места на земята са едновременно толкова огромни в популярните представи на хората и толкова миниатюрни като физическа реалност — не повече от миля къщи и обществени здания, струпани около един-единствен главен път. Натезали от снега иглолистни дървета заобикаляха градчето като замръзнали часовои. Географите знаеха, че това е курортното селище с най-голяма надморска височина в Европа, но няколко дни всяка година Давос също така олицетворяваше върха на финансовата и политическата мощ. Наистина градът се беше превърнал в синоним на годишната среща на Световния икономически форум — сбирка на глобалния елит, която се организираше тук в последната седмица на януари, когато сумракът на сезона караше гостуващите светила да блестят още по-ярко. Въпреки че форумът беше посветен на свободното движение на капитала и труда и идеите, самото събитие беше тежко охранявана зона. Разпръснатите постройките с формата на полусфери и кубове — самият конгресен център, където се провеждаше конференцията — бяха охранявани от стотици представители на швейцарската военна полиция; временни железни огради блокираха всички възможности за неофициален достъп.

Той остави микробуса на паркинга зад стара, неугледна църква с висока кула, извита като шапка на вещица, и закрачи нагоре по тясна алея към главната улица на града. Тротоарите старателно се почистваха от снега с цената на безспирни усилия; вятърът непрестанно навяваше сняг от хълмовете дори когато не валеше. Главната улица представляваше нещо като аркада, магазините следваха един след друг, прекъсвани единствено от някой случаен хотел или ресторант. Във витрините нямаше нищо необичайно — шикозна поредица от международни марки като „Бали“, „Шопар“, „Ролекс“, „Пол Шарк“, „Прада“. Той мина покрай бутик, който продаваше ленено спално бельо, наречено „Бет и Бесър“, и край висока модерна сграда, пред която се вееха три знамена, сякаш беше консулство.

Всъщност тук се помещаваше местният клон на Ю Би Ес — Обединената банка на Швейцария, а знамената бяха на държавата, кантона и компанията. Амблър не изпитваше съмнения кое от изброените диктуваше истинската лоялност на финансовата институция. Само хотелите — „Постхотел“ с традиционния рог над гигантските квадратни букви или „Моросани Швайцерхоф“ със зелено-бялото изображение на чифт традиционни алпийски ботуши над запазения си знак — символизираха донякъде местния дух.

Давос може и да беше едно от най-отдалечените места в света, но светът беше тук, в пълно бойно снаряжение. Коли със зимни гуми с дълбоки грайфери и силни фарове той мярна тъмносиня „Хонда“, сребрист „Мерцедес“, ниска спортна кола от същата марка, миниван „Форд“ — се носеха по улиците с бясна скорост. Иначе редицата витрини му заприлича на холивудска снимачна площадка, на умален декор — тук всичко постоянно напомняше колко тесен е всъщност градът, защото отвсякъде се виждаше разстилащата се шир на необятните планински хребети със замръзналия водопад от дървета, който се изливаше от невидим извор някъде по върховете. Гънките на самата земя — възвишения, неразгадаем чертеж от хребети, падини и скални арки досущ като пръстите на самия Бог — засенчваха всичко друго и го правеха нереално, непостоянно. Най-старата сграда, покрай която мина, беше не твърде елегантна каменна постройка с табела „Kantonspolizei“, офисът на регионалната полиция. Но обитателите ѝ също бяха просто гости, контролиращи онова, което не можеше да бъде контролирано — неподвижните, отрупани със сняг планини, неуправляемата човешка душа.

А неговата собствена душа? Амблър беше изтощен, омаломощен от информацията, която можеше да означава и всичко, и нищо. Духът му беше мрачен и мразовит като настоящия ден. Чувстваше се незначителен, безсилен, изолиран. *Мъжът, който не беше там.* Дори и за самия себе си. Тихи, язвителни гласове забъбриха в главата му, караха се, задаваха въпроси. Ето го тук, съвсем близо до върха на планината, а се чувстваше затънал в блато повече от всякога.

Земята под краката му сякаш се олюля, леко, но доловимо. *Какво му ставаше?* Сигурно беше хипоксия — планинската болест, — ефектът на голямата надморска височина върху онези, които не се бяха аклиматизирали, който понякога намаляваше кислородната наситеност

в кръвта и причиняваше главозамайване. Той пое няколко дълбоки глътки от редкия планински въздух, опита се да се ориентира в света около себе си. Когато вдигна нагоре глава и обхвана с поглед планинските върхове, които сякаш се издигаха на броеви инчове от него, той изпита клаустрофобия, която го върна обратно в облицованите с гума килии на остров Париш и в съзнанието му внезапно нахлу поток от жаргона, с който беше заобиколен: *дисоциативно разстройство на личността, разпад на идентичността, параноя, отреагиращо, конвулсивно его*. Това беше лудост — тяхна, не негова — и той щеше да я преодолее, беше я преодолял, защото именно търсенето на собственото му аз го беше довело чак дотук.

Освен ако самата тази одисея не беше пълна лудост.

Към сенките, които го заобикаляха, се присъединиха сенките, които така упорито се беше опитал да пропъди от съзнанието си.

Бумтящ, екзалтиран глас на един едър индустриалец: *Ти си човекът, който не беше там... Официално ти не съществуваш!*

Веселият тон на брилянтния, сляп Озирис: *Какво е най-простото обяснение? По-лесно е да се промени съдържанието на главата ти, отколкото целият свят... Ти знаеш за всичките онези научно-поведенчески програми през петдесетте, нали?... Имената на програмите се промениха, но проучванията така и не бяха преустановени...*

Психиатърът с правоъгълните очила с черни рамки, дългия кафяв бретон, цветните флумастери и думите, които горяха като електрожен. *Въпросът, който ви задавам, е въпрос, който сам трябва да си зададете: Кой сте вие?*

Амблър с клатушкане свърна в една алея и пристъпи зад кофа за боклук. Облегна се на стената и с тихо стенание се опита да прогони шумовете, преплитащите се гласове, адската глъчка. Не можеше да се провали. Нямаше да се провали. Той изпълни дробовете си с нова дълбока глътка въздух, а после и още една, и затвори очи, внушавайки си, че не друго, а жилещият вятър ги е накарал да плувнат в сълзи. Трябваше да се овладее. Но изведнъж съзнанието му се изпълни с образа на компютърен екран, не, с цяла поредица компютърни екрани с примигващ надпис в центъра на всеки от тях, надпис, който пулсираше

като предупредителен маяк, надпис, който се състоеше от една-единствена кратка фраза:

Харисън Амблър не е открит.

Той се преви на две и повърна, първата вълна бе последвана от втора, още по-силна. После остана наведен, почти клекнал, положил ръце върху коленете си, без да усеща студа, дишайки тежко като куче през август. Един друг глас, едно друго лице се промъкна в съзнанието му и сякаш самото слънце изгря, прогаряйки усоите на нещастieto и отчаянието му. *Аз вярвам в теб*, казваше Лоръл Холанд и го придърпваше по-близо. *Аз вярвам. Ти също трябва да повярваш.*

Секунди по-късно гаденето му премина. Амблър се изправи и почувства как се изпълва с енергия и решителност. Беше изплувал свободен от мастилениите дълбини на собствената си психика и се беше издигнал на повърхността — беше се отърсил от кошмар, който си беше само негов.

Сега трябваше да се впусне в друг кошмар с мисълта, че ако се провали, самият свят щеше да потъне и можеше никога да не се събуди отново.

Поглеждайки часовника си, за да се увери, че се движи по график, Амблър си проправи път към най-големия хотел в Давос, „Белведере“ на улица „Променад“ 89, който се намираще по диагонал на ъгъла срещу главния вход на Конгресния център. Гигантската структура беше бивш санаториум, построен през 1875 г. Розовата фасада беше надупчена с тесни, сводести прозорци, които имитираха амбразури на подготвен за сражение замък от феодалната епоха.

Единствените видими сблъсъци през седмицата на годишната конференция бяха между корпоративните спонсорства. „Кей Пи Ем Джи“ бяха опънали огромен транспарант в бяло и синьо над главния вход на хотела, който се бореше за надмощие с близката реклама на транспортни услуги, увенчана с четирите преплетени кръга на логото на „Ауди“. Когато приближи входа, пулсът му се ускори; на кръглата алея за коли, редом с обичайните луксозни лимузини, се бяха наредили военни транспортни средства и спортен автомобил със синя правоъгълна полицейска лампа на капака и червена лента отстрани с думите **ВОЕННА ПОЛИЦИЯ**, изписани в бяло. От другия край на

улицата тротоарът беше барикадиран с високи десет фута железни решетки с остри шипове; между пръчките беше промушен транспарант в бонбонени цветове, който недвусмислено предупреждаваше НЕ ПРЕМИНАВАЙ на трите основни швейцарски езика: SPERRZONE, ZONE INTERDICTE, ZONA SBARRATA.

От полученото гласово съобщение разбра, че Кейстън беше успял да се присъедини към конференцията официално, възползвайки се от статута си на висш офицер от ЦРУ, за да добави името си в списъка на гостите. За Амблър обаче това беше невъзможно, а засега Кейстън не беше научил нищичко. Задачата им в крайна сметка изискваше наблюдателност, а не умозаключения. А може би изискваше чудо.

На прага на хотелския вестибюл имаше голяма изтривалка от сезал, където гостите изтупаха краката си от снега; а зад двойните врати беше постлан елегантен килим със стилни флорални мотиви. При бързата обиколка на фоайето отбеляза няколко къта за почивка, свързани един с друг, както и място за хранене, оградено с червени кадифени възета и метални пръчки, завършващи с орнаментални месингови ананаси. Амблър се върна в най-близкия до рецепцията кът, от чийто дискретен ъгъл можеше да наблюдава влизащите в хотела, и седна на тапициран кожен стол; над махагонови фризове стените бяха покрити с раирана коприна в черно и бургундско червено и декорирани с изящни корнизи. Той се огледа в огледалото на отсрещната стена, доволен от скъпия на вид графитеносив костюм, с който беше облечен сега и който беше особено подходящ за настоящата му роля. Щяха да го вземат за един от многото бизнесмени, който, макар и не толкова забележителен като „участниците“, беше платил значителна сума, за да присъства — от онези бизнесмени, чиито молби за участие се одобряваха с предимство. Във възвишеното кралство на Световния икономически форум на госта, който си плащаше, се гледаше със същото снизхождение, с каквото се гледа на момче с пълна стипендия в скъпо частно училище. У дома такива хора, генерални мениджъри на местни бизнес структури или кметове на средно големи градове, се изживяваха като господари на вселената; в Давос те бяха нейни слуги.

Амблър си поръча чисто кафе на един от забързаните, но учтиви сервитьори и се загледа в различните бизнес издания, разпръснати по близката масичка: „*Файненшъл Таймс*“, „*Уолстрийт Джърнъл*“,

„Форбс“, „Фар Ийст Економик Ривю“, „Нюзуик Интернешънъл“, „Икономист“. Когато взе „Икономист“ в ръце, почувства леко пробождане — на корицата имаше снимка на Лю Ан, изглеждащ весел, над забавната легенда **ДА ВЪРНЕМ НАРОДНАТА РЕПУБЛИКА ОБРАТНО НА НАРОДА.**

Той бързо прелисти броя, а очите му се спираха само на големите заглавия. **МОРСКАТА КОСТЕНУРКА СЕ ЗАВРЪЩА**, казваше едно. **АМЕРИКАНСКОТО ВЛИЯНИЕ СТАВА СПОРНО**, заявяваше друго. На чести интервали поглеждаше нагоре, наблюдавайки влизащите и излизащите гости на хотела. Не след дълго откри подходящия човек — англичанин на около четиридесет години със сивееща руса коса, от банковата сфера, ако се съдеше по широката му яка и жълтата вратовръзка с ненатрапчива шарка. Той току-що беше влязъл в хотела и изглеждаше леко подразнен от самия себе си, сякаш глупаво беше забравил нещо, което му трябваше. Окръглените му бузи бяха все още розови от студа, а по черното му кашмирено палто имаше няколко снежинки.

Амблър набързо остави няколко франка до чашата си с кафе и настигна бизнесмена тъкмо когато той се качваше в асансьора; Амблър се вмъкна в кабината секунда преди вратата да се затвори. Бизнесменът беше натиснал копчето за четвъртия етаж. Амблър отново натисна същия бутон, сякаш не беше забелязал, че той вече свети. Успя да хвърли поглед на конферентното картонче на ревера на мъжа: *Мартин Хибард*, пишеше там. Миг по-късно Амблър последва бизнесмена надолу по коридора, запаметявайки номера на стаята, пред която той спря, но достатъчно предпазлив, за да мине покрай него с целеустремена походка и да изчезне зад завоя в края на коридора. Там Амблър спря, послуша се да чуе как вратата се затваря зад гърба на англичанина и отново се отваря половин минута по-късно. Англичанинът излезе, стиснал кожена папка в ръце, и се върна до асансьора. Като се имаше предвид часът от деня и забързаното поведение на очевидно закъсняващия мъж, Амблър можеше да предположи, че човекът имаше среща за обяд и беше забравил папката с документите. По всяка вероятност после щеше да се запъти към Конгресния център за една от сесиите в два и половина и нямаше да се върне в стаята си поне няколко часа.

Амблър се върна във фойето и огледа служителите на рецепцията, която представляваше елегантна конструкция от махагон и мрамор. Една от жените в края на четиридесетте, с малко повече от необходимото количество червило и сенки за очи, щеше да е най-добрият избор, реши той. Не смяташе да пробва шансовете си при четиридесетгодишния мъж с обръсната глава, въпреки че той беше свободен, нито пък при възрастната, побеляваща жена с фиксирана усмивка и следи от недоспиване по лицето си.

Когато по-младата жена приключи с госта, когото обслужваше — африканец, разочарован от невъзможността да обмени нигерийски найри за швейцарски франкове, — Амблър пристъпи напред със смутено изражение.

— Такъв съм идиот — каза той. — Можете ли да предположите?

— Съжалявам, не разбрах? — английският ѝ имаше съвсем лек акцент.

— Аз съжалявам още повече. Оставих картата за отключване в стаята си.

— Не се тревожете, сър — любезно отвърна жената. — Непрекъснато се случва.

— Но не и на мен. Името ми е Марти Хибард. Или би трябвало да кажа Мартин Хибард.

— А номерът на стаята ви?

— Какъв ли беше този път? — Амблър се престори, че рови в паметта си. — А, спомних си, четиристотин и седемнадесет.

Жената зад мраморния плот го дари с насърчителна усмивка и въведе някакъв код в компютъра си. Минутка по-късно от електронното устройство зад гърба ѝ се появи нова карта и тя му я подаде. — Надявам се престоят ви да е приятен — пожела му жената.

— Ами, знаете ли, всъщност наистина е така — каза Амблър. — Благодарение на вас.

Тя с признателност се усмихна на комплиментата.

Стая 417 се оказа просторна и пищно декорирана в леки, въздушни цветове и обзаведена с изящни мебели: старовремски резбован скрин, кресло, малко бюро и дървен стол с висока облегалка в далечния ъгъл. В целия Давос и околностите нямаше нито една свободна стая през последната седмица на януари, но тази, която току-що си беше присвоил за кратко, щеше да му свърши работа.

Той се обади по телефона, изгаси светлините, дръпна завесите, включително и пердетата, за да затъмни напълно стаята, и зачака.

Десет минути по-късно на вратата се почука. Амблър се притисна към стената зад вратата. Това беше стандартна маневра, нещо, което беше научил по време на обучението си. Нещо, което беше втора природа на оперативен агент като Харисън Амблър.

Ако той наистина беше Харисън Амблър.

В душата му отново заклокочи поток от черни опасения. Той свали резето и откряна вратата.

Стаята беше тъмна. Но без да вижда, той усещаше мириса ѝ — мириса на шампоана ѝ, мириса на омекотителя за дрехи, меденото ухание на кожата ѝ.

— Хал? — Гласът ѝ беше не по-силен от шепот. Тя затвори вратата зад себе си.

Той също заговори тихо, за да не я изплаши.

— Насам — каза той, а на устните му се изписа усмивка, така спонтанна като кихване, въздишка, смях. Тя сякаш сама озари стаята.

Лоръл пристъпи нагам, откъдето идваше гласът на Амблър, протегна ръка към лицето му като слепец, откри бузата му, погали я и застана съвсем близо до него. Той усети топлината ѝ, почувства как устните ѝ се докоснаха до неговите — сякаш електрически ток премина през него. Обгърна я с ръце и я придърпа към себе си, усети лицето ѝ, опряно в гърдите му, и започна да целува косата ѝ, ушите ѝ, шията ѝ, като дълбоко си поемаше дъх. Трябваше да се наслади на всеки миг, който прекарваше с нея. Макар да знаеше, че е възможно да не оцелее през този ден, в него се надигна ликуващото чувство — увереността, че каквото и да се случеше с него, поне нямаше да умре, без да е познал любовта.

— Лоръл — простена той. — Аз...

Тя притисна устни в неговите, като го накара да замълчи и сякаш извлече смелост от целувката му.

— Знаем — каза тя след кратка пауза.

Той нежно обви лицето ѝ с ръце и прокара пръсти по бузите ѝ, по кадифената кожа под очите ѝ, която се беше навлажнила.

— Няма нужда да произнасяш думите — каза Лоръл с плътен глас, променен от завладялата я емоция.

Тя отново се сгуши в прегръдката му, отново притисна устни към неговите. В един продължителен миг той не осъзнаваше нищо друго, освен нея: топлината ѝ, уханието ѝ, стегнатата ѝ, потръпваща плът, притисната в неговата, дори и бавното биене на сърцето ѝ. Останалият свят изчезна за сетивата му, хотелската стая, градът, мисията, целият свят. Не съществуваше нищо друго, освен тях двамата, двамата, които сякаш се бяха слели в едно цяло. Той почувства как Лоръл се вкопчва в него, но вече не отчаяно, а със странно спокойствие, което обзе и двамата.

После сякаш се спуснаха на земята и отново се превърнаха в двама души. Той щракна ключа на лампата близо до вратата. Осветено, пространството около тях също се промени — стана по-малко, по-уютно, някак по-интимно заради красивите материи и цветове. Лоръл не изглеждаше променена; тя беше същата, както си я беше представял, сякаш образът във въображението му се беше материализирал пред очите му: големите, напръскани със зелени точици лешникови очи, изпълнени с копнеж, любов, загриженост; порцелановата кожа и плътните, леко разделени устни. Това беше образ, който излъчваше абсолютна отдаденост, образ, който човек рядко виждаше извън филмите — само че този беше истински; той беше тук, на една ръка разстояние. Той беше най-истинското нещо, което можеше да съществува.

— Благодаря на Бога, че си добре, скъпи мой, любими мой — тихо каза тя. — Благодаря на Бога, че си добре.

— Толкова си красива. — Той изрече мисълта си гласно, без съзнателно да бе възнамерявал да го стори. *Моята Ариадна*.

— Нека просто да си тръгнем — рече тя внезапно с чувство на надежда, което промени чертите ѝ. — Да се спуснем надолу по тази планина и да не поглеждаме назад.

— Лоръл...

— Само ние двамата — продължи тя. — Онова, което има да се случва, ще се случи. А ние ще имаме един друг.

— Скоро — отвърна той. — Само след няколко часа. Лоръл бавно примигна; беше се опитала да не се поддава на страха си, но сега той я поглъщаше.

— О, скъпи мой. Имам лошо предчувствие. Не мога да се отърся от него. — Гласът ѝ трепереше, очите ѝ блестяха, плувнали в сълзи.

Страхът, който сега пък обзе него, беше страх за нея — за нейната безопасност.

— Говори ли с Кейстън за това?

Тя обезсърчено се усмихна през сълзи.

— Да говоря с Кейстън за чувства? Та той не спира да дърдори за шансове и вероятности.

— Звучи ми точно като Кейстън.

— Малки шансове и слаби вероятности. — Тя вече не се усмихваше. — Мисля, че и той има лошо предчувствие. Но не желае да си признае, че изпитва чувства.

— На някои хора така е по-лесно.

— Той твърди, че ти ще направиш каквото трябва, без значение колко са слаби шансовете за успех.

— Джобният му калкулатор ли му каза това? — Амблър поклати глава. — Не греши.

— Не искам да те загубя, Хал. — Тя затвори очи за миг. — Не мога да те загубя. — Каза го по-силно, отколкото бе възнамерявала.

— Господи, Лоръл. И аз не искам да те изгубя. Пък и все пак съществува странната възможност да... — Той поклати глава, защото това бяха думи, които не можеше да изрече и не можеше да очаква някой да разбере. Преди живота му беше евтин — евтин за него самия. Никога не беше мислил по този начин и едва сега го осъзнаваше. Защото вече не беше евтин. Сега притежаваше нещо от изключителна ценност. Притежаваше Лоръл.

Въпреки това именно заради Лоръл беше тук; именно заради Лоръл щеше да направи онова, което трябваше да се направи. Не можеше да потъне в земята, не можеше да изчезне в някой южноамерикански мегаполис и да преживява в анонимно съществуване, докато между великите сили избухваше война. Един свят, в който живееше Лоръл, беше свят, който имаше дълбоко значение за него. Това бяха нещата, които Амблър мислеше и не можеше да изрече на глас. Той просто се взря в нея за няколко секунди, докато и двамата събираха сили, за да се изправят срещу онова, което лежеше пред тях.

Никога не се съмнявайте, че малка група от мислещи, отдадени на делото хора може да промени света. Наистина само такива хора са го променяли.

Думите се върнаха към него като киселина, плиснала се в гърлото му. Изобщо не можеше да проумее мащабите на глобалните катаклизми, които щяха да се отключат, ако конспирацията на палмеритите отбележеше успех.

Амблър се приближи до прозореца и надникна към комплекса от сгради от другия край на улицата — Конгресния център. Военни полицаи стояха на групички, облечени в среднощно синьо — такъв беше цветът на панталоните им, на непромокаемите им якета, на вълнените им шапки. Единствено изключение правеше тюркоазната лента от вътрешната страна на вдигнатите им яки и високите им черни ботуши. Застанали накуп, те сякаш носеха нощта със себе си. Високи огради от кухи железни пръти, почти заровени в снега, насочваха посетителите към строго обозначеното място за влизане. Амблър беше виждал затвори с най-строг режим, които изглеждаха по-гостоприемно.

— Може би Кейстън ще измисли нещо — вметна Лоръл.

— Нали вкара и мен вътре. Не че научих нещо.

— Вкарал те е вътре? — изуми се Амблър. Тя кимна.

— Установи, че технически погледнато, аз съм класифицирана към разузнавателните служби. Разрешително на високо ниво, нали така? От офиса на Световния икономически форум получиха официално потвърждение на статуса ми. Работата е там, че служителите на остров Париш също имат разрешителни на високо ниво, такива са правилата в подобно заведение, но откъде можехме да го знаем? Става въпрос за всички онези букви и цифри, които вървят след името ти, а Кейстън е истински магьосник в изработването на системата.

— А къде е той, като стана дума?

— Трябва да пристигне всяка минутка — отвърна Лоръл.

— Аз подраних. — Нямаше нужда да обяснява защо. — Пък може и да е напипал нещо, да е открил някоя от неговите „аномалии“.

— Слушай, Кейстън е добър човек, но е анализатор, роб на числата. Ние имаме работа с истински хора, а не с електронната диря, която оставят след себе си.

Някой почука на вратата три пъти; Лоръл разпозна уговорения сигнал и пусна Клейтън Кейстън да влезе. По светлокафявото му палто имаше еполети от сняг, които се стапяха в ручейчета надолу по

предницата му. Самият Кейстън изглеждаше изтощен, дори по-блед от обикновено. В едната си ръка носеше черна чанта с логото на Световния икономически форум. Погледна Амблър без следа от изненада.

— Откри ли нещо? — попита го Амблър.

— Не много — мрачно заяви счетоводителят. — Бях вътре в конферентния център в продължение на час и половина. Както казах, и преди съм бил тук, участвах в дискуссионна група, разискваща офшорните финансови институции и международното пране на пари. Тук винаги се организират много технически семинари, наред с по-значителните събития. Тази сутрин се помотах из залите, влизах и излизах на различни семинари. Трябва да ми поставят бутон, на който да пише „Питайте ме за транснационалния поток на капитали“. И Лоръл се поразходи, но ми се струва, че също не напипа златна жила.

— От цялото това място ме побиват тръпки — призна Лоръл. — Толкова лица, които разпознавам от списанията и телевизионните новини. Направо ми се завива свят. Просто по рефлекс човек не спира да кима на хора, които му изглеждат познати и които си мисли, че би трябвало да познава. Едва след малко осъзнава, че му се струват познати само защото са известни.

Кейстън кимна.

— Давос кара „Билдерберг“^[1] да изглежда като Търговската палата на щата Индиана.

— Непрекъснато имах чувството, че се откроявам, че всеки вижда как не принадлежа към това място — продължи Лоръл. — А мисълта, че някой от тях, само един от тях, може би е онзи маниак...

— Нямаме работа с маниак — внимателно уточни Амблър. — Имаме работа с професионалист. Далеч по-лошо. — Той направи пауза. — Но има и добри новини — простият факт, че и двамата сте успели да си уредите пропуски. Това е твоя заслуга, Кейстън, и все още не съм сигурен как точно успя да го постигнеш.

— Забравяш, че съм висш служител в Централното разузнавателно управление — каза счетоводителят. — Накарах асистента си да се обади в кабинета на изпълнителния председател и да уреди името ми да бъде включено към списъка на гостите. Едно уж официално обаждане от Ленгли с много обратни обаждания за потвърждаване на информацията. Нямаше проблеми от тяхна страна.

— И нямат нищо против край масите им да се навъртат шпиони?

— Да имат нещо против? Та те обожават тези неща. Все още не разбираш — всичко в събитието в Давос е подчинено на властта. Власт във всяко едно отношение. Те биха били очаровани от присъствието на самия директор на Централното разузнаване — той беше тук преди няколко години, — но са достатъчно доволни да посрещнат и един официален представител на ЦРУ.

— А по кой начин вкара и Лоръл?

— Всъщност асистентът ми го уреди. Представихме я като специалист по психиатрия към Обединения център за услуги, което в действителност се оказва техническото название на длъжността ѝ. Освен това тя има ниво на достъп 12А-56Ж, което е задължително за персонала на остров Париш. Молбата в последната минута беше малко извън общоприетото, но не прекалено, особено като се имат предвид честите им взаимоотношения с приятелчетата от щатското разузнаване. Да кажем, че останалото беше въпрос на съзнателно „пропускане на информация“.

— Но отговорниците за сигурността на Световния икономически форум едва ли биха приели само думата ти.

— Разбира се, че не. Те се обадиха в Ленгли, стигнаха до офиса ми чрез телефонната централа — съвсем стандартна процедура за проверка на информацията — и обсъдиха въпроса с моя асистент за втори път. Предполагам, че той е споделил с тях как допускането ми до форума би се приело като „лична услуга“ за директора на управлението и държавния секретар, такива работи. После им е предоставил парола за целите на верификацията. Разбираш ли, съществува система за интранет верификация с ограничен достъп, разработена за съвместни операции с други държави. В резултат на това те получават достъп до пълен списък на персонала, който им осигурява потвърждение от ниво В на онова, което им е казано. После офисът ми изпрати дигитална фотография за осигурителната карта и ето че сме вътре като едното нищо.

— Знаеш ли, почти разбрах онова, което каза. — Амблър наклони глава. — Но я почакай. Ти установи, че тукашната система по сигурността е защитена от измами.

— До голяма степен, да. Да ти приличам на измамник?

— А можеш ли да направиш същото за мен?

— Ами, чакай да помисля. Включен ли си във ведомостта на ЦРУ? — Кейстън завъртя очи. — Имаш ли лично досие в подразделението за Обединени разузнавателни услуги? Ако се обадят на телефонната централа в Ленгли, за да потвърдят работната ти позиция и ранга ти, какво ще им бъде казано?

— Но...

— Харисън Амблър не съществува — отсече Кейстън. — Или си забравил? Много ми е неприятно аз да ти съобщя новината, но май са те изтрили. Световният икономически форум се охранява с данни, битове и байтове. Това е свят на дигитални подписи, дигитални записи, дигитални потвърждения. Ще ми е по-лесно да осигуря достъп на Йети или на проклетото чудовище от Лох Нес. Те също не съществуват, но човек поне може да ги открие в Интернет.

— Свърши ли?

— Опасявам се, че всички сме свършени. — Очите на Кейстън пламтяха. — През цялото време си мислех, че разполагаш с някакъв грандиозен план. Ужасното е, че ти си по-безразсъден, отколкото предполагаш. Втурваш се като обезумял в потенциално бедствена зона без план! Не мислиш напред, по дяволите, ти изобщо не мислиш. Досега шансовете ни бяха малки и никакви. Сега са само никакви.

Амблър имаше чувството, че силата на гравитацията току-що се е удвоила; крайниците му сякаш се наляха с олово.

— Просто ми обясни с повече подробности — кажи ми как е организирана системата с конферентните картончета.

— Не можеш да влезеш с измама вътре, ако си го мислиш — изръмжа Кейстън. — И не можеш да влезеш вътре чрез онзи твой трик за шпиониране в мозъците на хората. Системата е много проста и почти невъзможна за прецакване. — Той разкопча сивото си яке от вълна и полиестер — Амблър усети слабата миризма на нафталин около него — и му показва идентификационното картонче, което носеше на бяла найлонова връзка около врата си. То беше измамно просто — бял, пластмасов правоъгълник с фотография на Кейстън отляво на името му; отдолу имаше сребриста квадратна холограма, а отгоре — синя лента. Той го обърна, оглеждайки магнитната лента на гърба му.

— Моят е същият — вметна Лоръл. — Не изглежда нищо особено. Не можем ли просто да откраднем един и да го подправим?

Кейстън поклати глава.

— Когато влизаш, прекарваш картата през четец. В картата е кодиран дигитален подпис, който извиква списъка на гостите от компютъра. Компютърът на входа има най-мощната кибер защита, за която можете да мечтаете — той „виси във въздуха“. С други думи, компютърът е самостоятелен, не е свързан с Интернет, затова не можете просто да го хакнете. Край монитора е разположен охранител, а всеки път, когато картата е разчетена, на екрана се появяват името и снимката от компютърния архив. Тоест, ако не си вече в този компютър, се оказваш нагазил в лайна до гушата.

— Това ли е техническият термин?

— И след това има метален детектор, през който трябва да преминеш, същия като на летищата — продължи Кейстън. — Якета, ключове и подобни минават през конвейерната лента.

— Достатъчно ли е, за да попречи на влизането на един убиец?

— Говорим за човек, който е планирал това месеци наред, а може и по-дълго — отвърна Кейстън. Той погледна към Амблър. — Ние разполагаме с два часа.

Амблър се приближи до мястото, на което беше застанала Лоръл, и отново надникна през прозореца в сумрачния зимен следобед. Валеше сняг, бавно, но безспирно.

Какви бяха шансовете му? Обзе го нарастваща паника, а знаеше, че трябва да не допуска подобни емоции, които можеха да сковат действията му, да нарушат връзката с инстинктите му.

Гласът на Лоръл.

— Ами ако кажеш, че си изгубил картата си?

— Ще ти се извинят и ще те ескортират до изхода — отвърна Кейстън. — Видях го, когато бях тук преди няколко години. И не ги интересува дали си кралят на Мароко. Всеки, влязъл в онова място, има карта на врата си.

— Дори и държавните глави? — продължи да настоява Лоръл.

— Току-що зърнах вицепрезидента на Съединените щати. Носеше строг тъмносин костюм и жълта вратовръзка. И давоска идентификационна карта на около пет инча от стегнатия си възел. Много е просто. Тези хора не си играят. Не са имали пробив в сигурността от три десетилетия и това си има причини.

Когато Амблър отново се обърна към останалите, Лоръл го наблюдаваше очаквателно.

— Все трябва да има нещо, нали? Човешкият фактор, както ти винаги изтъкваш?

Амблър чу думите и, които сякаш бяха произнесени на голямо разстояние от него. През ума му прелитаха сценарии — одобряваше ги, обмисляше ги, разиграваше ги, отхвърляше ги и всичко това за секунди. Почти всяко действие носеше несигурността на човешката лична преценка, защото ежедневната практика изискваше някаква гъвкавост. Но годишната среща на Световния икономически форум не беше всекидневна институция. Това беше особено събитие, което продължаваше само една седмица. Тук правилата наистина можеха да бъдат безкрайно строги. Така че времето не беше достатъчно, за да започнат служителите по сигурността да приемат някои неща за даденост.

Очите на Амблър се върнаха към черната чанта с логото на СИФ, която Кейстън беше получил с материалите, раздавани на хората при регистрацията им. Той я взе и изсипа съдържанието ѝ на леглото. Имаше копие на „Глобалния дневен ред“, списанието на СИФ, което издаваха специално за случая, и бяла папка с график на събитията. Амблър я прелисти — страница след страница описваше дискуссионните групи с непонятни наименования като „Накъде върви управлението на водата?“, „Осигуряване на глобалната здравна система“, „Бъдещето на американската външна политика“, „Човешката сигурност и националната сигурност — приятели или врагове?“, „Към нови гори във Великобритания“. Имаше и разписание на обръщанията на генералния секретар на ООН, вицепрезидента на САЩ, президента на Пакистан и други; обръщението на Лю Ан очевидно беше кулминационното и основно събитие. Амблър затвори папката и вдигна дебелия, почти с формата на куб книга, която изброяваше всички участници в годишната среща на Световния икономически форум — почти хиляда и петстотин страници, с фотографията на всеки, последвана от професионална биография, сбита на страницата с дребен шрифт.

— Погледнете тези лица тук — каза Амблър. Той бързо прелисти страниците с палец.

— Направо са като редица престъпници на полицейска очна ставка — вметна Лоръл. Обезвереност изпълни въздуха.

Внезапно Кейстън се изпъна като струна.

— Полицейска очна ставка — повтори той.

Амблър го погледна и видя в очите му нещо, което почти го изплаши — очите на Кейстън буквално се въртяха в орбитите си.

— Какво ти щукна? — тихо попита той.

— Трябва да ги забранят със закон — каза Кейстън. — Имам предвид очните ставки. Те са виновни за изключително големия брой фалшиви обвинения. Процентът на грешки е непоносим.

— Ти си изтощен — бързо го прекъсна Лоръл и разтревожено се обърна към Амблър. — Той изобщо не спа във влака.

— Остави го да говори — меко каза Амблър.

— Защото очевидците проявяват огромна склонност към грешки — продължи Кейстън. — Видял си някой да върши нещо лошо и си накаран да повярваш, че един от хората в редицата за очна ставка е човекът, когото си видял. Затова поглеждаш — и тук идва евристичният принцип, който повечето хора спазват. Те избират човека, който най-много прилича на онзи, когото си спомнят.

— И какъв е проблемът? — озадачено попита Лоръл.

— Защото човекът, който най-много прилича, не е задължително същият човек. „Номер четири е“, казват те. „Номер две е.“ И понякога Номер четири или Номер две е вмъкнато ченге и няма нанесена вреда, няма нарушение. Детективите благодарят на очевидеца и го изпращат да си върви. Но по всяка вероятност понякога посоченият човек е заподозрян. Той случайно прилича малко повече от останалите на човека, когото си видял. Но той не е същият човек. И ето че изведнъж разполагаш с очевидец, свидетелстващ срещу заподозрян. „Можете ли да посочите човека, когото видяхте в онази нощ?“, и ето ти я цялата скалъпена история, а съдебното жури си въобразява, че няма нищо по-просто и ясно от това. Но има начин да извлечеш истински видяното от очевидеца без цялото това изопачаване — прави се точка по точка. Показваш им фотографии на хора, но не наведнъж, а една след друга. Питаш: „Този ли е? Да или не?“ Ако се обърнеш към метода точка по точка, статистиката на погрешните идентификации се срива от седем на по-малко от един процент. Истинско безумие е, че изпълнителната власт още не е усвоила тези базисни статистики. — Той вдигна очи и

внезапно се оживи. — Мисълта ми е следната: в реалния свят достатъчно често близката прилика те отвежда до награда. — Бързо примигна. — Данните са много точни по този въпрос. Трябва да открием човека, който най-много прилича на теб. Хиляда и петстотин лица, това е извадка, която ще ни свърши работа.

Амблър не отвърна веднага.

Докато Кейстън стоеше близо до него, Амблър започна да прелиства книгата, бързо, методично, навлажненият му показалец се движеше почти механично. — Искам и ти да погледнеш снимките — каза той на Лоръл. — Ако има достатъчна прилика, ти ще го разбереш веднага. Не мисли за това. Просто гледай, преживей го. Ако върши работа, ти ще го разбереш на мига.

Лицата прелитаха по две за около секунда.

— Почакай — каза Лоръл.

Кейстън залепи малко правоъгълно листче на страницата и ги подкани да продължат.

Амблър прелисти следващите сто страници без прекъсване, докато не се спря на една. Там Кейстън залепи друго листче и Амблър продължи да разглежда книгата. Когато се появи лицето на Ащън Палмър, той спря за кратко. Никой от тях не продума. Нямаше нужда. Същото се случи и когато стигна до представянето на Елън Уитфийлд. Тя изглеждаше невъзмутимо красива, така както менторът ѝ изглеждаше бележит, но стаената им интелигентност и амбициозност прозираше през официалната снимка с големина на пощенска марка. На този етап образите им не бяха нищо друго, освен разсейване на вниманието.

Докато Амблър мина през цялата книга, четири от страниците бяха отбелязани. Той подаде книгата на Кейстън.

— Твоите очи са най-необременени. Ти погледни. Кейстън прегледа четирите снимки.

— Третата — заяви той и я подаде на Лоръл.

— Вероятно третата — каза тя с леко колебание.

Амблър отвори на съответното място и откъсна страницата, поглъщайки с поглед биографията на мъжа. — Не е най-силната прилика, която бих могъл да си представя — отбеляза той почти на себе си. — Но пък напоследък се затруднявам да си спомня как изглеждам. — Той отново огледа черно-бялата снимка. Очите му

излъчваха самовзискателност, граничеща с високомерие, макар че беше трудно да се прецени дали наистина е такъв или просто така е излязъл на фотографията.

Казваше се Йозеф Врабел и беше президент на „V&C Словакия“, базирана в Братислава компания, специализирана в безжични решения, услуги и продукти и сигурност в „мрежата за достъп“.

— Не целя да развалям настроението ви, но как изобщо ще се доберем до картата на човека?

— Не питай мен — сви рамене Кейстън. — Питай господин Човешки фактор ей там.

— Можем ли да го открием? — Амблър погледна Кейстън и после отново се загледа през прозореца. На покрива, два етажа над главата му, имаше патрул от двама снайперисти. Но каква полза от оръжие без мишена? Колко иронично — първо трябваше да надхитри онези, които като него се опитваха да осигурят безопасността. Враговете на неговите врагове бяха негови врагове.

Погледът му се спря на дълга, тъмносиня стена — солидна, но подвижна, поставена пред бетонната фасада на Конгресния център. По дължината ѝ имаше поредица от големи бели правоъгълници със синьо лого: СВЕТОВЕН ИКОНОМИЧЕСКИ ФОРУМ. Отляво имаше табела със същото лого и стрелки, които упътваха МЕДИИ/ПЕРСОНАЛ към различен от „средния“ вход, който беше предназначен само за участници.

Страх, безнадеждност, кипящ гняв пронизваха цялото му същество и всичко това сякаш се сля в сплав, която беше по-силна от всичките си отделни компоненти — сплав на устремена решителност.

Нужни му бяха няколко секунди преди да осъзнае, че Кейстън говореше нещо.

— Чудесата на технологиите — казваше експертът по цифрите. — В конферентния център има вътрешна мрежа, както и в много от хотелите. Всичко е проектирано така, че лесно да откриваш хората. Мрежата до голяма степен е ключова за събитието в Давос.

— Значи си направил някое друго разследване, а?

— Просто анализирам мрежите. Ако сега отида във фойето, там ще открия терминал. Мога да напиша това име и веднага ще получа информация в кои програми се е записало лицето. Защото всеки се регистрира електронно, нали разбираш. После...

— После ще го откриеш, ще му кажеш, че има спешен случай, и ще го изведеш от центъра.

Кейстън се изкашля.

— Аз ли?

— Как си с пробутването на лъжи? Кейстън се замисли.

— Средна работа.

— Средна работа ще свърши работа — каза Амблър. Той посегна и окуражително стисна Кейстън по рамото. Кейстън се сгърчи при допира. — Понякога, ако си заслужава да го направиш, си заслужава да го направиш лошо.

— Ако аз мога да помогна... — обади се Лоръл.

— Ти ми трябваш на логистичния фронт — обясни й Амблър. — Ще имам нужда от бинокъл или някакво друго мощно устройство за визуално увеличение. В центъра има повече от хиляда души. Според разпечатаната програма президентът ще говори в Конгресната зала.

— Това е най-голямата зала там — каза Кейстън. — Спокойно побира хиляда седящи места. А може и повече.

— Това са много лица, а аз няма да имам възможност да се приближа до всичките.

— Ще се открояваш твърде много, ако започнеш да се разхождаш наоколо с бинокъл около врата си — предупреди го Лоръл. — Може да привлечеш нежелано внимание.

— Говориш за охранителното наблюдаване.

— Това място е истински телекомуникационен център — каза Лоръл. — С всичките оператори, камери и техника за излъчване.

— Откъде знаеш?

— Побъбрих си с един от операторите — отвърна Лоръл. — Помислих си, че мога да науча нещо полезно. Оказа се, че СИФ заснема повечето събития за собствени цели, а което е още по-важно, пленарните сесии и някои открити форуми се записват и от най-големите разпространителски медии. Би Би Си, Си Ен Ен Интернешънъл, Скай Ти Ви, Ес Би Си и други такива. Камерите им имат невероятни обективи, успех да надникна през един.

Амблър наклони глава.

— Затова си помислих, че можеш да използваш една от тях, само за увеличаване на образа. Телевизионните камери са преносими и имат

мощно оптично увеличаване. Това е по-добър избор от всеки бинокъл. Пък и една камера не би привлякла втори поглед.

Нещо в Амблър радостно потрепери.

— Боже, Лоръл — каза той.

— Не изглеждай толкова шокиран, че съм имала добра идея — шеговито го подразни тя. — Единственото, което се чудя, е защо шефът на „V&C Словакия“ ще мъкне камера в конгресната зала?

— Това не е проблем веднъж щом се озовеш вътре — каза Кейстън. — Имаш нужда от конферентно картонче, за да влезеш. След като се вмъкнеш, никой не ти обръща особено внимание. То не разкрива професионалната ти принадлежност, а само името ти. Щом влезеш, правилата на играта стават съвсем други.

— А как ще си набавим камера? — попита Амблър.

— Това не е проблем, знам как да намеря даже две-три — засмя се Лоръл. — Момчетата, с които си побъбрих, ми показаха цял склад пълен с такива.

— Чуй ме, Лоръл, ти не си обучена за оперативна...

— Намираш се на спасителна лодка и искаш да провериш дали някой има лиценз за кормчия? — сгълча го Кейстън. — Мислех, че се предполага аз да бъда праволинейният тук.

— Факт е, че за мен ще бъде по-лесно да вляза в склада, отколкото за Йозеф Врабел — каза Лоръл. — И вече съм в приятелски отношения с някои от момчетата, които влизат и излизат от там. — С подигравателно изкусителен тон тя добави: — Може и да нямам „умения“, но имам определени... качества.

Амблър я погледна.

— Просто не виждам начин... Лоръл му се усмихна.

— Аз пък виждам.

Смешното беше, мислеше си Ейдриън Чои, докато седеше зад съвършено подреденото бюро на Клейтън Кейстън, че шефът му успяваше да му създаде толкова много работа, когато отсъстваше, колкото и когато си беше в офиса. Последните телефонни обаждания от Кейстън бяха резки, забързани и шифровани. Много спешни изисквания, никакви обяснения. Всичко това беше много мистериозно.

На Ейдриън му харесваше.

Дори се наслаждаваше на слабия си махмурлук тази сутрин — махмурлук! Усещане, с което не беше свикнал. Струваше му се много... в стил Дерек Сейнт Джон. В криминалетата на Клайв Маккарти Дерек Сейнт Джон проявяваше неизменна склонност към прекаляване. Твърде много не е „достатъчно“ беше една от типичните му реплики; друга беше „Краткото удоволствие ми опъва нервите“. В изпълнение на дълга си редовно му се налагаше да прекарва дълги вечери в съблазняване на красиви жени, като поръчваше скъпи бутилки шампанско с френски имена, които Ейдриън не можеше да произнесе, последвани от сутрешен махмурлук.

— Произнася се Син джин — съблазнително и шеговито обясняваше той на онези жени, които бъркаха фамилията му. — „Ударението пада на син“. — Дерек Сейнт Джон дори имаше специална рецепта за махмурлук, описана детайлно в „Операция Атлантис“, но тя съдържаше сурови яйца, а Ейдриън не смяташе, че е добра идея да яде сурови яйца. Не че Ейдриън беше прекарал вечерта с дългокрак супермодел, съучастник на напълно парализиран злодей, който обитаваше специален сателит с нулева гравитация, циркулиращ около Земята, както се беше случило в „Операция Атлантис“. Вечерта на Ейдриън определено беше по-земна. В действителност, когато мислеше за нея, той изпитваше угризения на съвестта, което въобще не беше в стила на Дерек Сейнт Джон.

Името ѝ беше Кейтлин Ийстън и работеше като административен асистент в Обединения център за услуги. По телефона гласът ѝ бе прозвучал кокетно приканващо, щом Ейдриън постопи леда. Ейдриън трябваше да прикрие разочарованието си, когато най-накрая се срещнаха в „Гренвил Грил“. Тя беше малко по-едра, отколкото си я представяше, а и забеляза, че в основата на носа ѝ бе започнала да расте пъпка. Не че мястото, на което я беше завел, представляваше нещо изключително — „Гренвил Грил“ беше непретенциозна закусвалня в Тисон, където сервитьорите плясваха на масите огромни ламинирани менюта, сервираха пържени картофи в дразнещо малки кутийки и забиваха клечки за зъби в триъгълните сандвичи; но то просто се оказа удобно на път за къщи и на двамата. Но колкото повече говореха, толкова повече той забелязваше живото ѝ чувство за хумор и всъщност си прекара доста добре. Когато ѝ каза пълното си име, уточнявайки, че то е Ейдриън Чои, с ударение на „о“, тя се засмя,

макар да не стана ясно защо. Изобщо Кейтлин се смееше на много неща, които той казваше, дори и когато не бяха особено смешни, което го накара да се чувства наистина добре. Тя беше забавна.

Тогава защо изпитваше угризения? Ами, беше я използвал, нали така? Беше ѝ казал: „Хей, ако няма какво да правиш след работа, може да отидем на едно питие или да хапнем нещо?“ Не ѝ беше казал: „При вас има нещо, от което шефът ми се нуждае.“ Така че в определен смисъл цялата операция беше малко под прикритие. А Кейтлин Ийстън не беше вражески агент, тя беше просто една чиновничка.

Телефонът извъня. Дали не беше Кейтлин?

Да, тя беше.

Той си пое дълбоко дъх.

— Здравсти — каза ѝ, изненадвайки се от себе си; звучеше по-непринудено, отколкото беше очаквал.

— Здравсти — каза тя.

— Снощи много се забавлявах.

— Аха. И аз. — Тя сниши глас. — Хей, слушай, мисля, че имам нещо за теб.

— Наистина ли?

— Не искам да имаш неприятности с шефа си, това е всичко.

— Значи говориш за... — Аха.

— Кейтлин, не знам как да ти благодаря.

— Все ще измислиш някакъв начин — изкиска се тя. Ейдриън се изчерви.

Ентузиазмът на Амблър се стопи, когато за пръв път зърна Йозеф Врабел на живо — човекът, когото беше избрал за свой двойник, беше висок не повече от пет фута, с малка глава, тесни рамене и закръглен, стърчащ корем над широки бедра; като цяло приличаше на човешки конус. Ако Кейстън беше прав обаче, единственото, което имаше значение, беше приликата в лицето, а лицето беше... е, приемливо за един бърз поглед от страна на някой, който търси по-скоро прилики, отколкото различия.

— Не разбирам — повтаряше словашкият бизнесмен, облечен в безличен кафяв габардинен костюм, докато Кейстън го извеждаше от Конгресния център. Надвисналите облаци придаваха на улицата

някаква графичност, картина, нарисувана единствено в отънъци на сивото.

— Знам, че звучи лудо — казваше Кейстън. — Но управлението вече договори сделката с „Телеком Словакия“ и това е последният ни шанс за преразглеждане. Почти сме изтървали крайния срок. Договорът влиза в сила в края на деня.

— Но защо не се свързахте с нас досега? Този разговор в последната минута е просто нелеп. — Английският на словака имаше акцент, но беше гладък.

— Изненадан сте, че правителството на Съединените щати не се е справило добре със събирането на оферти? Питате се как е възможно нашето Правителство да направи толкова лош търг?

Словакът изсумтя.

— Вие го казвате...

Амблър, който стоеше от другата страна на улицата, енергично закрачи към тях.

— Господин Врабел? Аз съм Анди Халвърсон от правителствената обща администрация. Крей ми каза, че има опасност да допуснем доста скъпоструваща грешка. Трябва да разбере дали е прав.

Кейстън прочисти гърло.

— Настоящата оферта ни струва с двадесет процента по-скъпо от съществуващото ни споразумение за телефония. Дори и с вградени подсигурителни елементи, на мен ми се струва, че не получаваме възможно най-доброто качество за изчислените разходи на годишна база.

— Това е смехотворна сделка! — изуми се пълничкият словак. — Трябваше да говорите с нас.

Кейстън се обърна към Амблър със свиване на рамене от типа „нали ти казах“.

Поведението на Амблър беше на бюрократ, който се страхува от бъдещи компенсационни мерки, но е решен да отклони кризата, докато все още е възможно.

— Имаме цял офис, пълен с хора, чиято работа е само това — твърдо каза той. — Предполагам, че не са си дали труда да пообиколят Братислава. Работата е там, че ни беше казано, че „Словакия Телеком“ държи целия пазар.

— Преди две години може би — отбеляза Кейстън, докато Врабел започна да заеква. — Предстои ти да подпишеш договор за двеста милиона долара, Анди, а хората ти разчитат на пазарни анализи отпреди две години? Доволен съм, че не съм аз човекът, който ще обяснява всичко това пред Конгреса.

Амблър забеляза, че малко по малко Врабел се поизправи; човешкият конус разпъваше рамене. Раздразнението му, че беше измъкнат от сесията „Две икономики, един съюз“, даде път на известно удоволствие от присъствието на взаимните обвинения между две могъщи американски официални лица и перспективата за силно примамлив американски договор.

Лицето на словака се отпусна в искрена усмивка.

— Господа, часът е късен, но вярвам, че не твърде късен. Мисля, че можем да правим бизнес заедно.

Двамата американци отведоха Врабел в малка конферентна зала на втория етаж в хотел „Белведере“. Бяха проверили, че тя ще е свободна още около час. Амблър знаеше, че залата ще е тяхна, стига да изглеждаха сякаш мястото им е там. Хотелските служители, макар и озадачени от присъствието им, щяха да приемат, че грешката си е тяхна, и като се имаше предвид множеството твърде важни персони наоколо, щяха да се постараят да избегнат възможни противоречия.

Лоръл, облечена в строга сива пола и бяла риза, ги посрещна в малката зала и се приближи към Йозеф Врабел с черно издължено устройство.

Амблър издаде извинителен звук.

— Просто формалност. Технически, когато провеждаме дискусии за неща, официално класифицирани като секретна информация, сме длъжни да сканираме за подслушвателни устройства.

Лоръл размаха черната пръчка — нещо, скалпено от две дистанционни за телевизор — около крайниците на мъжа, а после и край тялото му.

— Ако ми позволите да сваля магнитната ви карта, сър... Опасявам се, че чипът в нея създава смущения.

Врабел се подчини с вежливо кимване, а тя пристъпи зад него, преструвайки се, че сканира гърба му.

— Добре — каза накрая Лоръл. Тя върна найлоновата връвчица на врата му, като подпъхна картата под ревера му, тъй като никой не

поглеждаше собствената си карта, докато я носеше, Врабел нямаше как да забележи, че конферентното му картонче е заменено от членска карта на Асоциацията на американските счетоводители.

— Заповядайте, сър — покани го да седне Амблър. — Искате ли кафе?

— Чай, моля — каза словакът.

— Разбира се. — После Амблър се обърна към Кейстън и каза: — Имаш ли условията по офертата?

— Имаш предвид тук? Можем да свалим архивираните файлове, но трябва да използваме някоя от нашите машини. — Кейстън изговаряше репликите си малко сковано, но това минаваше за притеснение от обърканата ситуация. — Момчетата в станцията имат чиста връзка.

— Мили Боже — възкликна Амблър. — Чак в Шатцалп? Не можеш да очакваш господин Врабел да се качи на въжената линия в планината чак до Шатцалп. Просто е твърде далеч. Той е зает човек. Всички сме заети. Забрави цялата тази работа. Просто я забрави.

— Но сделката е лоша — възпротиви се Кейстън. — Не можеш просто да...

— Сам ще си нося последствията. — Той се обърна към словака. — Съжалявам, че ви загубихме времето.

Врабел се намеси с тон на щедро великодушие.

— Господа, моля ви — каза той. — Вашата страна заслужава най-голямо внимание. Моите собствени акционери имат интереси, които съвпадат с вашите. Ще се кача на въжената линия. Истината е, че дори се надявах на шанс да посетя Шатцалп. Казаха ми, че не е за изпускане.

— Сигурен ли сте, че ще отделите това време?

— Абсолютно — заяви словакът с усмивка за двеста милиона долара. — Абсолютно.

Пред главния вход на Конгресния център бързо движещата се опашка преминаваше между две подвижни стоманени заграждения и не по-малко застрашителен човешки кордон от военни полицаи, чиито бузи бяха порозовели от студа, а дъхът им образуваше малки облачета пара в ледения въздух. Непосредствено след входа, от лявата страна,

имаше няколко пункта за проверка на връхните дрехи. После следваше обезопасената зона, пазена от десетина охранители. Амблър бавно свали палтото си, като го отупваше, сякаш се страхуваше да не си забрави нещо в него. Искаше да прецени добре момента на влизането си, да е сигурен, че пред него и зад него има поток от хора. Сега носеше блейзер без вратовръзка; идентификационното картонче висеше около врата му, близо до третото копче на ризата му.

Накрая той забеляза група мъже и жени да влизат вкупом през входа и веднага се нареди на опашката пред охранителното бюро.

— Студеничко е въвн — обърна се той към мъжа зад компютърния монитор, с акцент, който според него минаваше за средноевропейски. — Но предполагам, че вие сте свикнали!

Той притисна картата си към четеца и потупа бузи, сякаш бяха замръзнали. Мъжът зад монитора погледна екрана, а после него. Светлината на пропускащата бариера стана зелена и Амблър мина отвъд.

Беше вътре.

Почувства в гърдите си нещо да потрепва, нещо миниатюрно и приличащо на птичка, и осъзна, че това беше надеждата.

Надежда. Сигурно най-опасната от всички емоции и най-необходимата.

[1] Неформална, секретна, международна асоциация на могъщи хора. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Вътре преминаването от давоския сумрак в огромната арена на Конгресния център беше като да излезеш от затъмнен театър в ослепително ярък ден. Всички ъгли бяха силно осветени, стените и подовете бяха топли, сияещи в отънъци на кремаво, бежово и охра. На лявата стена на първия голям атриум бяха изобразени различни части на земното кълбо — континенти и части от континенти, — пресечени от извитите линии на паралели и меридиани. Амблър навлезе понавътре в оживеното пространство, почти прекомерно бдителен към всичко наоколо. Таванът представляваше извита площ от тесни дървени греди, и създаваше усещане, че човек се намира в огромен ковчег. Той поспря в един кът, където се сервираше кафе на малки стъклени масички. Сред тях бяха аранжирани саксии с пищни орхидеи. Висок надпис на една светлокафява стена обявяваше, че това е СВЕТОВНОТО КАФЕНЕ. Стената беше изписана с имена на държави, пресечени от вертикално отбелязани имена на столици като същински акростих. Столиците бяха в бяло, а имената на държавите в тъмнокафяво, с изключение на съпадащата буква. „А“-то в Полша осигуряваше „а“-то във Варшава; „о“-то в Мозамбик беше „о“-то в Мапуто; „И“-то в Индия поддържаше редицата букви на Ню Делхи. Амблър се зачуди дали не се получават оплаквания от държави като Перу и Уелс.

Въпреки всичко не можеше да съдържа възхищението си от изключителното внимание, което се отделяше на всеки случаен детайл. Годишната среща на форума се провеждаше в рамките на шест дни през януари, а след това всичките стени щяха да бъдат преобоядисани, всичките скулптури и декоративни елементи прибрани в хранилища. При все това декорът говореше за ниво на поддръжка и внимание, каквото рядко се срещаше и при постоянна украса. Може би двадесетина души стояха в Световното кафене, най-вече насядали на чисти пластмасови столове. Там седеше красива, макар и леко мъжествена на вид жена, с морскосин костюм с пола; на пръста си носеше тежък пръстен, а около врата си нещо, което на пръв поглед

приличаше на шал. Когато приближи обаче, Амблър забеляза, че нейната карта не е бяла като на останалите, а синя и че шалът всъщност представлява неизползван в момента комплект слушалки. Малко по-нататък той видя мъж с добродушно, ъгловато, поотпуснато лице, с очила с дебели рамки, със закопчано сако, опънато от едрината на корема му — германец или австриец, предположи Амблър, — който говореше с мъж, обърнат с гръб към Амблър. Мъжът имаше пухкава бяла коса и носеше тъмносин костюм. Инвестиционни банкери, доволни, че са тук — по-скоро „гости“, отколкото „участници“ в железната йерархия на конференцията. На друга маса мъж с преуспяващ вид и старателно пригладена прошарена коса прелистваше документи; очите му гледаха безчувствено иззад очила с телени рамки. Той имаше вид на човек, който познава правилата за движение и никога не ги нарушава; мъж с по-светъл костюм и посивяваща кафява коса му говореше с по-голямо оживление от това, което получаваше в отговор — очевидно той имаше полза от разговора. Трети мъж с риза в розово-сини шарки с широка яка и вратовръзка на точки — британец по националност или призвание — се навеждаше към другите двама, като слушаше внимателно и си запазваше правото на коментар. Под сияещото му благоразположение се таеше неспокойствието на някой, който нито е част от разговора, нито е изключен от него.

Никой тук не беше неговият човек.

В края на дълъг коридор на едно от по-долните нива на Конгресния център Кейстън притисна мобилния си телефон към ухото си, напрягайки се да чуе инструкциите на Ейдриън. От време на време счетоводителят навъсено го прекъсваше с допълнителни въпроси.

Ейдриън вършеше нещо, което беше съвсем различно от описаното в длъжностната му характеристика към Отдела за вътрешен контрол, но младежът май нямаше нищо против. Всъщност, ако Кейстън не грешеше, Ейдриън, изглежда, се наслаждаваше на ролята си на инструктор.

Амблър закрачи надолу по широко стълбище от червен гранит към нещо като мецанин, наподобяващ театрална ложа. На стената на

коридора, който лъкатушеше зад стълбите, имаше синя табела с надпис „Телевизионно студио“; то очевидно беше запазено за журналисти от водещи медии, които да провеждат там интервюта със светилата, участващи в конференцията. Друга ниша водеше към стаи, ангажирани вероятно за малки частни дискусии. Основният поток на трафика през мецанина се стичаше наляво, към друго място със столове от ракета и бар, по който бяха подредени разнообразни малки бутилки и кутийки, най-вече сода и плодови сокове. Два телевизионни екрана, монтирани нависоко, показваха графика на събитията и видео откъси от някои брифинги на високо равнище. Когато се приближи, той видя, че напитките идват от целия свят: „Фруксода“, лимонада от Швеция, „Апълтайз“, газирани ябълков сок от Южна Африка, „Мазаа“, напитка с вкус на манго от Индия, и дори „Титан“, сода с уханье на френско грозде от Мексико. Същинско ООН на безалкохолните, мрачно си помисли Амблър.

На още по-голямо внимание се радваше прилежащата компютърна зала: редици столове и свързани с Интернет компютри, подредени ветрилообразно, декоративно преградени чрез тънки четвъртити резервоарчета, пълни с бистра течност, през която бавно се надигаха струйки от мехурчета въздух. Дюзини пръсти щракаха по дюзини клавиатури; лица, изразяващи отегчение, задоволство, несигурност, агресия. Но нищо, което му трябваше. Той се взря надолу през балкона и видя много по-голямото пространство, истински терариум на властта. До огромната тухлена стена срещу него имаше великански скулптури от Африка и Полинезия, които си правеха необичайна компания с редицата флагове на Световния икономически форум, издигащи се по дължината на широкия парапет на балкона.

Амблър слезе по стъпалата и се присъедини към бърбрещата навалица долу, погледна часовника си и си запробива път през хората. Тълпата използваше почивката в средата на следобеда, за да се добере до малките сандвичи, сервирани върху сребърни подноси; или до кристалните чаши, пълни с одобрени от управата на конференцията напитки. Във въздуха ухаеше на скъпи одеколони, афтършейви и балсами за коса. Амблър забави ход и започна да наблюдава заобикалящите го хора.

Младеец набит мъж със старомоден, но добре ушит костюм — качеството му се доказваше от факта, че на пръв поглед кройката

прикриваше наднорменото му тегло — беше заобиколен от леко опърпан антураж; погледът на мъжа кръжеше наоколо, като се спираше на всеки, с изключение на най-близкостоящите. От време на време промърморваше нещо на някакъв странен език на пълна, чернокоса жена, застанала точно до него. Вероятно беше новоизбран държавен глава на някоя от прибалтийските републики, тръгнал на лов за чуждестранни инвестиции. В един момент погледът на мъжа се спря и Амблър проследи посоката му — млада, гъвкава блондинка от другата страна на помещението, очевидно съпруга трофей на дребния, сбръчкан плутократ до нея. Амблър кимна на прибалтиец и мъжът му кимна в отговор, полутопло, полупредпазливо; това беше поглед, който казваше: „Ти някой ли си?“ Погледът на някой, който не можеше да разчита на собствената си преценка. Амблър също така забеляза, че антуражът му създава както удобство, така и унижение. Той беше свикнал да е най-важният човек сред своите хора. Тук, в Давос, принадлежеше към по-низши слоеве и се чувстваше притеснен, че антуражът му става свидетел на този очевиден факт. На няколко ярда встрани от него един по-възрастен, дългурест американски милиардер — някой, чийто предприемачески „софтуер“ се беше превърнал в стандарт по цялото земно кълбо — беше заобиколен от хора, които искаха да поговорят с него и се мъчеха, подобно на свистящи и цвърчащи модеми, да установят връзка. Той приличаше на масивна планета, привличаща сателити. Същевременно малко хора проявяваха интерес към прибалтийския политик. В Давос държавните глави на малки нации заемаха по-ниско място в професионалната йерархия от собствениците на огромни мултинационални корпорации. Глобализацията, прекрояваща бизнес процесите, не беше премахнала „йерархиите“, както поддръжниците й провъзгласяваха, а просто бе създала нови.

Докато продължаваше обиколката си, Амблър забеляза как тази закономерност се повтаря отново и отново; някои личности се перчеха с вниманието, което получаваха; други се свиваха, потиснати от липсата на такова. Но трети изглеждаха щастливи просто да дишат един и същ въздух с околните великани. Поднос след поднос сандвичи изчезваха в зейнали гърла, макар Амблър да се съмняваше, че някой наистина усеща вкуса им. Вниманието беше насочено другаде. „Социалните предприемачи“ — както понастоящем се самоопределяха

мъдрите шефове на благотворителни и неправителствени организации, ефективно приели, че новата ера говори единствено на езика на бизнеса — общуваха енергично помежду си и дори по-енергично със съпричастни бизнесмени, чиито чекови книжки можеха да подсигурят бъдещето на проектите им.

Красив млад индиец разговаряше оживено с американски бизнесмен с рошави бели вежди и окосмени уши.

— Всичките ни усилия са насочени към това да открием какво не работи и да го поправим — казваше младежът. — Да открием каква е пречката и да я отстраним. Сигурно и вие често го правите в „Роял Голдфийлдс“.

— В известно отношение — изръмжа по-възрастният мъж.

— Нали знаете поговорката: „Дайте на един човек риба и той ще се нахрани за целия ден. Научете един човек да лови риба...“

— И той ще влезе в съревнование с теб — дрезгаво отвърна възрастният мъж — очевидно шеф на някакъв минен консорциум.

На фона на тъмнокафявата кожа на индиеца блесна усмивка; Амблър се съмняваше дали събеседникът на младежа вижда раздражението, което беше така очевидно за него.

— Но истинското предизвикателство е да трансформираме цялата риболовна индустрия. Да я поставим на рационални основи. Да се погрижим за самоиздръжката ѝ. Говорейки метафорично, разбира се. Нашата цел са устойчиви решения. А не бърза поправка.

Докато вървеше на зигзаг из тълпата, Амблър дочуваше откъслечни разговори. „Беше ли на закуската, организирана от главния прокурор?“, „Може да ни наричаш вторичен финансов фонд, но ще успеем да влезем по-рано, ако сме наистина сигурни по отношение на рисковите фактори“, „Вече установих защо ми е по-лесно да разбера франкофонските африкански министри, отколкото френските им колеги — те винаги говорят бавно и ясно, както са ги инструктирали в основното училище“ — зърваше десетки лица, някои само частично, като тънки полумесеци, проблясващи сред гората от тела.

В групичка, събрала се край бара, той зърна чифт очи, които излъчваха чиста злоба, и реши да се приближи. Когато си проправи път дотам, видя, че всъщност мъжът е притиснат от друг човек с неподходяща за обстановката износена и лошо завързана вратовръзка.

Без съмнение академик с наpomпана репутация от някой престижен институт.

— С цялото ми уважение, не мисля, че изобщо проумявате какво се случва тук — казваше академикът. „С цялото ми уважение“ беше една от онези фрази, които означаваха точно обратното на буквалното си значение, нещо като направо е „страшно“, използвано по отношение на прясно мляко с изтекъл срок на годност. — Имам предвид, с цялото ми уважение, че вероятно има причина да не сте стъпвали в правителството от времето на администрацията на Картър, Стю!

Очите на другия мъж се присвиха; той се усмихна, за да се престори на заинтересован и да прикрие дълбокото си раздражение.

— Никой не оспорва, че темпът на развитие на Китай е впечатляващ, но въпросът е дали е устойчив, какви са глобалните последици и дали не ставаме свидетели на раздуването на поредния сапунен мехур, поне що се отнася до чуждестранните инвестиции.

— Я се събуди и погледни реалността в очите! — сопна му се академикът. — Изобщо не е сапунен мехур. Това е мощна приливна вълна, която ще помете малките ви пясъчни замъци по-скоро, отколкото си представяш. — Заядливият му носов тон беше нормалният му начин на общуване, заподозря Амблър. Вероятно се гордееше с прямотата си и главозамаян от високопоставеното си положение, нямаше ни най-малка представа колко е дразнещ за слуха на околните.

Амблър се обърна и се придвижи към произволно избрано място сред тълпата с привидна, но отклоняваща вниманието целеустременост. Изведнъж на пътя му застана мъж и го зяпна изумен. Заговори му бързо на някакъв славянски език, който Амблър не разбираше.

— Извинете? — Амблър постави пръст на ухото си, изразявайки неразбиране.

Мъжът — червендалест, дебел и почти плешив, сега заговори на прилежен английски.

— Казах, че не знам кой сте, но определено не сте човекът, чието име е изписано на картата ви. Познавам Йозеф Врабел. Вие не сте Врабел.

В другия край на Конгресния център Кейстън се свиваше от страх, когато попита с ледена усмивка:

— Заместник-секретар Уитфийлд? — Заместник-секретар Елън Уитфийлд се обърна към него.

— Извинете? — Тя огледа от горе до долу невзрачния счетоводител.

— Името ми е Клейтън Кейстън. Работа за ЦРУ, отдел „Вътрешно разследване“. — Уитфийлд явно изглеждаше впечатлена. — Идвам тук с наистина спешно съобщение от директора на Централното разузнаване.

Уитфийлд се обърна към африканския сановник, с когото разговаряше.

— Ще ме извините ли? — попита тя и погледна към Кейстън: — Как е Оуен?

— Мисля, че всички сме били по-добре — сковано отвърна Кейстън. — Ще дойдете ли с мен? Много е важно.

Тя наклони глава.

— Разбира се.

Счетоводителят бързо я отведе по един от задните коридори към стая с табела ЗАЛА 2.

Когато Уитфийлд влезе и видя, че Ащън Палмър вече се е разположил на един от белите кожени столове в стаята, тя се обърна към Кейстън и спокойно го попита:

— За какво става въпрос?

Кейстън затвори вратата и с жест я покани да седне.

— Ще ви обясня.

Пое си дълбоко дъх, преди да продължи:

— Заместник-секретар Уитфийлд, професор Палмър, нека да съкратя дългата история, която всъщност не е толкова дълга и ъ-ъ... не е точно история. От време на време някой специалист по съдебно и разследващо счетоводство се натъква на неща, с които не би искал да се сблъсква.

— Съжалявам, да не би да съм направил неоправдан правителствен разход? — попита ученият с посребрена коса и високо благородно чело.

Кейстън леко се изчерви.

— Както знаете, разузнавателните общности в Съединените щати приличат на нещо като съшитото от парчета одеяло. Едно подразделение може да е напълно непосветено за операции, оторизирани от друго. Стига да се спазват легитимните процедури, природата на тези операции не ме засяга. Смисълът на секретните служби е, че работата им е...

— Секретна — строго кимна Уитфийлд.

— Именно. Понякога включително и за останалите секретни служби. Но представете си, че анализът на широко достъпни данни ви доведе до разкриването на операция, която е потенциално експлозивна с последствията си — особено ако тази операция бъде разобличена. — Той направи кратка пауза.

— В такъв случай си мисля, че човекът, който я е разобличил, трябва да се смята за отговорен за тези експлозивни последствия — гладко отвърна Уитфийлд. Устните ѝ бяха силно стиснати. — Това е логично, нали? — Тя беше елегантна жена, но в нея имаше нещо фатално, помисли си Кейстън. Кестенявата ѝ коса смекчаваше силните ѝ черти; тъмносините ѝ очи приличаха на езера с гибелна дълбочина.

— Дискутирахте ли това с директора на Централното разузнаване? — попита Палмър.

— Първо исках да говоря с вас — каза счетоводителят.

— Мъдра постъпка — отбеляза Палмър. Погледът му беше бдителен, но невъзмутим. — Много мъдра.

— Но вие не ме разбирате — продължи Кейстън. — Мисълта ми е, че ако аз съм бил способен да свържа точките — да подредя правилно данните, — значи ще го направят и други.

— Данните? — примигна Палмър.

— Говоря твърде общо, но вие ще ме разберете — закупени самолетни билети и осъществени пътувания, до плащания, свързани с чуждестранни официални лица. Те включват счетоводни нередности, свързани с използването на ресурсите на Отряда за политическа стабилизация, и много, много други неща, в които бих предпочел да не се впускам.

Палмър и Уитфийлд се спогледаха.

— Господин Кейстън — започна професорът. — И двамата оценяваме загрижеността ви и предпазливостта ви. Но се опасявам, че

сте се оказали въввлечен в проблеми, които са доста високо над главата ви. — Решения от най-високо командно ниво — добави Уитфийлд.

— Вие продължавате да не разбирате загрижеността ми.

— Вашата загриженост? — Погледът на Уитфийлд беше безпристрастен, а усмивката ѝ — презрителна.

— Която ще бъде споделена от директора на Централното разузнаване, в това не се съмнявам.

Усмивката ѝ помръкна.

— С прости думи, били сте небрежни. Оставили сте следа от дигитални дири. Онова, което аз успях да открия, ще бъде открито и от други. От всеки, който разследва национални и международни престъпления. И се питам дали изобщо сте взели това предвид, когато сте замисляли тази слабоумна операция.

Уитфийлд се наежи.

— Не знам за какво говорите и много се съмнявам, че вие също знаете. Всичките тези увъртания започват да стават уморителни.

— Говоря за елиминирането на президента Лю Ан. Това достатъчно директно ли е за вас?

Палмър пребледня.

— Това е абсолютно безсмислено...

— Хайде, стига. Онова, което аз открих, може да бъде открито при всяко компетентно разследване. Вие ще извършите операцията, а вината ще падне върху нашето правителство. Сигурно е като снайперистки изстрел.

— Квинтилиан, римският оратор, ни казва, че непреднамереният каламбур е вулгаризъм — каза Палмър със самодоволна усмивка.

— По дяволите! — озъби се Кейстън. — Всички вие, самозвани бойци, сте едни и същи. Никога не мислите напред. Толкова сте погълнати от игричките си, маневрите си, измамите си, че откатът винаги ви сварва неподготвени. Аз уважавах междуведомствените разделения, мълчах си, за да ви дам възможност да изпитате съмнение. Сега виждам, че съм грешил. Ще подам доклада си до директора на Централното разузнаване незабавно.

— Господин Кейстън, впечатлен съм от сериозността, с която приемате работата си — каза Уитфийлд учудващо сърдечно. — Нека ви се извиня, ако сме ви обидили. Операцията, за която говорите, е програма със специален достъп от ниво омега. Разбира се, ние се

доверяваме на благоразумието и преценката ви — вашата репутация ви предшества. Но трябва и вие да се доверите на нашата.

— Не ми помагате да го сторя. Държите се, сякаш сте били сгачени да пушите в забранена зона. Факт е, че „програмата ви със специален достъп“ скоро ще стане толкова тайна, колкото сватба на Елизабет Тейлър. И въпросът ми към вас е, какво правите, за да го предотвратите? Защото аз не мога да ви помогна, ако и вие не ми помогнете — помогнете ми да разбере смисъла на тази проклета мистерия.

— Моля ви, не подценявайте нивото на изчисленията и планирането, които са вложени в тази операция — каза заместник-секретарят. — И моля ви, не подценявайте ползата, която ще произтече от нея.

— И тя е?

Тя се обърна към мъжа, който седеше до нея.

— Говорим за история, господин Кейстън — каза среброкосият учен. — Говорим за история и нейното създаване.

— Вие сте историк — изръмжа Кейстън. — Това е наука за миналото. Какво знаете вие за бъдещето?

— Много добър въпрос — отбеляза Палмър с искрена, макар и бързо помръкнала усмивка. — Но науката ми ме е научила на едно. Единственото нещо, което е по-опасно от опитите да променим хода на историята, е да не го правим.

— Това не обяснява нещата.

— Историята, особено напоследък, прилича на състезателен автомобил. Опасен за шофиране. — Бих казал.

Палмър отново се усмихна.

— Но е още по-опасно да не се шофира. Просто избираме да не сме пътници в автомобил без шофьор.

— Достатъчно с абстракциите. Тук говорим за държавен глава. Уважаван от целия свят.

— За хората трябва да се съди по последствията от действията им, а не по намеренията им — каза Палмър. — А последствията трябва да се преценят чрез техниките на историческия анализ.

— Значи твърдите, че предпочитате китайски деспот вместо китайски демократ — трудно преглътна Кейстън.

— От световна гледна точка няма никакво съмнение. Деспотизмът — традициите на автокрацията, била тя монархична или тоталитарна като форма — пази затворен капака на кутията на Пандора. Като дете не са ли ви казвали, че ако всички в Китай подскочат едновременно, Земята ще се измести от оста си? Деспотизмът, както вие го определяте, предотвратява подскачането на китайската нация. Деспотизмът държи китайския крак в послушание.

Сърцето на Кейстън препускаше.

— Онова, което вие двамата правите...

— Моля да се отбележи — енергично се намеси Уитфийлд, — че ние нищо не правим. Нищо. Случайно да ни виждате в онази зала? Та ние дори не присъстваме на сцената на евентуалния... инцидент. Ние сме тук. Както много хора могат да потвърдят, ние не сме там, а тук, с вас, господин Кейстън.

— Потънали в разговор — добави Палмър със загатната стоманена усмивка на устните си. — С високопоставен служител на ЦРУ.

— Повтарям, че този факт може да бъде потвърден от много хора. — Заместник-секретарят засия в съвършена усмивка. — Затова ако ние сме намислили нещо, естественото предположение би било, че вие сте намислили същото нещо.

— Не че очакваме някой да прави такива предположения — каза Палмър. — Ще се правят други предположения.

— Точно това се опитвам да ви обясня — започна отново Кейстън. — Правителството на Съединените американски щати ще бъде заподозряно незабавно.

— Именно. Ние на това разчитаме — заяви Уитфийлд. — Съжалявам, но геополитическите изчисления не са от компетентността на един счетоводител. Настояваме за вашата дискретност. На вас не ви се плаща, за да давате мнение по събития от подобна сложност. Абсолютно всички възможности са проучени от най-изтъкнатите ни мозъци — или може би трябва да кажа от най-изтъкнатия ни мозък. — Тя спря върху Палмър поглед, изпълнен с възхищение.

— Почакайте малко. Ако правителството на САЩ се окаже заподозряно...

— Да, заподозряно, но само заподозряно — обясни Палмър на счетоводителя. — Държавният департамент наричаше двойствената си

политика към Китай политика на „конструктивна неяснота“. Е, ние тук сме се прицелили точно в конструктивната неяснота. Обвинение, но не сигурно знание, подозрение, но без обективни доказателства. Догадки, трупани върху други догадки, но съграждани от подозрението в много здрава стена.

— Като Великата китайска стена? Палмър и Уитфийлд отново се спогледаха.

— Остроумно казано, господин Кейстън — кимна среброкосият учен с високото, благородно чело. — Да, друга велика китайска стена, именно за това говорим. Това е най-добрият начин да затворим в клетка един тигър. И както историята показва, съществува само един начин да заградим Китай с ограда.

— Като накараме китайците сами да построят тази ограда — бавно отрони Кейстън.

— Но, господин Кейстън — каза ученият. — По всичко личи, че вие споделяте нашите възгледи, само че не го съзнавате. И двамата разбираме хода на логиката, нали? И двамата преценяваме, че обикновената интуитивност, дори и моралната интуитивност, трябва да капитулира пред чистата сила на разума. Бих казал, че това не е лошо място за старт.

— Все още не можете да ме убедите — каза счетоводителят. — Може би светът е по-объркан и по-неконтролируем, отколкото предполагате. Смятате се за властелини на историята. От моя гледна точка вие сте две деца, които си играят с кутия кибрит. А светът отвън е лесно запалим.

— Повярвайте, двамата с Ащън сме направили всеобхватен анализ на поетите рискове в цялата ситуация.

— Не става въпрос за рисковете — спокойно отвърна Кейстън. — Това е нещо, което хора като вас никога няма да разберат. Става въпрос за несигурността. Смятате, че можете да приписвате вероятностен измерител към бъдещи събития от този тип. По технически причини всички хора го правят през цялото време. Но това са пълни глупости — нищо повече от конвенция, счетоводна измама. Рискът предполага измерима вероятност. Несигурността идва, когато вероятността на бъдещи събития е просто неизчислима. Несигурността идва, когато дори не знаеш какво не знаеш. Несигурността е унижение в присъствието на невежество. Искате да

си поговорим за разум? Да започнем с това: Допуснали сте основна концептуална грешка. Объркали сте теорията с реалността, модела — с онова, което моделирате. Теориите ви не са оставили празно местенце за най-същественния и елементарен фактор в хода на едно човешко събитие — несигурността. Това е, което ще се върне и ще захване целия проклет свят по задника.

— И заявявате това като нещо сигурно? — противопостави му се Палмър. За пръв път овладяното му спокойствие се изплъзна от контрола му, но само за миг. — Или просто като риск? Може би сте забравил принципа на Хераклит: Единственото постоянно нещо е промяната. Да не правиш нищо също е да правиш нещо. Говорите за опасностите от тези действия, сякаш съществува някаква алтернатива. Но такава няма. Ами ако решим да оставим Лю Ан да живее? Защото, нали разбирате, това също е действие. Какви ще са тогава нашите отговорности? Направили ли сте оценка на риска на тази ситуация? Ние го направихме. Човек не може да нагази в една и съща река два пъти — нищо никога не остава същото. Хераклит го е разбрал петстотин години преди Христовата епоха и то остава валидно и до днес през многовековната цивилизация. В този случай се надявам, че логиката ни е достатъчно ясна. Кейстън изсумтя.

— Вашата логика има повече дупки от душ за баня. Простата истина е, че ще изведете нациите на пътя на откритата война.

— Съединените щати са се справяли най-добре във време на война — каза Палмър с гласа на незаинтересован наставник. — Паники и депресии — тези неща винаги са се случвали по време на мир. А студената война, която всъщност беше период на безкрайни малки бойни акции, ни осигури глобалното превъзходство.

— Американците не обичат концепцията за доминиране над целия свят — намеси се заместник-секретарят Уитфийлд.

— Всъщност има само едно нещо, което харесват по-малко. И това е перспективата някой друг да доминира.

Счетоводителят разтреперано си пое дъх.

— Но перспективата за глобална война...

— Държите се така, сякаш всяка възможност за конфликт трябва да бъде спъвана, но аз като историк ще ви обърна внимание на един парадокс, за който очевидно оставате сляп — прекъсна го Палмър. — Нация, която има навика да спъва войната, всъщност насърчава

войната — насърчава военни действия, които водят до собственото ѝ поражение. Хераклит е видял и това. Той казва: „Войната е баща на всички, крал на всички. Някои превръща в богове, някои превръща в мъже, някои превръща в роби, а някои освобождава.“

— Надявате се да бъдете превърнат в бог ли, професор Палмър?
— с убийствен поглед попита Кейстън.

— Разбира се, че не. Но като американец не желая да бъда превръщан в роб. А робството в двадесет и първи век не се налага с оръжие, а с икономически и политически окови, които нито един ключ не може да отвори. Двадесети век беше време на американската свобода. Чрез бездействие вие заявявате предпочитанието си към нов век на американското слугинство. Продължавайте да проповядвате за неизвестните. Аз гарантирам за неизвестните. Но това не оправдава пасивността в лицето на агресията. Защо да бъдем превземани от събитията, когато можем да моделираме тези събития? — Професионалният баритон на Палмър звучеше успокоително. — Разбирате ли, господин Кейстън, курсът на историята е твърде важен, за да бъде оставен на случайността.

Амблър изучаващо огледа лицето на словака — объркването на мъжа бързо и необратимо преминаваше в подозрение. Той погледна картончето му: Ян Скобода. Кой беше той? Правителствено официално лице? Колега в бизнеса... или съперник?

Амблър широко се усмихна.

— Прав сте. Бяхме заедно в една от работните групи. Разменихме си картончетата за майтап. — Измина секунда. — Предполагам, че и вие трябваше да сте там. — Той протегна ръка. — Бил Бекър от „И Ди Ес“ в Тексас. Откъде се знаете с моя нов приятел Джо?

— Аз също съм бизнесмен от Словакия. В сферата на електрическите уреди. И къде е Йозеф сега? — Очите му блестяха като антрацити.

Проклятие, времето изтичаше.

— Имате ли визитна картичка? — попита Амблър, като се престори, че тършува за една от неговите из джобовете си.

Източноевропейецът предпазливо извади визитка от вътрешния джоб на самото си.

Амблър бързо я погледна, преди да я прибере в джоба си. — Чакайте малко, значи вие сте човекът от Косиче, за когото Джо ми разказваше?

По лицето на Скобода пробяга несигурност; Амблър се възползва от предимството.

— Ако не сте зает, можете да дойдете с мен. Двамата с Джо тъкмо разговаряхме в онази малка зала отзад. Трябваше да отскоча дотук, за да наквася устни, но иначе не си падам по тълпите. Струва ми се, че бихме могли да обсъдим евентуален съвместен бизнес. Познавате ли електронните системи за данни?

— Къде е Йозеф? — Въпросът беше учтив, но остър.

— Ще ви заведе при него — каза Амблър. — Но първо му обещах да откъсна една бутилка сливовица. — Докато Ян Скобода го следваше, Амблър измоли бутилка сливова ракия от леко протестиращия барман, а сетне поведе словашкия бизнесмен по коридор, който водеше към поредица малки стаи. Пристъпи в първата, чиято врата беше открената, което означаваше, че в момента е необитаема.

Ян Скобода последва Амблър вътре, огледа се и се тросна:

— Моля да ми обясните.

— Беше тук само преди минутка — каза Амблър и затвори вратата след себе си. — Сигурно е отишъл да се изпикае.

След по-малко от една минута той напусна стаята сам. Скобода щеше да остане в безсъзнание поне час-два. Агентът го беше сложил в един стол, паднал с лице напред върху масата; ризата му отпред беше наквасена с ракия, а бутилката с остатъка се търкаляше наблизо. Всеки, който влезеше в стаята, щеше да си извади очевидното заключение и да си потърси друго място за среща. Не беше перфектно, но щеше да свърши работа. Трябваше да свърши работа.

Амблър се движеше из тълпата бързо, първо в посока на часовниковата стрелка, после обратно, като от погледа му не убягваше никое човешко чувство — омраза, завист, суета и надменност. Погледна часовника си. Беше пет без петнадесет, оставаха точно петнадесет минути до голямата реч на президента на пленарната сесия на конференцията. Той забеляза, че хората вече започват да се стичат в

конгресната зала, чиито врати се намираха срещу стълбището. През една от вратите в задната част на залата влизаха оператори — облечени по-ежедневно от участниците в конференцията — понесли обемистото си оборудване. Той зърна жена с обикновена риза, джинси и вързана на плитка коса и отново почувства онази малка пърхаща птичка в гърдите си. Надеждата.

Този път тя почти разпери криле.

Това беше Лоръл. Беше постъпила точно както обеща, беше пристигнала навреме и осигурила оборудването. *Ще имаш нужда от мен*, беше казала тя. Господи, беше повече от вярно. Той имаше нужда от нея в толкова много отношения.

Секунди по-късно двамата се шмугнаха във все още пустия балкон над местата за публиката долу.

— Операторските екипи ще започнат да влизат всеки момент, сваляй сакото, сваляй вратовръзката и ще се слееш с тях. — Това бяха първите думи, които тя му каза; очите ѝ, преливащи от любов и отдаденост, му говореха повече, отколкото думите можеха да предадат.

Той бързо натъпка сакото и връзката си в един кашон. Лоръл протегна ръка и разроши косата му; зализаната прическа, подходяща за участник във форума, не вървеше за един оператор.

— Изглеждаш добре — каза тя накрая. — Има ли някакви следи вече?

— Не още — отвърна Амблър, с усещането за надигащо се отчаяние, което се опита да пропъди както от гласа, така и от сърцето си. — Къде е Кейстън?

— Сигурно пак говори с асистента си, направо не пуска телефона.

Амблър кимна, но не каза нищо; сега дори говоренето му костваше усилия. В следващите броени минути щеше да успее или да се провали. Беше толкова просто.

— Тук разполагаме с две камери. Осигурих ти една с 48X-оптично увеличение. — Тя му подаде голямата камера, закрепена на сгъваем триножник. И двата уреда бяха в поизбеляло зелено.

— Благодаря — каза той. Имаше предвид *обичам те повече от самия живот*.

— Мислиш ли, че ще седне на предните редове?

— Би могло — дрезгаво отвърна Амблър и прочисти гърло. — Може да седне и далеч назад. Има твърде много възможности.

— Е, ти ще бъдеш тук. Просто направи онова, което правиш. — Тя запазваше спокоен, почти весел тон. Но Амблър усещаше, че всъщност като него изпитваше ужас.

Ефектите на стреса можеха да бъдат парадоксални и непредвидими. Понякога даваха мощна сила. Понякога водеха до блокиране. Толкова много неща зависеха от следващите няколко минути. *Просто направи онова, което правиш*, беше казала тя. Но ако не го направеше? Ако не успееше да го направи?

Лю Ан беше любимият лидер на най-голямата нация в света. Той олицетворяваше не само надеждата на своя народ — той олицетворяваше надеждата на целия свят. С натискането на един спусък тази надежда щеше да бъде убита. Китай щеше да дерайлира от старателно положените коловози на мирната еволюция и да тръгне към сигурен сблъсък — резултатът щеше да е истински катаклизъм. Едно кипящо от гняв население от милиард души щеше да жадува за отмъщение. Сляпата ярост, умножена по огромната численост, щеше да изправи планетата пред невиждана досега опасност.

В изкуствения „кралски двор“ наблизко великите и добрите, и не дотам добрите, дъвчеха коктейлни хапки, поглеждаха скъпите си часовници и разнасяйки около себе си уханието на властта, започваха да изпълват Конгресната зала. Разбира се, бяха развълнувани, но някои от тях бяха твърде надменни, за да издадат вълнението си. Безспорно Лю Ан беше най-важният държавник на планетата и много вероятно — най-ефективният. Досега само той беше демонстрирал способността си да превърне визията в реалност. Тези мисли замъгляваха съзнанието на Амблър; той трябваше да ги пропъди — трябваше да пропъди самото мислене, — ако искаше да вижда ясно.

Залогът беше по-голям от всякога. Залогът едва ли можеше да бъде по-голям.

Залата беше по-просторна, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Само аранжирането на столовете — всеки стол беше отделен, като хромираните му странични облегалки опираха в тези на съседния, но без да са свързани помежду си — сигурно беше отнело часове. На

всяка седалка имаше радиочестотен комплект със слушалки, който щеше да приема и предава симултанен превод на един от десет езика, в зависимост от избрания канал.

Докато тълпата се стичаше в залата, Амблър реши да направи първи оглед без увеличителния обектив на камерата; щеше да разчита само на възприятието на невъоръжените си очи, но щеше да има възможност за по-голяма мобилност. Очите му се плъзнаха към предната част на залата. Два огромни панела от двете страни на сцената носеха познатото лого на Световния икономически форум. Задната част на сцената представляваше нещо като шахматна дъска, изпълнена с редове от по-малки сини правоъгълничета, щамповани със същото бяло лого. Голям екран висеше на две трети от височината на централната секция на сцената; на него щеше да се прожектира записът от официалната камера на форума за онези, които стояха на задните редици и не можеха да виждат фигурата зад катедрата.

Амблър отново погледна часовника си и се огледа наоколо; залата беше почти пълна и китайският лидер щеше да се появи след броени минути.

Амблър закрачи край първата редица на журналистите, сякаш търсеше свободно място за сядане. Очите му се стрелкаха от лице на лице, но засичаха... само баналните емоции на самонадеяност и надменност. Мъж с подпухнало лице с малка тетрадка в ръце излъчваше онова безпокойство, подходящо на журналист с изтичащ краен срок; слаб мъж с карирано сако издаваше напирещото въодушевление на самоиздигнал се мениджър на хедж-фонд, който ще зърне един велик човек на живо. Жена с перфектно фризирана руса коса сред публиката, която той бегло разпозна от снимки в пресата, изпълнителен директор на технологична компания — изглеждаше разсеяна, сякаш репетираше наум отговорите на предстоящо интервю. Мъж с посребрена коса, очила с телени рамки, изпъстрено със старчески петна чело и наподобяващи хрусталак вежди, изучаваше малката страница с инструкции, която придружаваше комплекта за превод, и изглеждаше леко потиснат, сякаш току-що беше научил за спад в цените на акциите. Амблър закрачи бавно по най-дясната пътека, оглеждайки внимателно фотограф, който носеше огромна камера, екипирана с извънредно широк обектив. Мъжът изглеждаше простодушен, вероятно щастлив от позицията, която беше успял да

заеме край стената, и готов да я брани от всеки натрапник. В краката му имаше твърдо фотографско куфарче, върху което бяха залепвани и небрежно отлепвани безбройни пътнически стикери.

Очите на Амблър шареха надолу по редиците. Толкова много хора — Господи, прекалено много хора. Защо изобщо си мислеше, че може да... Той изключи този ход на мисли. Мисленето му беше враг. Отново прочисти съзнанието си, опита се да постигне състояние на чиста възприемчивост, да се понесе над залата като невидим облак. Като сянка, виждаща всичко, невиджана от никого.

Беше изправен пред калейдоскоп от човешки емоции. Мъжът с неизменната усмивка, на когото — Амблър беше готов да се закълне — му се ходеше до тоалетната, но се боеше да не загуби мястото си. Жената, която се опитваше да завърже разговор със съседа си по място, мъж, който я беше пренебрегнал с един-единствен студен поглед. А тя, макар и обидена, все пак се надяваше, че се касае за просто лингвистично недоразумение. Мъж с румени бузи и едра челюст, с едва прикрита плешивина, който изглеждаше разочарован, че не е успял да обърне още едно на бара. Всезнайкото, който, пристъпил отвъд ръба на познанията си, изнасяше лекция за съвременната китайска политика на компаньоните си — служителите си?, — които учтиво прикриваха отвращението си.

Те бяха стотици, с всичките си индивидуални изражения на заинтересованост, отегчение, плахост, очакване — краски от палитрата на обикновените човешки емоции. Никой от тях не беше човекът, когото търсеше. Той знаеше типа. Не можеше да го анализира; просто го разпознаваше, когато го видеше, или по-скоро го усещаше като вълната студ, която лъхва от отворен фризер в топъл ден. Това беше целеустремеността на професионалния убиец, човекът, който беше твърде бдителен към заобикалящото го, човек, чието очакване не беше само за онова, което предстоеше да види, но за онова, което предстоеше да направи. Амблър можеше да го почувства, винаги успяваше.

Но сега — когато беше най-важно — нищо. Нищо. В гърдите му се надигна паника и той отново я потисна. Бързо отиде до задната част на дългата зала и се изкачи по тесните стъпала към балкона. В центъра му видя три стационарни камери и няколко подвижни, принадлежащи на медийни компании от целия свят. Балконът беше идеалното място за

един стрелец; не бяха необходими особени умения, за да се улучи мишената от толкова издигната позиция. Той срещна погледа на Лоръл — прежаднял човек, отпиващ глътка от пустинен оазис — и после насочи очи към другите, попивайки всяко изражение. Нищо. Нито едно потрепване на металотърсача, нито едно щракване на гайгеровия брояч — нищо.

Обективът на камерата можеше да се окаже спасението му. Той безмълвно отиде до Лоръл и взе камерата, която тя му беше приготвила. За целите на прикритието тя беше заела позиция зад по-стара камера с обикновен обектив, която беше дори по-очукана и използвана от неговата. Борейки се да запази спокойствие, той нагласи камерата надолу под подходящ ъгъл и започна да оглежда публиката; за да си осигури зрителна линия, един убиец в публиката трябваше да се разположи в първата половина на залата. Това означаваше около петстотин души. Как изобщо си беше представял, че ще има някакъв шанс? Имаше чувството, че около гърдите му се стяга примка, че нещо спира дишането му. Да обмисли вероятностите... но не, тези неща беше по-добре да се оставят на хора като Клейтън Кейстън. Амблър живееше в друга атмосфера. Трябваше да пропъди самосъзнанието, рационалността.

Не можеше да се провали.

Ако собствените му очи не се справяха, поне камерата работеше точно както се бяха надявали. Автоматичното фокусиране осигури незабавно яснота на погледа му върху залата. *Не мисли. Гледай.* Понякога лицата бяха само силуети, понякога се виждаха под странен ъгъл, но електрониката на камерата беше достатъчно чувствителна, за да компенсира бързо промените в светлината, а детайлността на изображението беше удивителна. Той изучаваше лице след лице, очакваше вътрешното си потрепване, което да му подсказва да спре, да погледне отново.

Лоръл, застанала близо до него, мърмореше окуражително.

— Ще се получи, любими — тихо казваше тя.

Той усещаше топлината на дъха ѝ в тила си и само това пречеше на черното отчаяние да го погълне. В свят на фалш и претенциозност Лоръл беше единственото истинско нещо, полярната му звезда, златната му жила.

Но вярата ѝ в него се оказа напразна. Той се взираше в редица след редица и стигаше само до едно заключение — инстинктите му най-после го бяха предали. Дали някой щеше да се втурне през входа в последния момент? Имаше ли лице, което по някаква причина не беше видял?

В същия миг през тълпата премина шепот и той чу звука на затварящите се врати, сега вече залата беше заключена за новодошли. Охранителите нямаше да ги отворят, преди да приключи речта.

На сцената излезе основателят и директорът на Световния икономически форум, за да направи кратко въведение. Той носеше тъмносин костюм и вратовръзка в синьо и бяло — цветовете на организацията му.

Амблър се обърна, погледна зад себе си, където стоеше Лоръл, с вдигната коса, красива и бдителна, взираща се през обектива на собствената си обемиста и дълга телевизионна камера, и се опита да прикрие бездната, която чувстваше в душата си.

Знаеше, че не може да я заблуди. Тя произнесе думите *Обичам те* и сякаш блещукаща светлинка се появи в безкраен тъмен тунел.

Нямаше да се предаде. Не трябваше да се предава.

Убиецът беше тук, готов да извади от релси човешката история с едно-единствено натискане на спусъка.

От Амблър зависеше да го открие, а онзи Амблър, който можеше да го направи, беше Амблър в кожата на Таркин.

Сега той се превърна в Таркин.

Отново присви очи през обектива. Звукът изчезна за него, с изключение на бавното туптене на собственото му сърце.

Звукът на отлитащите секунди.

Ейдриън Чои ровеше из досиетата, предоставени му от Кейтлин. Онези досиета на персонала на психиатричната клиника, които Кейтън така настървено искаше да докопа. Досиета на персонала или както му идеше да изкрещи — просто купчина от проклети резюмета. Не би трябвало да е толкова трудно да ги получат по официален път.

Но беше така. Ето защо той взе решение да мине всяка една страница под проклета детективска лупа.

Повечето бяха отегчителни до смърт. Низ от технически колежи и обществени университети и военни обучения — е, поне за надзирателите. Психиатри със степени от „Кейс Уестърн Ривърс“ или Медицинския университет на Маями, медицински сестри с дипломи от Военноморското училище за здравни науки и други места с подобни имена, охранители с история в 6-а група на ВП или 202-ра, каквото и да означаваше това, с разни инициали, поставени в скоби. Така.

С изключение на това, че се натъкна на една... как би се изразил Кейстън?... аномалия.

Някой силно чукаше по вратата му. Ейдриън рязко се изправи в стола си. За бога, никой не тропаше толкова силно по вратата на Клейтън Кейстън.

Воден от неясна интуиция, Ейдриън реши да не отваря. Няколко секунди по-късно чу отдалечаващи се стъпки. *Точно така, тук няма никого, с изключение на нас, страхливите пилета.* Вероятно беше някой скапаняк, който си мислеше, че това е складовото помещение с консумативи за принтери. Или може би беше нещо друго. Така или иначе Ейдриън нямаше желание да се сблъсква с него.

Започна да избира мобилния телефон на Кейстън; неговият беше от онези, международните, които се свързваха с всички кътчета на света, и това щеше да бъде четвъртият им разговор през последния час.

Кейстън отговори веднага. Ейдриън накратко му предаде новините. Кейстън го накара да повтори някои детайли, но не сприхаво, а с тон на неотложна спешност.

— А когато ги засякох — каза Ейдриън, — номерата на социалната осигуровка не съвпаднаха. — Ейдриън изслуша отговора на Кейстън; друг път не го беше чувал да звучи толкова напрегнато.

— И аз така си помислих — вметна Ейдриън. — Нередно, нали?

Излъчващ достолепност и интелигентност, директорът на Световния икономически форум завърши малко високопарната си реч, получи топлите аплодисменти на публиката и зае мястото си от дясната страна на сцената. Сетне аплодисментите станаха още по-бурни, защото на сцената с лека устремна походка излезе самият Лю Ан и зае мястото си на катедрата.

Беше по-дребен, отколкото Амблър беше си го представял. Но в него имаше и нещо голямо — осанката му излъчваше спокойствие, усещане за велико търпение, дори мъдрост и една всеобхватна нежност. Той благодари на директора на Световния икономически форум на напевен, мелодичен английски, а после заговори на китайски. Обръщаше се към света, но неговите сънародници бяха огромна част от този свят и когато речта му стигнеше до тях чрез медиите, той искаше да узнаят, че е говорил на родния си език с гордост и красноречивост. Искаше те да разберат, че той не е завръщаща се морска костенурка, а гражданин на Китай, истински като всеки от тях. Амблър не разбираше нищо от онова, което политикът говореше, но усещаше доста от начина, по който го казваше. Толкова често съдържанието на едно изказване се разсейва в тънкостите на тона и интонацията. Обикновените емоции се маскират под лустрото на сложни идеи.

Лю Ан беше иронично шеговит и забавен — снабдената със слушалки публика се разсмя в момента, в който Амблър предположи, че е казана шега, — а после отново стана сериозен и пламенен. Той бе прозрял една истина, която искаше и другите да прозрат. Това не беше гласът на обикновен политик. Това беше гласът на истински държавник, гласът на човек, който вижда бъдеще на мир и просперитет и иска да покани останалия свят да се присъедини към това бъдеще. Мъж, който разбираше, че сътрудничеството може да е така могъщо и продуктивно, както съперничеството. Мъж, който спомагаше за въвеждането на толерантност и просвещение не само в Китай, но и по цялото земно кълбо.

Мъж, който беше осъден да умре всеки момент. Някъде в залата убиецът дебнеше своя миг, а инстинктите на Амблър, неговите особени дарби го бяха предали, бяха го изоставили напълно. Амблър отново огледа редиците под себе си, вирайки се толкова напрегнато през обектива, че зрението му започна да се размазва, вратът му да се вдървява. Той рязко, почти неволно вдигна очи и изви глава настрани и назад, като огледа операторите и спря поглед върху лицето на Лоръл.

Тя надничаше през собствената си камера към мъжа зад катедрата, очевидно така хипнотизирана от държавника, както и останалите, и измина секунда преди да осъзнае, че Амблър я наблюдава. Лицето ѝ трепна и тя се обърна към него с изражение на

колеблива решителност, което преливаше от любов, преданост и отдаденост. Амблър силно примигна. *Какво беше видял току-що?*

Стори му се, че въздухът в залата се вледенява; имаше чувството, че е попаднал сред арктическа вихрушка.

Но това беше лудост — едва ли е видял подобно нещо.

Той го върна като на лента в съзнанието си. Лоръл, неговата обична Лоръл, изучаваща сцената през камерата спокойно, с жесток поглед — възможно ли беше?, — а после изразът на лицето ѝ, секунда преди да разцъфне в любяща усмивка. Той отново превъртя този отрязък от време и видя друго изражение на лицето ѝ, мимолетно като сиянието на светулка и също толкова непогрешимо.

Беше изражение на чисто, кристалнобистро презрение.

ГЛАВА 33

Амблър крадешком хвърли поглед на Лоръл и видя десния ѝ палец да лежи върху нещо като скоба под обектива на камерата — всъщност, осъзна сега той, спусък. Мълнията на прозрението го прониза.

Как можеше да бъде толкова сляп?

През цялото време имаше липсващо парче от пъзела, нали? Гласът на Кейстън: *Винаги има някой, който да се провали*. Подобен план неизменно изискваше такъв човек. Като осъзна това, Амблър се олюля като от удар. Не беше предопределен да предотврати убийството.

Беше предопределен да поеме вината за него.

Камерите — идея на Лоръл. „Нейното вдъхновение“. Старите модели представляваха обвити със стомана уреди, които всекидневно минаваха на дузини през рентгеновите детектори. Но лъчите не можеха да проникнат през метала. Камерата на Лоръл не криеше оръжие, тя беше оръжие.

Не можеше да бъде... но беше истина. Умът му се гърчеше, а мисълта препускаше на бързи обороти.

Камерата беше измама — през горния отвор се показваше кръглата цев на пушка. Като техническо изпълнение беше елементарно, дългото тяло на камерата и подвижният обектив служеха за дуло на оръжието; функциониращата леща увеличаваше видимостта. А спусъкът, разбира се, беше точно там, където сега се намираще пръстът ѝ.

Наистина тя бе обхванала спусъка с увереността на професионалист. Със сигурност тя беше убила Беноа Дешен в Люксембургската градина, китайският снайперист сигурно я беше видял; беше прозрял под смъртоносната ѝ хитрина и беше разпознал истинската заплаха за народа си.

Колко късно видя Амблър онова, което беше пред очите му!

Но сега със замайваща яснота осъзна какво ще произтече от грешката му. Изстрелите щяха да дойдат точно от мястото, където

стоеше Амблър. Полицията щеше да се нахвърли върху него, противниците едва ли бяха изпитали трудности с уреждането на тази част от плана. Косвените улики щяха да загатнат, че е американец, но това щеше да е недоказуемо. Нищо нямаше да го свързва с неговата самоличност.

Защото самоличността му беше изтрита.

Подозрения без доказателства бяха една от най-експлозивните смеси. В Пекин избухнаха бунтове, когато Съединените щати неволно бомбардираха китайското посолство в Белград, както Ащън Палмър отбеляза. Загубата на любимия Лю Ан от ръката на предполагаем американски агент щеше да предизвика лумването на незабавен пожар. А Съединените щати не можеха да се извинят, нито пък можеха да потвърдят онова, което останалият свят щеше да заподозре: защото Харисън Амблър не съществуваше.

*Докато по стълбите се качвах,
срещнах човек, който не беше там.
Нямаше го и днес.
Как ми се иска да стои по-далеч!*

Въстания ще залее народната република; Народната армия за освобождение ще бъде принудена да се намеси. Но спящият великан нямаше да се върне към дрямката си, не и преди да излее разрушителния си гняв над заспалия свят.

Мислите изпълваха съзнанието му като сгъстяващи се сенки, но през цялото време двамата с Лоръл поддържаха зрителен контакт. *Аз знам, че ти знаеш, че аз знам, че ти знаеш...* детското стихче също се завъртя в ума му.

Времето забави ход.

Но охраната на конференцията сигурно вече беше алармирана да го търси; враговете му бяха повече от способни на това.

Беше сбъркал за толкова много неща, но за някои беше прав. Лю Ан щеше да умре; огън щеше да помете нацията; НАО щеше да се намеси, потушавайки размириците и налагайки игото на стария маоистки режим. Но поредицата от събития нямаше да свърши дотам — фанатизмът беше заслепил конспираторите за истинските

последствия от техните машинации. С ескалирането на безчинствата светът щеше да бъде въвличен във война. Събития от този тип никога не оставаха ограничени. Кукловодите така и не го бяха осъзнали. Те си играеха с огъня и накрая също щяха да бъдат погълнати от него.

Амблър изпитваше болка и ярост, и съжаление, преплетени като нишките на стоманен кабел.

Всичко това — започнало с „бягството му“ и последвалите събития — беше резултат от пъклен кроеж. Техният кроеж. Като дете, намерило карта на съкровище, той следваше очертания курс. Курс, който го отведе до Давос и до смъртта.

За миг шокът го направи напълно безчувствен, сякаш беше кукла от дърво и парцали. И защо не?

Той не беше нищо повече от марионетка.

Монитор в малката зала показваше речта на китайския лидер с превод на английски. Нито Палмър, нито Уитфийлд проявяваха особен интерес. Сякаш репетирали събитието до детайли в главите си, сега намираха реализацията му за нещо второстепенно.

Кейстън затвори телефона си.

— Извинете ме. Трябва да изляза за секунда. — Той се изправи разтреперан и тръгна към вратата. Тя беше заключена отвътре. Невъзможно!

— Съжалявам — каза Елън Уитфийлд. — Като се има предвид деликатността на разговора ни, просто си помислих, че ще е най-добре да не ни безпокоят. Вие се притеснявахте за предпазни мерки. Както вече ви обясних, те са много по-крайни, отколкото сигурно осъзнавате.

— Разбирам — Кейстън почувства как отмалява. По устните ѝ се плъзна лека усмивка.

— Господин Кейстън, вие се притеснявате твърде много. Онова, което сме уредили, е съвършен удар в стратегическо отношение. Лю Ан е убит. Неизбежно, американското правителство е заподозряно. Но все пак е осигурено достоверно опровержение.

— Защото в крайна сметка убиецът не съществува. — Изражението на Палмър оставаше самодоволно.

— Говорите за... Таркин. — Кейстън ги наблюдаваше внимателно, докато произнасяше името. — Говорите за... Харисън Амблър.

— Харисън кой? — гладко попита Уитфийлд. Счетоводителят гледаше право напред.

— Вие сте го програмирали.

— Някой трябваше да го стори. — В тъмносините очи на Уитфийлд нямаше и следа от самосъмнение. — Но да отдадем на човека дължимото. Той свърши невероятна работа. Очертахме му труден път. Малко хора биха се справили. Но все пак сметнахме за разумно да му обърнем внимание на санкцията, издадена от „Консулски операции“. Помолих един от нашите приближени да натовари Таркин с елиминирането на някой си Харисън Амблър. Почти съжалявам, че не присъствах на разговора. Но това са подробности.

— И как натопахте Амблър? — попита Кейстън с неутрален глас.

— Това е красивата част — мъдро отбеляза Ащън Палмър. — Така да се каже. „*Und es neigen die Weisen / Oft am Ende zu Schönem sich*“, както някога написа Хьолдерлин. „И накрая мъдростта често отстъпва пред красотата.“

Кейстън наклони глава.

— Виждал съм разплащателните ведомости — блъфтира той. — Но те не ми казват как сте я открили. Лоръл Холанд.

Лицето на Уитфийлд оставаше слънчево.

— Да, под това име я познава Таркин. И тя наистина изигра ролята си до съвършенство. Тя е истинско чудо, тази Лорна Сандерсън. Предполагам, бихте казали, че е било просто въпрос на напасване на един необичаен талант с друга подобна дарба. Както вероятно знаете, няма и един човек на десет хиляди, който да заблуди Харисън Амблър.

Очите на Кейстън се присвиха.

— Но Лорна Сандерсън е една на милион.

— Правилно. Актриса с огромен талант. Спечелила най-големите театрални награди в колежа. Звездата протече на последовател на Станиславски, който заявява, че не е срещал подобен вроден талант.

— Станиславски?

— Легендарен преподавател по актьорско майсторство. Разработва свой метод. Актьорите се обучават да изпитват наистина емоциите, които изиграват на сцената. По този начин, в известен смисъл, в действителност не играят. Добро умение, ако човек успее да

го усъвършенства. А тя го прави. Изключително добре обучена, изключително многообещаваща. Веднага след завършването на „Джулиард“ изиграва водещата роля в бродуейската продукция „Хеда Габлер“ и получава хвалебствия за изпълнението си. Истината е, че ако беше хванала правилния път, спокойно можеше да бъде следващата Мерил Стрийп.

— А какво се е случило? — И какво се случваше отвъд вратата? Кейстън седеше достатъчно близо до нея, за да засече вибрациите на някакво... ами, трополене.

— За нейно съжаление тя имаше проблем. Лорна беше наркоманка. Спийд, после хероин. След това започна да пласира, най-вече за да е сигурна, че разполага с неизчерпаем запас за собствена употреба. Когато я арестуваха, животът ѝ всъщност беше приключил. Разбира се, в Ню Йорк съществуват онези Рокфелерови закони за наркотиците. Продай две унции хероин и това се счита за престъпление от първа степен с присъда от петнадесет години до живот. И петнадесет години е минимумът. И тук се намесихме ние. Защото подобен талант не се среща всеки ден. Чрез свръзката ни от Отряда за политическа стабилизация накарахме федералния прокурор да склучи сделка с офиса на областния прокурор. След това я притежавахме. Тя беше наш много специален проект и се доказва като много възприемчив ученик. Наистина улови намеренията ни.

— И така всичко се е развило според плана ви — тежко каза Кейстън, докато очите му се стрелкаха между двамата. Две вбесяващо самодоволни физиономии, една споделена визия. Лудост! А онова, което най-много го плашеше, беше колко спокойни изглеждаха те.

Изведнъж вратата бе избита с гръм и трясък. Едър мъж с широк гръден кош изпълни празната рамка; зад гърба му незабавно се струпяха други.

Кейстън се обърна и погледна мъжа.

— Никога ли не чукаш?

— Добър вечер, Клей. — Положил ръце на кръста си, младши заместник-директорът изгледа Уитфийлд и Палмър без никаква изненада. — Чудиш се как се досетих какво си намислил? — попита той счетоводителя.

— Онова, което наистина се чудя, Кал — безрадостно каза Кейстън, — е на коя страна си.

Норис мрачно кимна.

— Предполагам, че съвсем скоро ще разбереш.

Времето и пространството — *тук и сега* — се трансформираха напълно за Амблър. Въздухът сякаш се просмука от Конгресната зала и вътре стана студено като в открития космос. Времето се процеждаше на бавни, туптящи секунди, поддържащи ритъм със собственото му тътнещо сърце.

Харисън Амблър. Колко усилия беше положил, за да си върне името — име, което скоро щеше да се превърне в нищо повече от нарицателно за позор. Чувстваше се съсипан и самоотвратен, но нямаше да отстъпи лесно.

Тя сигурно забеляза тази негова решимост, защото докато зрителният контакт помежду им оставаше, той засече — видя или усети — съвсем слабо движение, някакво незначително мускулно съкращение, предшестващо натискането на спусъка, или просто го *знаеше*, без да вижда и без да усеща, защото в тази частица от секундата той беше тя и тя беше той, двамата споделяха миг на прозрачност, който беше миг на слята идентичност, връзка, която вече не беше любов, а омраза, и...

Амблър се хвърли върху нея, преди да е осъзнал, че го прави, хвърли се върху нея в самата секунда, в която тя натисна спусъка.

Силният гърмеж на оръжието го върна в реалността. Експлозията високо горе една микросекунда по-късно — пукащ звук, стъкло, разбиващо се на дребни, блещукащи парчета, слабо, но осезаемо помръкване в осветлението — му подсказа, че куршумът се е отплеснал, улучвайки една от големите лампи на тавана. Докато осъзнаваше тази мисъл, той почувства разкъсваща болка в корема, почувства болката дори преди да зърне светкавичното движение на ръката ѝ, лъскавото острие, което държеше. Част от съзнанието му се учуди — *нямаше никаква логика*. Трябваше му нова мимолетна секунда, преди да осъзнае, че тя го пробожда за втори път, че продължава да го пробожда — да, режеше и мушкеше, отново и отново, пронизваше го със спазматично безумие.

От него рукна кръв като вино от пробит мях, но това нямаше значение, защото той трябваше да я спре или щеше да изгуби всичко

— името си, душата си, съществуването си. С цялата си оставаща сила той се хвърли върху нея, независимо че дългото острие прониза за пореден път вътрешностите му. Ръцете му се извиха като закривени куки, които обездвижиха крайниците ѝ и приковаха тялото ѝ към пода. Писъците и виковете около него звучаха сякаш от мили разстояние. Той не съзнаваше нищо друго, освен нея, жената, която беше обичал — убиецът, когото никога не беше опознал, — мятаща се и бореща се под него в гротескна пародия на любовен акт, продиктуван от обратното чувство. Лицето ѝ, на инчове от неговото, изразяваше единствено беса и чистата злокобна решителност на хищник от джунглата. Загубата на кръв започна да замъглява съзнанието му, силите го напуснаха и той се отпусна върху нея под тежестта на собственото си тяло, като с това предотврати бягството ѝ.

Далечен глас, изплувал над съскащия бял шум като от лоша радиостанция, осеян със слънчеви зайчета от друг континент. *Спомнете си мъжа от древни времена, който отворил магазинче в едно село, където продавал копие, което момеело да промуши всичко, и щит, който нищо не можело да промуши.*

Копието. Щитът.

Мъж, който виждаше през всеки. Жена, през която никой не можеше да види.

Копието. Щитът.

Частици от изминалото време пробягваха през съзнанието му като диапозитиви през развален прожектор. Тихо промърморените окуражителни думи на остров Париш — именно тя беше посяла идеята за бягство в главата му, дори и точната дата — осъзнаваше сега той. Именно Лоръл беше онази, която във всяка кризисна ситуация го бе изваждала от равновесие, но го бе поддържала на правилния път. Таркин, човешкият детектор, беше срещнал равностоен съперник и това беше Лоръл. През цялото време.

Проумяването на истината го прониза и го хипнотизира, отвори в гърдите му рана, по-болезнена от онези, които Лоръл му беше нанесла с острия си нож.

Той затвори очи за миг и сетне отново ги отвори, а това му се стори по-непосилно от всяко друго физическо усилие, което някога беше правил.

Впи поглед в очите ѝ, търсейки жената, която мислеше, че познава. Преди да изгуби съзнание, видя само мрак и поражение, и озъбен антагонизъм, а после, в същия мрак — в бледо, трептящо изображение — той видя себе си.

ЕПИЛОГ

Харисън Амблър затвори очи и почувства нежната топлина на мартенското слънце. Докато лежеше на шезлонга на палубата, той чуваше звуци. Успокоителни звуци. Вода, плискаща меко в коритото на риболовната лодка. Звукът на навиваща се макара, свистенето на хвърлена въдица. Имаше и други звуци.

Най-после бе разбрал какво е да си семеен човек и гърдите му се изпълваха със задоволство. В другия край на лодката синът и дъщерята закачливо се караха, докато слагаха стръв на кукичката. Майката четеше книга, наблюдаваше собствената си въдица и се намесваше с любящи забележки, когато децата ставаха твърде буйни.

Той се прозя, изпита лека подръпваща болка и пооправи широката си тениска. Коремът му все още беше опасан с превръзки, но след две операции вече се възстановяваше; усещаше го, усещаше как силите му се възвръщат. Слънцето блещукаше по водната повърхност на малкото езерце в района на долината Шенандоа и макар пролетта още да не беше настъпила, въздухът беше приятен и уханен. Той реши, че сигурно никога няма да се върне в Саурландс, но все още обичаше лодки и езера, и риболов, и се радваше да бъде заедно с хора, с които можеше да сподели опита си. Сцената със сигурност не беше толкова безоблачна, колкото изглеждаше — не и с демоните, които все още се гонеха вътре в него. Не и с двама немирни тийнейджъри и тяхната привлекателна майка с остър език. Но така беше по-добре. По-реално.

— Хей, татенце — викна момчето. На седемнадесет, той вече имаше широки рамене и развит гръден кош. — Взех ти малко джинджифилова бира от хладилника. Все още е студена. — Той подаде на Амблър една кутийка.

Амблър отвори очи и му се усмихна.

— Благодаря.

— Сигурен ли си, че не искаш истинска бира? — попита жената. Не беше млада, но беше елегантна и много забавна. — Тук някъде трябва да има „Гинес“. Закуска за шампиони.

— Не — каза Амблър. — По-добре да не бързам.

Да, чувстваше се добре като семеен човек. Лесно можеше да свикне.

Не че това беше точно неговото семейство.

Когато леко, почти недоловимо поклащане разлюля лодката, изпод палубата изпълзя Клейтън Кейстън, изпотен и с позеленяло лице. Той изгледа укорително Амблър и погълна на сухо поредното хапче против повръщане.

Линда поназнайваше нещичко за риболова, а децата не се нуждаеха от убеждаване, докато Клей се присъедини едва след като дълго го увещаваха. Клей с право прояви скептицизъм по отношение на обещаното спокойствие, но само изтъкнат хипохондрик като него можеше да се самоубеди, че страда от морска болест насред почти неподвижно езеро.

— Как изобщо позволих да ме завлечете на този предизвикващ непрестанно гадене мореплавателен съд... — започна Кейстън.

— Завиждам ти, Клей — простичко каза Амблър.

— Осъзнаваш ли, че статистическите вероятности за удавяне в малък пресноводен басейн са всъщност по-големи от вероятностите за удавяне сред морето?

— Е, хайде стига. Риболовът е едно от най-обичаните развлечения на американците. Както ти казах, това е най-великото забавление, което можеш да преживееш без електронен документ пред себе си. Просто му дай шанс. Дори може да се окаже, че си добър в него.

— Знам по-добре в какво съм добър — изсумтя Кейстън.

— Ти си пълен с изненади. Обзалагам се, че понякога сам изненадаваш себе си. Кой би си помислил, че си първокласен ас в аудио-видео техниката.

— Обясних ти — каза Кейстън. — Асистентът ми ме преведе през цялата процедура стъпка по стъпка. Иначе всичко, което знам за коаксиалните кабели, е цената им на метър и препоръчителната амортизационна схема. — Но от самодоволния израз на лицето му Амблър можеше да познае, че Кейстън си припомня какво се беше случило, след като Уитфийлд и Палмър бяха установили, че малката зала е била превърната в телевизионно студио и че целият им разговор е бил предаден към медийния център на Конгресния комплекс. Както

ученият, така и политическото официално лице бяха ужасяващи в чистия си фанатизъм — стотици участници в Давос го забелязаха, докато наблюдаваха лицата им на видеомониторите из целия конферентен център.

На Палмър и протежето му им трябваше малко време, преди да осъзнаят усложненията — не само за тяхното собствено бъдеще, но и за техния план. Подобно на много мрачни кроежи, той не можеше да преживее едно нещо и това беше излагането на ярка светлина.

Както Кейстън обясни на Амблър при едно от многобройните си свиждания в болницата, Кейлъб Норис беше човекът, който беше насочил швейцарската военна полиция към малката зала и се беше уверил, че конспираторите ще бъдат арестувани от обединените сили на реда на двете държави. Както се оказа впоследствие, той бе алармиран за случващото се чрез спешно съобщение, което китайският шпионин Чао Тан беше уредил да му бъде доставено лично. Това, най-малкото, беше необичайна стъпка, но разузнавачите от висшия ешелон често проучваха неприятелите си и си съставяха мнения за тях. Двамата мъже никога не се бяха срещали, но имаха ясна представа един за друг. В ситуация на екстремност Чао беше решил да се обърне за помощ към един американец. Освен това фактът, че китайският шпионин беше обявен за мъртъв малко след това, послужи като мощно потвърждение на опасенията.

Докато тежко упоеният Амблър потъваше и изплуваше между съзнанието и безсъзнанието през първите си седмици в болницата, Кейстън трябваше да му повтори няколко пъти какво се беше случило, преди той да разбере, че това не е само сън, че не е халюцинация от силните лекарства. По-късно, вече с избистрен мозък, макар и изтощен физически, той посрещна и други посетители, някои изпратени от Кейстън, други — не. На два пъти се отби някакъв тип от Държавния департамент на име Етън Закхайм, който имаше купища въпроси. Имаше и няколко визити от асистента на Кейстън, който смяташе, че Амблър е супер и не спираше да го сравнява с Дерек някой си. Имаше посещение дори от Дилън Сътклиф — истинският Дилън Сътклиф, макар че, като се имаха предвид качените килограми от времето на колежа „Годард“, Амблър не успя да го разпознае веднага — и двамата прелистиха заедно годишника, а Дилън го позабавлява с куп весели истории за колежанските лудории, които Амблър си спомняше, само че

малко по-различно. Самият Кейстън беше прекарал доста време, разгадавайки методите, чрез които телефонните обаждания бяха пренасочвани, и аномалиите в таксуването на услугата, които бяха произтекли от това.

— Е — каза Амблър след малко, като леко се размърда на удобния шезлонг. — Операторската ти кариера може и да беше кратка, но беше изключително ефективна. Слънчевата светлина е най-добрият дезинфектант, нали?

Кейстън внезапно примигна.

— Децата намазаха ли се със слънцезащитен лосион? — попита той съпругата си.

— Месец март е, Клей — смаяно отвърна Линда. — Март. Никой не е дошъл на слънчеви бани.

От другия край на риболовната лодка се разнесе радостно пищене.

— Хванах! Аз я хванах, моя е! — Гласът на Андреа — изпълнен с гордост и въодушевление.

— Твоя ли? — Това беше Макс с все още неубедителен тийнейджърски баритон. — Твоя? Много се извинявам, но според теб кой метна въдицата? Кой сложи стръвта? Просто те помолих да подържиш проклетата въдица, докато взема малко...

— Я си мерете приказките — предупредително се намеси Линда и се приближи към вдигащата врява двойка.

— Как, на метър ли? — отговори ѝ Макс.

— И без това тази рибка е твърде малка — продължи майка им. — По-добре я върнете обратно във водата, деца.

— Чу какво каза мама — каза Андреа със злорадство. — Хвърли ситната си рибка обратно във водата.

— О, значи сега стана моята рибка? — възмутено избухна Макс.

Амблър се обърна към Клей Кейстън.

— Винаги ли са такива?

— Опасявам се, че да — щастливо отвърна Кейстън. Кейстън крадешком погледна съпругата си и децата си от другия край на палубата и Амблър видя гордостта и отдадеността, които изпълваха цялото му същество. Но счетоводителят не се разсея за дълго. Няколко минути по-късно, когато лодката се разклати от нова нежна вълничка,

той се строполи на платнения стол до Амблър, готов да посрещне сериозна опасност.

— Слушай, не можем ли просто да обърнем лодката и да се върнем на брега? — Кейстън почти се молеше.

— Защо да го правим? Денят е прекрасен, водата е чудесна, вече наехме тази превъзходна лодка — няма нищо по-хубаво.

— Да, но ние тръгнахме на риболовен излет, нали? Разбираш ли, мисля, че всичката риба се спотайва около доковете. Всъщност сигурен съм в това.

— Хайде, Клей — каза Амблър. — Това не ми звучи много разумно. — Той повдигна вежда. — Най-вероятното разпространение на рибата по това време на годината...

— Повярвай ми — умолително го прекъсна Кейстън. — Докът е най-доброто място за нас. Имам много *сигурно предчувствие* за това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.